

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hornum, C. J.

En dansk Kapergast eller Grønningen bag
Brokkensbod : original Roman i to Dele.

Kjøbenhavn : Forfatterens Forlag, 1860-1861

Deel 1-2 i 1 bd.

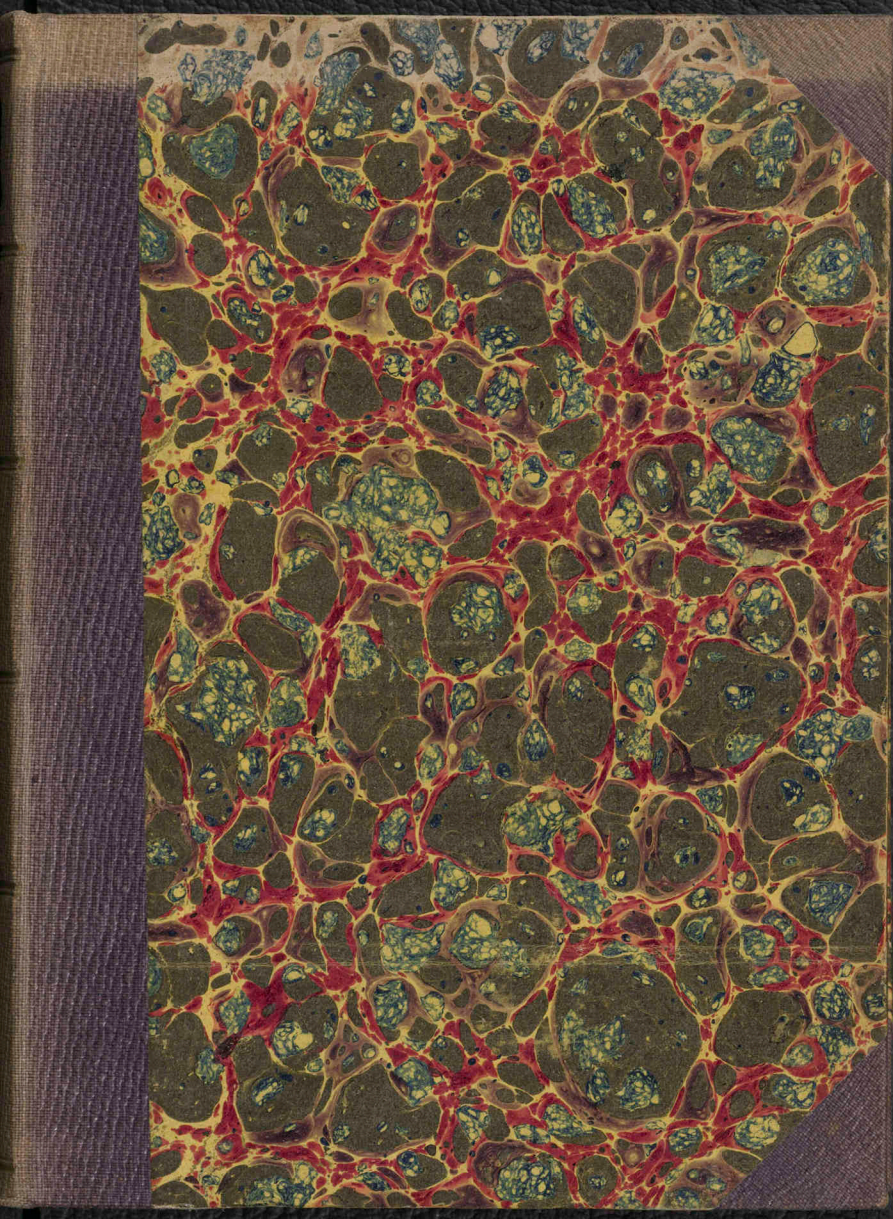
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

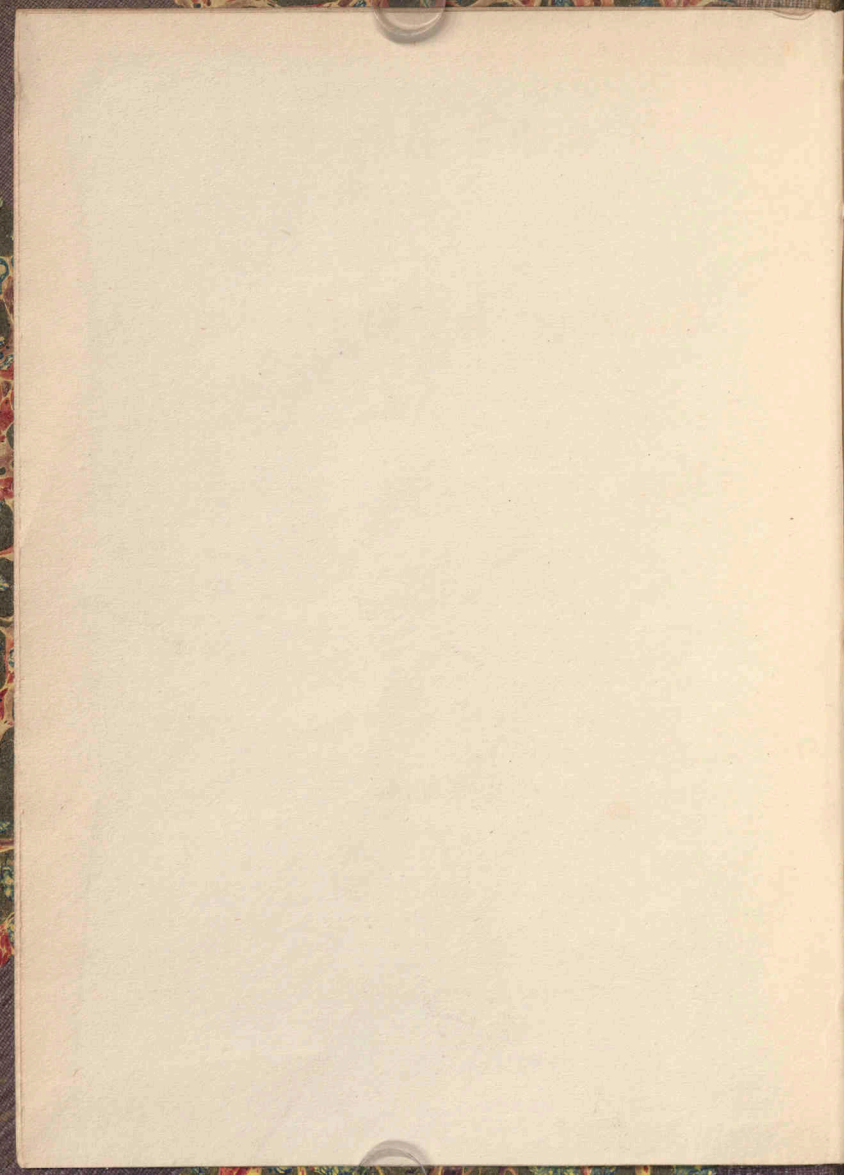
57.-170.

Det Kgl. Bibliotek

130025450362

En dansk Kapergast

eller

Grønningen bag Brokkensbod.

Original Roman i to Dele

af

C. J. Hornum,

Frederik den Syvendes Gade Nr. 7.

Kjøbenhavn.

Forfatterens Forlag.

Eftertryk forbydes.

Trykt hos J. D. Dvíst & Comp.

1860.

En bank Kaper

1811

Vereniging der Kaper

Original document in the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

Første Deel.

Kapitel I.

Peer Jydes Forvandling fra Træskomand til Grosserer.

Huusmand Christen Peersen i Jylland havde en Søn, som naturligviis hed Peer Christensen; den streng oeconomicke Fader søgte i Tide at berige sin Søn med grundige og nyttige Læresætninger: „du skal spare paa Bredden og ikke paa Bunden“, sagde han ofte til ham, og een af hans største Sorger var, at Peer ikke kunde faae sine Træskoe ordentligt opslidte, fordi han vorede fra dem.

Da Peer var bleven henimod tyve Aar gammel, meente den kloge Fader, at han bedst kunde gjøre sin Lykke i Kjøbenhavn; „der ere de altfor fornemme“, sagde han, „til at de gide bestille Noget, de lade sem være lige, og naar du bærer dig klogt ad, saa kan du blive Mand og faae Huus og Gaard, naar de Andre maae gaae fra det Hele.“

Han udstyrede altsaa Peer paa det Bedste, med en blaa Vadmel's Kofte, velforsynet med to Rader blanke Metalknapper, et Par hvide Knæbuxer, ditto Uldstrømper, og et Par forjværligt beslaaede Træskoe, om hvilke han

nærede det Gaab, at Peer nok vilde kunne have Nytte af dem i den første halve Snees Aar, eftersom han nu formodentlig ikke voxede saameget og Skoene vare bethdelige omfangsrig. Paa Toppen af Peers ravhydske Hoved straaede en høirød Hue som en Hanelam, og saaledes udrustet, og ledsaget af mange gode faderlige Raad og Formaninger, tiltraadte Peer Reisen til Kjøbenhavn.

Vi maae bede vore ærede Læsere erindre, at vor Fortælling fører Navnet „en dansk Rapergast“ og Handlingen altsaa tildrog sig under Krigen med England, da Frederik den Sjette, som bekjendt, udstædede Raperbreve, for saa godt som muligt at tage Repressalier, og Peers Ankomst til Kjøbenhavn ligger endnu en halv Snees Aar længere tilbage i Tiden.

Endskjøndt Kjøbenhavn langt fra ikke afgav det Skue den Gang som nu, saa undlod den dog ikke at udøve en forbausende Virkning paa Peer Tyde, som med aaben Mund betragtede enhver Boutil han kom forbi, og endelig med stor Vanskelighed, og efter mange overstaaede Besværligheder, lykkelig og vel arriverede i en Gæstgivergaard, hvor han indlogerede sig paa et Kvistkammer.

Her paabegyndte han strax et meget dybsindigt Studium over, hvorledes han bedst skulde faae en god Tjeneste, og konsulerede i den Anledning Gaardskarlen, som gav ham det velmeente Raad, at han gjorde bedst i at avertere derom;

men her frembød sig nye Vanskeligheder for vor gode Peer, han var nemlig langtfra en Tøsse, og det kan vist heller ikke med Grund siges om nogen af hans Landsmænd, derimod excellerede han ikke synderligt i boglige Kunster og Videnskaber, han kunde til Nød skrive sit Navn; men et Avertisement — — hu, ha! det var nu ogsaa at gaae for vidt i Skriften.

Han aabenbarede derfor sin Nød for Gjæstgiveren, som han netop traf i Kjelderstuen, og da Manden havde betragtet Peers kraftige Skikkelse og friske Udseende, udbød han, efterat have taget et Par lange Drag af sin Pipe: „Hør veed du hvad min Knøs, du seer mig ud til at kunne haandtere en Skovl bedre end en Pen, min Gaardskarl skal netop skifte, og vil du tjene hos mig, saa kan du gjerne blive hvor du er.“

Det var et i dobbelt Henseende kjærkomment Tilfælde for Peer; thi han havde nu ikke alene faaet Tjeneste, men sparede dertil al Udgift og Uleilighed med Avertisementet, og Gjæstgiveren var derhos saa skikkelig, indtil videre at tilbyde ham fri Kost, naar han vilde være behjælpelig med at holde reent i Stalden, feie Gaarden osv.

Peer udførte sine Functioner med en stor Iver og Nøiagtighed, samt gjorde saa betydelige Fremskridt og lagde en saa stor Conduite for Dagen, saa at, dersom det havde været nu i vore Tider, skulde det slet ikke have undret os,

derſom han omſider havde drevet det til at blive Rigsdagsmand, (men i hiin Periode exiſterede der ingen Rigsdag), og Peer maatte altsaa indtil videre nøies med at være Gaardskarl.

Dog, Peer er ikke nogen Hovedfigur i vor Fortælling, og vi ville derfor heller ikke Skridt for Skridt følge hans Bevægelſer, men korteligen berette, hvorledes han med Flid og Bindſkibelighed ſammenſparede ſin hele Løn, Drifkepenge oſv., ſamt vidſte at gjøre ſig adſkillige Fordele, ſaa at han efter en kort Tids Forløb, havde henlagt en rund lille Summa; thi en af hans Faders gode Lærdomme var pludſelig fremſtegen ſom en lys Tanke i hans Sjæl, nemlig at han maaskee kunde blive Mand og ſaae Huus og Gaard, naar de andre maatte gaae fra det Hele, han udregnede derfor i ſit ſtille Sind, om hans Huusbond ikke muligviis kunde komme til at gaae fra Gaarden, ſaa han ſelv kunde overtage den; men hans Huusbond var uheldigviis ogſaa en Tyde, og dette alene var tilſtrækkeligt til at lægge ſaa uoverſtigelige Hindringer for Peers ædle Beſtræbelſer, ſaa han aldeles maatte opgive dem.

Han ſøgte nu at forrente ſin Capital ved at opkjøbe hele Læs Smør, Sæd oſv. af Bønderne førend de kom til Areltorvet dermed, og fik det ſaaledes betydeligt billigere, ſaa han kunde have en god Advance ved at udsælge det i mindre Partier til Høerne, og derved fik en anden lys Tanke Leilighed til at fremdukke hos ham, nemlig ſelv at

blive Høker og benytte sit Bekjendtskab til Bønderne til at have sine Varer paa Forhaand!

Som tænkt saa gjort, Peer fik Borgerskab, ikke som Smør og Victualiehandler, som det nu saa pænt hedder, men paa reent dansk som Spæthøker. han flyttede ikke ind i en Boutik med store Speilglasruder og med Glasfløkker over Spegepølsen og Østen, saa Udgifterne skulde ruinere ham førend han fik Indtægter, nei, han flyttede ind i „gule Bod“ paa Torvet; i hans Boutiksdør var hverken couleurte eller figurerede Ruder, men sex smaa Anupruder, hvor en Tykkelse Glas som et Suurbrød eller en knyttet Næve dannede Midterpartiet, hans Døst belystes ikke af Camphinslamper, endnu mindre af Gasblus, nei, fra det suffisante Træværk, som, staaende paa den ene Ende af Døsten, skjuler Spæthøkerkunstens dybeste Mystificationer, nemlig Glødefadet, for det uindviede Blik, strakte sig en Jernarm til at lukke ud og ind i flere Led, paa hvis Ende en Jernhsepibe nok saa høitideligt omfattede en Skillingepraas, der kastede sin magiske Belysning over paa Peers Øste og Smørstjender; men der var Mynt i Peers Skuffer og gode Klæder i hans Kiste, og Crediten brød han sig kun lidet om, thi han betalte Alting contant.

I sin nye Forsatning fandt Peer snart, at det er ikke godt for Mennesket at være alene, og at det vilde være saare ønskeligt for ham, dersom han kunde finde en

skikkelig og ærbar Pige, som vilde være hans Huustro og en god Madmoder for det Lyende, han vilde blive nødt til at antage.

Vore Læsere maae godhedsfuldt erindre, at dengang eksisterede endnu intet Dagblad og vore Borgere's Koner og Døttre vare ikke Fruer og Frøkener, de vare dengang endnu ærbare Matroner, dydžirede Jomfruer og skikkelige Piger, som ikke behøvede at krybe i Skjul bag et paataget Frøkennavn for at dække Mangelen af Jomfrunavnet, og Peer søgte sig derfor en skikkelig og ærbar Pige, som ikke vilde være for fin til at veie et halvt Bund Smør eller sælge for en Skilling Pindebrænde, det varede heller ikke længe førend han fandt en Saadan, som ikke alene med Deconomi varetog hans Færv, men tillige omskabte ham aldeles, saa han lærte hvad man i den Tid kaldte god Tone og Dannelse, og da hans Handel gif strygende og der hver Dag blev lagt mere og mere til Capitalen, saa fandt han ingen rimelig Grund til at negte hende at føre et noget bedre Huus, og det saameget mindre, som det ikke skulde bestaae i Mafferader, Comodier og Baller, heller ikke i unyttig Bynt og Stads, som dog omsider vilde ødelægge ham, men han ombyttede Badmelskosten med en Klædes Kjøle, de hvide Anæbuier med et Par Manchesters ditto og de endelig opslidte Træskoe med et Par Læderskoe med store Solvspænder.

Da den Søn, som hans Kone i deres Ægteskabs første Aar havde skjenket ham, begyndte at vore til, fandt Spækhusker Peer Christensen at Drengen havde altfor store og gode Anlæg til at veie Smør og sælge Pindebrænde, og da Peer havde indladt sig i Forbindelse med adskillige Skibsørhedere hvis Mandskab han forsynede med Proviant, besluttede han, for at berede sin Søn en mere storartet Fremtid, at forandre sit Borgerkab og optræde som Grosserer.

Den velfornemme og velagtbare Grosserer Peter Christensen købte sig nu en Gaard i store Kongensgade med tilhørende Pakhuus. Eiendommen bestod af Kjelder, Stue, første og anden Sal, foruden det omtalte Pakhuus, og var saaledes et af Datidens anseeligste Huse. Af oeconomiske Hensyn, beboede Grossererens selv anden Sal, medens han havde bortleiet første Sal til en fransk Grevinde de Beaufort, som med sin eneste Datter var emigreret fra Frankrig; Stuen beboedes af en Urtekrammer, og i Kjelderens havde han Dplag af alle Slags saltede Sulevarer, Smør, Oste osv., medens Pakhuset tjente som Kornmagasin. Paa første Sal i en lille Sidebygning var Contoiret, hvor en aldrende Mand fungerede som Skriver ved den forreste Pult, medens Grossererens Søn, den unge Carl Christensen optog Pladsen ved den Anden, Grossererens selv befattede sig af en vis Grund sjældent med Skriverseri;

hans Hoved var en levende Protokol, hvor Alting var indført med stor Nøiagtighed, saa han kun behøvede at conferere det med Bøgerne.

Det var en smuk Dag i Juni 1809, da vi træffe de to Skrivere ivrigt beskæftigede med deres Bøger, dog med Hensyn til den Yngste var Ivrigheden vel egentlig ikke saa stor; thi ved at følge hans Dines Retning, bemærkede man, at de meget oftere dvælede ved det ligeoverfor beliggende Vindue, end ved hans Bog; der maatte vist være en magnetisk Kraft ved dette Vindue, og den bestod uidentvivel i et yndigt Pigeansigt, som vi see indenfor dets Ruder. Det var den unge Comtesse de Beaufort, som her sad beskæftiget med et Haandarbejde, og var Gjenstand for den unge Mands Opmærksomhed. Der existerer en vis sympathetisk Telegraphrapport mellem unge Mennesker i deres Alder, og den unge Comtesse kunde saaledes ikke gjøre for, at hendes Blik meget ofte mødte den unge Mands, hvilket altid havde en Rødmen til Følge hos hende og et dybt Suk hos Carl.

„Ak, hvad tænker jeg paa“, sukkede han halv høit, idet han atter stirrede over mod det fjære Vindue, „jeg, en simpel Borgers Søn, og hun en Comtesse af en af Frankrigs ældste Familier; vel har hendes Fader endt sit Liv under Guillotinen, men var det ikke netop af Adelsstolthed, og hvor er min Adels?“

„Carl, Carl“, tog den ældre Skriver Ordet i en sagte, men bebreidende Tone, „Sjæleadel er den bedste men De glemmer Dem selv i den Grad, at Deres Fader lettelig kunde overraske Dem deri, og det vilde maaskee have ubehagelige Følger.“

„De har Ret“, svarede Carl, idet han saae op, „min Fader er ufølsom i det Punct, og det saameget mere som hendes Adel, i hans Dine, neppe kan opveie mod hans Pengekiste.“

„Det kunde maaskee dog engang i Tiden danne en gjensidig Modvægt“, gjentog den Gamle.

Carl rystede tvivlsomt med Hovedet og vilde netop have svaret, da en dristig Banker paa Døren afbrød Underholdningen.

Det var en Kapercapitain, som begjerede at tale med Grosserereren, da han ønskede sit Mandskab provianteret med det Fornødne, førend han paany stak i Søen. Det var en ny Kunde, og Grosserereren blev derfor hurtigt hidkaldt for selv at afgjøre det Fornødne med ham, de traadte ind i et Sideværelse og efter et Kvarteers Forløb var Døren-
eenskomsten truffen.

„Hvem var det?“ spurgte den gamle Skriver, da Capitainen var gaaet.

„Capitain Clemmensen!“ var Svaret, „en ægte Gut,

som i faa Dage har opsvunget sig fra Styrmand til Capitain og Gier af et stort Skib."

"Formodentlig ved Kaperi?" gentog Skriveren.

"Naturligviis", var Svaret, "i denne Tid kan man let finde sit Brød, men ligesaa let sin Død."

Dog, forinden vi gaae videre måae vi først gjøre Læserne bekendte med Capitain Clemmensen og Maaden, paa hvilken han havde gjort det hurtige Fremskridt.

Kapitel II.

Erbringen af et engelsk Orlogsskib udenfor Udbyghøi i Jylland.

Det var en stormfuld Aften i Slutningen af Maimaaned 1809, da et Skib ankrede udenfor Udbyghøi i Jylland, det var et dansk Kaperskib, som tilhørte Kaperhederen Antoni i Aalborg. Den orkanagtige Storm, som rasede, nødte Capitainen til at lægge bi, saameget mere som der var Grund til at antage, at Stormen vilde blive endnu voldsommere i Nattens Løb. I Nordost havde man desuden faaet Die paa en engelsk Orlogsmænd, som holdt sig under den svenske Kyst, og som Capitainen var altfor forsigtig til at indlade sig i nogen Affaire med, men søgte den jydsk Kyst, for der at lægge sig i Læ til næste Morgen.

Neppe var Ankeret faldet førend Storbuaaden blev sat i Søen og omtrent ti Mand stege ned i den.

Det var nogle af Raperens Besætning, som havde faaet Orlov til at gaae i Land, da flere af dem vare hjemmehørende dersteds.

Narerne bleve satte i Bevægelse og man roede mod Land, hvor Baaden blev trukken op og fastgjort, Mandskabet tog nu Veien til Kroen, som kun laa et godt Bøsse-skud fra Landingsstedet.

Berten modtog dem med smilende Ansigt, da han vidste, at det var Folk der ikke sparede paa Skillingen.

„Velkommen!“ begyndte han, „det er vel I kommer under Tag, I har nok havt en drøi Dag og kunde let faae en endnu værre Nat; jeg har saamænd havt det haardt nok her, det halve af mit Straatag er blæst af for mig.“

„Ja saadanne Landkrabber kunne snart faae det haardt,“ brummede den lille firskaarne Styrmand Clemmensen, som var stegen med i Land, „saadant Noget ere vi nu saa vante til som til det daglige Brød, saa det gjør ikke Noget, naar man kun tjente Noget, men splintre min Klyver: bom have vi ikke nu holdt Søen i to Maaneder, uden at gjøre en eneste Prøise, er det ikke til at blive gal over?“

„Du har Ret Clemmen,“ svarede Baadsmanden, „var jeg i dit Sted, saa gik jeg i fransk Tjeneste som Gardist, men det er sandt, Du er lidt for kort til det Brug!“

„Naa, hvad jeg mangler i Hviden, det har jeg maaskee

i Drøiden," svarede den lille bredskuldrede Sømænd, og holdt sin senestærke knyttede Næve hen mod Baadsmandens Næse, „men gid jeg maa komme til at dingle paa Enden af Storraaen, dersom jeg ikke skal pudse Fyret paa din Næse og spolere hele din Taffelage, naar Du kommer een Gang endnu med din Gardisthistorie!"

„Naa, naa!" gjentog Baadsmanden, „Du veed jo, at det er ikke ilde meent, „jeg er splintre mine Bramseil, lige saa fjed af det som Du, for den Bønhas vi har til Capitain, fortjente at fjelhales langskibs tre Gange om Dagen, istedetfor at gaae og brøle og dele Lamp ud."

„Det mener jeg med," udbrød en kæmpestor Fyde, som næsten ragede en Alen op over den firrkaarne Styrmand, „commandere til Masten, det kan han, men til at lede et Angreb, der er han lige saa dum som en Nalegrabbe."

De bruunladne Sømænd vare imidlertid blevene bænkedede omkring det lange Fyrebord, som stod i Skjenkestuen, og de fyldte Brændeviinsglas og Olkruse udgødede deres Indhold i de tørstige Struber.

„Hvad mener I," henvendte den lange Fyde sig til Styrmanden, „hvad mener I om den engelske Drlogsbrig, som vi havde paa Rifferten i Middagsstunden, og som vi rendte af Beien for, som Fanden havde været i Rjøl vandet paa os?"

„Hvad jeg mener,” svarede Clemmensen, og slog med sin brede Næve i Bordet, saa Glasene hoppede høit iveiret, „jeg mener at det dog er mere Ære at løbe afveien for den, end at være Nar for den Rutter, som rendte lige forbi vor Næse i Morges, uden at vi gjorde saa meget, som at sende den en venstabelig Morgenlusning, men bliv kun. Rhederiet bliver nok kjed af den vindtørre Ghynder vi have til Capitain, og jeg vil lade mig falte ned i en Sildetønde, dersom jeg tjener ombord med ham til næste Togt!”

„Vi ikke heller!” brølede Matroserne, „og veed I hvad Styrmand, dersom I havde et Fartoi selv, saa — I forstaaer os nok!”

Clemmensen strøg sit sorte krusede Skjæg og skottede til Døren, hvor en Fisker netop traadte ind.

„Se der har vi gamle Jens Fisker!” raabte flere af Søfolkene, „kom her og tag en Slurk med!”

„Tak som byder!” svarede Jens og tilføjede med et betydningsfuldt Blik til Clemmensen: „Det skal være godt at fiske i rørt Blande, siger man, men idag har det ikke smidt Noget af sig, hvad det saa kan blive til i Nat, Binden har vendt sig og det kuler fra Sydøst, der er en engelsk Orlogsbrig, som nok har gjort et slemt Havari paa Takkelagen, den ligger og rider for sit Anker en halv Miils Bei herfra i Nordøst.”

„Det var den vi saae i Middags!“ raabte Ræmpejyden.

„J kunne saae den at see igjen i Aften!“ svarede Fiskeren, „og dersom Eders Biskvite af en Capitain havde Mod og Mandshjerte — — —“

„Splintre i hans Taffelage!“ gjentog Tyden, han har ikke mere Hjerte end en Sandkrubbe!“

„Saa er der Andre, som har det,“ svarede Styrmanden, „veed Du ellers Noget om Briggen, min gode Jens?“

„Na ja saamænd, for jeg blev praiet af den ude paa Søen; den har nogle danske Matroser ombord som Fanger, og een af dem maatte være Tolk, de spurgte efter Jer, og jeg bildte dem ind at J var gaaet ned igjennem Beltet, men mine danske Kammerater gav jeg et Vink om, hvor J ere; der lod sig maaskee Noget udrette.“

„Har J Lyft?“ raabte Clemmensen og sprang op, „vi have altsaa Benner ombord i Briggen, maaskee Alt kan klare sig for os førend i Morgen!“

„Rigesaa gjerne ligge som en Østers paa en Banke i Liimfjorden, som at gaae her og drive,“ svarede Baadsmanden.

Styrmand Clemmensen aftalte nu det Fornødne, i et affides Bærelse, med Jens Fisker, som derpaa usfortøvet besteg sin Fiskerbaad og lagde ud til Briggen. Endskjøndt

det var i Maimaaned, var Mørket dog paa Grund af de sammentrufne Uveirsskyer saa stærkt, at man i et Bøsseskuds Afstand neppe kunde see Noget, og de to armerede Fartøier vare derfor i fuldkommen Uvidenhed om hinandens Nærhed, ligesom man fra Kaperfløjen ikke længere kunde see, hvad der foregik ved Strandbredden.

Da Fiskeren var borte gik Clemmensen, med Armene forslagne over sit brede Bryst, flere Gange frem og tilbage paa Gulvet, medens de Andre betragtede ham med forventningsfulde Blikke.

„Kammerater!“ raabte han omsider, idet han standsede og lod sit driftige Blik flyve omkring paa dem, „jeg gjentager det! har I Lyst?!”

„Gid vi maatte brase Gjerkant for den første den bedste Pæreskude og komme til at dingle i Banterne som Lanterner, naar vi ikke følge Jer!“ brølede den lange Jyde.

„Leve vor nye Capitain! Leve Capitain Clemmensen!“ raabte de Andre og flokkede sig om ham.

„Smaa Slag, Kammerater, smaa Slag!“ gjentog Clemmensen, „lad os holde Roret lidt i Lø og et Par Neeb i Seilene, indtil vi see hvad Kant Vinden blæser fra; I vide at store Ord og Bind det fylder ikke meget, jeg har nu lagt min Plan, og naar den er lykkedes, saa kunne vi tale om Næsten, imidlertid lader os skaffe os nogle Vaaben og derpaa tage os endnu en Hjertestyrkning, naar Jens En dansk Kapergaft.

Fisser kommer tilbage ville vi see, hvad der kan være at gjøre."

Der blev nu ved Krovertens Hjelp tilveiebragt nogle Bøsser, Ører og hvad man af slige Vaaben i Hast kunde opdrive, og man satte sig paany om Bordet ved de fyldte Glas, hvor Clemmensen meddeelte dem sine Beslutninger og Ordre.

Paa den engelske Brig var et Par af de fangne danske Matroser stillede paa Udkig for strax at paae Enhver som nærmede sig.

Snart gennemfær den lette Fisserbaad Søen og lagde sig paa Siden af Briggen.

"I Baaden Holløi!" lød det fra Briggen.

"O høi!" lød Svaret, "stille Kammerat, er der nogen Engelsemand paa Dækket?"

"Ja, der er to agterude, de Andre ere gaaede ned, men der er ogsaa en Mand i Mersæt."

"Lad ham sidde der og gabe den Hund," svarede Jens, "der kan han hverken see eller høre i denne Nat, men vær forsigtig med dem agterude, kast mig en Fangeline herved, jeg har en Dunk med otte Potter Brændeviin og dernæst et lille Brev, naar Du kan meddele dets Indhold til vore Landsmænd, og de ville gjøre derefter, saa kunde det gjerne være, at I kunne fare under dansk Flag i Morgen."

Matrosen mumlede en drøi Ged, idet han hurtig tilfæstede ham Fangelinen, hvori Fiskeren ligesaa hurtig fastgjorde Dunken og Brevet.

„Wat jou vann?“ lød idet samme en Stemme ved Siden af Matrosen; men hurtig fattet, svarede denne paa daarlig Engelsk: „har Du faaet formeget Grog i Aften? for jeg har splitte mit Compas ikke smagt en Draabe den hele Bagt, det er min Landsmand Fiskeren, som vi praiede før, og som nu af reen Medlidenhed bringer os en Hjertestyrkning til Rattevagten.“

Matrosen kjendte sin engelske Kammerats svage Side, og da Capitainen paa Briggen lød uddelse meget knappe Rationer, saa drog han deraf den rigtige Slutning, at en Hjertestyrkning ikke vilde være Engellænderen uvelkommen.

„Verdamnte Spitsbub!“ gjentog Engellænderen, som paa denne Maade troede at gjøre sig bedst forstaaelig. „vat er this for Kjeltringestreger, jou har for?!“ og hurtig greb han efter Dunken, som nu netop var lige ved Kanten af Reilingen.

Men med en Escamoteurs Behændighed greb Matrosen efter en lille hvid Plet, som hans skarpe Blik havde ladet ham opdage i Mørket, og som maatte være det omtalte Brev, hurtig gled det ned i Lommen paa hans Stortrøie, idet han tilsyneladende anstillede sig, som han ikke vilde lade sig Forrettigheden til Dunken afdisputere.

Engellænderen gjorde Mine til strax at ville sætte Dunken for Munden, men standsede, og idet han betragtede den danske Matros med et skarpt Blik, gjentog han sit: „Verdammt Spitsbub, trink selv!“

Matrosen lod sig det ikke sige to Gange, men tog en saa alvorlig Slurk, saa Engellmanden rev Dunken fra ham med begge Hænder, og tiltalte den paa en saa nærgaaende Maade, saa Matrosen maatte erindre ham om de Andre ogsaa kunde trænge til Noget.

Den anden Engellmand var imidlertid kommet forud, og da Fortøiet laae godt for Anker, foreslog den Danske, at man nok kunde liste sig ned i Rummet og meddele Kammeraterne en Slurk.

Forslaget fandt i Begyndelsen Vanskeligheder, men jo dybere man indlod sig i Forstaaelse med Dunken, jo mere kom man til den Overbeviisning, at det dog nok kunde lade sig gjøre, eftersom baade Høistcommanderende og Næstcommanderende pleiede at tage alle de Grog-Rationer til sig om Aftenen, som Mandskabet skulde have godt af hele Dagen, og altsaa uidentvibrl slumrede sødeligt.

Man indlod sig nu i en saa alvorlig Conversation med Dunken, der førte et saa veltalende Sprog, saa dens Indre snart kom til at see sørgeligt ud, da den var bleven ligesaa tom, som Engellænderne vare fulde.

Den danske Matros benyttede sig af Leiligheden til

at liste sig hen til sine fangne Kammerater og meddele dem Brevets Indhold, og ved en døsig og osende Lampe lyffedes det ham at sammenbogstavere følgende:

„Hold Jer klar Kammerater, drik Engelskmændne godt paa Pelsen, list Jer saa op paa Dækket ved Bagbordsiden, og naar i høre en Ravn skrige lige ved Vandsladen, saa kast Jalderebsstigen ned og luk alle Lugerne.

Styrmand Clemmensen.“

De saa danske Matroser betragtede hverandre med et taust og alvorligt Blik, medens Forelæseren atter lod Brevet glide ned i sin Stortrøie, og saae sig om med en saa fuldkommen Sigegyldighed, som, om alle hans Tanker kun vare henvendte paa Brændeviinsdunken.

„Verdammitte Spidsbuben!“ udbød den os bekjendte Matros, henvendende sig til de Danske, „herop paa Dækket med Jer, og holder I ikke ordentlig Bagt, saa — —“ her nægtede Tungen ham sin Tjeneste; men Høibaadsmanden, som var bleven saa kobberød i Ansigtet, saa hans Næse lignede en Vulkan, der om saa Dieblikke vil udgyde Strømme af gloende Lava, supplerede det Manglende og tilføiede: „Saa til Masten i Morgen tidlig, og Lamp til Skindet kan revne paa Jer!“

Efterat have fremsagt denne tydelige Mening med al den Kraft, som endnu stod til hans Raadighed, sank han aldeles sammen og forsvandt i en mørk Krog, hvorfra kun

en dyb Snorken vidnede om, at der befandt sig et levende Væsen i Nærheden.

De Andre fulgte snart hans Exempel, medens de Danske viklede et alvorligt Blik og snege sig op paa Dækket.

I Kroen ved Udbyghoi sad imidlertid Kapergasterne tause og alvorlige. Ved enhver uvilkaarlig Lyd udenfor Døren, rettede Alles Blik sig imod den; men endnu udeblev den længselsfuldt ventede Jens Fisker.

Endelig hørtes hurtige Fjed udenfor, og Døren blev revet op.

„Du lader os længe vente!“ udbrod Styrmand Clemmensen, idet han sprang op fra Bænken, efterfulgt af de Øvrige, som flokkede sig om Fiskeren, for at erfare hans Beretning.

„Hvad nytter det at komme med halv Bæsked,“ svarede denne, „jeg har fulgt Eders Ordre Styrmand, og lagt mig i Skjul bag hans Roer derude, indtil jeg kunde faae et Slags Svar tilbage, det har jeg nu; thi jeg har først hørt dem drikke og støie, og dernæst er der blevet saa stille som i en Kirke, kun det Par danske Matroser, som ere tvungne til at gjøre Tjeneste, ere oppe paa Dækket og have tilhviist mig at Alt er klart indenborde.“

„Saa Haand paa Værket!“ raabte Clemmensen, „have I Lyst til at vove, saa er her Noget at vinde, men er

Nogen af Jer bange, saa gjør han bedst i at blive hjemme; thi vi ere kun en halv Snees Mand, og i Briggen er vel endnu tilstrækkelig Overmagt foruden de Drukne."

"Bange!" gjentog den lange Jydslænder, og rettede sin Kæmpeskikkelse iveiret, saa han ragede langt op over alle de Andre, „naar det ikke var af Respect for Jer, Styrmand, saa skulde jeg strax give Jer et lille Beviis, men er der ellers Nogen som — — —"

"Dys!" svarede Clemmensen, „det var ikke saa ilde meent, jeg veed jeg kan stole paa Jer, aasted!"

Alle Mand steg nu i Baaden, og Fiskeren maatte for denne Gang overtage Clemmensens Styrmands = Forretning, da han bedst vidste hvor Engelskmanden laae; thi Denne havde naturligviis af Forsigtighed ikke hængt Lanterner ud, ligesaalidt som Kaperskibet.

Paa Briggens Dæk stode de danske Matroser tause og forventningsfulde, holdende skarp Udkig mod Land, dog var det dem ikke muligt at opdage den lette Baad, førend Signalet, et Ravneskrig, tillige naaede deres Øren.

Hurtig gled Falderebsstigen ned, og som Ratte løb Baadens Besætning op; man ilede nu med at tillukke Luugerne, da man idet samme bemærkede en Deel dunkle Skikkelser, som vare stegne op fra den bagerste Luge, og stedste bleve efterfulgte af Flere. De danske Matroser,

som i spændt Forventning havde holdt sig forude, og stedse stirret mod Land, havde derfor ikke bemærket dem. Det var den engelske Styrmand, som var bleven mistænkelig ved at see nogle af de drukne Matroser tumle omkring i Underrummet, og derfor havde purret en Deel af de Andre ud, for at see, hvorledes det stod til paa Dækket.

„Førræderi, til Baaben!“ raabte de, og vilde hurtig ile ned for at væbne sig.

„See nu Styrmand!“ raabte Kæmpejyden, „nu gleder det ikke at være bange!“

Og som en Lavine, der styrter frem og knuser Alt hvad den møder, saaledes styrtede han sig i Veien for dem, med et Par vældige Ræveslag kastede han i et Øieblik to af dem til Jorden, og omspændte derpaa med sine lange Arme tre Andre, som han holdt saa fast, som om de sadde i en Skruestikke.

Glemmensen, som ikke vilde staae tilbage, havde snart fulgt hans Exempel, og tildeelt et Par Andre en lignende Velkomsthilsen.

„Understaaer I Jer at muffle“, sagde han med dæmpet Stemme, „saa paa Hovedet i Søen!“

„Jeg skal snart faae disse Tre derned“, svarede Jyden, idet han løftede dem op og nærmede sig til Reilingen med dem.

Denne kause Manoeuvre forstode de uidentvivel bedre

end *Styrmandens* Ord; thi de raabte paa *Tydsf*: „Friede, Friede!“

Eugen var imidlertid bleven lukket, og *Tilbageveien* var saaledes spærret. De maatte nu søie sig efter *Skjebnen* og lade sig binde, dette frembød dog ikke saa *Banskeligheder*, dog da først de tre Mand, som *Jens Tyde* holdt omklamret, vare expederede, og han selv saaledes var bleven fri, udrettede hans, og den fiirskaarne *Styrmands* Næver i *Forening*, næsten ligesaameget som alle de *Andres*, og om saa *Dieblikke* laae de Alle bundne paa *Dækket*.

Ankeret blev nu varpet op saa stille som muligt, og man styrede *Coursen* mod *Kjøbenhavns* Rhed.

Capitainen paa *Kaperskibet*, som laae for Anker udenfor *Udbyhøi*, havde imidlertid længe gaaet frem og tilbage paa *Dækket*, og udtømt sig i de hjerteligste og meest velmeente *Udgydelsler* mod sit Mandskab, som tvertimod hans *Ordre*, vovede at blive i Land saa længe over den bestemte *Tid*; det gryede allerede mod Dag, og endnu var det ham umuligt at opdage noget *Spor*, hverken af hans *Storbaad*, endnu mindre af *Mandskabet*, han sendte den ene drøie *Ged* efter den Anden mod Land, men de vendte lige saa lidt tilbage som *Mandskabet*.

Omfrider lod han to Mand sætte ud med *Tollen* for at roe over til *Udbyhøi* og bringe deres *Kammerater* hans *venskabelige* *Gilsen* og oprigtige *Forsikkring* om den *Masses*

Lamp, som skulde være beredt til deres Modtagelse, naar de kom tilbage; men de to Mand vendte tilbage uden nogen anden Underretning, end at de vare blevne udleete af Kromanden, som havde forfikkret dem om, at deres Kammerater for længe siden vare gaaede ombord og afseilede, og at han ikke vidste hvor de vare blevne af. Det er os imidlertid bekjendt, at Kromanden meget godt vidste det, ligesaa vel som Læserne ere underrettede derom; men for Kapercapitainen vedblev det at være en Gaade, og han maatte altsaa nøies med at udtømme sig i Forbandelser og Trussler om at melde Deserteurerne for Rhederiet, Admiralitetet osv. osv.

Vi ville overlade ham til sig selv og sin behagelige Underholdning, og lade det være hans Sag, hvorledes han klarer sig derfra, imedens vi vedblive at følge vore djarve Somænd paa Veien til Kjøbenhavn.

„Gille en Ufærd!“ raabte Clemmensen, der hænger jo det fordømte Flag endnu oppe paa Jøkkeraaen, og vi have ikke saameget som en rød Klud at hænge op i Stedet, ned med det blaa Flag, det kunde jo skaffe os en velmeent Lusking fra Kronborg; der bliver ikke andet for end at lægge bi udenfor Fæstningen, og sende en Baad i Land for at afgive Rapport.”

Da denne Forsigtighed var iagttaget lagde man uhindret ind paa Kjøbenhavns Rhed, og man var allerede

kommet ind under Kanonerne paa Tre Kroners Batteri, da det indespærrede Mandskab begyndte at purre ud; de havde bemærket at Skibet var i Fart, Officiererne kommanderede op paa Dækket, og man strømmede til Rugerne som man fandt vel tillukkede.

De mærkede nu med Forbauselse, at der maatte være foregaaet Noget, og gave sig til at bryde løs paa Rugerne; men Clemmensen lod et Par af de bundne Matroser bringe hen til Rugerne, hvor de maatte underrette deres Kammerater om deres Stilling, hvilken de selv lettelig kunde overbevise sig om, ved at see ud gjennem Stykportene, der blev nu ikke Andet tilovers for dem at gjøre, end at give sig til Ro og finde sig i Skjebnen.

Clemmensen førte dem nu, liig en anden Jacob Dannefær, til Kjøbenhavn, hvor han blev modtaget med Jubel. Han landsatte og udleverede Fangerne paa Holmen, medens en stedse vorende Menneskemasse flokkedes om ham, og med Beundring betragtede den lille flirskaarne Sømand, som med en ringe Magt havde overrumplet og taget et armeret engelsk Krigsfartøi. Efterretningen derom gik som en Løbeild fra Mund til Mund, og da han nærmede sig Amalienborg, for at søge Audients hos Hans Majestæt Kongen, og meddele ham mundtlig Underretning om det Skeete, var han ledsaget af en Menneskemasse, som hilste ham med stormende Hurraraab.

Kong Frederik den Sjette befandt sig netop i sit Audientsgemak, da Larmen vakte hans Opmærksomhed, han befalede en Adjutant at skaffe sig Underretning om Grunden dertil, og man førte nu den lille Styrmand frem for ham.

Kongen spurgte med sin sædvanlige barske Stemme: „Hvad skal det betyde?!“ „Deres Majestæt“, svarede Clemmensen frimodigt, jeg kommer for at overbringe Dem min allerunderdanigste Rapport, om en engelsk Drlogsbrig, som jeg har taget.“

Han overrakte nu Majestæten den fangne Capitains og Skibets Papirer, samt meddeelte paa sin Viis, med mange burleske Ord og Talemaader, en fuldstændig Underretning om hele Affairen.

Kong Frederik, som aldrig blev fortrydelig over en munter Spøg, følte sig tiltrukket af den djærve Sømands ligefremme og eenfoldige Manerer.

„Det kan jeg lide!“ afbrød han ham omsider, „Du er en rask Gut, og bliver Du saadan ved, saa kan jeg nok faae Gre og Nytte af Dig!“

Kongen lovede nu at lade Sagen undersøge, og overgav ham imidlertid Briggen med alt Tilbehør og Størsteparten af dens Indhold som sin Eiendom, samt udnævnte ham til Capitain, og lod ham tilstille det fornødne Kaperbrev, saa han fremtidigt kunde foretage sine Togter paa egen Haand,

og, for endmere at hædre ham for hans udviiste Driftighed og Mod, begavede han ham med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Glædedruffen ilede Clemmensen tilbage ombord og meddeelte sit Mandskab Udsaldet af sin Audients.

„Sagde jeg det ikke nok!“ udbød den lange Jens Tyde, „at I skulde være vor Capitain, og jeg tænker ogsaa vi skulle komme bedre ud af det med Jer, end med ham, Aaleqvabben, som vi ere løbne bort fra!“

Den nye Capitain lod nu ethvert Rum og Lukas i Skibet omhyggeligt undersøge, og først og fornemmeligt maatte en Deel Viinflaster række Hals, og man drak paa Capitainens Belgaaende og fremtidige gode Priser.

Derpaa blev Krigsskassen og Officierernes private Kasser undersøgte, og disse afgave et saa glædeligt Resultat, saa baade Capitain og Mandskab fandt fuldkommen Erstatning for den magre Tid, som var hengaaet under deres forrige Commando.

Clemmensen deelte rundelig med sine fordums Kammerater og forbeholdt ikke større Part for sig selv, end for Enhver af dem.

„Vi have Alle været lige gode om Affairen,“ sagde han, „og skulle derfor ogsaa nyde eens Ret.“

De forbausede Sømænd kunde ikke blive færdige med at forundre sig over den Mængde blanke Guldpenge, som

enhver af dem strøg i sin Lomme; de betragtede hverandre med hoverende Blikke, som om de vilde fortælle hverandre indbyrdes, hvad de nu vare blevne for Karle, og udbragte et rungende Hurra for Capitainen, hvem de svore at vilde tjene tro i Liv og Død.

„Det kan jeg lide Gutter!“ svarede Clemmensen, „vi skulle vist heller ikke blive liggende her og sylte Balle længere end fornødent gjøres, for at faae Taffelagen repareret og mine Papirer i Orden, saa benytte vi den første Lustning til at stikke udad, og saa skulle vi nok snart gøre saa mange Priser, saa vi Alle kunne blive til holdne Mænd!“

Der havde allerede meldt sig flere raske Søfolk, som ved Underretningen om den ringe Styrke der befandt sig ombord i det erobrede Skib, ilede med at tilbyde den nye Capitain deres Tjeneste; han antog en Deel af dem, som han ansaae for at være de flinkeste, og til den lange Tjens Tydes store Glæde, udnævnte han ham til Styrmand i Briggen.

Størstedelen af Mandskabet fik nu Landlov, og da saavel Capitainen som Styrmanden vare giste og bosatte i Kjøbenhavn, ilede de hjem for at overraske deres Koner med de glædelige Efterretninger og den klingende Mynt, som de saa hurtig og usformodet vare komne i Besiddelse af.

Vi kunne ikke undlade at følge dem derhen, for at være Bidne til Overraskelsen og Efterretningens Virkning.

Den kæmpestore Styrmand sølte en besynderlig Krillen under Godsaaerne, som ikke tillod ham at lempe sine Skridt efter den lille Capitain, der maatte flytte sine Been to Gange, naar Styrmanden kun havde Anvendelse for sine den ene Gang.

Han halede derfor afsted med Skridt, som Fløimanden ved Godgarden kunde have været af, og det varede heller ikke længe, førend en Dviststrappe i Grønnegade knagede under hans vægtige Trin, dog det var ikke hvert Trappetrin som sukkede under Vægten af hans Kæmpesod, det vilde have udfordret for lang Tid og formeget Tripperi for ham, der var derfor kun hvert andet eller tredje Trin, som høit skrigende meldte hans Ankomst.

Hans Kone var netop beskæftiget med sin Yndlings-Forretning, nemlig at vande sine Urtepotter, som i radevis stode opstillede i de smalle Vindueskarne, og for største Delen bestode af Geranier, som Alle vare af en saa udmærket Planteskole, saa de ofte havde været Gjenstand for hendes Mands lunefulde Bemærkninger.

Midt i Vindueskarmen tronede Kongen for dem Alle, det var en Geranium, som omtrent havde naaet sem Dvarteer i Høiden, den bar Stilke som strittede ud til alle Sider, og vare forsynede hver med eet, finger og skriver eet

Blad, som hang og dinglede ude paa Enden, dette Pragt-exemplar, som i hendes Dine var en Typus af Skjønhed, havde ofte været Gjenstand for hendes Mands sarkastiske Bemærkninger, idet han sammenlignede det med et Skib med rebede Seil, og en Lanterne ude paa Enden af hver Raastang, „du kan godt“, havde han en Gang sagt, „lade den stifte i Søen ved Nattetid, hvornaar det skal være, den har Lanterner nok oppe, saa Ingen risikerer at løbe paa den.“

Hans Kone, som kjendte hans jovialiske Charakter, tog ikke slige Udgydelser fortrydeligt, da hun vel vidste at de ikke vare ilde meente, men kun en Følge af hans muntre Lune.

„Lad Du kun mine Urtepotter seile deres egen Sø,“ pleiede hun gjerne at svare, „dem skal jeg nok styre.“

Hun var som sagt netop beskæftiget med at pleie disse Pøder, som vare hende i Børns Sted, da hun hørte Trappetrinnenes velbekjendte Knagen udenfor Døren, det var saa længe siden hun havde hørt denne Lyd, saa hun blev glædelig overrasket derved, da hun vel vidste, at den nødvendig maatte have hendes Mands Nærværelse til Følge, hun ilede til Døren, aabnede den, og stod ligesom Jens Knudsen som ved det næste Skridt befandt sig midt i Stuen.

Hun var ingenlunde noget lille Fruentimmer, men kunde som Saadant betragtet, snarere anses for Belvoen,

dog naar det gode Humeur kom over hendes Mand, saa han fik i Sinde at kysse hende, pleiede han gjerne at tage hende under Armene og løfte hende op, dette var ogsaa Tilfældet denne Gang; thi neppe var han kommen vel ind i Stuen, førend hun følte sig hævet op mod Loftet og der udveyledes et hjerteligt Velkomstkys.

„Naa, Gud skee Lov jeg dog endelig seer Dig igjen! udbrod hun, da hun atter følte fast Grund under Fødderne, „hvor har Du været, hvordan har Du havt det, har I gjort nogen Prijs?“

„Ths Mutter, ths! smaa Slag, een Ting ad Gangen,“ svarede vor Styrmand idet han satte sig ned, „ja vel har vi gjort Prijs!“

„Naa Gud skee Lov da, saa maaskee Du ogsaa har Mynt; thi det har gaaet forbiuret knapt til i den senere Tid, jeg skylder en Maanedes Huusleie.“

„Na, veed Du hvad, min Løs, det skal Du nu aldrig sørge for,“ svarede han, idet han kastede et stjaalet Blik hen over hendes Planteskole, „Du havde blot behøvet at melde Dig i den botaniske Have, med et af dine Pragt-exemplarer der, saa havde Du nok faaet en ruud Summa udbetalt for den, for det er Sjeldenheder, som de vist ikke har Mage til,“ tilføiede han med en dæmpet latter.

„Naa, skal mine stakkels Geranier nu igjen holde for?“ svarede hun og gav ham et let Slag paa kinden,

En dansk Kapergast.

(3)

„men fortæl dog Noget, hvad er det for en Prijs, I har gjort, og hvormeget er der faldet af til Dig?“

Jens Knudsen fortalte hende nu, hvad vi allerede vide, og sluttede sin Beretning med at omtale Clemmensens Uegennyttighed ved Delingen af Byttet, hvorpaa han tog en Lærredspose af sin Brystlomme og rystede en Deel blanke Guineer ud paa Bordet for hende.

Den gode Kone stirrede med stum Forundring paa de blanke Guldpenge, hun havde endnu aldrig seet den Slags Mynt, og udbrod derfor, idet hun tvivlsomt betragtede en af dem:

„Men Jens, har man ikke narret Dig, er det ikke Regnepenge?“

„Nei, Du kan troe nei!“ svarede han, „tag Du kun een af dem, og gaa hen og byt den, Du faaer henimod ti Rigsdaler for Stykket!“

„Ti Rigsdaler for Stykket!“ raabte hun og betragtede sin Mand med store Dine. „Ti Rigsdaler, men Herre min Gud, der er jo en forfærdelig Mængde, gjelder de for ti Rigsdaler Stykket, saa maa der jo være omtrent tusinde Daler, og saa ere vi jo rige Folk; nei det kan aldrig være muligt!“

„Vil Du nu blot tjene mig i at bytte een af dem, og med det samme sørge for at skaffe os Noget at leve af,“ gjentog Jens Knudsen og skød hende blidt ud af Døren.

Hun ilede nu ned i Urteboden, hvor hun til sin store Forundring modtog 9 Rigsdaler 3 Mark og 4 Skilling for den.

Idet hun med glædestraalende Blikke kom ud fra Urteboden, mødte hun Capitain Clemmensen, som nu først var arriveret.

„Jeg gratulerer, Hr. Capitain!“ raabte hun ham imøde.

„Uligemaade, lille Styrmandsmadam!“ svarede han.

„Hvad behager? Det har min Mand ikke talt noget om.“

„Saa har han forbeholdt mig Åren!“ vedblev Clemmensen, og Begge skyndte sig nu, hver til Sit.

Vi ville for et Dieblif følge Capitainen ind i hans Bolig; mellem ham og hans Kone fandt ikke det hjertelige Forhold Sted, som hos Knudsens, hvilket for en stor Deel var en Følge af Clemmensens mere kolde og bestemte Character; denne Gang var han, efterat have nydt saa store Opmuntringer, blevet usædvanlig meddeelsom, og tildeelte ligeledes sin Kone en rund Summa, for at hun, som han sagde, herefter kunde sørge bedre for sin Tilstaaling, da hun nu skulde gjælde for Capitains=Frue.

Det gif Clemmensens Kone som Jens Knudsens, hun kunde ikke blive færdig med at forundre og glæde sig over, at hendes Mand saa pludselig var bleven Capitain, og der-

til Gier af et veludrustet Skib, og hun kunde ikke vende Blikket fra det lille Baand i Anaphullet, der vidnede om hans Daad.

En saa pludselig Omvexling af Skjebne og Omstændigheder kunde ikke Andet, end gjøre disse Menneſker glædedrukne, og det var derfor intet Under, at der feiredes en glad Aften, saavel hos Capitainen, som hos Styrmanden.

Saa snart den første Glædesruus var tilende, ilede Capitainen med at faae sine Papirer i Orden og sit Kaperbrev udstedt. Efter adskilligt Løberi i Collegierne og hos de høie Herrer, fra hvem han skulde have det udleveret, fik han endelig Alt bragt i Orden.

Den fornødne Reparation var imidlertid foretaget ved Taffelagen, og Skibet blev nu indbrændt Mærke som dansk Eiendom, samt dets engelske Navn forandret til; „Overraskelsen“; „det er blevet taget med en Overraskelse“, sagde Clemmensen, „og jeg haaber at skulle overraske Andre med det.“

Vor nye Capitain gav sig ikke længe Tid til at ligge paa den lade Side; men sørgede strax for at indtage frisk Proviant, for ved første gunstige Vind at kunne stikke i Søen, og det var ved denne Leilighed at vi traf ham hos Grosserer Christensen, hvis tidligere Aventure vi allerede have gjort Læseren bekendt med.

„En rask Gut!“ gentog Grosserereren, „han vil bringe

det til Noget, det er nuomstunder den korteste og sikreste
 Vej til at opnaae Hæder og Rigdom, gid jeg var en
 Snees Aar yngre, saa slog jeg endnu ind paa den samme
 Vej", vedblev han med et Sideblik til sin Søn Carl;
 „men for mig er det nu for sildt."

Carl lod Hovedet synke, og betragtede den gamle
 Fuldmægtig med et bønligt Blik, som for at udbede sig
 hans Mægling; thi det havde længe været den gamle
 Grossererens Ønske at see sin Søn bestige et veludrustet
 Kaperskib, og saaledes fordoble hans betydelige Rigdomme;
 det fattedes heller ikke den unge Mand paa Mod og
 Driftighed dertil; men vi kjende allerede den mægtige
 Bevæggrund, som overgaaer alle andre, og som kaldes
 Kjærlighed, der i dette Punkt ligesrem tvang ham til at
 modsætte sig sin Faders Ønske.

„Min Herre!" svarede den gamle Fuldmægtig,
 „undskyld deres gode Søn, som ikke deri har kunnet op-
 fylde Deres Ønske; Enhver har bekommet sit Pund, og
 naar han forvalter det redeligt, saa har han opfyldt sin
 Pligt, Gud har jo desuden begavet Dem med Rigdom nok,
 hvorfor da plette deres ærlige Navn med en uærlig
 Haandtering, tilgiv mig, jeg kan ikke kalde Kaperiet
 anderledes, og betænk hvilken Sorg det vilde bringe deres
 Kone, dersom hun maaskee skulde miste sin eneste Søn ved
 en saadan Leilighed.

Fuldmægtigen havde her anslaaet den rette Stræng.
 „Naa, naa“, svarede Grosfereren, „det er jo heller ikke min Mening, arbeid Du kun ved Dine Bøger“, tilføiede han, og klappede Carl blidt paa Skulderen, „saa Du engang kan optage Driften efter mig, saa vil jeg ogsaa være tilfreds.“

Kapitel III.

Grevinde de Beaufort.

Paa første Sal sad den unge Comtesse Beaufort ved Vinduet, ivrigt sysselsat ved sin Brodeerramme, det var en besynderlig Grille, som hendes Fru Mama ikke kunde afdisputere hende, at hun stedse valgte sit Sovestue til Arbeidsværelse.

„Mit kjære Barn!“ sagde Fruen ofte til hende, „hvorfor sidder Du ikke hellere i Dagligstuen? det vilde være langt behageligere og mere adspredende for Dig, at see den brogede Brimmel, som stedse myldrer forbi paa Gaden; det minder dog lidt om det kjære, gamle Paris.“

„Netop derfor, kjære Mama“, svarede hun, „søger jeg at undgaae det, det er netop disse Grindringer som tilbagefalde saameget Sørgeligt i mine Tanker, saa jeg helst søger at undgaae dem, og tilgiv mig Mama, men der kommer ofte Damer som besøge Dig, og jeg veed ikke

selv hvorfor; men Gensomheden forekommer mig saa trøstende og lægende."

Naar den gode Comtesse ikke selv vidste hvorfor, saa vide vi det maaskee; thi det var fra det ligeoverfor beliggende Contoirvindue, at hun, maaskee endnu sig selv ubevist, hentede sin Trøst og Lægedom.

Fru Grevinden lod sig i Reglen nøie med denne Forklaring, og overlod sin Datter frit Balg i denne Henseende.

Den unge Comtesse var, som sagt, ibrigt ihælselsat ved sin Brodeerramme, hun var iført en sort Kjole, som passede særdeles vel til hendes noget brunlige Teint, og som stramt og glat sluttede om hendes slanke Liv; paa Brystet var heftet en simpel blaa Silkesløise, som contrasterede smukt med det sorte Livstykke, der forræderst gled ned over de flint afrundede Skuldre; hendes sorte Flammesøine udsendte nu og da et Lyn over til Contoirvinduet, og frembragte da stedse den tidligere omtalte Virkning, nemlig at fremtvinge et Suk af Carls Bryst og en Rødmen paa hendes Kiuder.

Hun afbrødes i sine stille Betragtninger, da Døren til Dagligstuen aabnedes, og hendes Moder traadte ind til hende.

"Endelig, min kjære Eugenie", udbrød hun, "har jeg været saa heldig at finde Papirerne paa vore Gien-

domme ved Versailles, de Eneste som Revolutionen har levet os; i den Hurtighed, hvormed vi pludselig maatte foretage vor Bortreise, ere disse Papiere blevene saaledes nedpakkede, saa jeg næsten havde opgivet Haabet om at gjenfinde dem."

"Al, kjære Mama, jeg frygter at Haabet bedrager Dig, og at disse Eiendomme ere confiskerede, ligesom Alt Andet, de blodige Tyranner have jo ikke levet os det vi kunne hælde vort Hoved til, ja de have ikke sparet os Livet; min uslykkelige Faders Blod vidner derom."

"Ti, mit Barn, dersom Nogen kan føle sig dybt og smerteligt berørt ved Tanken derom, saa vær forsikkert om, at det er mig, ja de have berøvet mig min Støtte, min Mand, mit Alt, de have nægtet hans Husfrue og eneste Barn et Tilflugtssted i deres eget Fædreland, og tvunget os i Landsflygtighed; men Tiderne have forandret sig, Napoleon har taget Magten fra dem, hans dristige, altomfattende Aand har lært dem at bøje sig for hans Villie, han har hævet vort Fædreland til en Glands og Bælde, som Verden misunder det, og jeg er overbevist om, at maaskee, dersom vi nu vendte tilbage, vilde han være vor Beskytter, han er formegent Menneske til at den forurettede og værgeløse Kvinde forgjæves skulde anraabe ham

"Al, Mama, ogsaa deri frygter jeg at Din Tillid

vilde blive skuffet, er Uergjerrighed og Begjerlighed ikke hans fremherkende Character, og har han ikke selv udbredt Død og Odelæggelse rundt om sig?"

"Du har Ret, men kun for at opretholde den lovlige Orden, og for at sikke sin egen Person, som er ligesaa elsket af Franskmændene, som den er en Skræk for andre Nationer; dog lader os ikke dvæle længere ved Tanker, som, ihvordan vi end betragte Sagen, kun kan fremkalde bittere Grindringer hos os, lader os hellere foretage vor sædvanlige Spadseretour ud paa Langelinie; den tilbagefalder blide Minder for min Sjæl, om det fjære Versailles, hvor mine Barndomsaar ere henrundne, og det saakaldte Trekroners Batteri minder mig om Fortet ved min Faders Fødeby; kom min Eugenie, lader os ile, lader os opretholde Haabet om at min Ret til vore Eiendomme ved Versailles maa blive anerkjendt; thi, oprigtig talt, den Rest af Formue, som det lykkedes mig at redde, begynder at smelte sammen."

Ligesom Grossererens Søn nærede en afgjort Uvillie for at gaae til Søes, saaledes nærede den unge Comtesse ogsaa en bestemt Utilbøielighed mod at vende tilbage til Frankrig, det var en sympathetisk Harmoni, som, dem selv ubevidst, gjorde Uderverdenen ligegyldig for dem, og stedse drog dem nærmere til hinanden, og naar Grevinden saaledes talte om at vende tilbage til Frankrig, fandt hun

stedse en ligesaa ivrig Modstander i sin Datter, som Grossererens fandt den i sin Søn, naar han talte om Kaperiet.

Imidlertid vare Damerne blevne paaflædte, og Comtesse'n gjorde sig endnu engang et Grinde til Binduet, hvor hendes Dine søgte deres sædvanlige Hvilepunkt; men det var der for Dieblicket ikke, hun greb sin Biste og forlod Bærelset, ledsaget af sin Moder.

Da hun, let som en Sylphide, svævede ned ad de sidste Trappetrin, standsede hun uvilkaarlig; thi hun besandt sig Ansigt til Ansigt, ja næsten i Berørelse med den unge Hr. Christensen, som ligeledes med hurtige Tjed var illet over Gaarden, for at begive sig op til sine Forældre.

Endnu havde de to unge Mennesker ikke i saa kort Afstand seet hinanden i Dinene; det fremkaldte derfor en øieblikkelig Forvirring hos dem Begge, Carl hilste med bly Tilbageholdenhed og nedslagne Blikke, men dersom Comtesse'n kunde have seet eller hørt hans Hjertes voldsomme Slag, saa vilde det have forraadt hans Følelser for hende. Som Dame, der var mere vant til at bevæge sig med Lethed i den gentile Verden fattede hun sig imidlertid ogsaa hurtigere, og gjorde en høfslig Compliment, uden dog at kunne forhindre at hendes skjønne Kinder farvedes af en dunkel Purpurrodme.

Som fastnaglet blev Carl staaende i Forstuen,

og stirrede tankesfuld, eller om man hellere vil, tankeløs ud efter den Forsvindende.

„Ak!“ sukkede han, da det sidste Glimt af hende var forsvundet, „der forsvandt min Ro og Tilfredshed, og hvorved skal jeg gjenfinde den? kun ved hendes Side, og hvorledes tilnærme mig? vil jeg ikke forekomme hende keitet og ubehændig, en sand Klodrian ved Siden af disse smidige, bøielige Frankmænd med de letløbende Tunger, o, jeg Daare, som har opløstet mine Dine til en Stjerne, som jeg aldrig vil kunne naae!“

Dog heri feilede den gode Carl; thi ikke nok med den lønlige Følelse, som allerede bevægede sig i den unge Dames Hjerte, men flere af de gamle, indgroede aristocratiske Fordomme, vare allerede udryddede af hendes Moders Sind; thi Ulykke og Undertrykkelse ere de bedste Hovmestere til at uddrive Stoktheden og lære Sindet Ydmyghed, og hvad de galante Frankmænd angik, saa var Comtesseu allerede saa vant til deres intetfigende Galanterier, saa de mishagede hendes aabne og ædle Character, og Carls bly Tilbageholdenhed forekom hende netop som en beskeden Dyd, i Modsætning til hines overfladiske **Bon-ton**.

Det manglede altsaa kun paa en passende Leilighed, som kunde bringe de skjulte Følelser over Læberne, og denne indfandt sig som af sig selv.

Grossererens Fødselsdag indtraf netop i dette Tidsrum.

og ved denne, som ved flere andre Leiligheder, pleiede han at indbyde flere af sine Venner, og en Mand i hans Stilling mangler aldrig Venner, til et Festmaal, som da i Reglen sluttede med et Bal.

Ogsaa denne Gang havde lignende Indbydelsener fundet Sted, og da man havde anseet det for upassende, at forbigaae Grevinden og hendes Datter, saa vare disse saa formelt som muligt indbudne til at deeltage i Festen.

Grevinden havde med Fornøielse modtaget Indbydelsen, saameget mere, som hun her i Kjøbenhavn var blottet for Bekjendtskaber, og hun saaledes haabede at glæde sin Datter, ved at give hende Leilighed til at figurere paa et Bal.

Dagen indtraf, og med den de indbudne Gjester. I Grosfererens Beboelsesleilighed var der allerede flere Dage iforveien bleven afholdt en General-Reengjøring, Gulve og Trapper vare skurede hvide, de smaa Vinduesruder polerede, og de svære Gardiner ophængte, det rødmaalede Paneel, som naaede fra Gulvet til Loftet, og som paa mange Steder var forjiret, deels med Billeder af Christi Lidelseshistorie, deels med forskjellige Inscriptioner af den hellige Skrift, var paa det omhyggeligste afgnedet, den uhyre store Kaffelovn med sine Messingknapper, var børstet saa blank som et Speil, og de blaa figurerede Porcelainsfiver bagved den, om muligt pudsede endnu blankere, de høiryggede

Stole, den bolstrede Kanapee og Dragkisten med det forgyldte Messingbeslag var gnedet af og pudset med Voks; under Loftet, som var forziret med Stuccaturarbejde, prangede en mægtig Krysekrone af slebent Glas og forsynet med Messingarme til 12 Lys, ligesom der fra hver Side af de lange forgyldte Speilrammer strakte sig en trearmet Stage til Lys.

Großfereren og hans Frue vare paaflædte i deres eleganteste Dragter, han med sorte Fløiels Knæbeenklæder og hvide Strømper, en rød Fløiels Kjole med brede Skjoder, men meget kort Rtv, som ikke formaaede at skjule den lange Silkevest; hun med en kortærmet og kortlivet hvid Kjole med en høitopstaaende Krave og en lang snever Nederdeel, som dannede en absolut Modsætning til vore Damer's nuværende omfangsrige dito.

De øvrige Gjesters Dragter vare omtrent i samme Smag, kun Grevinden og hendes Datter udmærkede sig ved en lettere og mere utvungen Dragt, som tillod dem mere ugeneerte Bevægelser, og det var derfor intet Under, at den unge skønne Comtesse, med sit lette og utvungne Væsen, og sin smagfulde Dragt, blev af alle de tilstedeværende Herrer almindelig hyldet som Festens Dronning, medens de unge Damer ikke kunde lade være at tilkaste hende misundelige Blikke, og tilhviske hverandre deres Bemærkninger om hende.

Da de gjensidige Hoslighedsbeviser vare udvejde, og de almindelige Conversationsthemaer udtømte, aabnedes Gløddørene til Spisesalen, og det med vægtigt Sølvtrøigt besatte Bord, som bugnede under Vægten af Stæge og Rager, førte et saare veltalende og indbydende Sprog, som ikke kunde Andet end finde Gjenklang hos alle Gæsterne.

De unge Herrer og Damer glemte for Diebliffet deres mest interessante Underholdningsthema, nemlig Bemærkninger af forskjellig Natur om Comtessens Person, og rettede deres Blikke mod de dampende Gade, som bleve belyste af Vorfjerterne i de massive Sølv-Armstager.

Grosserereren bød Grevinden sin Arm, for at føre hende til Bords, og Carl fattede hastigt den dristige Beslutning, at følge hans Exempel og ligeledes føre Comtessen til Bords.

Da hun lagde sin fiintformede Haand paa hans Arm, gennemfoer det ham som et elektrisk Stød, og det var ham ikke muligt at frembringe Andet end en stum Compliment; dog Vinens Sprog er ofte langt mere veltalende end Mundens, og Carl sølte sig i dette Dieblif stolt og lykkelig, lykkeligere end en Konge, han lod sit Blik dristigt fare hen over de Tilstedeværende, og det forekom ham, som han mødte mange fortrydelige Diekast, med saameget større Velbehag lod han sit Blik dvæle ved sit Ideal, og idet

hun satte sig, besvarede hun det med et af Sydlændernes eiendommelige ildfulde Diekast, som til enhver anden Tid vilde have været tilstræffeligt til at bringe den gode Carl fra Sands og Samling; men han havde foresat sig, i Aften at opbyde al sin Driftighed ligeoverfor hende, og med Pethed tog han Plads ved hendes Side.

Grosfereren var, uagtet sin jydsk Mundart, som han ikke ganske kunde aflade, dog en munter og selskabelig Mand, og da Keiser Napoleon netop dengang var Gjenstand for almindelig Omtale og Beundring, ledede han Samtalen over Bordet hen paa de nærmeste Begivenheder i hans daadrige Liv, for derved tillige at give Grevinden en passende Leilighed til at deeltage deri, for saavidt som det var hende muligt at gjøre sig forstaaelig i det danske Sprog, da ifkun saa af Gjesterne vare det Franske mægtig.

Comtesen derimod havde allerede erhvervet sig en temmelig stor Færdighed i vort Sprog, hvilket kom Carl særdeles tilgode, endstjøndt han i den senere Tid med stor Ivrighed havde kastet sig over det Franske.

Man omtalte nu, hvorledes Buonaparte havde udviist et redeligt Sindelag mod Frankrigs forhenværende ulykke- lige Monark, Ludvig den Sættende, og dristigt tilbuds ham, at føre ham uskadt over Grændsen, og i Sikkerhed, indtil Folkets opblusende Raseri var kølnet, saa han kunde vende tilbage til sine Fædres Throne, hvilket man

antog upaatvivleligen vilde have skeet, da han kun var blevet anklaget og fordømt for sine Forgængeres ligegyldige og flette Regjering, og Madam Dubarrys vilkaarlige Tyranni.

Grevinden tog heraf Leilighed til at omtale Folkets Tøilesløshed og de mange blodige Scener, som ogsaa havde haft Greven, hendes Mand, ulykkelige Endeligt til Følge.

Medens denne Samtale førtes mellem Grosserereren, Grevinden og nogle af de fransktalende Gjester, havde Carl stedse tilkæmpet sig mere og mere Dristighed. Nydelsen af den perlende Viin, som han dog kun nød med Maadehold, bidrog desuagtet ikke lidet til at opmuntre ham, og de gjensidige Rettelser, som de to unge Mennesker bibragte hinanden, naar den Ene ikke vidste at udtale sig rigtig i den Andens Sprog, bidrog ikke lidet til at gjøre Underholdningen interessant for dem, og man lovede at bibringe hinanden gjensidige Underviisningstimer.

O hvor svimlede Carl ved Tanken om, dagligen at kunne tilbringe en Time i hendes Selskab, at rette og undervise hende, og atter modtage Tilretteviisning af hende, o hvor han vilde være lærvillig og opmærksom!

Blandt de øvrige unge Herrer og Damer dreiede Conversationen sig om et ganske andet Punct, flere af de Sidstnævnte havde i deres Hjerters stille Sind lagt hemmelige Planer og dannet sig skjønne Billeder, som alle indbefattede den unge Carl Christensen, det kunde i Sandhed

ogsaa nok være Umagen værd, at gjøre sig bemærket af dette smukke og dannede Menneske, som tillige var Arving til en anseelig Formue, og flere af Damerne havde derfor gjort hemmelige Beregninger om, ved een eller anden Leilighed, maaskee endnu i denne Aften, at forsøge et Hovedangreb mod hans Hjerte; det kunde derfor ikke Andet, end i høi Grad mishage dem, da de saa, hvorledes hele hans Opmærksomhed udeelt var henvendt til Comtesseu, og skjøndt de nylig havde været enige om, at finde Carl særdeles indtagende og behagelig, saa bleve de nu ligesaa enige om, at han i høi Grad var klodset, keitet og ubeleven, at han ved alle Leiligheder gjorde en meget ynkelig Figur, saa det var ubegribeligt hvor Comtesseu kunde interessere sig saameget for hans Underholdning.

Det er en Selvsølge, at Comtesseu ogsaa blev Gjenstand for stiltiende Bemærkninger, de to røde Rosenknopper, som udgjorde den eneste Prydelse i hendes sorte Haar, den Simpelhed og smagfulde Elegance, som fremlyste af hendes hele Klædning, maatte bestemt være fiint beregnet Coquetteri, som den eenfoldige Carl ikke forstod og ikke kunde bemærke, men Damerne, som, Gud bevare os, aldeles ikke befattede sig med Coquetteri, kunde nu saa meget godt bemærke det.

Et lignende Thema blev behandlet blandt Herrerne, hvis Blikke, til stor Uergrelse og Fortrydelse for Damerne, En dansk Kapergast.

udelukkende vare rettede mod den indtagende Comtesse; man kunde ikke begribe hvorfor, hun saa aldeles opoffrede sit Selskab for Carl Christensen alene, da man dog, Enhver især, sølte sig udrustet med saa mange udmærkede Egenheder, saa man meget godt kunde have Krav paa hendes Opmærksomhed, hvorimod man ligeledes bleve enige om, at Carl var en sand Klodsmajor, paa hvem alle disse Opmærksomheder bleve ødslede, og at Comtesseu sikkert ikke havde nogen anden Hensigt, end at spænde ham for sin Skjønheds Triumphvogn, og siden give ham til Priis for Alles Spot.

Under disse og lignende Conversationer blev Maaltidet omsider sluttet, og man reiste sig fra Bordet under gjensidige Complimenter.

Paa et Bink af Groszereren aabnedes Døren til Dandsesalen, hvorfra et Orkester, arrangeret efter Datidens musikalske Fordringer, lod sig høre; han indbød Ungdommen til at underholde sig der, medens nogle Spilleborde vare beredte i et Sider værelse, for at modtage de ældre Herrer, for hvem Dandsen havde tabt sine Tillokkelser.

Snart havde de unge, livsfriske Par ordnet sig til en munter Dands og hvirvlede sig i brogede Rækker henad det malede Salsguld. Her, som ved Bordet, blev Comtesseu Gjenstand for alle Herrerne's Beundring og

Damernes Misundelse; thi det var nu ikke længere nok at hendes Skjønhed og Klædning fremhævede hende; men den Lethed og Bøielighed, hvormed hun bevægede sig i Dandsen, overtraf saa langt alle de Andres, saa det var spildt Umage at vilde gjøre hende Prisen stridig som Ballets Dronning.

Var hun Gjenstand for Damernes misundelige Blikke, saa var Carl det ikke i ringere Grad for Herrernes; thi der hørte Lykke til, naar een af dem skulde være saa heldig at engagere den feterede Comtesse til en Dands, og det var med taus Fortrydelse at de saae hende opoffre sig, næsten udelukkende, for Carl Christensen.

Trods alle hemmelige Bemærkninger maatte man i Virkeligheden tilstaae, at Carl i Aften overtraf sig selv; den overvætted Lykosalighed, som han søgte sig gjennemtrængt af ved at være i den Tilbedtes umiddelbare Nærhed, det electriske Stød som gjennemsoer ham, hvergang hendes Haand berørte hans, havde, i Forening med hans egne Bøielser og Bevidstheden om at see sig foretrukket for de andre Tilstedeværende, banlyst enhver Frygtsomhed eller overdreven Tilbageholdenhed hos ham, og han bevægede sig ligeledes med en utvungen Lethed, som nødte Enhver til at yde det unge Par den Beundring, som tilkom dem.

Hvor ofte ønskede Carl ikke, at en gunstig Leilighed vilde tilbyde sig, saa han under fire Dine kunde tilhvijsle

hende sit Hjertets Hemmelighed, dog en saadan var ikke tænkelig i Aften, og han maatte altsaa nøies med den Triumph, om hvis Nydelse hans egen Forsængelighed forfikkrede ham.

Medens de unge Par saaledes underholdt sig i Dandsesalen, og medens de ældre Herrer med dybsindige Miner sadde om L'Hombrebordet og ved Biinglasset, converserede de ældre Damer deres sædvanlige Bynyheder, og Fru Christensen underholdt sig næsten udelukkende med Grevinden, som meddeelte hende alle de vigtigste Begivenheder om den franske Revolution, hendes Mand's sørgelige Endeligt, og hendes Flugt med sin Datter, først til England, som hun, paa Grund af den uvenlige Stemning dersteds, strax vilde have forladt, dersom ikke en Sygdom havde tilbageholdt hende og forhalet den Tid, da hun kunde vente at finde en gæstfri Modtagelse i Danmark, der var een af Franskmændenes saa Allierede.

Dog, vi have nu seet, hvorledes Carl er rykket et betydeligt Skridt nærmere til at see sine sanguinske Forhaabninger realiserede; vi ville nu overlade ham til de behagelige Drømme, til hvilke han hengav sig efter denne saa indflydelsesrige Aften, Drømme, som ikke alene beskæftigede ham, men som med lignende Billeder opfyldte Comtesens glødende Sind, og det med saamegen større

Grund, som de Begge idetmindste troede at have bemærket, at deres Forældre havde betragtet dem med Velbehag.

Kapitel IV.

En lille Fortælling.

Paa Østersøens speilklare Bover, tætved Kjøbenhavns Rhed, vuggede Briggen „Overraskelsen“ sit sortmalede Skrog, Seilene vare rebede og Ankeret kastet; thi der hvilede en fuldkommen Ro over hele Naturen, og der rørte sig neppe saamegen Vind, saa den kunde være tilstrækkelig til at kruse Vandfladen.

To Maaneder vare henrundne siden den var stuet i Søen under danskt Flag, og et Par gode Priser vare ogsaa gjorte; thi Capitain Clemmensen var, som vi vide, ikke den Mand der foretrak at ligge paa den lade Side, ligesaaalidt som han skuede nogen Fare eller Besværighed, tvertimod havde Uergjerrighed og Begjerlighed, disse menneskelige Skjodesynder, fæstet altfor dybe Rodder i hans Sjæl, til at han ikke stedse skulde tragte efter Mere.

Hans fordums tarvelige Bolig var blevet ombyttet med een af Datidens elegante Salstager, og hans Kone havde ikke nødig, to Gange at blive opmuntret til at sørge for sin Tiltakling; thi hun var saa brillant udsmyret

som muligt. Med Velbehag betragtede hun de nye blanke Meubler, som havde afløst de gamle ormstufne ditto, og det var ikke uden et selvtilfreds Smil, naar hun hilste een eller anden Bekjendter, som ikke kunde undlade at forundre sig over Lykkens pludselige Omvegling.

Ikke anderledes var det hos den brave Jens Knudsen, ogsaa han havde ombyttet sit Qvistværelse med en smuk anden Sal, men de langstillede Granier figurerede ikke mere i Vinduerne; om de, efter Knudsens Anvisning, vare blevne afhændede til den botaniske Have, eller om de maaskee, ved Madam Knudsens velvillige Bistand, havde fundet Maalet for deres Tilværelse paa Skralderovnen, skulle vi lade være usagt; men de vare blevne afløste af et Par dustende Levkøier og Gyldeklacker, som tilfulde beviste, at Madam Knudsens Smag havde forbedret sig betydeligt.

Naar hun nu gik ned i Urteboden, skete det ikke længere som før, med en Tolvskillingseddél i Haanden, for at tilforhandle sig to Lod Bønner eller en halv Fjerding Puddersukker, nei, hun mødte da i Reglen med en blank Guinee, eller en Sølvdaler, kjøbte et Bund Bønner, et Bund Sukker osv. Urteframmeren mødte hende da med et af sine sødeste Rosinsmil, og rev med travl Zorighed Bægtfaalen ned fra den uhyre Haisk eller Crocodile, som var fastgjort under Loftet og viste to „syrgerterlige“

Rader Tænder til den ene Side, medens den har Bægt-
skaalene paa den anden. Det var, som sagt, en blifstille
Afsten, da Mandskabet slentrede ørkesløs omkring paa
„Overraskelsens“ Dæk, ventende paa at Capitainen skulde
give dem Landlov, da denne kaldte een af de Matroser
til sig, der havde været tvungen til engelsk Tjeneste paa
det samme Fartøi, som Clemmensens nu commanderede.

„Ole!“ sagde han, „Du begyndte forleden at disse
Noget op, om Din Udpresning til engelsk Tjeneste, jeg gad
dog høre lidt af den Bæstiar, og da vi nu dog ligge her
og sole os som Skildpadder, saa sæt Spillet i Gang, og
lad os faae lidt at vide.“

„Gjerne!“ svarede Ole, og tog sin blanke Hat af
idet han nærmede sig til Capitainen, medens de Andre
fulgte hans Exempel, og satte sig i nogen Afstand, for
ogfaa at høre lidt af Eventyret.

„Ja,“ vedblev Ole, „nu kan jeg tale om det, men
det var en fordømt Historie, og jeg vil lade mig tampe tre
Dage i Rød, naar jeg ikke vogter mig for at komme paa
den Galei ostere; men Hr. Capitain“ — her rømmede
han sig og dreiede Hatten et Par Gange rundt mellem
Hænderne, „jeg er forbandet tør i Halsen, skal jeg faae
Snakketøiet paa Gang, saa —“

„Jeg forstaaer Dig, Du Haiifist,“ afbrød Clemmensens
ham, „Du vil have Halsen fugtet først; Hovmester! lad

dem faae en Overhaling af et Brændeviinsglas Allesammen, saa holdes Talen bedre!"

Da Hovmesteren havde efterkommet Ordren, og Overhalingen til Alles Tilfredshed var modtaget, tog Ole sig en alvorlig Ekraa, satte sig i Positur med begge Hænderne under Buxelinningen, og begyndte:

„Jeg var forhyret ombord paa Barkskibet „Elisabeth“, som blev ført af Capitain Stokfleth, og skulde gaae til Brasilien; men i Vesterhavet fik vi saadan en jævn lille Dravat, saa vi maatte takke Gud til, at vi kunde klare den engelske Kyst, og lægge os i Havn der, for at faae Skrog og Taffelage repareret; Skaden vi havde lidt, var ikke ubetydelig, og vi laae der, til Capitainens store Forskyldelse, i samfulde tre Uger, ja det var naturligtvis førend Fjendtlighederne udbrøde; imidlertid var der jo ikke stort for Mandskabet at bestille ombord, og vi fik derfor Landlov det meste af Tiden. Desværre havde vi nylig faaet vore Maanedspenge udbetalt, for dem tog Fanden ved den Leilighed, eftersom vi ikke toge os Andet for, end drive omkring i Londons Gader og besøge Tavernerne. En Aften kom jeg atter ind i saadan en fordømt Bule, jeg havde stukket ret godt paa Barerne i Forveien, og der blev jeg, til min Forundring, tracteret fra alle Kanter, de Tilstedeværende interesserede sig Alle saa forskrækkeligt for mig, Enhver vilde tale og drikke med den danske Sømand,

og det varede saa længe, til Borde og Stole dandsede Syvspring for mig, og det var mig umuligt at holde Søen længere; men nu rykkede den egentlige Mening frem, Kortene kom paa Bordet, og der blev spillet Hazard. Hvor fuld jeg var, saa mærkede jeg dog tydeligt, at det var min spækkede Pengepung, som man interesserede sig saa meget for at tale med, thi den blev i en utrolig Hurtighed lige-
saa slunken som en Kirkerotte.

Uhret, Brystnaalen og et Silketørklæde gif i en Fart samme Vei, og jeg blev gnaven, slog i Bordet, og erklærede at det gif til med Kjeltringestreger; men nu var hele Interessen for min Person gaaet neden om og hjem; istedet-
for venlige Ansigter, erindrer jeg tydeligt at jeg saae forskellige knyttede Næver, hvoraf adskillige kom i en temmelig nær Berørelse med mine Lugteredstaber, nok, jeg blev paa den høfligste og bekvemmeste Maade af Verden expederet udenfor Døren, hvor det blev overladt til mig selv, at anstille opbyggelige Betragtninger over min Tilstand.

Jeg frydsede mig nu frem saa godt jeg formaaede; men da jeg ikke var synderlig kjendt med Farvandene dersteds, var jeg saa uheldig at løbe paa Grund ved et Kjelderstuur, hvor jeg troede at kunne ligge for Anker til det blev Dag; men der havde jeg taget et forkeert Bestik, en Patrouille af de saakaldte Snaphaner purrede mig ud, og endskjøndt mit Uhr var borte, saa kunde jeg nu omtrent

slutte mig til hvad Kloffen var slaaet, og at den maatte være over Tolv. Her hjalp altsaa ingen Passiar, jeg blev gjort sløt og taget paa Slæbetoug til den nærmeste Casernevagt, som dog var en lille halv Miils Bei borte.

Imidlertid klarede det saavidt op for mig, saa jeg begyndte at opfatte den behagelige Overraskelse, som nu var mig forberedt, nemlig imorgen at kunne trække den engelske Marineuniform paa.

„Hvad for Noget“, afbrød en halvbefaren Matros ham, „var det da ikke nok med at komme i Brummen — hvor kunde de tvinge en anden Konges Folk, som farer under hans Flag, til at gaae i Tøiet hos dem?“

„Man kan høre, Du er en Ferskvands-Matros“, svarede Ole, og at Du endnu kun har lagt og pjadsket lidt i Østersøen, siden Du ikke veed at i den Tid optog de engelske Snaphaner Enhver, som blev truffet paa Gaderne efter Kloffen Tolv, og man blev da uden Barmhjertighed presset til at gaae i engelsk Tjeneste, det var saadant et Slags Raperi til Lands, forstaaer Du.“

„Han har Ret!“ afbrød Clemmensen, „og den som først var faldet i deres Kløer, kunde selv den danske Consul ikke redde derved igen; men videre!“

„Naa“, vedblev Ole, „man kan nok tænke at jeg blev vel tilmode, da Alt dette klarede sig rigtigt for mig, jeg havde betænkt at sende min gamle Moder i Kjøben-

havn en Deel af de Penge, som jeg nu saa skammelig
 havde forspildt, der kunde nu ikke blive noget af, og jeg
 laae her hjælpeløs og overgivet til en Skjebne, som jeg af
 Hjertet forbandede. Flugt var ikke til at tænke paa, jeg
 maatte altsaa blive hvor jeg var, og tage min Løn som
 forskyldt.

„Om Morgen blev jeg da ført til Caserne-Majoren,
 synet af en Læge og stillet under Maalet, jeg gjorde alle
 mulige Kunstter for at blive kasseret, anstillede mig skjæv-
 benet og trangbrystet, men det hjalp Altsammen ikke, under
 Maalet fik jeg et velmeent Puf for Maven og en Op-
 stopper under Hagen, som, til de Andres Morfskab, pludseligt
 gjorde mig et halvt Qvarteer høiere, end jeg havde be-
 tænkt at ville være.

„Da jeg nu saaledes saae, at ingen Passiar kunde
 nytte, besluttede jeg at finde mig i Skjebnen, og vente
 paa en gunstig Leilighed til at knibe ud. Jeg kom paa
 Gyerceerskolen og allerede tre Uger efter ombord paa dette
 Skib, som afgik til Amerika, for at beskytte en engelsk Be-
 siddelse der. I et heelt Aar laae vi der, men gjet om
 den gunstige Leilighed skulde komme? nei vi sad der som
 i en Fiskeruse, hvor vi neppe kunde faae Lov at snappe
 Luft engang imellem, endnu mindre knibe ud, endelig bleve
 vi da afløste og kom tilbage til London, dog fjorten Dage

efter gif vi atter under Seil, for at føre Tropper til Fortet Athen paa den arabiske Kyst.

„Denne Tour kom mig meget ubeleiligt; thi jeg havde nylig tilskrevet min gamle Moder, og sendt hende saamange Penge, som jeg muligen havde kunnet sammenspare af min Lønning, og nu blev det altsaa umuligt for mig at faae noget Svar eller Underretning, om hun havde modtaget Pengene, eller om hun muligen var død uden at faae den ringeste Efterretning fra mig, jeg forlod derfor London denne Gang, ligesaa mismodig som den Forrige.

„Naa paa den Tour fik vi en ordentlig Overhaling, vi vare to i Følge; thi Fregatten „Carmel“ gif samme Cours og havde ogsaa Tropper ombord til Athen. Det var en deilig Aften, da vi løb ind i Atlanterhavet, og vi frydede os ordentlig ved at staae paa Dækket og betragte det herlige Syn af den nedgaaende Sol.

„Hm!“ brummede en gammel Matros, „det er et falskt Flag hun toner, vi ville snart faae noget Andet at vide, see I den lille sorte Sky paa Horizonten, den vil nok give os Noget at bestille.“ Vi betragtede ham tvivlende, men han besvarede det kun med et haanligt Blik og forlod os.

„Det varede imidlertid ikke længe førend vi maatte give ham Ret; thi neppe begyndte det at mørknes, førend det ogsaa kulede op til en Storm, tunge Skyer hang over

os, og der faldt en Regn, som jeg endnu aldrig har seet Mage til, thi hver Regndraabe var paa Størrelse som en Geværkugle" — —

"Nu propper Du nok!" afbrød Flere ham.

"Hold Mund, I Hundesteiler!" svarede Capitainen, hvad han fortæller er rigtigt, jeg har selv været der og kjender det, kun videre!"

"Naa, Seilene bleve hjergede i en Fart og Roret sat i Ræ, det var paa den høie Tid; thi det Mørke, som indhyllede os, voxede med hvert Secund, Lyn paa Lyn og en uendelig Tordenbragen fulgte derpaa, den ene Braadsø afløste den anden, og det forekom mig, som vi i det ene Dieblif var heelt oppe i Skyerne, og i det Andet, paa Havets Bund.

"Der blev nu commanderet Lanterneerne op, og vi bemærkede ogsaa snart „Carmels“ Lanterner i nogen Afstand fra os.

"Denne Brig er, som I veed, et nyt og godt bygget Fartøi, der hopper over Bølgerne saa let som en Fugl, og Iystrer sit Roer saa man kan glæde sig derved; anderledes forholdt det sig med „Carmel“, det var et gammelt Skrog, som ikke godt kunde taale flere Pusfinger end det allerede havde faaet, det varede derfor ikke længe førend vi hørte et Rødsignal fra det; vi lagde nu saa tæt op til den som muligt, og benyttede et Dieblif da Tordenen

taug, til gennem Naaberen at erkjendige os om, hvorledes det stod til inden Borde, vi erfarede nu, at den seilede for en Læk, og var nødt til at kaste sit Skjts overbord, for at holde sig oven Bunde, vor Capitain lod Storbaaden sætte ud, og det lykkedes os at bjerge Størstedelen af Besætningen. Da „Carmel“ havde faaet denne Rettelse, og Pumperne vedblev at være i Gang, kunde Lækagen repareres, saa den atter kunde holde sig, og allerede henimod Dagningen, da Stormen lagde sig, kunde den atter modtage Størstedelen af sin Besætning tilbage, vi naaede nu endelig vor Bestemmelse, og et Aar derefter besandt vi os atter i London, men der var ingen Efterretning til mig fra min Moder, og jeg maatte nu for tredje Gang ombord, men Gud skee Lov, det var den sidste Gang under engelsk Flag; thi vor brave Capitain Clemmensen, her tog Ole sin Hat af og gjorde et Strabud, „befriede os heldigviis derfra.“

„Ja, ja“, svarede Clemmensen, „Du kan gjerne tage Dig selv med; thi Du besørgede mit Brev og min Ordre godt, men hvad er det for en Seilbaad der, som holder lige flods paa os, den kommer nok fra Toldboden, som det lader til?“

Baaden blev nu præiet, og der blev svaret: at den bragte en Skrivelse fra Commandeuren paa Holmen til Capitain Clemmensen.

Strax blev Faldrebsstigen nedladt, og en Baademand kom ombord og overleverede Capitainen Skrivelsen, samt udbad sig et Svar.

Da Clemmensen havde læst Brevet, udbød han: „Hils Hr. Commandeuren paa det forbindtligste, og formeld ham min Respect og Taksigelse for den Dymærksomhed, som han her udviser mig.“ „Holloi Manne!“ vedblev han, idet han henvendte sig til sit Mandskab, „her skal I høre Loier! Commandeuren gjør mig den Ære at tilmelde mig, at den Stokfisk af en Capitain, som vi tog dette gode Fartøi fra, og som vi bragte fangen i Land, han er naturligtviis blevet frigivet og er afgaaet til England, hvor han, efter at have saaet en droi Næse, atter er bleven betroet Commando over en anden Seiler, for om muligt at gjenvinde sin tabte Ære, ved at tilbageerobre det Skib, som vi have frataget ham; han har allerede beviist, at det kun var Overraskelsen som dengang bragte ham til at strande; thi han har taget et Par af vore Raperskibe, og deriblandt vor forhenvarende respective Capitain, som vi løb fra ved Udbyhøi; men nu er det os, forstaaer I Gutter! som hans Næse fornemmelig fløer efter, og det er da ikke værd at vi lade ham værc længere i Uvisshed om, hvorledes han skal faae Fingre i os, jeg tænker det er det Bedste, vi selv præsentere os for ham

ved allerførste Leilighed, og hilse paa ham og sige Tak for sidst, hvad mene I?!"

„Hurra! leve Capainen! dersom den anden Seiler generer Engelsen, saa kunne vi jo vel stille ham af med den ogsaa!" raabte Mandskabet eenstemmig.

„Men hvor ligger han, har I hans Signalement?" vedblev Rogle.

„Han ligger i Kattegat eller i Nordsøen, og hans Signalement har jeg", svarede Clemmenssen.

„Saa har det ingen Rød", meente Styrmanden, „saa skal han nok komme til at drikke af det store Vandfad!"

„Ja, lad os nu dog ikke sælge Guden førend vi have skudt Bjørnen, vi maae erindre at det er ingen Goffardmand vi have for os, men en armeret Seiler, som kan vise sine to Rader Tænder*) ligesom vi."

„Na, naar hun kun ikke bider!" brummede Knudsen.

„Saa bide vi igjen!" sagde Baadsmanden, og beed sig idetsamme en dygtig Skraa af, „saa vi kun Fingre i ham ved Dagslys."

„Naa, og dersom det nu var i Mørke? saa have vi altid Fyret paa din Næse at styre efter!" En skraldende latter besvarede Indfaldet.

*) Kanoner.

„Rigtig, Gutter!“ vedblev Clemmensen, „men lader os nu gaae i Land, forinden Kloffen Ellere maae alle Mand være ombord igjen; thi dersom ikke alle Julemærker bedrage mig, saa faae vi i Morgen tidlig en frisk Kuling, og saa gaae vi strax under Seil.“

Storbaaden blev nu sat ud, og Størstedelen af Mandskabet begav sig til Land.

„Veed Du hvad Jens!“ sagde Styrmandens Kone til ham, da han var kommet hjem, „det hele Raperi forekommer mig dog saa uhyggeligt, nu skal Du altsaa i Morgen i en alvorlig Fegtning, og Gud veed, om jeg saa faaer Dig at see igjen, det er sandt at der tjenes mange Penge; men er det ikke uretsfærdigt Gods, er det Hele ikke et formeligt Røverhaandværk?“

„Na Snak!“ svarede Knudsen, „seer Du, Engelsenmanden har gjort det første store Røveri. da han bombarderede Kjøbenhavn og tog hele vor Flaade, nu nappe vi enkelte Smaafartøier fra ham, det bliver ikke engang Pige for Pige.“

„Ja, men det han tog, det var fra Kongen og Staten, I derimod berøve private Folk deres Eiendom.“

„Ja, sandt at sige, saa er det vel heller ikke saa ganske Ret; men hvad skal man nu gjøre ved det, jeg vilde selv ønske at tjene en mere ærlig Sag.“

„Ja, Gud give Du vilde gjøre det, og lade Dig En dansk Rapergast.“

nøle med hvad vi nu have; thi jeg har ingen No paa mig, eller Glæde af det, saalænge jeg aldrig veed, om jeg seer Dig igjen, naar Du er gaaet ombord."

Vi ville ikke opholde os ved at gjengive de saa Oeblikke, som Søfolkene tilbragte hver i sit Hjem; men see, hvorledes det staaer til paa „Overraskelsen“.

Kapitel V.

„Overraskelsen“ finder sin Ligemand.

Den næste Morgen før Daggrø, vare alle Mand paa Dækket, under en munter Opsang blev Ankeret varpet op. Seilene bleve gjorte klare, og fyldtes strax af den friske Kuling som Clemmensen havde forudsagt. Alt var i munter og livlig Bevægelse, kun den ellers saa muntre Styrmand stod med forslagte Arme i Agterenden og stirrede over mod Kjøbenhavn, som endnu laae indhyllet i en dunkel Taage, af og til kastede han et mørkt Blik ned i Havet, som om han søgte Noget ved Roret.

„Naa, Knudsen!“ sagde Clemmensen, og slog ham paa Armen; thi den lille firskaarne Capitain kunde ikke naae til at slaae ham paa Skulderen, „Du seer mig saa spekulativ ud, udregner Du allerede Din Part af Byttet?“

„Nei, Capitain“, svarede Knudsen, og drog et dybt Suk, „jeg skammer mig næsten ved at tilstaae det; men

jeg føler saadan en underlig Benauelse, eller hvad man skal kalde det, det gaaer vel over naar vi komme rigtig ud i Luften."

"Ja det har ingen Nød; for Kanonseber lider Du jo ikke af?"

"Nei, Capitain, den er jeg ikke belempret med; men sig mig engang, troer I paa Anelser eller Varsler, hvad man kalder det?"

"Kjerlingesnak! Sligt maa aldrig spøge i en brav, dansk Sømands Hjerne!"

"I har Ret, Capitain; men har I aldrig hørt tale om Havfruer?"

"Havfruer? hm, jo splitte mig har jeg ikke, de ere Mennesker foroven og Fisk forneden!"

"Ja vel, og have et langt, sort Haar, indflettet med Siv og Tang, man siger, at de kunne varsle Storm og Uveir; men jeg har ogsaa engang læst om, at det var en Havfrue, som varslede Dronning Dagmars Død for hende."

"Naada, Knudsen", sagde Clemmensen, og puttede begge Hænder i Lommerne og stillede sig med Benene vidt fra hinanden ligeoverfor Knudsen, "har Du maaskee hørt Syner?"

"Ja, I kan nu lee af det om I vil", svarede denne, "men i Nat kunde jeg ikke sove, jeg stod ud af min Køje, gik op paa Dækket og stillede mig her, hvor jeg nu staar,

og saae ned i Vandet ved Roret, og da syntes jeg grandgivelig at jeg saae saadan et Qvindemenneske sidde og klamre sig fast ved Roret, hun var ganske nøgen paa Overkroppen, og Underkroppen hang naturligtvis ned i Vandet, hun stirrede paa mig med et underligt, halvt vanvittig Blik, derpaa slap hun Roret, udbredte Armene imod mig, gav en huul, klagende Lyd fra sig og duffede tilbunds."

"Hør Du gamle Søhund", svarede Capitainen, og greb hans Haand, "Har Du ikke igaar Aftes duffet tilbunds i Punschebollen?"

"Nei, saa gid mit Skrog maa blive forstøiet under Spidsbergen, hvis jeg har!"

"Hør, veed Du hvad, din gamle Hai, saa kan Du stole paa at dine Sandser har bedraget Dig, det har jo desuden været i Galmørke; seer Du, Skummet har sprøttet op mod Roret, deraf kommer baade Synet og Lyden Du hørte."

Knudsen rystede tvivlende med Hovedet; men Capitainen vedblev: "Hvorom Alting er, saa kom ikke og sæt os Griller i Hovedet med Din Kjerlingsnak, gaae ned i min Kahyt, Du veed hvor Flaskeforet staaer, og tag Dig en god Opstrammer, saa skal Du see, det gaaer nok over!"

Knudsen var med et Par Skridt ved Kahytstrappen,

og lidt efter kom han op igjen med et mere muntert Ansigt og stillede sig ved Roret.

Ankeret var varpet op, alle Seilene klare, og ledsaget af et muntert Hurra stak „Ovrrasselsen“ i Søen.

Solens første Straaler speilede sig i Østersøens Bølger, da den, let som en Fugl, gled henover Bandfladen.

Alle Seil bleve nu satte til, en laber Ruling fra Syd Sydøst fyldte dem, og snart skød den sine fire Miil i Bagten.

Munter gik Farten gjennem Øresund, og snart havde man atter den bekjendte Udbyghøi i Sigte.

Det var Jens Knudsens Fødeby, og skjøndt hans melankolske Stemning var bleven betydeligt opmuntret, kunde han dog ikke undlade at kaste et veemodigt Blik derhen, for ligesom at bringe en Silsen til sine gamle Forældres Grav.

„Ja Fader“, tænkte han ved sig selv, „jeg hører endnu din opmuntrende Stemme, da jeg som Børn udtalte min Ulyst for Krigsstanden, „Du skal offere din Arm og dit Liv for Konge og Fædreland“, sagde Du, „det bør enhver brav, dansk Sømand gjøre, naar Pligt og Ære kalder“; men hvad vilde Du nu sige, naar Du saae mig gaae til en Kamp, som ikke er for Konge og Fædreland, men kun af Uergjerrighed og Havesyge, Du vilde dadle

mig og kalde mig en Røver. Hm! gaaer det godt denne Gang, saa troer jeg ogsaa det skal være den Sidste!"

"En Seiler i Lø!" raabtes i det Saame fra Merset.

"I Merset Holloi!" raabte Capitainen gjennem Raaberen.

"D hoi!" var Svaret.

"Hvad er det for en Seiler?"

"Det er en Tremaster, men Skroget kan jeg ikke rigtig see endnu!"

"Jeg vil lade mig ksjølhale!" vedblev Capitainen, "dersom det ikke er vor gode Ven, den engelske Capitain, som løber der og snuser efter os, vi kunne ikke Andet, for Skams Skyld, end indbyde ham til et varmt Middagstafel, see til at Dækketøiet er i Orden, saa Maden kan blive ham ordentlig præsenteret," tilføiede han med munter Stemme, "og nu Alt klart inden Borde, luk Kanonportene, saa han ikke skal faae Lugten af Stegen for tidligt!"

Ordrer blev hurtigt udført, og Skibet seer afsted som en Piiil.

En god halv Time derefter lød det atter fra Merset:

"Holloi! Det er en engelsk Orlogsbrig, med to Rader Tænder!"

"Sagde jeg det ikke nok!" raabte Clemmensen, og rettede sin Riffert mod Seileren, som stedse kom nærmere;

„det er ham som søger os, og som nu ogsaa ret strax skal finde os.“

Det varede ikke længe førend Engelsen praiede dem med et løst Skud, som strax blev besvaret ved at heise svensk Flag. Clemmensen troede paa denne Maade at vildlede sin Modstander, men han tog seil, Skibets forandrede Malning bedrog ikke den engelske Capitain, han kjendte Skroget og Takkelagen alt for vel, til at han skulde tage seil af sin Mand, og man saa nu tydeligt, at han ligeledes beredte sig til Kamp.

„Det nytter ikke at lege Blindebuk med ham!“ raabte Clemmensen, „op med Stykportene og med vort eget gode danske Flag!“

Begge Skibe manøvrerede nu med Roer og Seil imod hinanden, men „Overraskelsen“ havde her Fordelen paa sin Side, dels af Vinden, dels af Jens Knudsens Færdighed og det letseilende Fartøi, som lyftrerede den mindste Bevægelse af Roret.

Begge Fartøier søgte, enhver især, at vende Bred siden langsids mod sin Modstander, dog lyfledes det endnu kun halvt for „Overraskelsen“, der i skraa Retning foer forbi Engelsen.

„Op med Roret!“ commanderede Clemmensen, „giv dem det Gutter!“ og i samme Nu gave begge Fartøier hele deres Lag imod hinanden.

Lusten gienlød tifold af det dundrende Brag, og Havet kom i en heftig Bevægelse, begge Kæmperne hævede sig høit iveiret, og dukkede derpaa dybt ned i den skumflødte Bølgegrav, for atter at vise hinanden deres truende Skikkelser.

Da det engelske Fartøi paany hævede sig, saae man tydeligt, at dets Taffelage havde lidt betydelig Skade; thi fra „Overraskelsen“ var det blevet hilset med Drueskud, der, som bekendt, anrette en langt større Ødelæggelse end almindelige Kugler. Et tordnende Hurra lød fra det danske Kaperskib; men blev besvaret af et lignende fra Engelsen, hvis Mastkurve vare besatte med Skytter, som skulde gjøre ryddeligt paa Modstanderens Dæk; men Jens Knudsen havde benyttet den Fordeel, som Binden tilbød ham, saaledes at Røgen fra begge Fartøier drev over mod Engelsen, og saaledes indhyllede ham i en Taage, der gjorde det umuligt for Skytterne at tage noget Sigte, han benyttede sig tillige deraf til, i en Hast at falde af for Binden, og saaledes gaae med sin Bredside forbi Hjendens Agterspeil, ved hvilken Leilighed man kom til Kundskab om hans Navn: „Mac Donald“.

I det Dieblif „Overraskelsen“ saaledes passerede forbi „Mac Donalds“ Agterspeil, løsnede den Første det andet Bag, som gif langtfids igjennem Modstanderen, og

saaledes anrettede en stor Odelæggelse indenborde, uden at det var muligt at besvare det.

Dog, den engelske Capitain beviste, at det ikke var nogen Mars-Unge, man havde for sig; istedetfor at lade sig afskrække ved den Skade, han havde lidt, vendte han med en beundringsværdig Færdighed Bredsiden til, i samme Dieblif som Raperen dreiede sig, og besvarede Laget paa en sølelig Maade, saa Clemmensens udbrød: „Glo i hans Hals, den fordømte Søhund, tvinger han mig ikke til at respectere sig! Frisk Gutter, paa Siden af ham igjen, og giv ham det lige mellem Vind og Vand, naar I see ham reise sig!“

Atter viste begge Seilerne Lænderne imod hinanden, og atter lød Skrytses bedøvende Bragen; men „Overraskelsen“ havde denne Gang benyttet det rette Dieblif, og imedens Fjendens Rugler kun foer igjennem dens Taffelage, modtog han nogle velrettede Grundskud.

Endnu et Par Lag bleve vekslede, og man kunde tydeligt see Blodet flyde ud gjennem „Mac Donalds“ Spygatter, da „Overraskelsen“ pludselig begyndte at slingre, som om den ikke længere vilde lystre Roret.

„Hvad er dette!“ raabte Clemmensens, „er Roret skudt fra os?!“

„Nei! svarede Ole, som nærmede sig, „ikke Roret, men Styrmanden; i dette Dieblif trillede Jens Knudsen

hen ad Dækket; gid den fordømte Engellænder hang i Toppen af vor Stormast!"

"Er Knudsen død?"

"Ja Capitain, den djævleblændte Kugle havde faaet Anviisning til at gaae tversigjennem Brystet paa ham, og har gjort en Ræfage der, som ikke lader sig reparere."

"Saa havde han dog Ret", mumlede Capitainen for sig selv, "da han troede at see Havfruen aabne sin Favn for ham, og dukke ned i Dybet."

Anden Styrmand var imidlertid gaaet til Roret, men uagtet han langtfra ikke kunde beskyldes for Uduelighed, manglede han dog meget af den practiske Dygtighed, som Knudsen havde tilegnet sig, og dette gav for en kort Tid Fordelen i Engellændernes Hænder, saa "Overraskelsen" leed ligesaameget i Løbet af et Qvarter, som den før havde lidt i halvanden Time; thi saalænge havde Kampen nu omtrent varet.

I denne fortvivlede Tilstand besluttede Clemmensen at vove det Yderste, for ikke at falde i sin Modstanders Hænder, hvor han vidste at han neppe kunde vente nogen Skaansel, han lod give et Par Lag med Granater, og lagde derpaa saa tæt som muligt op mod Siden af sin Modstander, i den faste Beslutning at entre ham, og vove en Kamp Mand mod Mand.

Dog, i det Dieblit da han vilde commandere Entre-

gasterne frem, slog en stærk Røg op fra „Mac Donalds“ Ruger, og dens Mandskabs forvirrede Skrigen og Løben mellem hverandre, lod ham tydeligt mærke at den var i Brand. Han søgte nu paany at lægge fra paa Skudvidde, og der oppebie Resultatet, imedens han af og til sendte dem nogle flere varme Biskøiter.

Paa det engelske Fartøi var Tilstanden mere end fortviolet, dens Taffelage var ødelagt, Skandseklødningen bortskudt, og Siderne saa gjennemborede af Kugler, saa man kunde see tværs igjennem den, mellem Ribbenene. En Fjerdedeel af Mandskabet vare døde eller haardt saarede, og de Øvrige maatte dele sig mellem at pumpe, da Bandet, som Følge af Grundskuddene, stod sexten Fod høit, og at slukke den stedse om sig gribende Ild; den havde saaledes to Elementer at kæmpe imod, foruden sin Modstander. Mandskabet forlangte derfor at Capitainen skulde stryge Flag, og give sig paa Naade og Unade; men denne, som tilfulde forudsaae den Skam, som vilde overgaae ham, dersom han anden Gang blev taget, iffe at tale om, at han vilde blive caaseret og straffet, svær at han hellere vilde bore baade sig og Briggen ned i Tangen, end høre et Ord om Overgivelse.

De meest forsagte af hans Følk listede sig imidlertid hemmeligt til at sætte Storbøden ud, og lade sig fire ned, medens de mere Behjertede vedbleve at vedligeholde

en levende Ild mod Raperskibet, som dog kun gjorde liden eller slet ingen Virkning, eftersom Clemmensen nu havde lagt sig udenfor Skudvidde, for at imødesee det afgjørende Dieblif, da „Mac Donald“ mulig vilde springe i Luften.

Det udeblev ikke længe, Ilden var opkommet ved underste Dæk, og udbredte sig med voldsom Hestighed, snart var hele Skibet indhyllet i et Hav af Flamme, og i det Dieblif, da Storbøden endnu kun befandt sig nogle faa Kabellængder fra det, skildtes det ad med et bedøvende Brag.

Faa Secunder efter var Havet bedækket med nedfaldende Stykker af den før saa stolte Seiler, af hvilken der nu ikke var andet Spor tilbage end de Stumper, som fløde omkring paa Havets Overflade.

Nogle enkelte Svømmere dukkede frem mellem Bragstumperne, og Clemmensens satte nu ogsaa en Baad ud for at optage dem.

Det lyffes ham ogsaa at bjerger Størstedelen af dem, og de bleve nu førte som Fanger ombord paa Raperen.

Clemmensens første Omsorg gik nu ud paa, saa hurtigt som muligt at reparere sin Skade saa godt, som det for Diebliffet kunde lade sig gjøre, samt at lade de Saarede tilflyde den Hjælp og Pleie, som det var muligt at yde dem, derpaa stillede han sig tankefuld hen foran

Jens Knudsens affjælede Legeme, og stirrede alvorssfuld paa det, medens han i Tankerne gjentaldte sig, hvorofte Knudsen deels havde modsat sig, deels fraraadet ham, naar hans Begjerlighed havde loffet ham til at angribe et neutralt Fartøi, eller en altfor svag Modstander. Den Skranke, som hans tro og prøvede Ven saaledes havde sat for hans Havesyge, havde hidindtil holdt ham indenfor Lovlighedens Grændser, forsaavidt som Raperiet, i det Hele taget, kan kaldes lovligt, den var nu borte, og idet han paa en Maade sørgede derover, foremaaledes hans Phantasi ham tillige med levende Billeder, hvormange lette og hurtige Briser han nu vilde kunne gjøre, men tillige hvorledes han ved dem vilde savne Knudsens kolde Mod, Nandsnærværelse og practiske Duelighed.

Han drog et dybt Suk, og borttørrede en Taare fra sin brune Kind. To af Søfolkene stode i kort Afstand bagved ham, og betragtede saavel ham, som den Affjælede med deeltagende Blikke, Knudsens ærlige og ligefremme Væsen, hans djærve Mod, og dog tillige gudhengivne Sindelag, havde vundet ham Alles Hjærter. Det var derfor ikke uden dyb Bevægelse at man borttog hans Haand, som han frampagtigt havde knuget over det gabende Saar i Brystet, og indvillede ham i et danskt Flag, der skulde tjene ham som Rigklæde.

„Kammerater!“ udbrød Clemmensen, „vi ere ikke saa

langt fra hans Fødestavn Udbyhøi, lader os til hans Vre gjøre en lille Afstikker og lægge bi derovre, for at begrave ham i Christen Jord, ved Siden af hans Forældre, med det samme vinde vi jo saameget mere Tid til at udbedre vor Skade og pleie vore Saarede!"

Dette Forslag vandt almindeligt Bifald, og saasnart Taffelagen var bragt saavidt i Orden, saa man kunde gaae under Seil, styredes der mod Udbyhøi.

Allerede et godt Stykke fra Land, mødte de Jens Ziffer, som havde kjendt Skibet, og var lagt ud i sin Baad for at møde dem. Gjærne havde han modtaget det Tilbud, som Clemmensen forlængst havde gjort ham, nemlig at tage Tjeneste paa Kaperskibet, og saaledes blive deelagtig i det fremtidige Bytte; men hans Kone og talrige Børneflokk havde afholdt ham deraf, og han havde derfor med Glæde modtaget den Belønning, som Clemmensen dengang tildeelte ham, for at forbedre hans trange Kaar.

Da i det samme Briggens Storbaad blev sat ud, hilste Zifferen dem med et kraftigt Hurra og Velkommen; men han forstummede, da han saa, at Jens Knudsens Lig, indsvøbt i Flaget og fastbundet til et Brædt, blev firet ned i Baaden.

Clemmensen begav sig nu med Størstedeelen af Mandskabet til Land, og derpaa strax til Præsten ved det nærmeste Kirkesogn. Da Knudsen var barnfødt der, og

Capitainen ikke pruttede med Betalingen, frembød det ingen Vanskeligheder at faae den brave Styrmand jordet ved sine Forældres Side, og Begravelsen blev derfor strax foretaget medens hele det tilstedeværende Skibsmandskab ledsagede ham til hans sidste Hvilested.

Det var et skjønt Syn, ved den nedgaaende Sols sidste Straaler at see det simple, men høitidelige Følge, som med taus Alvor skred frem mod den friskastede Grav. Nærmest bag den simple Kiste, som man i Hast havde tilveiebragt, gik Præsten og Capitain Clemmensen, derefter fulgte de driftige Sømænd parviis. Da Kisten langsomt var gledet ned i Dybet, og Præsten havde kastet Jord paa den, stillede Matroserne sig, med Hattene i Hænderne rundt omkring Graven, medens Præsten talte nogle faa hjertelige Ord, og man saae flere af de hærdede Mænd stryge en Taare bort, som ubemærket havde sneget sig ned ad de brunladne Kinder; dog Alt paa Jorden er Forandring og Omstiftelse, og de samme Mænd, som vi nylig saae dybtbevægede ved Jens Knudsens Baare, træffe vi saa Dieblikke derefter, siddende omkring en Bolle Punsch, i Kroen ved Udbyhøi, og drikke deres Styrmands Gravøl, af muligste Evne.

Der gives ikke mange Begivenheder i Livet, som ikke tillige maae tjene som en Anledning til at drikke, og Jens Knudsens Kone havde neppe saa ganske Uret, naar

hun stundom besvarede hans smaa Drillerier over hendes Geranier, med lignende dito over hans Brændeviinsdrik.

„Gribe I ikke enhver Leilighed til at drikke“, sagde hun; „bliver et Barn født til Verden, saa maa der driffes; skal Barnet døbes, ja der er nu ikke to Meninger om at der maa driffes; bliver han confirmeret, saa maa han indvies til Livet ved at drikke; ved en Forlovelse eller et Bryllup, saa er der ingen Spørgsmaal om, at der jo maa driffes af yderste Evne, og ved en Begravelse, som man dog skulde troe var en alvorssfuld Sørgefest, ja da drikke I til I ligge under Bordet; ere I i godt Humeur, saa drikke I, og ere I i ondt Humeur, saa drikke I; kort sagt, ved alle mulige Leiligheder skal der driffes.“

Det Driffelag som nu feiredes, tjente saaledes til en yderligere Bekræftelse paa Rigtigheden af hendes Paa-stand; thi skjøndt Alle i Begyndelsen vare veemodige stemte, drak de dog saa tappert, saa Munterheden omsider vendte tilbage.

„Vidste jeg blot“, sagde Clemmensen, „om det maa-see er een af de Hallunker, som jeg nu har fangne ombord, der har puttet Jens Knudsen denne Lusning ud, saa skulde han komme til at dingle paa Raanoffen endnu i Aften!“

„Saameget er vist“, svarede Baadsmanden, „at han gjorde os en slem Spøg, men vi have Alle haft en varm

Dag, og dog skulle vi ikke rose os af Tidtet, det var en forbandet mager Brise."

"Ja, den gif i Luften for os," gjentog Capitainen, "men ligemeget, Vren beholdt vi, og saasnart Skuden paany er kommen i god og brugbar Stand, saa haaber jeg at vi skulle snart gjøre nogle federe Briser."

Den næste Morgen traf vore Søfolk atter ombord, de Døde vare, med Undtagelse af Styrmanden, blevne begravede paa sædvanlig Viis, nemlig paa Havets Bund, og de Saarede vare paany omhyggeligt forbundne; man lettede Ankeret, en mild Brise fyldte Seilene, og nu gif det atter mod Kjøbenhavn.

Denne Gang hilse des vor djarve Raper ikke med Jubel, som forrige Gang, heller ikke nød han denne Gang nye Udmærkelser eller Hædersbeviser; thi ogsaa den simpleste Mand kan have Misundere, som vide at fremstille hans Handlinger i et usordeelagtigt Lys, og Misundelsens Braad har maaskee aldrig viist sig mere virksom, end netop mod dem simple Mand, som ved egen Fortjeneste har tilkæmpet sig et Navn, uden i Forveien at have arvet det fra adelige Forfædre; Peter Tordenskjold afgav et levende Beviis derfor, og det manglede heller ikke Clemmensens paa lignende Misundere, der ikke havde forsømt at under-vurdere hans dristige Færd saa meget som muligt for høiere Bedkommende.

En dansk Rapergaft.

(6)

Han nøiedes derfor med at indsende sin Beretning og begav sig hjem; thi hans Uergjerrighed stod ikke i Forhold til hans Begjerlighed, den Første var snart mættet, den Sidste derimod umættelig.

I en hyggelig Stue paa en anden Sal i Nyhavn, sad to unge Koner i en livlig Samtale.

„Gud hvor Du er lykkelig!“ udbrød den Yngste af dem, „at din Mand saa pludselig og uventet er kommet i en saa god Levevei, er bleven første Styrmand, og det paa et saadant Fartoi, hvorfra han har saa brillante Indkomster; hvor dine Omstændigheder dog har forandret sig, og hvor Du har det godt nu fremfor tilforn. Min Mand er og bliver stedse Smed ved Holmen, vor lille Nybodersleilighed bliver ikke forandret og de afmaalte Indkomster ikke heller.“

„Og jeg forsikkrer Dig,“ svarede den Ældre, „at uagtet den pludselige Omværling i Begyndelsen smigrede min Forsængelighed paa en behagelig Maade, saa vilde jeg nu føle mig lykkeligere ved atter at boe paa mit forrige Qvistværelse i Grønnegade, og nøies med de mindre Indkomster, som jeg vidste vare erhvervede paa en ærlig Maade, end nyde den Overslod, der forekommer mig som uretsfærdigt Gods, det hele Kaperi forekommer mig som en Røverfærd,

der beriger Enkelte ved Manges Ruin, nei da min Mand endnu farede som Matros paa et Koffardiskib, da var jeg mere tilfreds og lykkelig, end nu, da han er Styrmand paa en Brig som er en Kaper."

I den sidst Talende, gjenkjende vi lettelig Jens Knudsens Kone, som egentlig var den, der havde indpræget sin Mand de Begreber om Retfærdighed og Lovlighed, som han stundom atter havde bragt i Anvendelse mod Clemmensen. Hun følte sig nedtrykt ved Tanken om, at hun nu, mindre end nogensinde før, havde Haab om at gjensee sin Mand, naar han forlod hende, men at hun snarere havde Grund til at vente hans Død, eller til at gjensee ham som Krøbling, og hun havde hjertelig gjerne byttet Bilkaar med hendes Ungdomsveninde, Smedekonen, som for Dieblirket besøgte hende.

Da hun atter var bleven alene, hensesk hun i stille Betragtninger, hun kunde ikke undlade at opsende en hjertelig Bøn til Gud, om at dette muligt maatte blive det sidste Tog som hendes Mand deeltog i, og hun syntes at føle en Slags Tilfredshed og Beroligelse ved, ligesom at føle sig bønhørt og forsikket om, at det vilde blive det Sidste.

Staffels Kone, vi vide at dette virkelig var Tilfældet. Hun afbrødes i sine Betragtninger ved raske Fodtrin udenfor Døren, hun reiste sig glad, men nei, det var ikke

hendes Mands Fodtrin, det bankede, og ind treen Capitain Clemmensen.

Han holdt det for sin Pligt, selv at overbringe hende det sørgelige Budskab, og havde besluttet at gjøre det paa en saa skaanende Maade som muligt: men det faldt ham meget vanskeligt at indklæde Sagen i sit djarve Sømandssprog, og da han havde aabnet Døren og sagt „Godaften“, glemte han pludselig, hele den kunstige Tale som han havde indstuderet.

Han blev staaende indenfor Døren, og dreiede Hatten mellem Hænderne, medens han saae sig forlegen om til alle Sider.

„Men min Gud, Hr. Capitain!“ udbrod Madam Knudsen, idet en bange Anelse greb hende. „er de allerede kommet tilbage? er min Mand da ikke kommet? hvor er han?“

„Deres Mand! — ja — hm. — see — e.“

Den gode Kones Utaalmodighed og Angest voxede med hver Secund.

„For Himlens Skyld, saa tael dog, er han saaret? de har vel havt en Affaire?“

„Saaret? nei, det just ikke, men seer de lille Madam — — —.“

Clemmensen vilde nu have mødt med en lille pyntelig Forklaring der skulde skjule Malurten; men hans sædvanlige

Maade at udtale sig paa, satte sig med stor Bestemthed imod alle Indklædninger, og han plumpede ud med et: „den Bei skulle vi jo Alle!“

„Min Gud, han er altsaa død!“ udbrød Madame Knudsen, og sank blegnende ned paa en Stol.

„Saa til Helvede!“ sagde Capitainen, „nu bræser hun Fiirkant og lægger bi, det Farvand mærker jeg, splintre mig nok, at jeg ikke kan klare mig i.“

Madam Knudsen skjulte sit Ansigt med Hænderne, medens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder.

Taarer udøve altid et beshynderligt Herredømme, og smelte ofte Jisfkorpen, selv om det haardeste Hjerte, saaledes gif det ogsaa her med Capitainen, han sølte sig selv uvilkaarlig bevæget, men søgte at skjule det saa godt som muligt, idet han vedblev:

„Herregud, de Fruentimmer maae nok altid seile paa en Læf, siden der stedse kan være saa meget salt Vand inden Borde, saa de til enhver Tid maae sætte Pumpe-redskabet i Bevægelse for at blive sløt! seer De, hele Historien er, at han fik en Kugle i Bougen — — —.“

Madame Knudsen udstødte et Skrig, og sank asfægtigt tilbage.

„Saa gid jeg maa blive bragt op af den første den bedste Bæreskude, om jeg oftere skal præie nogen af den Slags Fartsøier, havde jeg blot min Kone her, saa kunde

hun maaskee lodse mig ud, for jeg er, splintre mine Naanoffer, løbet paa Grund her!"

"Ja," svarede Madam Knudsen med qvalt Stemme, idet hun forsøgte at reise sig, „min Mand er altsaa ogsaa løbet paa Grund, som de siger, o Gud, saa blev det ganske rigtig den sidste Tour han foretog, men hvor langt anderledes, end jeg havde ønsket eller forestillet mig det."

"Ja seer de lille Madam, der er nu ikke Noget ved den Ting at gjøre, han er nu permitteret af Storadmiralen, og hans Skrog har vi fortvøiet i hans Fødesogn, ved Siden af hans Forældre, der kan de endnu besøge ham, hvis de lystre, og for Udkomme skal De ikke sørge for det Første, denne Priis var der nu rigtignok ikke Noget ved, for Fanden tog ved hele Klatten, men vi skulle snart gjøre en anden, og saa skal De faae deres Part af Priispengene ligegodt."

Capitainen søgte saaledes at klare sig efter bedste Gyne, idet han stadigt trak sig baglænds nærmere og nærmere til Døren, indtil det omsider lykkedes ham at slippe ud af den, overladende til Madam Knudsen at trøste sig selv og forvinde sin Sorg som hun kunde bedst.

Kapitel VI.

Den indbyrdes Underviisning.

I Grosferer Christensens Huus bar Alting for Diebliffet et heelt modsat Præg, end den glade Stemning, som herskede der, da vi sidst forlod det, den store Sal gjenlød ikke længere af Musikkens hvirvelende Toner, Vørlsene udbredte ikke deres klare Skin, og muntre Par bevægede sig ikke spøgende mellem hverandre.

En dyb og uhyggelig Stilhed var indtraadt istedetfor den larmende Glæde, som før var fremherskende, Salen laae indhyllet i Mørke, og fra Sovestammeret udbredte en Lampe sit svage Skin; sagte og med et bekymret Blik sneeg Grosfereren sig didhen, aabnede Døren lydløst og traadte lige saa sagte ind.

Hurtigt naaede hans speidende Blik til Sengen, hvor hans Kone laae bleg og afkræftet, ved Siden af Sengen sad Grevinde de Beaufort i en Kænestol, med Blikket stadigt henvendt paa den Syge, hvis Blegghed for Diebliffet var saa paafaldende, saa Grosfereren uvilkaarligt standsede, idet han med sagte og usikker Stemme spurgte:

„Hvorledes er det, hun er dog vel ikke — —?“

„Bær ubekymret Hr. Grosferer!“ svarede Grevinden, „hun sover kun, og vi haabe, at det maa blive en heldbringende Sønn, i hvilken Sygdommens Crisis vil foregaae

og hvoraf hun maa opvaagne i Bedring, i det Mindste forudsagde Lægen det med temmelig Sikkerhed."

"Jeg vilde ønske han maatte have Ret i sin Forudsigelse," sagde Grosfereren, "endstjøndt jeg desværre kun nærer en meget ringe, for ikke at sige slet ingen Tillid til Lægekunsten; vil Gud hjælpe, saa har det ingen Rød, og saa er Lægen overslødig, og er Timen kommen, hvortil nytter saa Lægen?"

"Deri har De vel for en stor Deel Ret, men vi Menneſker kunne nu eengang ikke undvære et synligt Middel, det er os saa besværligt at troe, uden at have Noget for Die, hvortil vi kunne have Tillid, desuden er Lægevidenskaben grundet paa saa dybsindig Grandſkning og et saa kløgtigt Studium, saa det vilde være Daarſkab at forkaſte den."

"Gud give at denne Kløgt her maatte bevise sig," vedblev Grosfereren, idet han sagte nærmede sig, greb den Syges Haand, og betragtede hende med et deeltagende Blik, "saa vilde jeg maaskee fatte mere Tillid til Lægekunsten, end jeg hidtil har havt, imidlertid kan jeg ikke andet end bevidne Dem min dybest følte Erkjendtlighed, for den Deeltagelse og Opoffrelse som De udviſer for min Kone; men lad det dog ikke besvære Dem, eller muligt sætte deres egen Helbred i Fare, jeg har jo Tjenestefolk, og kan

antage flere, saafremt det maatte gøres fornødent til min Kones Opvartning og Forpleining."

"En leiet Haand er aldrig saa omhyggelig som Bennens," sagde Grevinden, "lad mig derfor kun endnu vedblive at tilbringe Aftentimerne hos deres Kone, det er Timer, der i Reglen ere meest uheldige for den Syge og hvor hun mest trænger til en omhyggelig og deeltagende Pleie."

Siden Grossererens Fødselsdag var der indtraadt et særdeles ømt Venkab imellem de to Damer, og det var derfor at Grevinden ikke vilde lade sig bevæge til at afstaae sin Plads ved sin Venindes Sygeleie.

Efter en halv Times Forløb vaagnede Grossererens Kone og drog et dybt Suk, smilende betragtede hun sin Mand, som med spændt Forventning bøjede sig over hendes Leie og greb efter hendes Haand.

"Hvorledes befinder Du dig?" spurgte han deeltagende.

"Tak min Ven," svarede hun med mat Stemme, "jeg synes at befinde mig bethdeligt bedre."

"Seer De!" udbød Grevinden, "at Lægen har havt Ret, Krisen er maaskee overstaaet, og Bedringen vil med Guds Hjælp indtræde, men vær forsigtig kjære Veninde og anstreng Dem ikke; et Tilbagefald i Sygdommen kan ofte være farligere end dens Begyndelse."

Grossererens Kone trykkede Grevindens Haand til

Svar, modtog den styrkende Drik, som den venlige Haand rakte hende, og slumrede atter ind.

Vi vilde overlade hende til hendes omhyggelige Benindes uegennyttige Omsorg, og see, hvorledes vor unge Ben Carl har søgt at realisere sine skønne Drømme og Forhaabninger, med Hensyn til det Ideal, som ideligt beflæstigede hans Tanker, nemlig den skønne Comtesse de Beaufort.

Denne Sidste havde under Fru Christensens Sygdom, for en stor Deel været overladt til sig selv, vel havde hun oftere tilbudt sin Bistand ved Sygeleiet, men den mere erfarne Grevinde havde afslaaet det, saameget mere, som det var uundgaaeligt fornødent for den Syge, at nyde en saa usorsthyrret Ro som muligt. Carl undlod heller ikke, saa ofte som hans Contoirforretning tillod det, at besøge sin Moder, og yde hende al mulig Deeltagelse, men ogsaa hans Nærværelse søgte den omhyggelige Grevinde at afværge eller forforkte saa meget som muligt, og det var kun Grosfereren selv, som i Forening med hende, saa godt som vare de Eneste, der sydslede om den Syge.

Saameget mere Leilighed var der for de to unge Mennesker til at virkeliggjøre de skønne Drømme, der siden hiin Aften stedse havde foresvævet dem.

Men paa hiin Aften havde Carl været beruset af sin Lykke, og alle de Bessedenhedens Baand, som ellers

holdt ham tilbage fra enhver Tilnærmelse, syntes dengang, at være sprængte; havde der dengang været Leilighed til en Forklaring, saa vilde Isen nu været aldeles brudt, men efter den Aften vare de forrige Forhold, for en stor Deel paany indtraadte, og Carl følte sig atter tvunget tilbage indenfor Etiquettens og Convenientsens Skranke, som hans modsædte Tilbageholdenhed gjorde saa uoverstigelige for ham.

Han vovede ikke at aflægge Damerne noget Besøg, og fandt det endnu mere upassende, naar Comtesse'n var alene.

En Dag mødte han hende tilfældigviis paa Trappen, og da hun naturligviis spurgte til hans Moders Befindende, greb han Leiligheden til at knytte en kort Samtale, hvori han erindrede hende om deres gjensidige Løfte, at bibringe hinanden en grundig Underviisning i deres Modersmaal.

„Nu, i Sandhed!“ svarede Comtesse'n smilende, „jeg troede allerede at De havde glemt det; min Moder har ofte forsikret mig, at det var i Almindelighed Tilfældet med de unge Herrers Løfter.

„Og har jeg da ikke Grund til at antage, at det snarere maa være Tilfældet med de unge Damer,“ svarede Carl, „eftersom det ligeledes syntes, som om De havde glemt det?“

„De vilde dog vel ikke have, at jeg skulde komme og paatvinge Dem mine Timer.“

„Nei i Sandhed! nu indseer jeg, at Retten er fuldkommen paa Deres Side, og, idet jeg er beredt til at gjøre Dem enhver Afbigt, udbeder jeg mig tillige deres Befaling, hvornaar de ønsker at Timerne skulde tage deres Begyndelse.“

„Saaledes bør det være!“ sagde Comtesse'n med et Smil, „og jeg vil strax give Dem et Beviis for, at Opsættelsen eller Forglemmelsen ikke er min Skyld, jeg har daglig gjennembogstaveret nogle Sider i en dansk Bog; men kan ikke komme til Rette med Udtalen, uden Hjælp, der er nu dette Bogstav som De kalder — — ja hvorledes er det nu — — Aa — aa!“

„Haa!“ rettede Cari hende smilende, „det er lige saa besværligt for en Franskmand at udtale, som Deres Sche eller Alsch er det for een af os; men Dvælsse gjør Mesteren!“

„Nuvel, er det Dem beleiligt i Aften naar de gaaer fra Contoret, saa kunde vi jo, dersom De synes, gjøre en Begyndelse; thi jeg nægter ikke, det vilde være mig særdeles behageligt, at kunne tale det Lands Sprog reent, hvor man opholder sig.“

„Og i mig, tør jeg forsikre Dem, skal De finde en

Lærvillig Elev! Altsaa, med Deres Tilladelse, i Aften Klokken syv!"

Comtesse'n svarede med et Smil og en let Bøining, og den glædedrukne Carl havde for Diebliffet glemt, at der eksisterede en Verden udenfor ham, han ilede over paa Contoret, hvor hans første Forretning var at see paa Uhret, for strax at udregne, hvormange Timer der endnu var tilbage til Klokken syv.

Til hans store Bekymring var den endnu ikke mere end tre, og der var altsaa fire Timer, hele fire Timer endnu, forinden det lykkelige Dieblif.

Fire Timer er da ingen Evighed, ville vore Læsere vistnok sige, nei, for Forretningsmanden, for den travle Arbejder forsvinde de vistnok meget hurtigt, men for Elskende, som vente med Rængsel efter at gjensee hinanden, der stiller Sagen sig ganske anderledes, og fire Timer bliver der virkelig en lille Evighed, medens de synes kun at være et Dieblif, naar de tilbringes i hinandens umiddelbare Nærhed.

Det var derfor intet Under, at Carl denne Eftermiddag havde overordentligt travlt med at see paa sit Uhr; der henrandt ikke fem Minutter imellem hver Gang han tog det frem, og han kunde ikke begribe, hvor Tiden kunde være saa umaadelig lang, Uhrviserne maatte vist være blevene til Snegle, eller hans Uhr havde maaskee

tabt sig overordentligt, eller var maaskee aldeles gaaet istaa, han gif derfor flere Gange hen og betragtede Uhret paa Bæggen; men mærkeligt nok, det gif affurat ligesom hans Kommeuhr.

Grosfereren kom efter Sædvane ind paa Contoiret, og meddeelte een eller anden Børsesletterretning eller eventuel Ordre, han henvendte sig til sin Søn med det Spørgsmaal:

„Hvornaar var det Capitain Clemmensen skulde have sine Ordre præsteret?“

Men den gode Carls Hoved var for Diebliffet altfor opfyldt med Tanken om Kloffen syv, til at han kunde nære nogen anden, hvorfor han ogsaa uden Betænkning svarede:

„Kloffen syv!“

Grosfereren betragtede ham med store Dine, medens den gamle Skriver rettede Svaret til:

„Paa Tirsdag Formiddag, Hr. Grosferer.“

„Ja vel,“ tilføjede Carl, der først nu bemærkede sin Mandstraværelse, „paa Tirsdag Formiddag Kloffen syv!“

Grosfereren lagde ikke Mærke til Feiltagelsen og forlod Contoiret.

Endelig slog den længselsfuldt ventede Time, og Lyden af det sidste Slag var endnu ikke hendoet, førend Carl allerede var i fuldt Løb ned ad Trappen; han ilede

op til sin Moders Sovestue, for at erkjendte sig om hendes Befindende, og saaledes ikke tilsidefatte den sønlige Blikt, eller vække Opmærksomhed ved sin Udeblivelse; det var netop den ovenfor beskrevne Aften, og han var særdeles tilfreds ved, at Grevinden med et beroligende Blik bød ham fjerne sig, idet hun, pegende paa den Slumrende, betydede ham, at hun behøvede Ro.

Han ilede altsaa til sit Kammer, for i en Hast at gjøre sit Toilet; thi det kunde dog ikke gaae an, at præsentere sig for Comtesse i den luvslidte Contorstræke; men Irvigeheden var saa stor, saa han gjorde sig selv dobbelt Arbejde og dobbelt Tidspilde; han væltede Vandfadet, som han i Hastværk havde sat paa en Stol, ved Siden af Servanten, han gjennemsgætte alle Kroge, for at finde Klædebørsten, der saa at sige laae lige for hans Næse, og vendte op og ned paa hundrede Gjenstande, for at søge Noget, som han enten havde i Haanden, eller allerede havde taget paa. De af vore unge Læsere, som have prøvet at være forelsket, ville maaskee undskyldte hans Distraction.

Endelig lagde han den sidste Haand paa Bærket ved at rede sit blonde Haar, han kastede et flygtigt Blik i Speilet, og ilede ned ad Trappen.

Ikke uden hemmelig Hjertebanken, trak han i Klokkerstrængen og traadte ind ad den aabnede Dør. I Daglig-

stuen modtog Comtesse'n ham let rødmende, idet hun udbrød: „Velkommen. Hr. Christensen! De seer at jeg er flittig, jeg sidder her og studerer en dansk Bog, som en Forberedelse til Underviisningen.“

„Det glæder mig,“ svarede Carl, idet han fremtog en fransk Lommebog, „at jeg kan overbevise Dem om en lignende Flid fra min Side.“

„Behag at tage Sæde,“ sagde hun, og anviste ham Plads ved sin Side i Kanapeen.

Glødende tog Carl Plads, og Underviisningen tog sin Begyndelse.

Dog idet Parret troede at studere Sprogene meget ivrigt, studerede de, sig selv endnu ubevidst, Kjærlighedens A B C, der, som bekjendt, for Størstedelen bestaaer i Diensproget, der i en Hast tolker langt mere en den største Betsalenhed, og som stundom afvevler med et Haandtryk, der bekræfter, hvad Diet lader til Rest at formode.

Naar Sjælene saaledes længe have betragtet hinanden gjennem Vinenes Vinduer, stige de ned paa Læbernes Altan, for at omfavne hinanden.

Ikke anderledes gif det den unge Christensen og Comtesse de Beaufort, idet de læste, fulgte de Bogstaverne med Pegesfingrene, og hans Haand kom saaledes ofte i Berørelse med hendes; ved enhver saadan Leilighed foer et

electriſt Stød igjennem ham, medens hendes Kinder bedækkedes af en let Rødme.

Dog, Kjærlighedens A B C er altfor ſjøn og indholdsrig for de Elſkende at ſtudere, ſaa ſjøn, at den ikke kan giengives af det døde Bogſtav, vi vilde derfor overlade det til Læſerne, at danne ſig et Begreb om, hvorledes vore to unge Venner gradviis ſkreed frem deri, og hvorledes deres Sjele, ſom ovenanført, betragtede hinanden ſaa længe gjennem Vinenes Binduer, indtil de ſtege ned paa Læernes Altan for at omfavne hinanden, eller med andre Ord, hvorledes diſe Diekaſt og Haandtryk omſider ſmeltede ſammen til et Kys, der indeholdt en langt dybere og inderligere Tilſtaaelse, end den ſkønneste Sammenſætning af Ord vilde have formaaet.

Efter den første Underviisningstime vare de ſaaledes ikke rykkede et Haarsbred videre frem i deres Sprogkundſkaber, derimod vare de komne til en fuldstændig Overbeviisning om, at de elſkede og vare gjenelſkede, endſkjøndt den ſagte Tilſtaaelse derom endnu neppe havde fundet Ord, under hvilke den kunde fremtræde.

Vi behøve neppe at forſikre vore Læſere om, at diſe Underviisningstimer bleve hyppigt gjentagne, og at de to unge Menneſter, ved enhver ſaadan Time, gjorde et betydeligt Fremſkridt, om ikke i Sproget, ſaa dog i hjertelige og fortrolige Tilnærmelser, og hvor diſe finde Sted,

En danſk Kapergaſt.

(7)

der er Forlovelsen allerede erklæret, i det Mindste for de Paagjeldendes eget Bedkommende; thi den gjensidige stiltiende Overeenskomst, gjør enhver Erklæring oversflødig.

Saaledes henrandt en kort Tid, som dog var lang nok til at frembringe det ømmeste Forhold mellem Carl Christensen og Comtesse de Beaufort. Grossererens Kone var imidlertid i god Bedring, og dermed vare Grevindens stadige Aftenbesøg blevene sjeldnere; denne Omstændighed lagde jo vel en Hindring, eller i det mindste en Skranke for de unge Mennekers fortrolige Afsærd, eftersom de endnu, for det Første, agtede at skjule deres Forhold, dog dette var allerede saa grundfæstet hos dem, saa de ubetydelige Indskrænkninger, eller den Tvang de nu maatte paalægge sig, snarere tjente til at gyde Olie i Ilden, end til at dæmpe den.

Idet Carl saaledes, fra den ene Side betragtet, følte sig beruset af en salig Lykke, kunde han, fra den anden Side, ikke andet end føle sig foruroliget ved Tanken om sin Faders strenge Principer, som han vidste vare baserede alene paa Formuesomstændigheder, og der var saaledes al Grund til at befrygte, at Faderen vilde misbillige hans Valg, eftersom Comtesse ikke havde pecuniaire Fortrin at fremvise; men kun sin adelige Fødsel og sin virkelige Sjæladel, noget der efter Grossererens Anskuelse ikke var meget værd, eftersom det ikke gjældte paa Børsen, og

heller ikke kunde omsættes, hverken i Barer eller i rentebærende Papirer.

Kapitel VII.

En natlig Affaire i Mundingen af Østersøen, eller Grønningen bag Broffensbod.

„Overraskelsen“ var imidlertid, efter Clemmensens Foranstaltning, atter bleven sat i god og brugbar Stand; endskjøndt Skaden langt fra ikke kunde siges at have været ubetydelig, saa havde den dog for Størstedelen indskrænket sig til Taffellagen: Raaer, Stænger, Seil og Lougværk, som vare bortskudte eller gjort ubrugbare, selve Skroget havde vel faaet endeel Rugler, men ingen Grundskud, og da Capitainen ved en saadan Leilighed ikke sparede, men søgte at benytte Tiden, saa havde han antaget saamange Arbeidere til at udføre Reparationen, saa der ikke henrandt mere end den høist fornødne Tid, førend han atter stak i Søen.

Vi ville dennegang ikke følge ham, da en vigtig Begivenhed kræver vor Opmærksomhed et andet Sted.

Det var en mørk Nat i August Maaned, da Skildvagten, som stod for Gevær paa Toldboden, meldte til Bagtcommandeuren, at der hørtes Kanonskud over Østersøen.

Bagten blev commanderet i Gevær, og man hørte nu tydeligt en fjern Kanontorden, som naar flere Bag blive verlede, dog, Afstanden var for stor til at man nu i Mørket kunde gjøre sig noget Begreb om, hvad der passerede, og snart ophørte Skydningen aldeles og den forrige Stilhed indtraadte paany.

„Udentviisl en eller anden Raper, som har været paa Jagt derude“, udbrød Bagtcommandeuren, „det kan neppe angaae os!“

Han lod derfor Bagten træde af, og Skildvagten gjorde sig det bekvemt i sit Skilderhuus; der blæste en temmelig skarp Østenvind, han vendte derfor Skilderhuset mod Binden, saaledes at han kunde staae i Læ derinde, ved denne Leilighed vendte han naturligtviis Ryggen mod Bolværket i en saadan Retning, at han ikke bemærkede, hvorledes en let Baad piilsnart nærmede sig.

Da Baaden var nærved Bolværket faldt Seilet som af sig selv, medens en mørk Skikkelse i Forstavnen med stor Behændighed forhindrede Baaden i at støde an mod Roget; let og lydløst lagde den nu op imod Slæbestedet, idet Sømanden skuede omkring sig med et forskende Blik.

Sagte og forsigtig besteg han Slæbestedet og nærmede sig i en krybende Stilling, saa han netop kunde kige ind under Bolværket.

Da han saaledes havde overbeviist sig om, at der

ikke var et Menneske tilstede, og at Skildvagten netop befandt sig i en Stilling, som gjorde det umuligt for ham at see, hvad der tildrog sig, fremtog han hurtigt en stor og tung Gjenstand fra Baaden, og forsvandt ligesaa hurtigt og lydløst med den, gennem Mørket, i Grønningen bag ved Broffensbod.

Saa Dieblif efter kom han atter tilbage, og da Leiligheden endnu var ham gunstig, løftede han en anden, men mindre Gjenstand, ud af Baaden, og forsvandt ligeledes med den.

„Jeg kunde aldrig have truffet noget beleiligere Dieblif!“ mumlede han for sig selv, „Alt er saa stille her som i en Kirke, og disse Landkraber ere nok ikke vante til at holde synderligt Udkig. Naar den fordømte Unge nu blot vil holde Mund indtil jeg er kommen lykkelig og vel ombord.“

Bed disse Ord lagde han den mindre Gjenstand ned paa Jorden ved Siden af den Større.

„Saa i Guds Navn“, vedblev han, „jeg har vorat Alt for at redde hende, men det var til ingen Nytte, dog Barnet er reddet, og jeg vil nu overlade det til Guds Forsyn og Styrelse.“ Han tildækkede den mindre Gjenstand omhyggeligt, og var med et Par lette Spring atter nede i Baaden, og stødte fra Land. I en Hast udfoldede

Seilet sig atter, og snart var det lette Fortøi sporløst forsvundet.

Madam Knudsen havde tilbragt en urolig Nat, Grindringen om hendes Mand stod levende for hende, saa at den fordrev Sønnen fra hendes Vane, hun formaaede ikke at trøste sig ved Tanken om, at han havde efterladt hende i bedre Omstændigheder, idet han flere Gange, og navnlig efter Briggens Erobring, havde hjembragt en betydelig Sum Penge; hun savnede i ham, ikke alene Forsørgeren, men ogsaa den trofaste Høgtfælle; thi hun havde ikke elsket sin Mand af Egennytte, eller alene for at have Een som kunde forsørge hende, hun havde deelt de forrige fattige Omstændigheder med ham, ligesaa glad og tilfreds, som nu i de Bedre; thi hun følte sig overbeviist om, at hendes Mand havde elsket hende, virket for hende af bedste Evne, og at det saaledes ikke var hans Skyld, naar Frugten af hans Flid ikke var tilstrækkelig; det kunde aldrig falde hende ind at vise nogen Uvillie eller Utilfredshed imod ham derfor; thi hun agtede hans aabne og retfærdige Karakter og Tænkemaade, derfor savnede hun ham, endskjøndt hun ikke behøvede at sørge for sit Udkomme.

I Nat var hun isærdeleshed blevet overrasket af

sorgfulde Tanker, forgjeves søgte hun at tilbagekalde Fortids glade Grindringer, de formaaede ikke at lette Byrden fra det bekymrede Sind, hun forestillede sig sin Mand i hans sidste Dieblif, hun syntes at see hans sidste brustne Diekast, og græd ved Tanken om at hun ikke havde kunnet være tilstede, ja hun forestillede sig endogsaa Muligheden af, at han maaskee kunde have staaet til at redde, dersom hun havde været der.

Efterat have nydt en kort og urolig Slummer stod hun op ved det første Daggrø. Det forekom hende saa kvalmt og trykkende inde i Stuen, hun aabnede et Vindue, og indaandede den friske Morgenluft med lange Drag; hun følte sig forfrisket derved, og besluttede derfor at nyde den i en større Udstrækning.

Hurtig var hun paaflædt, og ilede ud, — hvorhen? — det var Havet som havde bragt hende det Kjæreste, og Havet som havde berøvet hende det. „En Sømands Brud har Bølger kjær“ hedder det, og Sømandsenken ilede mod Havet, til Toldbodbastionen, for at skue ud over det kolde, mørke Hav. Al, hvor ofte havde hun ikke ledsaget sin Mand til Toldboden, naar han gik ombord, og hvor ofte havde hun ikke staaet der og stirret længselsfuldt ud efter Baaden, som hun ventede skulde bringe ham til Land igjen, disse Tanker tjente ikke til at trøste eller opmuntre hende; men hvor ofte søger man ikke

Trøsten der, hvor man mindst kan vente at finde den, nemlig ved at tilbagefalde Grindringer om det Forbigangne, der fylder Sjelen med Veemod, istedetfor med Trøst.

Hun ilede altsaa i den tidlige Morgenstund ud mod Toldbodbastionen, Alt var endnu tyst og stille, og ikke et Menneske var at see paa Gaden, selv Holmens travle Arbeidere havde endnu ikke paabegyndt deres tidlige Morgenvandring, kun en enkelt Høker var hist og her i Begreb med at aabne sit Udsalg for at modtage de Madamer, som skulde hente Fløde og Brød til Kaffen, i den tidlige Morgenstund.

Hun lagde sin Bei over Grønningen for at gaae lige ud til Toldbodbastionen, da hun kom forbi Broffensbod bemærkede hun en stor, uformelig Pakke, indhyllet i et Klæde, som laae paa Jorden. Hun standsede forskrækket, og vidste ikke, om hun turde nærme sig; den uhyggelige Gensomhed som omgav hende, indgød hende Frygt, og hun vilde allerede bortfjerne sig uden at undersøge den, da et svagt Barnekrig naaede hendes Øren, hun studsede atter, og saae med ufravendte Blikke paa den indhyllede Gjenstand, da lod atter en flynkende Barnekstemme, og en Bevægelse under Klædet vidnede om, at der var et levende Bæsen skjult derunder.

Nu overvandt hun enhver Frygt og Ubestemthed,

hurtigt ilede hun hen og rev Klædet bort, men — Himmel — hvilket Syn mødte hendes forfærdede Blik! et ungt Fruentimmer laae bleg og død udstrakt paa Jorden; en Mængde levret Blod bedækkede hendes Bryst, hvorfra et bredt, aabent Saar gabede hende imøde. Med et Rædselsfrig tumlede Madam Knudsen et Par Skridt tilbage, da lød atter Barnets grædende Stemme, og en lille Haand strakte sig frem fra en mindre Pafte, som laae tæt ved Siden af.

Madam Knudsen overvandt paany sin Frygt, og nærmede sig atter for at modtage den Lille, som grædende strakte sine Arme imod hende.

„Gode Gud!“ udbrød hun dybt bevæget, „hvilken Forbrydelse er her begaaet! af hvilken Grund mon det ulykkelige Menneske er kommet herud med sit Barn, for at finde Døden, maaskee for en nedrig Forsørers Haand.“

Hun knælede ved Siden af den Myrdede, for at trykke Barnet mod sit beklemte Bryst.

„Himlen har sendt mig herud i dette Dieblik for at redde det uskyldige Barn, og være det i Moders Sted, eftersom jeg selv er barnløs; Gud give mig sin Naade og Bistand til at jeg maa kunde opdrage det til hans Ære!“

Efter dette korte Hjertesuk reiste hun sig med Barnet i sine Arme, og vilde bortfjerne sig, da hun idetsamme bemærkede et Brev som laae ved Siden af Liget. Da

hun tilfulde indsaae, at det muligen indeholdt Dødsbuds-
 enten om det Skeete, eller om Barnets Forældre, tog hun
 det hurtigt til sig, og ilede bort, for at Ingen skulde
 træffe hende ved den Døde, hvilket mulig kunde kaste
 Mistanke paa hende, og bringe hende mange Ubehagelig-
 heder, som hun helst vilde undgaae.

Den gode Kone havde nu faaet Andet at tænke paa,
 end at gaae paa Toldbodbastionen, hun havde her fundet
 en Afleder for sin Sorg, Noget som kunde beskæftige hende
 og udfylde den ledige Plads i hendes Kjærlighed.

Med moderlig Omhu trykkede hun den Lille til sit
 Bryst, og ilede gjennem de endnu menneſketomme Gader
 til sit Hjem. Hurtigt tilveiebragte hun fornødne Nærings-
 midler for den lille Dreng og vederqvægede ham dermed,
 derpaa klædte hun ham af, lagde ham i sin Seng og
 hjærtegnede ham til han faldt i Søvn.

En glad Følelse havde nu afløst Rummeren i hendes
 Sjæl; thi hun havde atter et Bæsen, for hvem hun kunde
 opoffre sig og hvem hun kunde hellige sin Kjærlighed.

Hun sad sig ved den slumrende Lille, og mange Tan-
 ker, forenede med nye Betsymringer, vaagnede i hendes
 Indre.

Hvorledes skulde hun fremstille denne lille nye Verdens-
 borger for Menneſkene? Enhver vidste jo, at hun selv
 ingen Børn havde; sige at det var et Barn som hun

harde taget i Pleie? det kunde heller ikke lade sig gjøre; thi saa maatte hun jo dog kjende Barnets Forældre, og at omtale Begivenhederne saaledes som de i Virkelighed forholdt sig, det gruede hun tilbage for, da det var forbundet med saa rædselsfulde Omstændigheder, og nødvendig maatte indvikle hende i en Politisag, for hvilken hun havde al Ære og Respect, saa meget mere, som der let kunde falde et Skin af Mistanke paa hende, da der aldeles ingen Bidner havde været tilstede, og under alle Omstændigheder vilde Barnet da sikkert nok blive hende berøvet, og dette var den piinligste Tanke for hende.

Dog Qvindesnille overgaaer al Forstand, og det varede heller ikke længe førend hun havde udtænkt et passende Middel til at sætte sig udenfor alle disse Bekymringer. Hun foregav nemlig, for enhver nysgjerrig Spørger, at hun allerede forlængst havde ønsket at antage sig et Barn som sit eget, og nu saa meget mere, da hun stod alene i Verden, jeg har derfor, sagde hun, anmodet en Gjordemoder om at forskaffe mig et Saadant, eftersom disse Damer ofte have Leiligheder, hvor de stundom ere uundværlige Bidner til Noget, som nødvendigt maa stjules for Verdens Dine, hun har nu overleveret mig dette Barn, om hvis Forældre jeg ikke veed det Allerringeste, men at det maa være Personer af Stand, eller i det mindste af Formue, derom kan neppe være nogen Tvivl; thi de kost-

bare og fine Klædningsstykker, som Barnet var iført da jeg modtog ham, vidner alt for meget derom.

Denne Forklaring sandt Enhver rimelig og lod sig nøie dermed, og den gode Kone glædede sig i Stilhed over sin vellykkede List, og over det kjære Barn, som nu udgjorde hendes hele Glæde og Tilfredshed.

Brevet, som hun havde fundet ved den Lilles Side, gjemte hun omhyggeligt, og Tanken om, at det muligt kunde indeholde en Forklaring, der ligesvem vilde gjøre det til Pligt for hende at aabenbare Sandheden, bekæmpede hendes Rysgjerrighed efter at erfare dets Indhold, og hun lagde det ulæst i et lille aflukket Skrin, med den faste Beslutning, at det ikke skulde komme for Dagenslys saa længe hun levede.

Vi maae undskylde hende for den Uretfærdighed, som hun maaskee, sig selv ubevidst, derved gjorde sig skyldig i, og Enhver som har følt og elsket, Enhver som har fattet Kjærlighed for et lille uskyldigt Bæsen, og betragtet det som sin Eiendom, vilde maaskee have tænkt og handlet som hun, hellere end at udsætte sig for, muligen at maatte udlevere dette kjære Bæsen i fremmede Hænder.

Kapitel VIII.

Sørgelig Opvaagnen af en sød Drøm.

Den unge Carl Christensen og Comtesse de Beaufort, havde i længere Tid vedblevet at fortsætte deres gjensidige Underviisningstimer, og de vare virkelig fremrykkede bethdeligt i deres Sprogkundskaber, men rigtignok endnu langt bethdeligere i Kjærligheden.

Naar Carl saaledes sad ved den Elskedes Side, og med Pegefingeren vilde antyde det Ord i Bogen, som hun maaskee sølte Besværlighed ved at udtale, saa kunde han ikke gjøre for, at han dertil ikke betjente sig af den Haand, med hvilken han beqvemmest kunde pege. men derimod slyngede den modsatte Arm om hendes slanke Liv, for saaledes at betegne hende Ordet. Ved en saadan Leilighed vilde hun naturligviis sende ham et straffende Blik, men kunde heller ikke gjøre for, at dette Diekast indeholdt alt andet end Straf, og naar deres Ansigter, paa Grund af ovennævnte Stilling, kom i temmelig nær Berørelse, saa kunde naturligviis Ingen af dem gjøre for at deres Læber mødtes.

De af vore unge Læsere og Læserinder, som maaskee have befundet sig i en lignende Stilling, kunde muligviis have en erfaren Mening derom.

Dog vi ville forbigaae alle Kjærlighedens Stadier. Venfkab kommer langsomt og forsigtigt op ad Trapperne,

Kjærlighed kommer derimod saa hovedfulds ind ad Døren, saa vi blive overraskede af den, førend vi selv vide det, og i Kjærlighedens Ruus ligger som oftest baade Forstand og Pligt, ja selv den bedre Villie og alle gode Forsætter, aldeles under. Den, som veed sig fri for Skyld, maa kaste den første Steen paa de Elskende!

Det var i flere Aftener forekommet Carl, som hans elskede Eugenie var forstemt og mismodig, forgjæves søgte han at udforske Grunden dertil; hun foregav et let Ildebefindende, og Carl søgte at opmuntre hende ved at fordoble sin Omhed og Opmærksomhed for hende; men en Aften da han, som sædvanligt, traad ind ad Døren, modtog hun ham med taarevædede Øine, og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst.

En bange Anelse greb ham, han sluttede hende i sine Arme og udbrød deeltagende:

„Men kjære bedste Eugenie! hvad fattes Dig, er Du syg?“

„Nei!“ svarede hun, idet en lydelig Gulken fremsteg fra hendes beklemt Bryst.

„Men Himmel, kjære elskede Eugenie, saa tael dog, hvad er der, hvad fattes Dig?“

„Behøver Du at spørge? o skaan mig for den bitter Tilstaaelse, Du veed det jo, Du maa vide det, o jeg Ulykkelige!“

Hun skjulte atter sit Hoved ved hans Bryst, og gav fine Taarer frit Løb.

Carl blegnede, hans egen Bevidsthed sagde ham kun altfor tydeligt, hvad Grunden til hendes Betyrning maatte være, og hendes tidligere Ildebefindende forklarede sig ved samme Leilighed, det var for ham en bitter Opvaagnen, og tankesuld stirrede han hen for sig uden at svare.

Endelig fattede han sig, Bevidstheden om hans Pligt gav ham Kraft til at imødegaae de Optrin, som han indsaae ikke vilde udeblive fra hans Faders Side.

„Fat Dig, min Elskede“, svarede han, „jeg vil ile, jeg vil strax, ja strax aabenbare Alt for mine Forældre, de maae — ja de skulle og de maae samthkke i vor Forbindelse, og saa — ja saa er Altting jo godt igjen!“

„O Gud, Carl! jeg imødeser med Rædsel det Dødblik, da din Fader modtager den Underretning; jeg kjender hans Pengearistokrati, o Gud, hvilken Skam, hvilken Ydmygelse for mig, dersom han modsætter sig!“

„Giv Dig tilfreds, min Bedste! jeg vil vide at overtale ham, Alt, Alt vil jeg opbyde derfor, og selv i det værste Tilfælde — min Eugenie — kan Du tvivle om mig? — hellere forlader jeg Alt, end jeg forlader Dig!“

Et dybt og inderligt Favntag fulgte paa denne Forsikkring, da hørtes Fodtrin i det tilstødende Bærelse,

og hurtigt foer Parret fra hinanden, Eugenie skyndte sig at bortviske Taarerne fra sine Dine, og sad allerede fordybt i Læsning, da hendes Moder traadte ind.

Carls Nærværelse kunde ikke forundre Grevinden, da hun var vant til daglig at modtage ham, hun hilste ham derfor venstabeligt, idet hun udbød:

„Jeg kan meddele Dem en Nyhed, Hr. Christensen, som Deres Fader selv i dette Dieblif har modtaget, og da jeg netop var tilstede blev jeg strax deelagtiggjort i den; han er nemlig ved en Skrivelse blevet indbudt, tilligemed sin Familie, altsaa ogsaa Dem, min Herre, til at overvære Grosserer Frederiksens Søns ægteskabelige Forbindelse med den rige Dame, med hvem han kun i kort Tid har været forlovet.

„O Gud give“, tænkte Carl, „at det var mig og Eugenie, hvem en saadan Lykke forestod, men hvormange Hindringer ligger der ikke endnu iveien for os.“ Han skyndte sig imidlertid at svare saa let og muntert som muligt:

„Det glæder mig, og da jeg veed at flige Anledninger ogsaa pleie at være min Fader velkomne, og at sætte ham i godt Humour, saa vil jeg benytte Veiligheden, da jeg netop har et meget magtpaaliggende Ønske, som jeg vil bede ham om at opfylde; de ærede Damer vilde maaskee derfor behageligt undskyldte mig, fordi jeg strax

afbryder vore Studeringer, vi kunne gennemgaae dem saameget grundigere næste Gang."

Dg fulgt af Comtesens meget talende Dietkast, forlod han Bærelset med en let Compliment.

I et lille, Kabinet, som Grosserereren i daglig Tale pleiede at kalde sit Arbeidsværelse, finde vi ham siddende ret mageligt i sin bløde Lænestol, foran et lille Bord, og dampende veltilfreds af sin store sølvbeslagne Merkskumspibe.

Dette Inventarium havde stedse været ham uundværligt, lige fra den Tid da han var indtraadt i den modnere Alder; thi vel fødtes de unge Herrer dengang ikke til Verden med Cigar i Munden og Brilleglas for Diet; men de unge Mænd, og navnlig Landbostanden, undværede sjældent Pibetøiet, og hvad Brilleglas angik, saa var det kun den Alderstegne der betjente sig af nødvendigt Forspænd, naar Synet negtede ham sin Tjeneste. Dette sidste var endnu ikke Tilfældet med Grosserereren, derimod havde Piben stedse været hans trofaste Redsager, og allerede da han endnu tjente i Gjestgivergaarden var han forshynet med en Pibe, paa hvis Dæksel han havde ladet en Sølvmark indsætte, for ligesom at vise, at det hos ham ikke kom saa nøie an paa en Mark.

Denne latterlige Forsængelighed fandt han imidlertid
En dansk Raperkast.

nu under sin Værdighed, og hans Pibe var derfor ifkun forsynet med et massigt Sølvbeslag, som veiede idetmindste fine tre Lod. Naar han udblæste de blaalige Røgstyver følte han steds en Velbehag, - som han ikke kunde tænke sig erstattet ved nogen anden Nydelse, og Piben var derfor bleven hans uadskillelige Vedsager, naar Forretningerne ikke fordrede hans udeelte Opmærksomhed, han kunde ofte tilbringe hele Timer med den uden at savne andet Selskab.

Han sad altsaa og dampede veltilsfreds af sin Pibe, idet han med Velbehag betragtede, og paany gjennemlæste den før omtalte Skrivelse, som han havde faaet fra Grosserer Frederiksen.

„Hm!“ sagde han ved sig selv, „snu Patron den gamle Frederiksen! har han ikke der truffet et herligt Parti for sin Søn! Tredsindstyve Tusinde i Medgift! Pinedød, det er ikke til at kimse af, og hans Søn er da ogsaa et fornuftigt Menneske, som har Forstand paa det Nyttige og Solide, og indseer, at man ikke finder en saadan Formue paa Gaden, saa han er nok saa klog at oversee en eller anden ubetydelig Mangel hos sin Tilkommende, og det er desuden ogsaa Noget som ikke kan komme i Betragtning ved Siden af de tredsindstyve Tusinde! Men hvad gjelder det“, tilføiede han, og knipsede hoberende med Fingeren, „hvad gjelder det, om vi ikke maaskee kunne gøre ham det efter! der er Næsesfor

Raspersens Enke med en lignende Formue. jeg har længe mærket, at hun godt kan lide min Søn, og han er jo heller ikke noget daarligt Parti, jeg har derfor saa smaat undersøgt Sagen, og fundet, at der fra hendes Side neppe vil blive nogen Hindring, og jeg vil da haabe at min Søn er lige saa klog som den unge Frederiksen, det skulde da være denne fordømte Følsomhed og Romansladder, der skulde have sat ham Griller i Hovedet, men nei, det kan ikke være Tilfældet, han vil med Glæde modtage et saa fordeelagtigt Tilbud, der pludselig sætter ham i Stand til at anlægge en betydelig Drift for egen Regning; at hun har en Snees Aar mere paa Bagen end han, hvad gjør det til Sagen? jeg vil ile med at overraske Carl med denne uventede og glædelige Nyhed."

Grosserereren vilde netop reise sig for at kalde paa sin Søn, da denne traadte ind ad Døren.

"Naa!" sagde Grosserereren, og betragtede ham med et yderst tilfreds og behageligt Blik, idet han satte sig tilbage i Vænestolen, og udblæste en saa tyk Røgsky, saa han i et Par Sekunder blev usynlig for den Indtrædende. „Naa, Du kommer ret tilpas, sæt Dig ned her hos mig, jeg har netop noget meget Behageligt at tale med Dig om."

Endstjøndt Carl havde nærmet sig i en yderst mismodig Stemning, da han, ikke uden Grund, frygtede det

Uveir, som vilde trække op over hans Hoved naar han aabenbarede sit Hjertes Hemmelighed, saa kunde denne venlige Modtagelse dog ikke Andet end gyde nyt Haab og Mod i ham, han anede ikke, at denne Venlighed var en Slags Forgyldning, som skulde skjule den bittre Bille der ventede ham, derfor opsteg den glade og frimodige Tanke i hans Sjæl, at dette Dieblif vist maatte være særdeles gunstigt for ham, og at hans Faders tilsyneladende gode Humeur og Velvillie vist ikke vilde kunne negte ham Opfyldelsen af hans kjæreste Ønske.

Han forjog derfor hurtig de bekymrede Træk, som havde leiret sig i hans Anslyn, og svarede sin Fader med et ventligt Smil:

„Det glæder mig, Fader, jeg er ganske til din Tjeneste!“

„Nuvel,“ vedblev Grosserereren, „see her har jeg faaet en Indbydelseskrivelse fra Grosserer Frederiksen, til at bivaane hans Søns Bryllup; der vil blive en glad Aften, jeg vilde ønske at vi snart kunde holde en lignende hos os, hvad mener Du!?“

Disse Ord faldt som en forfriskende Morgendug paa Carls bekymrede Hjerte; det syntes jo som Veiligheden frembød sig selv, som intet gunstigere Dieblif kunde være valgt, Carl havde gjerne kastet sig paa Knæ for sin Fader, og pludselig ladet sit Hjerte strømme over med alle de Følelser

som for Diebliffet gjorde sig gjeldende hos ham, men han frygtede at det maatte komme alt for uventet, og nøiedes med at svare:

„I Sandhed, kjære Fader, jeg skulde maaskee ikke være saa ganske uwillig dertil!“

„Nu, det glæder mig,“ svarede Grosserereren, som ligeledes fra sin Side troede at komme lige til Maalet, uden at møde Vanskeligheder, „det glæder mig, saa kunne vi maaskee snart gjøre Gjengjeld med Hensyn til Indbydelsen, seer Du, Hr. Frederiksen har gjort et særdeles heldigt og fordeelagtigt Valg for sin Søn, tænk Dig blot, hvilken Medgift, og hvilken Carriere der nu kan aabne sig for ham!“

„Ja Fader, det glæder mig virkelig paa den unge Hr. Frederiksens Begne; hvorvidt det glæder ham, det vil vi lade være usagt, men jeg takker Gud i Stilhed for, at jeg ikke er i hans Sted!“

„Og hvorledes det?“ udbrod Grosserereren med et alvorligt Ansigt, idet der begyndte at opstige en Tvivl hos ham om, hvor nær han egentlig var ved Maalet.

„Men min Gud, kjære Fader,“ svarede Carl, „hvor kan Du spørge derom, Hr. Frederiksen er et ungt livsfro Menneske, der nu først skal indtræde i Verden ligesaa vel som jeg, og hans Brud — en gammel, hæslig, sminket, puffelrøgget og skjæv — — — —“

„Gi, va va va!“ afbrød Grosfereren ham, „hvad er det for en Pæssiar, troer Du, at man kan leve af Ungdom og Ekjenhed? begge Dele forgaaer, men det Solide,“ her slog han paa sin Lomme, „det bestaaer, og er hun ogsaa lidt stæv i den ene Side, saa lægger man blot de Trefindsthyvetusinde paa den anden Side, saa bliver hun strax lige. Nei min Dreng, det nytter kun lidt at see paa et glat Ansigt, naar man har en sulten Mave, og Kjærlighed kan man min Sjæl ikke leve af, den Verel er der Ingen som vil honorere!“

Lyffens Barometer begyndte nu hos Carl ligeledes at synke betydeligt, da han indsaar, at han ogsaa stod langt fra det Maal, som han i sin første Glæde havde troet sig saa nær, han forsøgte at gjendrive Faderen med hans eget Exempel, og svarede derfor:

„Men saavidt jeg veed, saa har Du nok selv ægtet, uden at faae nogen Medgift?“

„Det var en ganske anden Sag; seer Du, jeg var dengang ung og uerfaren, og havde Ingen som kunde raade mig, desuden var jeg dengang i en simplere Stand, havde endnu ingen Formue selv, men trængte til en dygtig Medhjælper i mit Fag; den fandt jeg i din Moder, og derfor ægtede jeg hende, men her stiller Sagen sig anderledes, her er Formue paa den ene Side og bør altsaa

ogsaa være det paa den anden, ellers bliver den jo adsploittet istedetfor at forøges."

"Altsaa for Guld, for Penge, vil Grosserer Frederiksen sælge sin Søn's Fremtid, hans Ungdoms Glæde, hans Livs Haab, og det uagtet han selv har Penge, og ikke trænger til dem!"

"Narrestreger! dum Snak! sælge sin Søn's Fremtid? nei, grundfæste hans Fremtid, skabe hans Lykke, det vil han, og det samme vil jeg gøre for Dig," tilføiede han i en blidere Tone, "hvad om jeg nu allerede vidste et lignende Parti for Dig, og det en Dame af Stand?"

De sidste Ord bragte atter Carl paa den Tanke, at Faderen maaskee dog ikke vilde misbillige hans Valg, ja at han muligen endogsaa med denne „Dame af Stand" kunde mene Comtesse'n, han fremstammede derfor kun et tilbageholdent: „O min Fader!"

"Naa!" sagde Faderen, „kan Du see, det er ikke saa galt betænkt af mig! hvad siger Du f. Ex. om Assessor Caspersens Enke? hun er nu for Resten hverken puffelrhygget eller stjæv; men har desuagtet en Formue, ja en Formue seer Du, som omtrent kan stilles ved Siden af min, naar den kommer i din Børge, saa paabegynder Du en Virksomhed for egen Regning, eller vi kunde herefter forandre Firmaet, og skrive os i Forening: „Christensen & Søn!" hvad mener Du?"

Derksom Lynet pludseligt var slaaet ned for Carls Fødder, saa vilde han neppe blevet mere forfærdet end ved denne uventede Efterretning; han blegnede og tumlede uvilkaarlig et Skridt tilbage; alle hans skønne Drømme, alle hans Forhaabninger, vare pludselig knuste, tilintetgjorte, og et affhyeligt Skræmmebillede havde stillet sig istedetfor dem. Han havde ondt ved at fatte sig saavidt, saa han kunde svare sin Fader:

„Men — Fader! — hun kunde jo — for Alderens Skyld — omtrent være Moder til mig!“

„Atter Passiar!“ svarede denne, „saameget tidligere kan Du vente at blive Enkemand, og saa tilhører det Hele jo Dig alene!“

Carl havde Møie med at fatte sig, Tanken om at skulle fornegte sig selv og sin Kjærlighed, alene for den usle Fordeel, som Penge kunde tilbyde, var bitter for ham, hvormange unge Menneſker gives der desuden, som følge Forstandens kolde, beregnende Stemme, og ikke lade sig beherske af Hjertets Følelser, hvor ofte have de ikke, for et smukt Ansigt's Skyld, styrtet sig selv i Fordærvelse, hvor ofte ere de ikke med Forfærdelse opvaagnede af den sandselige Kjærligheds Ruus, og med Rædsel seet den Afgrund gabe sig imøde, som deres Letſindighed have beredet dem, idet de først for ſilde bemærke, at deres Balg er faldet paa en aldeles Uværdig, som hverken fortjente deres

Kjærlighed, endnu mindre formaaede at gjengjelde den, og som kun havde modtaget det ærlig meente Tilbud, af Forsængelighed, eller for at see sin Skjønhed hyldet, og mulig høste Fordele derved; det vilde ved en saadan Leilighed maaskee være en Slags Trøst, dersom der var Formue tilstede, og Mangelen derpaa har gjort Forholdet utaaleligt.

Dog ingen af disse Sandheder kunde passende indvendes mod Carls Valg; thi det var her ikke Skjønheden, ikke det sandselige Bedrag, som havde hildet ham, nei det var gjensidig Agtelse for hinandens Character og ædle Tænkemaade, og selv dersom der ikke havde været andre Udsigter for dem, end at henleve deres Tid under knappe Vilkaar, saa vilde denne Omstændighed hos dem snarere have tjent til at knytte Baandet fastere, end at opløse det.

Der indtraadte derfor en lang Pause, som Grosserereren benyttede til at udblæse tykke Røgskyer af sin Pibe, endelig brød han selv Tausheden og sagde:

„Naa, hvad siger Du saa dertil?“

„Fader!“ svarede Carl, det er mig umuligt.“

„Og hvorfor?“

„Fordi — af Fader, tænk Dig i mit Sted — fordi jeg allerede har valgt!“

„Og hvem da, om jeg maa spørge?“ gjentog Grosserereren med en imponerende Tone.

„En ung Pige, som forener sand Sjæleadel, stor Forstand og sjældne Kundskaber, med alle udvortes Fortrin, en Pige, som har opoffret sig for mig, og hvem jeg ubetinget har givet min hele Kjærlighed.“

„Sjæleadel — stor Forstand — sjældne Kundskaber“ gjentog Grosserereren brummende, „værdiløse Varer; Du faaer ikke en Mark dansk Courant for dem Alle. Hun har opoffret sig for Dig, siger Du, hvad mener Du ellers med det?“

Carl stod som paa Gløder; han ønskede at han slet ikke var fremkommet med nogen Tilstaaelse, og fortrod i sit Hjerte det ubesindige Ord, som nu krævede en yderligere og langt pænligere Forklaring.

„Jeg mener Fader — at Du forstaaer mig vist — jeg mener — at for hendes Vres, for hendes uplettede Rygtes Skyld — at, naar Du vidste hvem hun er, Du vilde maaffee glæde Dig ved at kalde hende Datter, endstjøndt hun ingen Tusinder kan medbringe.“

„Løssagtige Dreng, som har plettet min Vre og mit Rygte, ved at indlade Dig i Forstaaelse, og det i en saa yderlig Forstaaelse med en — — hvad bryder jeg mig om at vide, hvad det er for en Tøite, som har besøgt Dig paa dit Kammer om Aftenen, og hende skulde jeg nu strax blive sjæleglad ved at faae til Svigerdatter, nei min Dreng, saadan løber man ikke hen og kaster sin Formue

paa Gaden til den Første den Bedste, der bliver ikke Noget af!"

"Fader, Fader!" raabte Carl ude af sig selv, "tilbagekald dine Ord, gjør mig ikke saa grændseløs ulykkelig, da min Lykke dog vistnok er dit Dnsse; tilintetgjør ikke mit Livs skønneste Haab, bring os ikke til Fortvivlelse, viid, den jeg elsker er — — —"

"Jeg bryder mig ikke om din Romansladder!" vedblev Grosserereren, og reiste sig, idet han lagde Biben fra sig. "Jeg har nu sagt Dig min Mening, og dermed Punktum!"

Carl kjendte sin Fader for nøie til, at han ikke skulde vide, at ethvert yderligere Forsøg vilde kun føre ham længere fra Maalet, istedetfor at bringe ham nærmere dertil. Han bortfjernede sig derfor og ilede igjennem Dagligstuen, hvor hans Moder betragtede ham med et bekymret Blik; hun havde været et ufrivilligt Bidne til Slutningen af den førte Samtale, saameget mere, som Grosserereren var bleven temmelig høirostet. Gjerne havde hun holdt Carl tilbage og søgt at trøste ham med deeltagende Ord, eller maaskee tilbudt ham den Bistand, som hendes Overtalelseskunst muligen formaaede at yde ham; men deels ilede han for hurtigt bort, deels kunde hun jo i næste Dieblis vente sin Mand's Indtræden, og hun vilde dog helst først erfare det egentlige Stridspunkt af Carls Mund, hun lod ham

derfor ile forbi, i den Hensigt at afvente en gunstigere Leilighed.

Da Carl havde naaet sit Bærelse, fastede han sig halv fortvivlet paa en Stol, holdt begge Hænder for Ansigtet, og gav sine overstrømmende Følelser frit Løb, idet en lydelig Gulken trængte frem af hans beflemte Bryst.

Tusinde Tanker gjennemkrydsede hans forvirrede Hoved; det var jo ikke tænkeligt at Grevinden skulde kunne nedlade sig til at fremtræde som Beilerke, for at tiltrygle sig hans Haand for hendes Datter, og Comtessen selv — hvorledes skulde denne bly Skabning, som alene støttede sig til ham, og ogsaa kun hos ham havde at søge Opreisning, hvorledes skulde det være muligt for hende at optræde som sin egen Talsmand, det vilde jo være et saa frænkende Skridt, som han, selv om han deraf kunde love sig de bedste Følger, aldrig turde tænke paa at bringe i Forslag, der blev altsaa kun hans Moder tilbage, paa hvis Bistand han muligen kunde stole; men hans Faders ubøielige Sind og afgjorte Uvillie for Alt, som ikke kunde vurderes i klingende Mynt, stillede sig som en uoverstigelig Skranke mod alle hans Forhaabninger.

Hans Feilkrin stillede sig i et saameget skarpere Lys, som han indsaae Umuligheden i at afværge dets Følger, og tusinde Gange forbandede han det Dieblif, hvor ungdomme-

lig Letfindighed og Sandselighed havde forledet ham til at begaae et Skridt, som han nu saa bittært maatte angre.

Og hvorledes skulde han nu fremstille sig for Comtesen, hvorledes skulde han meddele hende den tilintetgjørende Tidende, som var det Eneste han havde at bringe; vilde hun ikke maaskee tro, at det var Eiegenlydighed fra hans Side, at han slet ikke elskede hende; men kun var en nedrig Forfører, der maaskee selv foretrak den rige Enke og hemmelig glædede sig over den Bedragnes Lidelser.

Nei, den Tanke var altfor bitter for ham! og han fattede derfor den fortvivlede Beslutning, hellere at forlade sin Faders Huus, og søge Tjeneste paa et andet Contoir, selv om han derved skulde paadrage sig sin Faders Brede i den Grad, saa den ganske skulde udelukke ham, endogsaa fra Arverettighed, naar han blot kunde være i Besiddelse af den Elskede, og med den ubetydelige Rest af Formue, som maaskee endnu kunde blive hende til Deel, i Forening med sin egen utrættelige Flid, berede dem et tarveligt Udkomme.

Nogenlunde beroliget ved disse Tanker, hævede han atter det bekymrede Blik, det nedbrændte Lys mindede ham om, at det maatte være Sengetid, og han lagde sig til Hvile.

Dog hvorledes skulde han kunne finde Hvile under en saa bevæget Sindstilstand, urolig kastede han sig frem

og tilbage paa Leiets, og først henimod Morgengry fik han en let Slummer. Dog selv i Søvnens Arme nød han ingen Hvile, ængstelige Drømme omsvævede ham, og viste ham Eugénies Billede, henkastet i det mørke, fraadende Hav, med fortvovlet Afsyn strakte hun bedende Armene imod ham, og forsvandt i Bølgerne. Drømmen forandrede sig, han saa tre Mænd, som, ridende paa en Helhest, bragte Kong Helgo sin Datter, den liden Skulda, da forekom det ham tilsidst som det var ham selv, der med Forsærdelse viklede det spæde Barn ud af Paffen, og han vaagnede med et høit Skrig.

Blodet strømmede ham til Hovedet, saa det bankede i hans Lindinger, og han ilede ud for at forfriske sig i den kolige Morgenstund, og først da hans Blod atter var kommet i en nogenlunde rolig Bevægelse, vandrede han langsomt og tankesuld hjem.

Bed Theebordet savnede han sin Fader, hvilket var ham et sikkert Kjendetegn paa hans Uvillie, med saameget større Frihed kunde han nu udøse sit Hjertes bittere Høiesser for sin Moder, som med Betsymring og Deeltagelse hørte ham. „Jeg har“, sagde hun, „saavel igaarastes som imorges allerede havt en haard Strid med Din Fader derom; thi han meddeelte mig naturligviis Anledningen til Eders Strid, og jeg kunde ikke undlade med Varme at tale Din Sag, men det var forgjeves, og havde ingen

anden Følge, end at han tillige overførte sin Ubillie paa mig, han indelukkede sig i sit Kammer, og har ladet sin Thee bringe derind til sig; men giv Dig tilfreds! Tiden kan forandre Alt; hav Taalmodighed, maaſkee han dog endnu kan fatte andre Tanſer!"

"Ak, Moder!" ſvarede Carl, „er her da nogen Tid? har jeg ikke begaaet den Brøde, letſindig at priisgive hendes Navn og Rygte. Ja, jeg er brødefuld, det er ſandt, men det er mod hende jeg har forſeet mig, og det er hende jeg ſkylder Opreiſning!"

Man hørte i ſamme Dieblif at Groſſerereren nærmede ſig til Døren, og den ømme Moder betydede derfor Carl, at det var bedſt han fjernede ſig hurtigt, for ikke at give Anledning til fornyeede Optrin, han ilede derfor til ſin Blads i Contoiret, hvor han maſſimæſigt og villieløs ſatte ſig ved Pulken; han vovede neppe at hæve Blikket op mod det kjære Vindue, hverſra han ellers altid hentede ſin Glæde og Tilfredshed; thi han frygtede at Comteſſen ſkulde læſe i hans Aſyn, og allerede deraf erfare de be- drøvelige Tidender han havde at overbringe, dog længe kunde han ikke aſlade det, og da han ved første Die- ſtaſt ikke ſandt den elſkede Gjenſtand paa ſin ſædvanlige Blads, lod hans urolige Sind ham ingen Ro, han ved- blev næſten uſravendt at ſtirre derop, indtil hans Die- endelig mødte hendes.

Al, hvilket blegt og lidende Ansyn, de lange Dienhaar, som beskyggede de skønne Dine, vare fugtige, og vidnede om, at hun allerede havde udgydt Taarer; Taarer der brændte Carls Sjæl som glødende Draaber. Han samlede sin hele Fatning, for at tilsende hende en saa venlig og hjertelig Morgenhilsen, som det under Omstændighederne var ham muligt, saa hun ikke foreløbigen skulde læse Afslaget i hans Dine; men hans eget Ansigt maa udentviol have forraadet ham; thi Eugenie betragtede ham med et veemodigt Blik, rystede smerteligt med Hovedet, og skjulte derpaa sine Dine med Haanden.

Carl kunde ikke udholde at see det, han gjorde en Bevægelse, som om Nogen havde talt til ham inde i Con-
toiret, og fjernede sig fra Pulten.

Kapitel IX.

En Spadsere-tour.

Da Aftenen nærmede sig, indfandt Carl sig med bankende Hjerte, for, som sædvanlig, at fornye Underviisnings-
tiden.

Længe sad det unge Par tauske ligeover for hinanden, den Ene vovede neppe at opløste Dinene til den Anden, thi de læste tydeligt i hinandens Ansigt, at ingen gode
Tidender vare at vente.

Endelig brød Comtesse'n Tausheden, idet hun greb Carls fremrakte Haand og sagde:

„Du har talt med din Fader igaar, ikke sandt? jeg har allerede i Morges, fra Vinduet, tydeligt læst hans Svar i dit Ansigt“

Carl svarede kun ved at sænke Hovedet og trykke hendes Haand med Hefstighed.

„Jeg har gjettet det,“ vedblev hun, idet hendes veemodige Blik mødte hans, „der er Intet for os at haabe, har Du aabenbaret ham Alt?“

„Min Hemmelighed har jeg aabenbaret ham, Din Fjender han ikke endnu; thi jeg fik ikke engang Tid at nævne dit Navn, førend han havde udtalt Fordømmelsesdommen over os.“

Comtesse'n slap Carls Haand og stirrede tankefuld og bedrøvet hen for sig.

Engstelig greb Carl efter hendes Haand og sagde; „Slip mig ikke, Du Kjære; thi jeg vil ingenlunde slippe Dig, min Skjebne maa blive som den vil, saa skal jeg aldrig forlade Dig, nei!“ vedblev han med stigende Hefstighed, „før vil jeg forlade Fader og Moder, og drage fremmed og vildsfarende ud i Verden for Dig, for Dig alene!“

Eugenie sank grædende til hans Bryst, og svarede: „Gud forbyde at det skulde komme saa vidt.“

En dansk Kapergast.

(9)

„Men saa vidt vil det maaskee komme; thi min Faders Onske, eller rettere sagt Billie, er, at jeg skal ægte en rig gammel Enke, og gjøre et Parti ligesom Grosserer Frederiksens Søn.“

Eugenie betragtede ham med et veemodigt Smil, hun kjendte jo hans Sindelag for nøie, til at hun ikke skulde vide og indsee, hvor modbydeligt dette Parti maatte være ham.

Grevinden traadte idetsamme ind, og de unge Mennesker søgte at skjule deres Sindsbevægelse, for ikke at forraade sig selv, dog, hun var, med Hensyn til Carl, blevet underrettet af hans Moder; den Forstemthed hun saaledes sporede hos ham, og den Doeltagetse hun tydeligt læste i sin Datters Ansigt, forekom hende derfor ganske naturlig, saameget mere som hun, med Hensyn til sin Datter, endnu var i fuldkommen Uvidenhed.

Dog længe kunde hendes lidende Tilstand ikke skjules for det opmærksomme Modersøie, hendes Blegghed og Nedslagenhed blev mere og mere paafaldende, og endstjændt hun endnu ikke havde nogen Anelse om det Virkelige, saa kunde hun ikke undlade, med Betsymring, at følge hendes Skridt, idet hun muligen kunde være angrebet af een eller anden Sygdom.

„Mit Barn!“ begyndte hun en Dag, „Du er saa bleg og lidende, det gjør mig urolig; thi Du er vist syg,

og fortier det kun for at skaane mig; men det er urigtigt af Dig, vi ville sende Bud efter Grossererens Huuslæge, han er en anerkjendt duelig Mand, og han vil vide, snart at afhjælpe det Onde."

Eugenie blev blussende rød; thi hun frygtede, at hans Mellemkomst vilde bringe et Lys i Sagen, som, desværre, vilde komme tidsnok af sig selv, hun skyndte sig derfor at svare:

"Nei kjære Moder, det behøves vist ikke, jeg troer at jeg er for meget i Stilhed, noget mere Bevægelse i Luften vilde uden tvivl være mig gavnlig, og maaſkee forjage det Onde."

"Deri kan Du have Ret, mit Barn; min Venindes Sygdom har i lang Tid afholdt mig fra at foretage vore sædvanlige Udflugter, og, som Følge deraf, har Du været formeget overladt til Gensomhed og Stilhed; men see, Veiret er idag ret indbydende, hvad synes Du, om vi foretog en lille Tour paa Langelinie, for at indaande den forfriskende Søluft!"

Eugenie tog med Glæde imod Tilbudet, der forekom hende som en Afledning for al videre Discussion om et Thema, der let kunde bringe hende i Forlegenhed, og Spadsere-touren blev iværksat.

Det var netop en Søndageftermiddag, da Kjøbenhavnerne, ifølge gammel Sædvane, valsfartede ud af alle Stadens Porte. Vi kunne ikke undlade at anstille en lille Sammenligning mellem Datidens Skikke, og Nutidens; vi sige: de „valsfartede“ thi de droge i lange Rækker ud gjennem Portene, Størstedelen af dem forsynede med en lille Pafke, som indeholdt fornødne Levnetsmidler. Den velhavende Borger gik med sin Kone ved Armen mellem den brogede Brimmel af Haandværksvende og Tjenestefolk, hvis forskjellige Stand var temmelig kjendelig paa deres Dragt, ifstedetfor at de nu alle optages af Omnibussen, hvor man stundom fristes til at titulere Læredrengen „min Herre“ og Tjenestepigen „Frøken“ medens Borgeren og hans Kone, som maa udrede en Mængde høist besværlige Skatter, ikke kunne maale sig med dem i Luxus.

Der eksisterede dengang intet Tivoli, Alhambra, Alleenberg eller Sommerlyst, kort sagt ingen af disse Forlystelsessteder, hvorhen Kjøbenhavnerne nu hembære Frugten af hele deres Arbeide, blot for at more sig et Par Timers Tid. Ifstedetfor Sommerlyst laae den lille Kvaldehytte „Rasenborg“ ved Enden af Alleen, med fine tjærede Lysthuse, og dog betragtedes de, der besøgte denne elegante og velrenommerede Forlystelsesanstalt, som „Folk der havde Raad til saadan Noget“ Mængden derimod gik ud for at see Kongen seile i Frederiksberghavens Canal, høre Taffel-

musikken, give Svanerne en Vid Brød, og derpaa selv at tage sig en Ditto, paa den grønne Plads bag Staldene.

En anden Skare Udvandrere valsfartede til Assistentens Kirkegaard, hvor man morede sig med at spadseres omkring, plyndre Gravene og derefter at pryde dem med Skallerne af de Eg, eller Skindet af det Stykke Læg, som man havde fortæret der. De høitbedrøvede Enker, hvis Mænd „nu havde Fred“, dannede dengang, ligesom endnu, Hovedcliquen, deres Sørgedragt klædte dem i Regelen fortræffelig, og endskjøndt sorte Sjæle vilde paaatae, at denne Dragt betydede det samme som et Leiebrædt, hvorpaa stod skrevet: „her er Bærelser tilleie“, saa stiftedes dog virkelig ofte ved denne Leilighed et ret anstændigt Parti paany.

En tredie Skare drog ud ad Østerport, tungt belæst med store Madkurve, der holdt ingen Rækker af Kapervogne, og man risikerede saaledes ikke at blive omringet eller formelig overfaldet og presset af Kaperkudste. Nogle Bøndervogne med Træagler, stundom endogsaa uden Bridskammel, udgjorde hele Befordringen, og den Kudst, som kunde fremkomme med en Indbydelse til „en Fjeder-vogn“, blev betragtet med store Vene, og gjorde sig heller ikke lidet til af sit Fortrin. Desuagtet gik de Fleste til Dyrehaven; thi endogsaa bedagede Mænd og Matroner samt deres smaae Børn, vare dengang i Almindelighed Alle begavede med et Par sunde Been, som magelig kunde

bære dem det Stykke Bei, medens puur unge Mennesker nu kjøre til Tiboli eller Frederiksberg, om at gaae til Dyrehaven kan der nu slet ikke være Tale. Om det ligger i langt bedre Formuesomstændigheder, eller maaskee i en luxuriel Fornemhed og Magelighed, skulde vi lade være uafgjort.

Atter en fjerde Skare drog ud gjennem Gæplenaden, eller den saakaldte Grønning, for at passere Castellet, og leire sig ved Ralkbränderiet, eller, som det endnu kaldes: „de Fattiges Dyrehave“ langs med Stranden saae man dengang Skarer af Badende som vadede i det lave Vand, der knap naaede dem til Knæerne, medens Rækker af Spadserende af begge Kjøn roligt og ugeneret passerede Beien, en Modsatning til vore Nutids Damer, som indpakkede i lange vide Mandspærmisjoner, der slingre dem om Anklerne, vilde daane ved et saadant Skue. Om vi nu skulde søge Grunden dertil i det gamle Ordsprog: „For den Rene er Alting reent“, eller om Belansthændighed eller Sædelighed har gjort et saa stort Fremskridt, ville vi ligeledes lade uafgjort, derimod ville vi opholde os lidt i Grønningen og betragte de Spadserende der.

Bed den ene Side af Grønningen, ud mod Loidbodsveien, laae dengang en fedtet, tilrøget og tilsmudsket Brændeviinsbule, den førte ikke, saaledes som Nutidens Brændeviins- og Olkneiper, nogen storartet Benævnelse, som

i. Ex. Café, Østunnel, Frokoststue osv.: den kaldtes slet og ret: „Broffensbod“ og uagtet hverken dens Indre eller Ydre kunde beskylides for at have noget Indbydende ved sig, saa havde den dog erhvervet sig en Slags Navnkundighed, og der var neppe nogen ærlig dansk Matros eller Holmensarbejder, uden at han jo havde været derinde for „at ramme Bægler ned“. Mangen en brav Nyborders Madame havde ofte maattet løsrive sin Mand fra den henrykte Tilstand i hvilken han befandt sig, for at bringe den fuldkommen Salige med sig hjem, forsaavidt som han ikke allerede var fuldseilet eller løbet paa Grund i en eller anden Rendesteen, saa der først udfordredes Bugseerapparater, for at gjøre ham flot. Hvor ofte var ikke de brave Gutter, Arm i Arm, dinglet ind i, eller ud fra denne Trøstens Bolig, nynnende: „Gi'er, Du een, saa gi'er jeg to, saa gaae vi ind i Broffensbo!“ der hentede de Trøst og Vederqvælgelse mod alle deres huuslige Sorger, der fandtes Hvile og Opmuntring for Sindet, og naar Mutter savnede „Raden“ en Time efter den sædvanlige Tid, saa var hun fuldkommen sikker paa, at dette glimrende Forlystelses-Etablissement, havde aabnet sin moderlige Favn for ham, og at han mulig allerede der, befandt sig i den syvende Himmel.

En Blind kunde mærke paa Lugten, naar han befandt sig i Nærheden af denne „Frokost-Stue“, thi en aromatisk

Duft af Brændeviin og Tobak stæeg stedse ud fra den aabenstaaende Dør. Fra den ene Side, som vendte ind mod Grønningen, savnede man enhver Nydelse af alle disse Behageligheder, og man maatte nøies med Udsigten til de to runde dreiede Rugler, som prydede den navnkundige Bygnings Tagryg.

Paa en Bænk, omtrent ligeoverfor Bagsiden af dette Glædens Tempel, sad en, endnu ung, sørgeklædt Kone, med en lille Dreng, noget over et Aar gammel, paa sit Skjød. I det Moderen legede for Barnet, morede han sig med, uafsladelig at trække hendes sorte Hagesløiser op, saa ofte, som hun vilde binde dem igjen.

„Naa, Du lille Strik!“ udbød hun omsider, „det er godt at Du er kommet til at hedde Jens; thi Du ligner min salig Jens, om ikke i Andet, saa deri, at Du gjerne vil drille mig lidt, men bliv Du kun, Du lille Skjelm, Dig skal jeg nok faae Bugt med i Tide, førend Du vøjer mig over Hovedet!“

Vi gjenkjende i hende, Madam Knudsen, som med sit lille Pleiebarn paa Armen havde foretaget sin sædvanlige Spadseretour, ud til Toldbodbastionen, og som her havde sat sig for at hvile sig lidt.

Længere tilbage mod Bredgade møde vi et Par elegant klædte Damer, den Ældre har en vis tilshynelade Stoltthed i sine Bevægelser, medens hendes Blik ofte vne-

der sig med om Deeltagelse mod den Yngre, hvis blege Anslyn vidnede om en lidende Tilstand.

Det var Grevinde de Beaufort med sin Datter Eugenie, som nærmede sig.

Det skjelmiske smilende Barn tildrog sig deres Opmærksomhed, og de toge for et Dieblif Plads ved Siden af Madam Knudsen. Smaa Børn besidde i Almindelighed en stor Tiltrækningskraft for det smukke Køn, som i Reglen finde ethvert Barn at være et allerkjæreste sødt og velsignet Barn, om ikke det Allersødeste, deres eget Barn, naturligviis undtaget.

„Undskyld!“ begyndte Comtesse, „De bærer Sorg, uidentviol har deres Mand efterladt Dem som Enke, med dette kjære Barn?“

„Ja, desværre!“ svarede Madam Knudsen, som sølte sig smigret ved de to fornemme Damer's Redladenhed, „jeg har mistet min Mand, men Gud har givet mig dette Barn som en Trøst i min Eensomhed“

Eugenie betragtede Barnet med inderlig Deeltagelse, og en underlig veemodblandet Glæde fremlyste af hendes Dine, det var Tanken om hendes ulykkelige Stilling, som fremkaldte Veemoden, medens vaagnende Moderfølelser bevirkede en lønlig Glæde i hendes Sjæl; der veksledes gjengtagne Spørgsmaal og Svar, og den Hjertelighed og Venlighed, som de to Damer lagde for Dagen, bleve omsider

Nøglen til en Deel af Madam Knudsens Hemmelighed, saa hun ikke alene meddeelte dem, hvad hun havde foresat sig at meddele Enhver, med Hensyn til hendes Forhold til Barnet; men hun lod dem endogsaa ane en stor Deel af de virkelige Omstændigheder, som vare forbundne dermed.

Det var en besynderlig Følelse som mere og mere gjorde sig gjeldende hos Comtesen mod den Lille, det var ligesom en dunkel Forudfølelse af det nære Slægtskabsforhold, som engang skulde indtræde mellem dem, og for at skjule den Forvirring som derved opstod hos hende, tog hun omsider Barnet i sine Arme, kjærtegnede ham og gav ham et hjerteligt Afskedskys, hvorpaa hun fjernede sig tilligemed sin Moder, for at fortsætte deres Spadseretour paa Langelinie, medens Madam Knudsen, der nu først tilbagekaldte i sin Erindring alt hvad hun, maaskee altfor ubetænksomt, havde fortalt, fortsatte sin Vej til Toldbodbastionen, idet hun trøstede sig med, at de to Damer vist vare altfor discrete til at røbe Noget af hendes Hemmelighed.

Kapitel X.

Professoren.

I en stor Gaard foran i Gothersgade, paa venstre Haand naar man kommer fra Kongens Nytorv, boede Groeserer Christensens Huuslæge, Professor Bechmann, paa anden Sal; en beqvem Trappe, som dog endnu ikke var blevet forsynet med Mahognigelænder, eller broncerede Baalustre, førte op til hans Dør, hvor en graveret Messingplade forkyndte, at her boede Bechmann, Doctor og Professor medicinæ; under Messingpladen var der paaklistret en trykket Seddel, som underrettede Enhver om, at han kunde „træffes hjemme alle Søgnedage fra Klokken Et til Tre“.

Det var nemlig paa den Tid at han gav Audientis, eller modtog Besøg af de Patienter, som ikke vare senge- liggende, og altsaa kunde consulere ham i hans Hjem.

Det var en travl Dag, og Professoren havde havt usædvanlig mange Besøg, han sad sig ved sit Skrivebord, som, i Forbigaaende sagt, var prydet med et ganske hvidt Dødninghoved, ligesom der, omkring paa Bæggene, hang adskillige Fragmenter af det menneskelige Legeme, f. Ex. en Arm, en Fod, en Hoftestaal osv.; i en smuk bonet Reol, stod en Deel Glas, hvori forskjellige af de indvortes Legemsdele opbevaredes i Spiritus. Uhret viste allerede halv Tre, og Professoren glædede sig til, snart at skulle nyde

fit Middagsmaaltid i uforstyrret Hv, da det atter bankede paa Døren, og en aldrende Bondekone traadte ind.

„God Dag og Guds Fred!“ sagde hun, „maa jeg spørre Dem, om det fastesig er Douteren?“

„Jo det er, hvad godt?“

„Na, jeg vilde gjerne spørre Dem, om Di ikke du sie mæi, hva jeg sku gjøre, jeg æ bløuen saa fæl daale i mit Houed, det banker derinde som det du vare fire Aale der taff i en Lou, og saa brænder det mæi lisom en glouendes Ild paa min Taange.“

„Lad mig see Tungen!“

„Syv Dnger? — næ jeg haar sgu itte meer end Fem ikke.“

„Nei, jeg siger, lad mig see Tungen!“ gjentog Profesoren ærgerlig.

„Naa Taangen! — ja vel — Di maa ellersen itte blyve vred ikke, for jeg æ lovlig taanghør!“

Konen rakte nu Tungen saa langt ud af Halsen, som det var hende muligt, og fordreiede derved Ansigt og Dine til saa frygtelige Gebærder, saa det saae ud som hun vilde æde Doctoren med Hud og Haar.

Han betragtede den et Dieblif, og sagde derpaa:

„Hun maa have Noget ind at lærere paa.“

„Inte spafere gaa“, replicerede Konen, næ det gjør jeg sgu itte heller.“

„Na gaae Fanden i Bold, jeg siger hun skal have ind at lagere paa!“ skreg Professorens saa høit som han formaade. „Hun kan kjøbe sig for Sex Skilling Olie!“

„Naa Olie!“ gjentog Konen, kaffesig te jæ maatte være saa behaveli og spørre Dom, om ded ska være Roe Olie?“

„Nei, det skal være Amerikansk Olie.“

„Mirre — mirre — kane“, sagde Konen, idet hun anstrengte sine Høreredsfaber til det Yderste.

„Amerikansk Olie!“ brølede Professorens, med sine Lingers hele Kraft.

„Naa — naa — ja — jæ tænkte kun som saa, at jæ kaffesig ku ha brugt nouet a ded, som vi haar derhjemme, eller øse ha ta'et mæi en Bitter, for vor Fa'er, han ta'er sæ nu aletidsens et Par halle Bæle Bitter, narenstid te han sæiler nouet, ska jæ sie vos.“

„For mig kan hun tage Vognsmørelse ind, dersom hun vil, naar hun dog ikke vil bruge det som jeg tilraader hende,“ svarede Professorens, og skubbede hende ud af Døren.

„Puh!“ udbrød han, da han var bleven alene, „det var en drøi Tour, Gud fri mig fra flere slige Patienter; men nu vil jeg haabe, at skulle have Fred for den Gang.“

En Sidedør aabnedes i det samme, og en smuk ung

Kone lod sig tilsyne, idet hun spurgte: „Naa kjære Bechmann, kommer Du snart tilbords? jeg venter Dig!”

„Ja, min Pige!” svarede Professoren, „nu kommer jeg!”

Han vilde netop ile hen imod hende, da der atter blev banket paa den udrendige Dør.

„Saa Fanden i Bولد!” udbrød han, „idag er det en Tycho Brahes Dag, der er Flere endnu!”

Hans Kone trak sig tilbage, og ind treen en corpulent, men meget elegant klædt Dame, af et særdeles robust og solidt Udseende, hendes tykke og blussende røde Kinder, og det taarnhøie Bryst, der hævede sig og sank som en Blæsebælg, vidnede om alt Andet, end Svaghedstilstand; desuagtet gjorde hun sig den yderste Glid for at antage et saa lidende Udseende som muligt, hvilket blev hende meget besværligt, da hele hendes Udvoortes satte sig i aabenbar Strid derimod.

Hun lod sig mat nedglide paa en Stol, sænkede Dienlaagene, saa Vinene kun stode halvt aabne, og udstødte et Suk, der havde Lighed med en Hests Brusten.

„Min Gud, naadige Frue!” udbrød Professoren, i en heel anden Tone, end den han før betjente sig af, „min Gud, hvad fattes Dem? De er særdeles angrebet!”

Det var nemlig een af hans bedste Kunder, en vis Fru Admiralinde, som saa gjerne vilde gjelde for at være

overordentlig nervesvag og sølsom, uagtet hun havde en besynderlig Lighed med en Ro som har gaaet paa Marsken i et Par Sommere.

„Ak, Hr. Professor! er det ikke skrækkeligt for et Menneske som mig, der er saa yderst nervesvag, at skulle være udsat for — o min Gud! hvilke Mennesker man dog maa omgaaes! — o mine Nerver! — Gud hvor jeg er afficeret!“

„Fat Dem min Raadige“, svarede Doctoren, idet han med en meget deeltagende Mine greb efter hendes Puls, og tænkte halvhoit: Hun — nervesvag — hun er saa stærk som en Dragonhest! „Hvad er der hendet Dem, jeg fatter og føler deres Lidelser!“

„Ja Gud være lovet, at der dog er eet Menneske, som forstaaer mig, og indseer hvad jeg lider! De kan tænke Dem — min Stupige — den uforsklammede Tøs!“

„Ja de Tjenestefolk, man har kun Urgrelse af dem!“

„Ja, er det ikke sandt? Gud hvor jeg har ærgret mig! dersom jeg ikke saaer en Nervesfeber eller en Affection i Hovedet, saa kan jeg tale om Lykke! jeg har nu saa ofte paalagt hende den største Forsigtighed med mit kostbare kjøbenhavnske Porcellain, mine Glas osv., og saa kan De tænke Dem, hun gaaer med den største Skjodesløshed og støver af, ikke mere end et Par Alen fra det Sted, hvor jeg har en kostbar Alabastvase staaende!“

„Ja, er det dog ikke forstrækkeligt!“ svarede Professorens, og lagde sine Hænder sammen.

„Jeg ilede strax til, rev Støvekosten ud af hendes Haand, og gav hende et Par, saa alvorlige Nap med den, som mine svage Hænder formaaede; men saa kan De tænke Dem,“ vedblev hun halv grædende, „den Uforskammede, hun var nederdrægtig nok, til at lade sig falde, netop lige over den kostbare Alabastvase, og — o min Gud — jeg begriber ikke hvorledes jeg kunde udholde det uden at besvime — den gik i hundrede Stykker!“

„Berolig Dem, min Naadige!“ svarede Professorens, der havde meget ondt ved at bevare de alvorlige Folder i sit Ansigt. „Berolig Dem, jeg vil strax lave Dem et Bruuspulver, for at svale Blodet, og standse dets heftige Bevægelse!“

Fruen lod sig synke tilbage i Stolen, medens Professorens rørte de to forskjellige Pulvere, hver i sit Glas, og derpaa blandede dem i et større, det skummede op til Ranten, og Fruen tømte det, med saa vældige Drag, som naar en Hest eller Ro er blevet trukket til Bands.

„Tak Hr. Professor! tusind Tak, hvor det er velgjørende for mine Nerver, hvor det svaler!“

„Ja, min Naadige, det er et hyppeligt Middel! En Spand koldt Vand over Hovedet vilde maasse have været endnu bedre,“ tilføiede han sagte; „jeg vil nu skrive Dem

en Recept, til nogle nervestyrkende Draaber, en *Tincturæ ferri pomale*, som vist vil restituere Dem fuldkommen."

"Jeg takker Hr. Professor, bliv ikke vred, fordi jeg gjorde dem Uleilighed; men De indsaae selv — —"

"Gud bevares, min Frue, under flige Omstændigheder, De veed jeg er stedsse til Tjeneste!"

Under mange gjensidige Complimenter bortffjernede Fruen sig.

Professoren drog et dybt Suf, og sagde: „Gud være lovet, at jeg blev hende qvit, vare alle mine Patienter saa raske som hun, saa havde jeg sletingen Praxis, og var alle Menneffer saa indbildte Syge som hun, saa blev hele Verden til et stort Hospital; nu skulde man da ellers troe, at man kunde faae Fred til at nyde sin Middagsmad."

Han nærmede sig med hurtige Tjed til Sidedøren, men havde neppe lagt Haanden paa Dørlaafen, før der bankedes.

"Saa til Helvede!" udbrød han ærgerlig og stampede i Gulvet, „idag plager Fanden dem skinkbarlig Allesammen. Kom ind! — i Djævlens Skind og Been," tilføiede han sagte.

Døren aabnedes, og den unge Carl Christensen traadte ind; hans Ansigt var blegt og lidende, hans Holdning usikker.

"Tilgiv Hr. Professor!" stammede han.

En dansk Rapergaft.

(10)

„Men min Gud, bedste Hr. Christensen,“ raabte Professore forsonet, „De er jo syg, og jeg har ikke været hos Dem i en heel Uge, min Praxis har forhindret mig, og jeg stode paa, at de Alle vare ved Velbefindende; sæt Dem dog, og sig mig hvorledes De befinder Dem.“

„Tak Hr. Professor, men jeg er ikke syg, idetmindste ikke saaledes som De antager det.“

„Og hvorledes, om jeg maa spørge?“ sagde Professore deeltagende.

„Det er en Hemmelighed“, sukkede Carl, „men jeg troer at kjende Dem saa vel, og har stedse lært at agte Dem som en faderlig Ven, derfor kommer jeg til Dem, for at søge Trøst og Hjælp, dog først maa De paa Ære og Samvittighed love mig ubrødelig Taushed med hvad jeg anbetroer Dem; thi selv mine Forældre, og allermindst de, maae ane Sammenhængen.“

Doctoren, som af disse Ord formodede at Carl maaskee leed af een eller anden hemmelig Sygdom, som Undseelsen bød ham at skjule, navnlig for sine Forældre, gav ham ubetinget det forlangte Løfte, idet han tilføiede:

„Vi Læger ere lige saa tause og hemmelighedsfulde med hvad vore Patienter anbetroe os, som en Præst er og skal være det med et Skriftemaal, vær De altsaa fuldkommen rolig, og anbetro mig Deres Hemmelighed.“

„Velan“, svarede Carl, „De veed udentvivl at der

ogsaa gives andre Sygdomme end de legemlige, at man gjerne kan være syg uden egentlig at feile Noget."

"Jeg forstaaer Dem, De mener Sjælsygdomme, aandelige Sygdomme; men desværre, for deslige har Apotheket ingen Medicin, og jeg altsaa helleringen Recept; men jeg troer at forstaae Dem endnu yderligere, ikkesandt, brave unge Mand", tilføiede Professore, og lagde sin Haand fortrolig paa hans Skulder, "ikkesandt, det er en lille hemmelig Kjærlighedshistorie, maaſkee endogsaa en ulykkelig Kjærlighed, har jeg gjettet det?"

"Saa temmelig", svarede Carl med nedslagne Øine, "ulykkelig Kjærlighed, fordi jeg elsker og er gienelsket, ulykkelig — i sine Følger, som desværre snart ikke længere kunne skjules."

"Ah, jeg forstaaer Dem atter, Deres Elskede befinder sig under Omstændigheder, som de Begge ønskede at skjule; men siig mig dog, jeg har stedse antaget dem for en brav og retskaffen ung Mand, kan en ægteſkabelig Forbindelse da ikke bedst skjule det Hele?"

"Det er netop mit høieste Ønske, men det kan ikke ſkee, og vil aldrig ſkee!" tilføiede han med et dybt Suk.

"Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge?"

"Min Faders Modsigelse forhindrer det, ha! og han har Intet at indvende, uden hendes Mangel paa Formue,

hendes Stand, hendes Navn, Person, Alt er ulasteligt, men — hun har ingen Formue!"

„Ah! ogsaa det fatter jeg, Deres ærede Hr. Fader forener, med alle sine øvrige gode Sider, den utilgivelige Feil at være Pengearistokrat. De har været saa uheldig at Deres Valg er faldet paa en Ubemidlet., i Sandhed, jeg beklager Dem!"

Carl stirrede tankesfuld hen for sig, det var blevet en paatrængende Nødvendighed for ham at henvende sig til Professore; thi Grevindens Yttring til sin Datter at ville søge Rægehjelp hos ham, for hende, havde sat Eugenie i den piinlige Angest for, at hun ved denne Reilighed skulde blive røbet, og det paa en endnu langt yderligere beskæmmende Maade, end dersom Rægen var forud underrettet, hun havde derfor meddeelt Carl sin Befymring, og bedet ham gjøre de fornødne Skridt derimod, han var nu, som vi vide, i Begreb med at opfylde hendes Ønske.

„Og hvem er da Gjenstanden for Deres Kjærlighed, om jeg maa spørge?" vedblev Professore, da Carl endnu vedblev at være taus. Det var det piinligste Spørgsmaal der kunde forelægges ham, men der var intet Andet for, dette maatte besvares.

„Min Herre!" svarede han forlegen, „De troer ikke hvor piinlig haardt det er for mig at maatte besvare

Deres Spørgsmaal; men det er nødvendigt, det maa
 skee! velan da, saa viid: det er Comtesse Eugenie de
 Beaufort!"

"Hvorledes!" udbrød Professorens overrasket, "den
 unge, skønne Dame, som jeg enkelte Gange, under Deres
 Moders Sygdom, har haft Leilighed til at see i hendes
 Nærværelse, og mod dette Valg kan Deres Fader have
 Noget at indvende?"

"Lader os tie dermed", vedblev Carl, "for Diebliffet
 gjelder det næsten et endnu vigtigere Spørgsmaal, hendes
 Moder veed endnu ikke den sande Grund til hendes
 lidende Tilstand, hun agter derfor at lade Dem kalde for
 at consulere dem i denne Anledning, dersom hun nu
 blev underrettet, saa vilde det naturligviis nedkalde et
 dobbelt Uveir over vore Hoveder, naar hun dertil erfarede
 min Faders bestemte Modsigelse; hendes gamle Adels-
 stolthed, ja, hvad som endnu vil sige mere, enhver ædel
 Følelse maatte jo stemple og fordømme mig som den nedrige
 Forsører, der har sat en uafvættelig Skamplet paa hendes
 Datters Ære, tilintetgjort hendes Fremtid, og givet
 hende til Priis for sin Skam!"

"Hm! hm!" sagde Professorens, "jeg indrømmer det,
 det er et meget kritisk Tilfælde!"

"Jeg vilde derfor bede Dem, om muligt at afvende

Opmærksomheden, at give en anden Grund, indtil — o Gud — jeg veed ikke selv hvad!”

„Faa Dem, unge Mand“, svarede Professorens deeltagende, „De forestiller Dem Sagen langt misligere end den virkelig er. Jeg troer dog paa en vis Maade at øve en Slags Indflydelse over Deres Hr. Fader, hvad om De overlod det til mig at tale Deres Sag hos ham?“

„For Himlens Skyld, Nei! jeg kjender min Fader bedre, hvad han eensgang har foresat sig, det bringer Ingen ham til at afvige fra, og i dette Tilfælde saameget mindre, som han allerede har valgt — o det er skrækkeligt at jeg maa udtale det — ja han har allerede valgt for mig, han har bestemt mig for en rig gammel Enke; at jeg maa blive ulydig mod hans Villie er en Selvfølge, men saameget mindre Grund er der til at antage, at han skulde føie sig efter min.“

„Jeg fatter det, jeg fatter det! men endnu er ikke Alt tabt, faa Mod, unge Ven, jeg veed endnu et Raad som kan føre Dem ad en langt lettere og bekvemmere Vej til Maalet!“

Professorens tillidsfulde Ansigt gød en Straale af Haab i Carls beklemte Hjerte.

„Og hvilket Raad veed De, hvilket Middel? jeg er beredt til at gjøre Alt!“

„Belan da, De løser Kongebrev, og forinden fire og tyve Timer er Comtesse Eugenie Deres Kone for Gud og Mennesker!“

Disse Ord vare for Carl ligesom det Reb der kastes ud til den Skibbrudne, og som han med Begierlighed griber efter for at redde Livet.

Professoren vedblev derfor, idet han tilfreds smilende gned sine Hænder:

„Ikke sandt, jeg har truffet det! og hvad som er endnu mere, jeg paatager mig at bringe det i Orden, jeg har gaaet den Bei, skal jeg sige Dem, jeg veed Besset!“

Dog de foreliggende Omstændigheder og de paa-gjældende Personers Character havde snart udsuffet det stige Haab hos den unge Christensen, og han udbrød:

„Hellerikke det kan anvendes! vi ville derved paa-drige os begge vore Forældres Brede, hendes Moder vil allrig senere bifalde dette Ægteskab, som er indgaaet imod mit Faders Villie, og hvad ham angaaer — nu, det vide vi, det er altsaa et Skridt, som ikke kan udføres uden at fordømme os Begge til Landsflygtighed, og det til en Landflygtighed som vil blive betyngtet og forbittret med vore Forældres Brede!“

Bestormet og sønderknust af disse bittre Overbeviisninger sank Carl halv afmægtig ned paa en Stol.

„Om hm!“ udbrød Professoren atter, „her er altsaa

Intet at gjøre, man maa med Haab og Taalmodighed finde sig i Skjebnen, indtil den muligviis frembyder en gunstigere Side, med Tiden kan jo meget forandre sig."

"Men den forømtalte Omstændighed," vedblev Carl, "den venter ikke efter Tidsomstændighederne!"

"Nu vel, saa maa vi finde paa et Raad for den," gjentog Professorens, "jeg vil angive Grunden til Comtesens Ildebefindende som en Slags Blegfot, eller en Climat=Sygdom, jeg vil tilraade hende en Reise, hvormange Damer have vi desuden ikke, som af lignende Grunde have foretaget Badereiser, vi lade hende foretage en Saadan, og Alt vil gaae godt!"

Men en saadan Reise overstiger mine Evner og viftnok ogsaa hendes."

"Saa maae vi gjøre den kortere! jeg har jo netop som De veed, et Landsted ude paa Strandveien, i Nærheden af Charlottenlund; min Praxis her i Staden forbyder mig jo rigtignok at tage fast Ophold derude, og selv min Kone har i disse Regndage søgt hertil, men saasnart Veiriget bliver stadigere, saa opholder hun sig atter derude, og jeg — ja jeg er der naturligviis sad ofte som min Tid og mine Forretninger tillade det."

"Jeg er Dem uendelig forbunden for deres artige Tilbud, og det bliver ogsaa omtrent det eneste Middel den eneste Udvei i disse kritiske Dieblifke."

„Velan, jeg vil ikke oppebie det Dieblif da Grevinden lader mig kalde til sig, men selv fremskynde Tiden saa meget som muligt, jeg har forsoemt at besøge Deres Forældre i denne Uge, og jeg skylder Dem en Oppreisning derfor, jeg vil derfor endnu i Aften gaae derhen, maaskee jeg træffer Grevinden der, eller hun vil under alle Omstændigheder benytte Leiligheden til at kalde mig, jeg vil da vide at tage mine Forholdsregler og ordne Alt paa den bedst mulige Maade. Stol paa mig,“ tilføiede han, og rakte den unge Mand Haanden, „og haab det Bedste!“

„Tak, min ædle Ven, De har for en Deel afhjulpet min øieblikkelige Sorg, jeg vil nu ile til min Forlovede, for at bringe hende den Trøst, jeg ikke selv besidder; men uden den vilde hun jo aldeles fortvivle.“

Carl anbefalede sig og forlod tilfsomt Rægens Bolig. „Endelig“, udbrød Professorens, idet han afslaasde Døren, og atter befandt sig alene, „endelig slog Befrielsens Time; stakkels Christensen, det er høist ubehagelige Omstændigheder, han har indviklet sig i, men Ungdom og Blisdom følges sjældent, derimod er det ikke sjældent, at det faaer et bedrøveligt Udfald.“

„Ja vist“, lød idet samme hans Kones Stemme, idet hun atter aabnede Sidedøren, „havde Du været klogere, saa havde Du ogsaa havt det bedre; men kom nu; thi Maden bliver snart kold!“

„Ak, min Kjære!“ svarede Professoren, „denne sidste Patient har virkelig for en stor Deel fordærvet baade mit Humeur og min Appetit.“ Han fortalte nu sin Kone, hvad vi allerede vide, med Hensyn til den unge Christensen og Comtesse, og sluttede med at tilføie:

„De have en lignende Skjebne, som den, der stillede sig i Veien for vor Forening, derfor maa Du undskyldes min lange Graværelse.“

„O, da maa jeg beklage Dem“, svarede hans Kone, „dersom de skulle friste de Dvaler, som vi saa lykkelig have overstaaet.“

„Min Engel!“ gjentog han, idet han med Inderlighed sluttede hende i sine Arme, „deres Udsigter ere endnu mere fortvivlede end vore; de have tre Onder at kæmpe imod, som ikke stillede sig i Veien for os, først Standsforskjellen, dernæst et Feiltrin, og endelig Grossererens bestemte Modstand, en Modstand, som kun har sin Grund i en latterlig Fordom, eller om man hellere vil, i en umættelig Begjerlighed efter Rigdom.“

„Min Gud!“ raabte den unge Kone, „det er det ubegribeligste, da han er en hovedriig Mand, som ikke behøvede at tage Hensyn dertil, men tvertimod maatte betragte det som særdeles smigrende for sig, at hans Søn kunde gifte sig ind i en gammel adelig Familie.“

„Du har Ret!“ men den, som har Meget, vil have

endnu mere, Umættelighed er næsten alle Menneffers Feil, og hos Grosferer Christensen har den udartet i den Grad, at alle andre Hensyn bortfalde, naar der ikke medfølger Capitaler; de stakkels Elskende imødegaae saaledes en haard Kamp, hvis Udfald bliver meget tvivlsomt, da de ikke kunne vente Forældrenes Samtykke fra nogen af Siderne, og Comtesseu ikke vil indvilge i at blive hemmelig viet."

De to unge Menneffer vedbleve saaledes længe at være Gjenstand for Professorens og hans Kones deeltagende Samtale, og først da nødvendige Forretninger atter kaldte den virksomme Læge, forlod han sin Kone med en hjertelig Afsked.

I Grosfererens Huus havde ber, siden hiin uheldige Aften, da Carl aabenbarede sit Hjertes Anliggender for sin Fader, hersket en uhyggelig Stemning; det var sjældent at Fader og Søn mødtes eller vekslede noget Ord, det skete da ialtfald kun i Forbigaaende, i al Korthed, eller naar Grosfereren havde Noget, Forretningerne vedkommende, at meddele ham.

Forgjeves havde Carls Moder gjentagne Gange forsøgt at optræde mæglende mellem de to stridende Parter, forgjeves havde hun forestillet ham, hvor høist urigtigt, ja uretfærdigt det var at ville opoffre deres eneste Barns Fremtid for en fix Idee, der kun begrundede sig paa det

usle foragtelige Mammon, Grosserereren havde stedse tilbageviist hende med haard Strengthed, og hun havde intet andet Resultat af sine Bestræbelser, end den Bevidsthed, at have gjort sin Pligt, men tillige ogsaa at have forværret Sagen.

Bed Pulten i Contoiret sad Carl dybt nedslaaet, kun af og til vovede han at sende et bekymret Blik mod det Bindue, hvor han var vant til at finde Gjenstanden for sin Kjærlighed. Endelig lykkedes det ham ved Tegn at give hende at forstaae at han ønskede at tale med hende. Hun gav ham ligeledes at forstaae at hun ventede ham, og pilsnart foer han over Gaarden, for i Hast at vexle et Par Ord med den Elskede.

Han underrettede hende nu i al Korthed om sin Samtale med Lægen, fortalte hende at denne var fuldkommen underrettet og forberedet paa Alt, saa hun frimodig kunde modtage hans Besøg, der uidentvivl vilde finde Sted samme Aften.

Der forblev endnu stedse kun eet Punct, kun een Anstødssteen, som det for Diebliffet var umuligt at fjerne; thi vel havde Carl klogelig fortiet for sine Forældre, hvem der var den egentlige Gjenstand for hans Kjærlighed, da Grevinden jo ellers strax vilde være blevet underrettet derom, og Comtesse'n var saaledes fra sin Side blevet udsat for samme Ubehageligheder som Carl, og det var jo netop

hende, som han, om muligt, vilde skaane for Alt; men naar denne Bortreise skulde finde Sted, om ikke længere end til Strandveien, var det da ikke til at forudsee at Grevinden vilde ledsage hende dertil, og selv dersom der ikke gaves Leilighed til at hun kunde opholde sig der tilligemed sin Datter, vilde hun da ikke aflægge hende saa hyppige Besøg, saa hendes virkelige Tilstand umulig kunde forblive skjult?

Dog, alle Banskkeligheder lode sig ikke bekæmpe paa een gang, og at skaane hende for hans Faders Gaardhed og for Verdens Spot, var for Diebliffet den vigtigste Opgave, man maatte siden see, hvorvidt Grevinden kunde være til at bevæge.

Ved Theetid, da Grosserereren taus og alvorlig sad ved Theebordet, dampende af sin Pibe, medens ham med Ringene trommede en Marsch paa Bordkanten, blev der ringet paa Dørkloffen, og kort efter traadte Professor Bechmann ind.

Foruden Grosserereren og hans Kone befandt sig ogsaa Grevinde de Beaufort sig ligeledes ved Bordet, og de saa Ord som bleve verlede var i Reglen kun mellem de to Sidstnævnte, blev et Spørgsmaal directe henvendt til Hr. Christensen, saa besvarede han det kun med et tørt „Hm“ eller med en uforstaaelig Brummen.

Professoren hilste begge Damerne med en munter Høflighed, og begyndte:

„Jeg kommer her egentlig som en angerfuld og bødferdig Synder for at bede om Pardon for min lange Fraværelse; men jeg stolede saa sikkert paa Deres gjenvundne Helbred og Velbefindende, saa jeg virkelig har forsømt Dem, jeg vil dog haabe at de Alle befinde sig vel?“

„Na — jo — saa!“ brummede Grosfereren, „hvad den Ting angaaer saa har det vist ingen Nød, med Velbefindendet staaer det sig meget godt, det kunde maaskee endogsaa synes som Een eller Anden stundom befandt sig altfor vel.“

„Og hvorledes det, om jeg tør spørge?“

„Ja — hm — det er nu en Sag som ligger udenfor Deres Praxis, min kjære Hr. Professor“, svarede han med et fremtvunget Smil, for ikke at fornærme Lægen.

„Da har jeg en Begjering til Dem, min Herre“, begyndte Grevinden, som ikke ligger udenfor deres Praxis, „dersom De vil tillade mig at fremkomme med den.“

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Fru Grevinde!“ „Velan da, min Datter har i længere Tid lidt af et Ildebefindende, hvis rette Grund jeg ikke ganske kan forklare mig, jeg har forlængst villet konsulere Dem i denne Anledning, men hun har ikke villet samthkke deri, en falsk Undseelse er maaskee Skylden dertil.“

„Ah, min Frue, saa fatter jeg allerede for endeel Grunden til hendes Sygdom!“

„De lader til at være alvidende!“

„Vi læger maae altid kunne finde en heel Mening i et halvt Ord, og det kan ingenlunde være fremmed for mig at de unge Damer i en vis Alder stundom hjem søges af Sygdomme, der i Tidens Løb kunne udøve en saare skadelig Indvirkning paa hele deres Helbredstilstand, men som ialmindelighed ere let afhjulpne, naar man itide anvender de rette Midler derimod, saafremt kun ikke en falsk Undseelse, som Fruen ganske rigtig bemærker, forhindrer Vedkommende i at søge Hjælpen i rette Tid.“

Grosserereren havde strax i Begyndelsen af denne Samtale trukket sig tilbage til sit saakaldte Arbeidsværelse, hvor hans eneste Arbeide fordetmeste bestod i at dampe af sin Pibe, eller at nyde en vederqvægenec Middagsluur.

„Er Comtesseu sengeliggende?“ spurgte Professoreu videre.

„Nei“, svarede Grevindeu, „for Diebliffet er hun i Begreb med at modtage den unge Hr. Christensens Veiledning i det danske Sprog, hvori hun allerede har gjort bethdelige Fremssridt.“

„Saa vil jeg ikke forstyrre hverken hende eller de ærede Damer“, vedblev Professoreu, idet han complimenterede begge de tilstedeværende Damer; „men med Deres

Tilladelse opholde mig hos Hr. Grosserereren imidlertid." Med disse Ord forlod han Damerne, og gik ind til Grosserereren.

"Velkommen!" udbrød denne, da de vare alene, „det skal være mig kjært at tale et Par Ord med Dem alene; thi jeg er her saa omgivet af lutter Fruentimmer, at jeg, sandt at sige, er færdig at blive kjed deraf; desuden har De lært mig at betragte Lægekunsten fra en anden Side, end jeg hidindtil har gjort; thi jeg vil reentud tilstaae Dem, at jeg, førend min Kones Sygdom, betragtede alle Læger som Charlataner, der kun søgte at berige sig paa de Lettroendes Bekostning, uden at det dog stod i deres Magt at yde dem nogen virkelig Hjælp; men efter min Kones Sygdom er jeg, som sagt, kommet til en anden Erkjendelse."

"Af Hr. Grosserer, De er langt fra ikke den Eneste, som har næret saa usordeelagtige Meninger om vor Stand, og de kunne maaskee være begrundede deri, at mange Charlataner have udgivet sig for at være Mirakeldoctoris, endstjøndt de aldeles ikke have studeret Medicinæ, men kun, som De siger, have søgt at lokke Pengene fra den Lettroende; den virkelige Lægekunst derimod staaer nu, Gud være lovet, paa et Punkt, saa vi paa en vis Maade tør indlade os i en Kamp mod Døden, og fravriste den sit Bytte, naturligtviis forsaavidt som det er Guds Villie;

men ofte forsømmer den Syge at søge Lægen i Tide, og naar han da for sildt bliver kaldet, saa hans Hjælp ikke længere kan nytte, da bliver denne Forsømmelse stundom lagt ham til Last, og man fordrer Umuligheder af ham."

"Det skulde glæde mig, dersom Kunsten kunde bringes saa vidt, saa De virkelig turde indlade Dem paa at bryde en Landse med Døden, og slaae ham aldeles af Marken."

"De mener, at gjøre Mennesket udødeligt?"

"Ja netop, det kunde jeg ønske mig."

"Og troer De ikke, at saafremt denne Opfindelse kunde tænkes mulig, den da vilde gjøre Menneskene ullykkelige?"

"Paa ingen Maade, saa havde man dog Noget for sin Virksomhed, og kunde nyde Frugterne af den, istedetfor, at naar man nu har erhvervet sig en Formue, saa maa man som oftest forlade den, netop naar man skulde til at nyde den, og efterlade den til Personer, som paa en uværdig Maade ødelægge, hvad vi med Savn og Glid have sammensparet."

"Det kunde vel synes saa, men ogsaa kun for den, som ikke troer, eller ikke veed at vurdere Evigheden, som ikke veed, at hele denne Verdens Herlighed er for Intet at regne, mod det som venter ham hisset, og at han ikke for al Verdens Skatte, kan kjøbe sig ind i Himlen, der gives en anden Skat, som ikke kan forføres af Rust eller

En dansk Røpergast.

(11)

Møl, og den følger os i Evigheden, naar vi her omsider vilde kjedes og væmmes ved de jordiske Goder, som et Bindpuft kan berøve os."

"Det klinger meget smukt; men det gjelder ikke paa Børsen," bemærkede Grosserereren tørt, "men lader os tale om andre Ting, thi hvad denne angaaer, saa bliver den dog nok ikke anderledes end den er. Er De indbudet til Bryllup hos Grosserer Frederiksen?"

"Jeg har ganske rigtig, som denne Families Huuslæge, modtaget en Indbydelse; men, imellem os sagt, hvad synes De egentlig om dette Parti?"

"Hvad skulde jeg vel synes!" svarede Grosserereren og gjorde store Dine, "andet end at det er ganske misundelsesværdigt, hvilken Formue, hvilken Rigdom bliver der ikke samlet! et lignende Parti kunde jeg ønske min Søn," sagde han, sukkende ved Tanken om den Modstand og Uvillie, som hans Søn havde lagt for Dagen derimod.

"De har Ret!" vedblev Professorens, "dersom vi vare udsødelige og fordømte til, at trave omkring her til evig Tid, saa kunde det jo nok være ønskeligt at samle til Bunkke, men da vi nu Alle ere dødelige Mennesker, og maaskee staae Maalet meget nærmere, end nogen af os aner det, saa indseer jeg ikke, hvad det egentlig kunde nytte os til, uden, som De selv siger, at efterlade det til Andre, desuden forekommer det mig stræffeligt, at opoffre sit eneste Barns

Fremtid til et Giftermaal, som dog kun kan vække hans Afsky, istedetfor Kjerlighed."

"Bah!" brummede Grosserereren, „jeg troede Dem fri for slige Roman-Tænkemaader, Konen gjelder aldeles ikke i Handelen, hun kan ikke omsættes med nogen Fordeel, men Pengene skaber Manden, og i hans Alder vil hans Kones Medgift kunne vore til Millioner, naar han benytter den rigtigt."

„Dg hvis han lever saalænge," tilføjede Professorens, „men forudsat at hans naturlige Modbydelighed for dette Egtteskab ikke bliver en nagende Dæm, som dræber ham længe før Tiden, forudsat at denne Modbydelighed ikke bliver til Afsky og slapper hans Virksomhed, dræber hans Lyst og hans Glid, hvor skal han da søge Hvile og Bederkvælgelse efter endt Arbejde, er det ikke hos sin Kone han bør søge sin Løn, er det ikke Tanken om, at han arbejder og virker for et Bæsen, som han kan elske og som kan gjengjelde hans Kjerlighed, er det ikke denne Tanke, som skal forsøde ham Livets bittre Diebliske? men naar nu alt dette savnes, naar han istedetfor en øm og kjerlig Kone, finder et Huuskors, som dertil er grim som Arvesynden, som plager ham med latterlig Skinsyge, som forbittrer ham hvert Dieblisk af Livet, istedetfor at forsøde det, hvor søger han da sin Hvile? i Udsvævelser, Drif og Spil, og hvor bliver den store Formue da af? hans Lyst til Virksomhed

er sløvet, og han gaaer sin Undergang meget hurtigere imøde, end dersom han med usfortrøden Flid og Udholdenhed havde arbeidet sig frem med Lidet!"

"Snik snak, det vilde jo være taabeligt at bære sig saaledes ad; de som ville den Bei, de gaae den alligevel."

"Da tvivler jeg dog meget om, at De vilde vælge en saadan Hgtefælle for Deres Søn; thi selv om Formuen nok kunde være ønskelig at tage med i Betragtning, saa bør man dog heller ikke glemme, at det er et ungt Menneske Talen er om, og hans Anskuelser stemme sjelden overeens med de Eldres i dette Punkt."

"Na Pasfær!" vedblev Grosserereren temmelig ophidset, idet han med hurtige Skridt gik frem og tilbage i Bærelset, „jeg gad nok see den Fader, som har arbeidet mere end jeg, for at sikke sin Sønns Fremtid, er det da til at dadle, naar jeg tillige sørger for, at hans tilkommende Kones Formue kan fordoble den, som han kan vente at komme i Besiddelse af efter mig, og burde han ikke takke mig for min Omsorg, istedetfor at belønne mig med dumme Indfald og Stridigheder."

"Meget vel! dog bør man først overveie, hvorvidt dette Valg stemmer overeens med hans Hjerte, er det ikke Tilfældet, saa maa man hellere opgive Tanken derom, paa det vi ikke senere skulle begræde et Tab, som ikke kan

erstattes, og som kun efterlader bitter Anger og et stort Ansvar!"

"Nu ikke mere om den Sag!" udbød Grosfereren heftig, „i Familieanliggender behøver jeg ikke Deres Recepter, og hvad jeg har foresat mig, det lader jeg mig ikke bortmoralisere fra!"

"Jeg be'er!" svarede Professorens fornærmet, „jeg agter ikke at paatvinge Dem mine Anskuelser; men jeg vil kun ønske, at De ikke maae komme til at fortryde Deres!"

Han fjernede sig derpaa med en stum Compliment, idet han nu følte sig fuldkommen overbeviist om, at der fra denne Side virkelig Intet var at haabe eller vente, til Fordeel for hans unge Ven.

Kapitel XI.

Grevindens Bortreise.

Professorens havde ondt ved at beherske det Udtryk af Uvillie, som endnu tydelig stod afpræget i hans Ansigt, da han atter traadte ind til Damerne.

"Tillader De?" udbød han, „saa fremt det nu maatte være Dem beleiligt, saa er jeg ganske til Deres Tjeneste, Fru Grevinde."

Han gjorde ved disse Ord en Compliment for Damerne,

og nærmede sig Døren, for at tilkjendegive at han ikke ønskede at opholde sig længere. Greunden anbefalede sig desaaarsag strax og fulgte med ham.

„Behager Deres Naade maaskee at kalde deres Datter, for at jeg kan have den Fornøjelse at tale nogle Ord med hende alene, da den unge Mand's Nærværelse muligen kunde genere hende!“

„Til Tjeneste Hr. Professor,“ svarede hun, og bortfjernede sig, hvorpaa Comtesse'n saa Dieblikke efter traadte ind til ham.

Da hun stod for ham, bedækkedes hendes blege Afsyn af en undseelig Rødme, da hun vidste at Professoren var underrettet om hendes virkelige Tilstand, dog, hendes bly Bæsen, i Forening med hendes behagelige Udortes og utvungne Holdning, hævede hende netop fordeelagtigt i Professorens Øine, og han tænkte ved sig selv:

I Sandhed, hun er min unge Ven fuldkommen værdig.

„Min kjære Comtesse!“ begyndte han i en neppe hørlig Tone, „den unge Hr. Christensen har, som De vistnok veed, foreløbigt underrettet mig om Alt, jeg kan altsaa forstaae Dem for ethvert Spørgsmaal, og for at fjerne enhver Mistanke fra Uvedkommende, vil jeg erklære at De lider af Blegfot, at der er en Battersot at befrygte, og at Bevægelse i den frie Luft og Nydelsen af denne er uundgaelig nødvendig for Dem; at fjerne Mistanken fra

Deres Fru Moder, vil De vistnok indsee at være en Umulighed, da hun jo snart eller senere, nødvendig maa komme til den rette Kundskab, og jeg vil derfor overlade det til Dem selv at vælge den bedst passende Tid og Maade til at underrette og forberede hende; for mit Vedkommende vil jeg indskrænke mig til hvad jeg allerede har sagt Dem, og til at anbefale Landlusten."

"Tak min Herre!" svarede hun med halvgjalt Stemme, „ja jeg maa bort herfra, bort for enhver Priis, bort fra ethvert speidende Blik, og jeg overlader det til Dem, at aftale det Fornødne derom med min Moder."

"Nu Hr. Professor," begyndte Grevinden, da han, tilligemed Comtessen, atter traadte ind til hende, „jeg vil haabe at min Datters Sygdom ikke er af nogen farlig Character?"

"Endnu ikke, men den vil let kunne antage en Saadan, og for at forebygge det, maa jeg paa det alvorligste tilraade hende et Ophold paa Landet; den sunde, friske Luft vil der udrette det meste."

"Med Glæde vil jeg bringe ethvert Offer, som er nødvendigt for hendes Vel; men jeg er fremmed og ubekjendt her, hvor skal jeg anbringe hende?"

"Det er mig kjært," svarede Professoren, „at jeg ogsaa heri kan være Dem til Tjeneste med min Anviisning, jeg haaber allerede imorgen Middag at have Alt beredt

og ordnet paa bedste Maade, naar De selv vil behage at indrette Dem derefter."

Bed disse Ord anbefalede han sig til Damerne og gik, uden at afvente deres Tak. Carl fulgte hans Exempel og ledsagede ham ud.

"En fortræffelig Dame og en elskværdig Datter!" udbrød Professorens, da de vare komne udenfor, „jeg fatter lettelig, at De ikke har kunnet undlade at elske hende."

"Og hvortil nytter det?" svarede han, „mit Haab er tilintetgjort, min Fader er ubøielig!"

"Sat Mod, min unge Ven! Deres Forlovede vil være standhaftig, De maa vente og haabe Alt af Tiden; naar jeg imidlertid bliver bedre bekendt i Familien, vil jeg opmuntre hende til Taalmodighed, om et Aar vil Alt maaskee være forandret til Deres Fordeel, derfor ingen Grublerier, men et frit Mod og et godt Haab!"

Bed disse Ord trykkede han Carls Haand, og forlod ham.

Vi forlode Grevinden og hendes Datter i en ængstelig og spændt Stemning; den Første havde sat sig i en Lænestol og var hensunket i dybe Tanker, en skrækkelig Mistanke bevægede sig i hendes Indre, hun kunde og vilde ikke give den Rum; men det var som et Slør pludselig

var draget fra hendes Dine, som hun pludselig og nu først indsaae, at der maatte existere et Forhold imellem hendes Datter og den unge Hr. Christensen, hun tilbagekaldte sig de henkastede Yttringer, som vare forekomne hende om en Tvist mellem ham og hans Fader, hun sammenlignede det med hans hyppige Sammenkomster med Comtesse'n, og med den Forlegenhed, som hun oftere troede at have sporet hos dem, naar hun tilfældigviis havde overrasket dem, og Mistanken drog stærkere og stærkere ind i hendes Sjæl.

Comtesse's Hjerte bankede heftigt, ved at see sin Moders grublende Stilling, en Anelse sagde hende, at det afgjørende Dieblif nærmede sig, det Dieblif, da hendes Moder vilde imødefomme hende med et Spørgsmaal, der vilde bringe hende i den piinligste Forlegenhed.

Grevinden blev mere og mere overvundet af de Beviisligheder, som hendes Mistanke stedse fremstillede klarere for hende, tusinde bange Formodninger krydsede hendes Hoved, saa hun endogsaa glemte sin Datters Nærværelse, og udbød: „O Gud nei, det er umuligt, at hun kan have forglemt sig selv i den Grad, o lad dog ikke denne skrækelige Tanke blive til Virkelighed!“

Ved disse Ord udstødte Comtesse'n et svagt Skrig, og sank tilbage i Sophaen.

Grevinden foer forfærdet op og ilede hende til Hjælp.

„Tilgiv din bekymrede Moder, at hun et Dieblit kunde tvivle om Dig!“ udbød hun, „ikke sandt, jeg har gjort Dig Uret, denne skrækkelige Mistanke, som pludseligt vaagnede i min Sjæl, er ugrundet?“

Eugenie skjulte sit Ansigt ved hendes Bryst og brast i en lydelig Graad.

„Ak!“ raabte Grevinden, idet hendes Arm slappedes, hvormed hun omslyngede sin Datter, „Ak min Gud! skulde det være muligt?“

Eugenies eneste Svar bestod i en heftig Sullen, endelig vandt hun saameget Herredømmet over sig selv, saa hun kunde udbryde:

„O min Moder, fordøm mig ikke, forskyd mig ikke, jeg er grændseløs ulykkelig, gjør mig ikke endnu ulykkeligere, ved Tabet af din Kjærlighed!“

„Saa er det altsaa sandt! sukede Grevinden og sank ned ved hendes Side, „saa er da min eneste Glæde, mit sidste Haab forvandlet til Sorg og Smerte!“

Hun skjulte sit Ansigt i Hænderne og græd bitterligt, Der indtraadte en lang og uhyggelig Pause, dog Grevinden var prøvet i Modgangens Skole og fattede sig snart.

„Nei mit Barn,“ tilføjede hun, „dertil elsker og beklager jeg Dig formeget, jeg behøver ikke at spørge Dig om, ved hvem Du er faldet; men har han lovet Dig Ektefæll?“

„Ja, Moder! D han er ogsaa din hele Tilgivelse fuldkommen værdig; thi dersom det beroede paa ham, saa vilde jeg allerede have været hans for Gud og Menneffene, forudsat at Du, min Moder, ikke vilde have modsat Dig min højeste Lykke; men hans Fader — —“ ved disse Ord qvalte Graaden hendes Stemme, og hun skjulte paa ny sit Ansigt ved den moderlige Barm.

„Altsaa mit Venskab og Opoffrelse for denne Familie er bleven lønnet med Skændsel og Foragt!“ udbrød Grevinden, idet hendes gamle Adelsstolthed opvaagnede paa ny, „jeg har nedværdiget mig til at tjene dem som Sygevogterse, dertil har jeg altsaa været god nok; men min Slægt er nok for ringe til at komme i Betragtning ved Siden af den bondeagtige, opblæste Grosferers Pengelasse. Velan! jeg vil nu være for god til oftere at betræde deres Huus, vi ville forlade dem, vi ville fly, ja skjule og begrave os i Gensomhed, for at de ikke skulle glæde sig over vor Fornedrelse, ikke triumphere over, at din Skjebne er afgjort ved den raa Pengemands Villie!“

Hun omslyngede ved disse Ord paa ny sin Datter med Heflighed, og trykkede et hjerteligt Kys paa hendes Læber.

Gjerne var Comtesse'n optraadt som Fru Christensens Forsvarer; thi hun vidste gjennem Carl, at hun ikke vilde

være dem ugunstig; men det bittre Udtryk i hendes Moders Ansigt, holdt hende tilbage.

Da det første Udbrud af Uvillie var forsvunden hos Grevinden, begyndte hun i en blidere Tone:

„Ak mit ulykkelige Barn! Skiebnen er ikke træt af at forfølge os, lader os paa vor Side vise den samme Udholdenhed fra vor Side, og bære den med Taalmodighed, sat Mod min Eugenie, Du er endnu ung, og din Lykkes Sol kan maaskee atter oprinde; men jeg vil vist neppe komme til at vederqvæge mig ved dens Straaler; dog, lader os ikke spille Tiden med disse Betragtninger, i Morgen forlade vi denne Stad, for ikke oftere at betræde et Sted, hvor vore skjønneste Drømme have fundet sin Grav; lader os strax ile med at bringe vore Sager i Orden, jeg vil formaae Professoren til at besørge det Fornødne med Hensyn til vor Flytning, og Ingen uden han, skal være vidende om vort fremtidige Opholdssted.“

„Vil Du ikke tage Afsked med Fru Christensen?“ spurgte Comtesseu bønfsaldende.

„Hvorledes skalde jeg kunne fornede mig i den Grad? jeg vilde jo da blive nødt til at møde Grossererens dumme hovmodige Nafsyn, der muligen kunde betragte mig som en Tigger, den han haanligt kunde afvise, nei, nu vilde det blive nødvendigt for dem at gjøre det første Skridt, og selv da, vilde jeg kun for din Skyld indvilge!“

Uagtet Comtessen forudsaae dette Svar, rystede det hende dog i høi Grad, da det overbeviste hende om, den uoversigelige Klost, som fra nu af vilde stille sig mellem hende og Maalet for hendes kjæreste Ønsker, overbeviste hende om, at ethvert Haab var tilintetgjort, og at hun vist i lang Tid ikke vilde faae sin kjære Carl at see, ja maaskee ikke engang finde Leilighed til at tage Afsked med ham.

Dog, Diebliffets Travlhed tillod ikke mange Betragtninger, og med en vis Resignation begyndte Moder og Datter at syse med Ordningen og Indpakningen af deres Sager.

Mange beflemtede Sukke opstege fra Eugenies Bryst, hvergang hun med forgrædte Øine nærmede sig til det Bindue, hvorfra hun saa ofte med Glæde havde hilset sin Ven, som hun nu, maaskee for stedse, vilde komme til at forlade; ved enhver Gjenstand, hun betragtede eller berørte, dukkede gamle og kjære Minder frem i hendes Sjæl, og forbittrede Graaskillensens Dieblif i det Uendelige.

Omsider nærmede den sildige Aften sig, og den travle Iver standsedes, for at søge Hvile og ny Kraft i Søvnens Arme; men hvorledes skulde det være muligt for de beflemtede Hjerter, at finde den Ro og Hvile, som de saa høiligen behøvede. Grevinden tænkte med usigelig Smerte paa sin Datters Skjebne og paa Grossererens Pengebegjerlighed, der, som en ond Dæmmon, stillede sig i Veien

for de unge Menneſſers Lykke, og tilintetgjorde dem med ſønderknuſende Kulde.

„Endnu kan min Datter reddes,“ tænkte hun, „og hvad ſom er endnu mere, Groſſerereren ſkal blive ydmyget. Naar Alt er vel overſtaaet, da ville vi vende tilbage til vort Fædreland, og da ſkal han undgjelde!“

Allerede ved Daggrø var Comteſſen paany i Klæderne, hun kunde ikke undlade at benytte den Leilighed, ſom endnu for Diebliffet tilbød ſig medens hun var alene, til at benytte det ſidſte og enefte Middel til at tage Afſked med ſin Ven, hurtigt fremtog hun Skrivetøiet, ſatte ſig ved Bordet og nedſkrev i Haſt følgende Linier:

„Kjære Carl!

For første Gang maa jeg gribe Pennen, for at meddele Dig mit Hjertes Tanker, og underrette Dig om, hvad Du forøvrigt maaſkee veed, nemlig at vi allerede i Dag bortflytte herfra; at give Dig min Adresse er mig umuligt, da jeg ikke ſelv veed den, dog tvivler jeg ikke om, at Du jo, gjennem Profeſſoren, vil blive underrettet derom; thi det er jo fra ham det Hele er udgaaet.

Min Moder har fattet Miſtanke, og trængte ind paa mig med Spørgsmaal, jeg har tilſtaaet hende Alt, og hun har forſvoret, nogenſinde oftere at ville betræde dine Forældres Huns; men jeg venter og haaber, at Du ſaameget

snarere vil vide at flude Bort, jeg venter Dig der i Morgen Aften, indtil da være Du hilset af din

Eugenie."

Hurtigt lagde hun Skrivelsen ind i en Bog, slog et Arf Papir om den, beviklede den med en Ende Seilgarn, og gik derpaa ud til Pigen, som ligeledes allerede var paaferde.

"Jeannette!" henvendte hun sig til hende, „her har jeg en Bog, som tilhører den unge Hr. Christensen, vil Du gjøre mig den Tjeneste, at bringe ham den, men paa Contoiret, forinden hans Fader kommer der, for at han ikke skal see det!"

„Det skal være mig en Glæde, at tjene Dem deri," svarede Pigen, som sølte sig smigret ved Comtessens fortrøelige Tillid.

„Tak Jeannette! og nu Gaand paa Værket, vi maae være meget flittige, saafremt vi skulle blive færdige til Middag, for at vi da kunne flytte ud paa Landet."

„Det undrer mig," svarede Pigen, „at deres Fru Moder saa pludseligt har fattet den Beslutning."

„Al min Pige, hun gjør det jo alene for min Skyld, Lægen har tilraadet det for min Helbred, og det har strax besluttet hende."

Allerede henimod Aften kom Professor Bockmann, og neppe havde han hilst Moder og Datter, før Grevinden

spurgte ham: „Nu min Hr. Charge d’Affaire! som De selv har behaget at udkaare Dem til, har De allerede tilendebragt det Hverv, som De godhedsfuldt har paataget Dem?“

„Alt er i den ønskeligste og bedste Orden, min Frue“ svarede han, „jeg kan tilbyde Dem Ophold paa et særdeles smukt beliggende Landsted i Nærheden af Charlottenlund; det er saa hensigtsmæssigt, og frembyder saamange Bequemmeligheder og Behageligheder, saa det ikke let vil være muligt at finde noget bedre.“

„Jeg er Dem særdeles forbunden, Hr. Professor,“ svarede Grevinden, „og kunne vi endnu i Dag tage det i Besiddelse?“

„Det er strax til Deres Tjeneste!“

„Endnu eet sætter mig i Forlegenhed, men Deres forekommende Artighed giver mig Haab om, at De ogsaa vil vide at befrie mig fra den, det er nemlig med Hensyn til Flytningen, Transporten, Alt er parat, men — —“

„Jeg forstaaer Dem min Frue, men vær ubekymret, jeg skal skaffe Dem sikke og paalidelige Folk dertil, min Karl skal besørge det, og jeg vil da komme hertil med min Kone, da vi agte at ledsage Dem, for at anwise Dem Deres nye Hjem.“

„At jeg kommer saa dybt i Deres Gjæld, saa jeg aldrig tilfulde vil kunne betale, dog endnu eet, om jeg tør bede Dem!“

Professoren betragtede hende med et spørgende Blik.

„Jeg ønsker ikke gjerne at stige til Bogens her udenfor!“

„Jeg forstaaer Dem, vi ville da vente Dem ved Hjørnet af Tolbodveien, og De vil kun behage at meddele Deres fornødne Instrux til min Karl, som jeg imidlertid vil sende Dem, tilligemed et Par Hjelpere.“

Idet Professoren fjernede sig, havde Comtesse'n nærmet sig til Vinduet, for at sende den sidste Afskedshilsen derfra til sin Ven.

„Nu min Datter!“ sagde Grevinden, „lader os nu ile med vort Toilette, at Professoren ikke skal vente paa os!“

Under Paaklædningen fik Comtesse'n Leilighed til at verle et Blik med Jeannette; hun forstod hende og tilhviskede hende ganske sagte: „Bogen er leveret i hans egne Hænder!“ Comtesse'n nikkede tilfreds og vedblev sit Toilette.

Rekke vare de færdige, før der blev ringet paa Dørkloffen, og Professorens Karl tilligemed et Par Andre traadte ind, og meldte at Professoren ventede.

Grevinden takkede og meddeelte ham med saa Ord den fornødne Underretning med Hensyn til Flytningen, og forlod derpaa, med sin Datter ved Armen, og ledsaget af den tro Jeannette, det Hus, hvor de havde tilbragt den behageligste Tid under deres Landflygtighed, men som de

nu forlode med lige saa stor Uvillie, efterladende sig saa mange fjære og saa mange bittere Grindringer.

Bed Hjørnet af Toldbodveien holdt en Bogu, udaf hvis Vindue Professorens tilvinkede dem, hurtigt stige de ind, og nu gif det rask ud af Østerport.

Paa Veien havde Professorens Leilighed til at knytte en underholdende Samtale med Grevinden, hvoraf han snart erfarede hendes Beundring og Forkjærlighed for Dagens Helt, de Franskes store Reiser, og Grevinden kunde, ved at omtale ham, ikke undlade atter at ønske sig tilbage til sit Fædreland, hvor hun ved hans Hjælp haabede at blive gjenindsat i sine gamle Rettigheder. Ønsket derom blev stedse mere levende hos hende, saa hun udbredte sig derover med stigende Varme, indtil hun afbrødes ved et dybt Suk, som uvilkaarligt fremsteg fra Comtesens Bryst; da først bemærkede hun hendes blege og lidende Ansigt, som betragtede hende med et smerteligt bedende Blik, og nu først fattede hun Grunden til sin Datters Aversion for at reise bort.

Ak! sukke de hun ved sig selv, nu indseer jeg det, hendes Hjerte er bundet hertil, og hun kan ikke borttrive det herfra, og dog — dog maa det jo skee, stakkels Engenie! —

Der opstod ved denne Leilighed en Pause, som Professorens og hans Kone let fattede Anledningen til, og

som den Sidste søgte at forfærte, idet hun henledede Grevindens Opmærksomhed paa det skønne Skue, som Øresundet i dette Dieblis fremviste.

Blidt, og kun kruset af en let Brise, laae det stolte Hav for dem i Middagssolens klare Belysning, medehs en Mængde større og mindre Skibe, med deres hvide udspændte Seil, bevægede sig i forskjellige Retninger.

Den klare blaa Luft, som ikke formørkedes af nogen Sky, smeltede i den fjerne Horizont sammen med det rolige Hav, og fremviste i Baggrunden det tydelige Omrids af den svenske Kyst.

„Ak!“ bemærkede Grevinden, „dette Syn tilbagekalder i min Erindring, den skønne og glade Ungdomstid, som jeg har henlevet ved min Moders Side, i vor skønne Have ved Marseille. Ja det var en herlig Tid! Da var Sorgen endnu ikke indtrængt i mit Hjerte, og jeg anede ikke de mange mørke Skyer, som have leiret sig over mit Hoved, siden Revolutionen 1793, og som synes aldrig at ville forlade mig.“

De tungsinde Bemærkninger afbrødes pludseligt ved en livlig og munter Sang, den kom fra en af de saakaldte „Kaffemøller“, en Bondevogn, forspændt med et Par usle magre Heste, som dog, til Trods for Professorens bedre Rjoretøi, i et raast Trav løb forbi.

Den umalede Vognstang, som kun bestod af en affallet

Træstamme, hang dem næsten ned til Knæerne, de yderst simple Bognsæder vare beklædte med Hynder af hjemmegjort Uldtøi, men Bognens muntre Besætning istemmede: „Fryd dig ved Livet!“ og rullede raft hen ad Veien til Charlottenlund. En lille barbenet Pige løb iilsomt ved Siden af Bognen og fremraakte en Kjæp, hvorpaa hang en halv Snees Krands, flettede af blaae Markblomster, en af de Kjørende snappede i Hast en Krands, og tilkastede Pigen en Toffilling, som hun med synlig Glæde modtog, idet Kjøberen satte den friske blaa Krands ned om sin Hat, og syngende og leende kjørte videre.

„Lykkelige Danmark!“ sukkede Grevinden, „Du er et lille og fattigt Land, men Glæde og Tilfredshed boer i dit Skjød!“

Endelig havde man næsten naaet Charlottenlund, en Sidevei bøiede til Venstre op mod et lille Landsted, som laae et Stykke tilbage fra Strandveien, og saa Minutter efter holdt Bognen i Gaarden.

„See her,“ sagde Professorens, idet han hjalp Grevinden ud af Bognen, „her er det Asyl, som jeg for den nærmeste Fremtid har beredet dem!“

Det var et smukt lille Huus, som bar Præg af landlig Simpelt og Skjønhed, forenet med Smagfuldhed og bekvemme Indretninger, efter Datidens muligste Elegance. Dets Ydre tillod ikke mange Betragtninger; thi det var

overalt bevojet med Bedbendranke, som kun lod Vindues-
aabningerne være frie. Indgangsdøren var anbragt midt
for Huset, og frembød saaledes to forskjellige Beboelses-
leiligheder, hvis indre smagfulde Indretning kontrasterede
med det mosbedækkede Straatag.

Fra den temmelig smalle Forstue træde vi ind i et
smukt to Fags Bærelse, som repræsenterede Dagligstuen,
medens et ditto ved Siden af, begge med Udsigt til Strand-
veien, dannede Spisestuen; ud imod Gaarden forefinde vi
Sovekammer og Kjøkken, medens en mindre Bygning i
Gaarden var bestemt som Stald, Vognskuur og Karle-
kammer.

„Her findes neppe Plads til Deres Meubler, min
Frue,“ sagde Professorens, „men jeg indrømmer Dem
uindskrænket Raadighed over min Dagligstue, da vi, paa
Grund af mine idelige Forretninger i Staden, for det
Første ikke afbenytter den; for deres Tjenstepige vil De
finde et Kammer paa Kvisten.

Grevinden betragtede med synligt Velbehag de Lo-
caler, som vare beredte for hende, og da hun i Tankerne
havde forudbestemt ethvert Stykke Meubel sin Plads,
traadte Jeannette allerede ind og meldte, at Vognen med
Flyttegodset nu var paa Veien til at kjøre ind i Gaarden.

Vi ville ikke overvære Udpakningen eller Meublernes
Ordning, men overlade det til Professorens og Grev-

indens Smag, derimod ville vi følge Comtessen og Fru Bechmann, for at tage den smukke Have i Dieshn, som rundt om Stedet var prydet med smukke Anlæg af Blomsterpartier; ved Siderne vare de smagfuldt anlagte Spadseregange beskyggede af en Mængde forskellige Frugttræer.

Haven strakte sig lige fra Huset til Strandveien, fra hvilken den var adskilt ved et Hegn af en tyk og uigjennemtrængelig Tjørnehæk, som tillige forbød ethvert nysgjerrigt Blik at trænge derind. I hvert af Havens Hjørner mod Strandveien, forefandtes et Lusthuus af sammenslettede Grene, der dannede en Løvhyvelving, som fra alle Sider beskyggede det.

„Min kjære Comtesse“, begyndte Fruen, „De troer maaskee at burde sammenligne denne Have med een af Frankrigs Klosterhaver, fordi den, tilsyneladende, berøver Dem ethvert Indblik i den ydre Verden; men den sindrige Anlægger har netop forstaaet at tilbyde os et saadant Indblik, forenet med den skjønneste Udsigt over alle Omgivelser, uden selv at blive set!“

Bed disse Ord førte hun Eugenie hen til en smal, stærkt beskygget Sneglegang, der slyngede sig op ad en Hvi, som paa Siderne var beplantet med unge Fyrretræer og Buskværk, der aldeles skjulte de Spadserende; ved Foden af Opgangen stode to Marmorstatuer, frem-

stillede to af Nordens Gudinder, og oppe paa Høien forefandt vi et smukt Lysthuus, som gjennem sine Vinduer frembød den skønneste Udsigt, saavel over Sundet mod Everrig, som mod Skoven, og mod det skønne landlege Parti, som laae bagved Landstedet; ogsaa mod Rjøbenhavns Taarne, der, ligesom Everrig, paa Grund af Afstanden, syntes indhyllet i en blaalig Taage, frembødes der en Udsigt.

Efter at Fruen havde givet Comtessen en fuldstændig Forklaring over Alt, hvad som laae indenfor deres Synsfæde, toge de Plads paa en udenfor Lysthuset anbragt Bænk, og idet Fruen betragtede hendes skønne og sørgmedige Ansigt, greb hun hendes Haand, og udbød med en blid Stemme:

„Min kjære Veninde! jeg fatter tilfulde at De umulig kan føle Dem tilfreds eller glad under de nuværende Omstændigheder, og med Bekymring erfarer jeg, hvorefter alle disse Naturens Skønheder tiltale Dem, eller formaae at fængsle deres Opmærksomhed; men tro mig, jeg har kæmpet under samme Forhold, og den, som er prøvet i samme Skole, kan bedst danne sig et Begreb om Andres Tanker og Følelser under lignende Omstændigheder, jeg kan derfor tilfulde fatte og dele Deres Kummer, eftersom min Fortid har havt meget tilfælles med Deres Nutid, og dog har Alt omvendt sig til mit Bedste,

og jeg føler mig saa lykkelig og saa tilfreds, saa jeg ikke vil kunne ønske mig det bedre, uden at være urimelig; derfor, fat Haab og Mod, og hav Tillid til Guds Forsyn, som sikkert vil vende Alt til Deres Vel. Den unge Hr. Christensen er ogsaa en Mand, der besidder Kraft og Villie til at kæmpe udholdende mod den Skjebne, som før Diebliffet lægger sig imellem dem, men, tro De mig, et frit Mod og Udholdenhed, Taalmodighed, Haab og Tillid vil omsider krone Deres Nisser og føre Dem til Maalet."

Et veemodigt Smil spillede om Comtesens skjønne Læber; hun kastede sig til Fruens Barm, og sagde med bevæget Stemme:

"Ja, jeg føler De har Ret, og Intet er mere lindrende for et bekymret Hjerte, end sand Deeltagelse af Noget, som har prøvet lignende Vilkaar. Al, gid jeg daglig kunde bevæge mig i Deres Selskab, det vilde være en lindrende Balsom for mit bekymrede Hjerte; men her-
efter ville mine Omgivelser indskrænke sig til min af Sorg nedbøiede Moder, og har jeg ikke der den dobbelte Bebreidelse at gjøre mig, at jeg ikke alene er Skyld i min egen Kummer, men ogsaa i hendes!"

"Fat Dem, min Dyrebare!" svarede Fruen, "vi kan jeg umulig opholde mig hos Dem daglig; men dog haaber jeg at min Mands Interesse for Dem og Deres Fru Moder, vil gjøre det muligt for mig at besøge Dem,

idetmindste een Gang ugentlig; vær derfor forsikkert om, at jeg ikke skal lade nogen Veilighed hengaae ubenyttet, hvor det kan være mig muligt at nyde Deres Selskab, og jeg haaber i Gjærningen at skulle overbevise Dem om, at mit Løfte ikke bestaaer i tomme Ord."

Solen havde allerede kastet sine sidste Straaler over det bølgende Sund, og forgyldte endnu kun Træernes Toppe, da Grevinden og Professorens traadte op til dem.

"Alha!" raabte den Sidste til dem, „jeg tænkte nok at vi skulde træffe dem her, paa det skønneste og meest romantiske Sted i Haven! Ikke sandt, Fru Grevinde", henvendte han sig til denne, „herfra nyder man en Udsigt, som næsten kan kappes med Deres Grindringer fra Mar-seille!"

"I Sandhed", svarede Grevinden, „den er henrivende skøn, og egner sig langt bedre til at opmuntre og forfriske Sindet, end Hovedstadens Gensformighed; men jeg har nu ogsaa beredt en Overraskelse for de to ærede Damer der", tilføjede hun smilende, „naar De nu vil behage at følge med os til Huset, saa vil De allerede finde Alt ordnet paa bedste Maade, ja endogsaa Theebordet dækket!"

"Undskyld os, min kjære Grevinde!" svarede Fru Bechmann, „at jeg og Deres Datter have været ubeskedne nok, til at overlade Dem hele Arbeidet, uden at kom

Dem til Hjælp, vi have ladet os henrive af Diebliffets Skjønhed, og underholdt os med gjensidig Deeltagelse."

"Undskyldningen maa blive paa min Side", vedblev Grevinden, "thi det er Hr. Professorens jeg skylder Takken for, at Arbejdet er saa vel ledet, og saa hurtigt udført!"

Selskabet begav sig nu til Theebordet, og efter at have indtaget en Forfriskning begav Professorens og hans Kone sig paa Hjemveien.

Paa Veien til Kjøbenhavn mødte de Carl Christensen, hvis Utaalmodighed og Længsel ikke havde tilladt ham at vente til den næste Dag, hvorfor han strax havde benyttet Aftenens Komme til at fæste sig paa en Gæst, og ile med at besøge sin Eugenie. Professorens lod holde, og gav ham den fornødne Underretning, eftersom han endnu ikke tilforn havde været paa Professorens Landsted.

Da den unge Mand steg af i Gaarden, stod Grevinden ved Binduet; hun var i nogle Diebliffe uenig med sig selv, om hun skulde afvise, eller modtage den unge Mand, hendes egen Stolthed og Fortrydelse imod hans Fader tilraadede hende det Første, men Hensyn til hendes Datter, hvem hun derved vilde tilføie en dyb og inderlig Bekymring, bevægede hende til det Sidste.

"Jeg takker Dem", udbroød hun, "for Deres velmeente Opmærksomhed, men jeg beder Dem at holde vort nuværende Opholdssted skjult for Enhver, endogsaa for

Deres Forældre, da Omstændigheder, som desværre ere Dem velbekjendte, gjøre det nødvendigt for os, at leve saa ukjendt for den øvrige Verden, som muligt."

"Men min deeltagende Moder, som desuden skylder Dem saamegen Taknemmelighed — — —", fremstammede Carl.

"Gjeller ikke hende", afbrød Grevinden ham med et bittert Smil; "jeg vil haabe at de sande Omstændigheder ogsaa ere hende ubekjendte, og jeg ønsker ikke at indvie Andre deri end de Faa, med hvem Nødvendigheden byder at gjøre en Undtagelse!"

Carl sølte sig nedslaaet derved, men Grevinden forekom hans Indvending, med at anvise ham den nye Leilighed, derpaa indbød hun ham til at træde ud i Haven, hvor Eugenie endnu opholdt sig.

Vi ville der overlade de to unge Mennesker til deres gjensidige Kjærlighed, og de utallige Meddelelser, som unge Mennesker i Reglen have at gjøre hinanden, og kun tilføie, at han fra den Tid næsten hver Aften besøgte sin Forlovede. ligesom han tilbragte næsten hver Søndag i hendes Selskab.

Kapitel XII.

En Fødselsdag paa Strandveien.

Den sjette Mai 1812 var en mørk og regnfuld Dag; henimod Aften ilede en Hyre-Kareth i største Hast ud ad Strandveien, den dreiede om ad den Sidevei tit Venstre, som førte til Grevindens Bolig, og holdt i Gaarden, en midaldrende, tarvelig klædt Kone steg ud af den, og ilede ind i Huset.

Comtesen havde i den senere Tid lidt af en tiltagende Upasselighed, og det lod til som den gode Hr. Bechmanns Kunst, her havde tabt sin udøvende Virkekræft; hun havde i længere Tid aldeles ikke forladt Stuen, ja endogsaa tilfids været sengeliggende.

En Timestid efter den omtalte Kones Ankomst, kom Jeannette ud i Kjøkkenet, da Karlen netop idetsamme traadte ind for at afhente sin Aftensmad.

„Hvad er der paa færde“, spurgte han, „jeg synes der er saadant et Mudder derinde?“

„Na, ingen Ting!“ svarede Jeannette.

„Jo, Noget maa der Pinedød være i Veien!“ gjentog den firrkaarne Sjællænder, „hvad var det for en Madame, som kom agende hertil? — — Ihs! — — der er jo et Barn som græder!“

„Na, Snak!“ svarede Jeannette, som med travl Ivrighed syslede i Kjøkkenet.

„Jo, saa min Sjæl!“ vedblev Karlen, idet han blev staaende med opspilet Mund og Dine, „hør — nu skriger det igjen. — Ih, Du Fredsens Gud og Fader, Grevinden har dog vel aldrig faaet et Barn?“

„Ih, din Tasse! hvor skulde hun faae det fra! kan Du ikke begribe at det er den fremmede Kones Barn, som hun tager med sig igjen, naar hun kjører bort!“

„Naar saadan!“ sagde Karlen, og gav sig rolig i Færd med sin Aftensmad, „ja det kan jeg blive flog paa!“

Endnu en Time senere forlod den midaldrende Kone Landstedet, og den eenfoldige Karl følte sig nu fuldkommen overbevist, da han saae, at hun virkelig havde et Barn med sig paa Armen, og kjørte med det til Byen.

Comtesse'n havde ikke uden Smerte gjort sig fortrolig med den Skjebne, strax at maatte affee Frugten af sin Kjærlighed, for, efter Jordemoderens Løfte, strax at faae den sat i Pleie hos en samvittighedsfuld og god Pleiemoder, dog havde hun betinget sig at denne, i det Mindste een Gang ugentlig, skulde besøge hende, tilligemed den Spæde, for at hun kunde have Leilighed til at overbevise sig om dens Velgaaende.

Hendes ungdommelige Sundhed og Kraft, hjalp hende til, snart at overvinde alle øvrige Følger, og neppe fjorten

Dage derefter befandt hun sig allerede saa vel, at hun kunde besøge Kirken i Gjentofte.

Grevinden forestillede nu den unge Christensen, at hans Besøg for Fremtiden maatte indskrænke sig til een, eller høist to Gange ugentlig, og naar et saadant Besøg skeete, tabte hun aldrig de unge Mennesker af Syne; Carl følte sig vel en Smule krænket derved, men i sit Hjerte maatte han dog give Grevinden Ret, og billige den omhyggelige Moders Udsædelse, dertil kom endnu, at hun nu udviste en langt mere tilbageholden Opsættelse end hidindtil, hun var ordknap og indeskuttet, og en skarp Sagttagers vilde let have bemærket, at hun rugede over en hemmelig Beslutning.

En Dag mod Slutningen af Mai, kjørte hun, mod Sædvane, til Kjøbenhavn; hun havde der en lang Samtale med den franske Consul, ved hvilken Leilighed hun udbad sig hans Veiledning og Bistand, for at kunne reise til Frankrig. Det var nu blevet hende en dobbelt Opgave, ikke alene for sin egen Fordeel, da hun haabede, ved Keiserens Bistand, at faae sine Godser tilbage, men tillige for Eugenies Skyld, da hun indsaar, at hendes Fremtid her var forspildt, eftersom der neppe vilde blive bragt noget Hægteskab tilveie mellem hende og hendes Forlovede.

Consulen lovede med stor Beredvillighed, at yde hende

al mulig Medvirkning i denne Henseende, og tilbød sig at skaffe hende den første Skibsleilighed, som afgik til Frankrig.

Omtrent otte Dage derefter modtog Grevinden en Skrivelse fra ham, som underrettede hende om, at den 12te Juni vilde Capitain Michelsen lægge bi udenfor Bedbek, hvor en Baad da vilde optage hende og hendes Datter, tilligemed deres Reisegods.

„Den tolvte Juni,“ udbrød Grevinden smilende, efterat hun havde læst Brevet, „det er som Skjebnen eller Tilfældet særlig vilde begunstige min Plan; thi det er netop Carl Christensens Fødselsdag, hvilket udentvivl vil forhindre ham i at besøge os den Dag, eftersom der formodentlig skal være Selskab hos hans Forældre, som han da ikke let kan finde noget Paaskud til at forlade; men jeg vil benytte mig af Leiligheden, for at overraske ham med en kostbar Present, ja meget kostbar,“ tilføiede hun med et bittert Smil, „eftersom den er kjøbt med min Datters Hre.“

Hun gik derpaa ud i Haven, hvor Eugenie opholdt sig, og nærmede sig smilende. „Mit kjære Barn!“ udbrød hun, „vi leve her som i et Kloster, og vove os neppe til at besøge den nærliggende Skov; vi have begravet os selv som Eneboere, for at skjule — dog nok herom — jeg har besluttet dog engang at forskaffe os en lille Afvevling, og truffet Overenskomst med en Skipper, som tager os med paa en lille Lysttour til Helsingør, hvor der skal være an-

kommet en Familie fra Marseille; vi ville da maaſkee træffe Bekjendtere, eller i det mindſte Landsmænd, hvilket vil gjøre vort korte Ophold der, dobbelt behageligt."

Eugenie tog med Glæde mod dette Tilbud, da hun naturligviis ikke havde Anſe om den nødvendige Liſt, ſom hendes Moder ſkjulte derunder, og ilede med, fra ſin Side, at træffe de nødvendige Forberedelser dertil.

Imedens hun ſyſede dermed, ankom Pleiemoderen med det lille Barn, hvem Comtesſen ilede imøde med aabne Arme, og under Kyſ og Kjertegn hoppede hun ud i Haven med det, og overlod ſin Moder alene med den Fremmede.

"Det træffer ſig meget beleiligt," begyndte Grevinden, "at jeg kan tale nogle Ord med Dem alene, jeg er ſærlig vel tilfreds med den Pleie og Omhu, ſom De yder den Lille, og ſkal ogſaa ſøge at bevise Dem min Erkjendtlighed derfor, modtag derfor indtil videre denne Ubethdelighed, foruden deres accorderede Honorar," vedblev hun, idet hun rakte hendes en Femdalersſeddel, "og maa jeg tillige bede Dem, at de vil vælge den ellefte Juni, ſom een af de Dage, paa hvilke De beſøger os med den Lille; thi den Tolvte foretage vi os en lille Udflugt paa ubestemt Tid."

"Vær forſikket om min Taknemmelighed," ſvarede Konen, "ſaavelſom om den Lilles fremtidige Vel, i Alt

hvad jeg kan bewirke, jeg skal forøvrigt ganske vist have den Fornøielse at indfinde mig den Ellevte!"

Den korte Tid, som laae mellem dette Dieblif og den til Afreisen bestemte Dag, nærmede sig snart til Ende, alle Forberedelser vare trufne, og de nødvendigte Sager ordnede og indpakkede. Den ellevte Juni var desuagtet en travl Dag; thi der vare mange Gjenstande, som ikke kunde undværes, førend det sidste Dieblif. Pleiemoderen kom efter Aftale, tilligemed den lille Maria, og Comtessen var nu altfor beskæftiget med hende, til at kunne offere sin Opmærksomhed for noget Andet.

Grevinden benyttede sig af Leiligheden, for uhindret at kunne iværksætte sine Planer, hun havde en lang, hemmelig Samtale med Barnets Pleiemoder, ved hvilken Leilighed hun begavede hende rigeligt, for at forsikre sig hendes Hengivenhed og Tausshed. At denne Samtale havde dreiet sig om vigtige Ting, kunde man tydeligt læse i Konens Ansigt, da hun traadte ud fra Grevinden, denne indelukkede sig derpaa, satte sig til Skrivebordet og udfærdigede en Skrivelse, som hun allerede iforveien havde understuderet, og hvis Indhold vi senere ville erfare, et triumpherende Smil spillede om hendes Læber, da hun forseglede det, og omhyggeligt indelukkede det i sin Skuffe.

Hun reiste sig nu og kaldte Pigen.

"Min kjære Jeanette!" begyndte hun, "det bliver

En dansk Rapergast.

(13)

for din Skyld nødvendigt for mig, at gjøre Dig en Meddelelse. Paa den Reise, som jeg og min Datter foretage os, kunne vi ikke medtage Dig, ogsaa vilde det være for længe for Dig, at vente vor Tilbagekomst, jeg seer mig derfor nødt til, uagtet jeg er særdeles vel tilfreds med Dig, og vil give Dig de bedste Anbefalinger, at opfige din Tjeneste, hvilket jo maaskee ikke vil være Dig saaganske uvelkomment, eftersom Du jo har ladet Dig forlyde med, at Du til November muligen agter at modtage det Hgteskabstilbud, som er blevet gjort Dig."

"Men min Gud, Fru Grevinde," udbød Jeanette forundret, "der er jo længe til November!"

"Vel sandt, men vi reise, som Du veed, imorgen!"

"Men De kommer jo snart tilbage!"

"Nei, min Pige, det er netop det, jeg bliver nødt til at meddele Dig, idet jeg paalægger Dig den strengeste Taushed desangaaende, navnlig med Hensyn til min Datter, vi komme maaskee slet ikke tilbage, og Du maa altsaa betragte vor Afreise som din Skiftedag."

"Ah, Du min Gud!" udbød Pigen forfækket, "men hvor reiser Fruen da hen?"

"Til Frankrig, min Pige!" svarede Grevinden, "men endnu en Gang paalægger jeg Dig, som den sidste Pligt og Tjeneste, Du har at udvise mig: ikke et Ord derom til min Datter, det vilde afstedkomme store Ubehageligheder;

det er forøvrigt en Selvfølge, at Du ikke skal lide noget Tab eller Skade derved, og, som et Beviis derpaa, overlader jeg Dig hele mit Meublement, som Du nu kan betragte som Dit Udstyr!"

Den glædedrukne Jeanette udbrød i Takfigelser, idet hendes forbausede Blikke betragtede de hende velbekjendte kostbare Meubler, som hun nu kunde betragte som sin Eiendom, hun lovede ubetinget den forlangte Trusshed, og ilede med at bringe de sidste Sager i den fornødne Orden til Afreisen.

Endelig frembrød den skjebnesvangre Dag; allerede om Formiddagen Klokken elleve, førte Grevinden med sin Datter til Bedbæk, for derved at gaae ombord hos Capitain Michelsen, Eugenie saae sig flere Gange med inderlig Bæmød tilbage, endstjøndt hun ikke havde nogen Anelse om den lange Skilsmisse fra Alt det hun elskede.

Den tro Jeanette tog, med taarefyldte Dine, Afsked fra sit kjære Hjem.

"Men min Gud, Jeanette!" udbrød Comtesse, "Du græder jo, som vi skulde tage Afsked for Tid og Evighed; om fjorten Dage eller i det høieste om tre Uger, sees vi ganske vist igjen!"

Pigen svarede ikke, men hviskede sagte til Comtesse:

„I Deres lille Rejsekuffert vil de finde en Benindes Adresse, hvem De ikke maa forglemme at tilskrive!“

„Gi!“ sagde hun, „er det Fru Bechmann, hvorledes er Du kommet i Besiddelse af den?“

Grevinden forhindrede Pigen i at svare, idet hun paaskyndede Afreisen, for at de ikke skulde komme forfildede til Mødestedet, hvor de skulde træffe den Baad, som skulde modtage dem.

Vi ville for Diebliffet overlade vort lille Rejseselskab til sig selv, og henslytte Scenen længere ned ad Strandveien, mellem Rildevæld og Slufester, der laae et smukt lille Landsted, som nogle Aar isorveien havde været en Bondegaard; men som nu var ombygget og indrettet som et Lyststed; det bestod af fire Fløie, som Bøndergaardene i Almindelighed vare byggede i den Tid, men den Fløi, som vendte ud mod Strandveien, var ny opført af Grundmuur, og bestod af Kjelder, Stue og første Sal, alt smagfuldt indrettet og udstyret efter Datidens Smag. Tilhøre for Gaarden laae en smuk Have, som udbredte en behagelig Blomsterduft, og ydede et smukt Skue for de Reisende, og behageligt Opholdssted for de Spadserende. I de slyggesfulde Gange var en Havekarl isærd med at rive

Jorden, medens Alt i selve Huset tydede paa en travl Virighed.

Der gjordes øiensynligt Forberedelser til en Fest, og til at modtage fremmede Gjester. Flere Tjenestefolk bevægede sig med travl Hurtighed imellem hverandre. I et lille Øivstværelse bemærke vi en ung Mand, paa omtrent to og tyve Aar, som med længselsfulde Blikke stirrede ud i Retningen mod Charlottenlund, det var den unge Carl Christensen, som med speidende Blik syntes at ville trænge igjennem alle Forhindringer, for at naae til den Elskedes Opholdssted, og bringe hende den sidste Afskedshilsen, førend hun begav sig til den, ogsaa efter hans Formening, korte Adskillelse. Vi kunne nu med temmelig Sikkerhed slutte os til, at det ovenfor beskrevne Lyststed tilhørte Grosserer Christensen, og at de travle Forberedelser som gjortes der, var i Anledning af Carls Fødselsdag.

Medens Carl længselsfuldt stirrede fra Øivstvinduet mod Charlottenlund, bemærke vi Grossererens rødladne, trivelige Ansigt i et af første Sals Vinduer, speidende i modsat Retning, nemlig mod Kjøbenhavn, hvergang en Støvsky viste sig paa Veien udbrød han: „Nu komme de!“ men han havde flere Gange taget feil, det var endnu ingen af hans indbudte Gjester. Endelig foer et elegant Kjøretøi henad Veien. „Der er den Første!“

raabte han, og ilede til Døren for at modtage den nylig Ankomne.

Det var Enkesfrue, Afsjessforinde Caspersen, som af Grosserereren blev modtaget med latterlig, næsten frybende Høflighed, og det var let at bemærke, hvilken Tryllemagt hendes Tusinder udøvede paa ham. Fru Christensen derimod, som kjendte sin Mands Hensigt med deres Søn, modtog hende med slet dulgt Uvillie, dog, Grosserereren var altfor ivrig i sine Høflighedsbeviser til at bemærke dette, men omsvævede hende stedse med keitet Forekommenhed, og gav sig Mine af, allerede at kunne hilse hende som Svigerdatter.

Vi kunne ikke undlade at give en kort Skildring af den ærede Frues Person. Efter Udseendet at dømme maatte hun, tiltrods for Sminken, være to à tre og fyrretyve Aar gammel, hun var lille af Væxt, men meget corpulent, saa hun syntes at rulle hen ad Gulvet, hun havde et fyldigt Haar, som, uagtet den vellugtende Pomade, spillede stærkt i det rødlige, og laae temmeligt dybt ned over den lave Pande, en lille, noget opadboiet Næse, og fyldige Læber. Med alle disse Skjønheder forenede hun dog en blændende hvid Hud, som rigtignok for en stor Deel formørkedes af en Mængde Fregner, en kostbar Guldkiæde hang ned over hendes halvblottede og overordentlig fyldige Barm, medens hele hendes øvrige Dragt

var mere beregnet paa at udvise Pragt og pralende Farver, end at være valgt med Smag.

Det var hende, hvem Grosserereren, som vi vide, havde udkaaret for sin Søn. og paa Grund af hendes Rigdom, gjeldte hun, i hans Dine, for een af Hovedstadens første Damer, hvorledes Noget kunde være af en anden Meuing, var ham umuligt at indsee.

Grossererens udeelte Opmærksomhed for hende blev imidlertid snart afbrudt ved flere Gjesters Komme.

„Men hvor bliver Carl af?“ brummede han, da han i sin travle Tver nu først savnede ham. „Det passer sig dog ikke at han ikke er tilstede for at modtage de Gæster, som dog egentlig komme her for hans Skyld!“

„Jeg veed saamæn ikke hvor han er“, svarede Fruen ligegyldigt, „jeg har ikke seet ham i den sidste Time!“

Grosserereren vilde netop have sat alle Tjenestefolkene i Bevægelse med at opsoge ham, da han i det samme traadte ind ad Døren.

Som Følge deraf slap han med at modtage et misfornøiet Diekast, eftersom hans Fader for Diebliffet ikke havde Tid eller Leilighed til at tilkjendegive ham sin Utilfredshed paa en tydeligere Maade.

Flere og flere Vogne vedbleve at komme rullende, og det syntes som alle Kjøbenhavns fornemme Familier havde et Stævnemøde hos Grosserereren.

Carl havde snart orienteret sig iblandt dem, hvor han først paa en beskeden Maade undskyldte sin Fraværelse, og derpaa modtog det Skybrud af Gratulationer, der nu fra alle Kanter regnede ned over ham i Anledning af hans Fødselsdag.

Dog, dette blev ikke ved Gratulationer alene, tomme Ord og Høflighedsbeviser gjelde ikke paa Børsen, og som saadan maatte Grossererens Huus jo betragtes, det manglede altsaa ikke paa værdifulde Presenter, og Carl havde Møie med at finde nye Udtryk til at bevidne sin Overraskelse og Tilfredshed ved enhver af dem som bleve ham overrakt, han var snart aldeles barrikaderet af lutter Presenter, og det omfangsrige Bord havde Udseende af en fuldstændig Galanteri- eller Juveleer-Boutik, saamange forskellige Gjenstande vare allerede udbredte derpaa.

Den fornemste Plads af dem Alle indtog dog Fru Asfessorinde Caspersens. Det var et kostbart Guld-Taffeluhr, vistnok det eneste af sit Slags i den Tid, over den Kapsel, som omfattede Uhret, hvilede en skjælmst Cupido med Bue og Pile af massigt Guld, og ved Siden af ham legede to Duer i paradisisk Ufskyldighed, den trivelige Frue havde deri søgt paa en passende Maade at anskueliggjøre sit Hjertes hemmelige Tanker og Følelser, og med et honningsødt Smil, der skulde bære Præg af

ungdommelig og naiv Ufkyldighed, præsenterede hun ham det med de Ord:

„Gid hvert Minut af Deres Liv maa blive saa omgivet af Kjærlighed, som dette Uhrs Minuter ere det!“

Ikke uden synlig Forlegenhed modtog Carl den tunge Gave, idet en dunkel Anelse sagde ham, hvem Giverinden uidentviol maatte være.

„Gylden Kjærlighed“, svarede han, „er skøn at see til, men den er kold, og forstener Hjertet istedetfor at opvarme det; men hvem maa jeg have den Vre at takke for denne overordentlig skønne og kostbare Foræring?“

Dersom det havde været muligt at Sminke kunde rødme, saa vilde Fru Næssesforinden være bleven blussende rød, men takket være de gode ægte Farver, som skaanede hende for denne Uleilighed, det kunde imidlertid ikke andet end frappere hende, at Carl var uvidende om hendes Navn, hun troede at hans Fader havde ganske anderledes ført hendes Sag hos ham, og at den unge Mand strax vilde have kastet sig for hendes Fødder, og hun svarede derfor med et tvungent Smil:

„Mit Navn er Fru Næssesforinde Caspersen!“

Carls Formodning gik over til Vished, og han havde Nøie med at tilbageholde sin Uvillie ligeoverfor den Person, hvem han nu maatte erkjende som det Huusfærs, hans Fader havde bestemt ham.

Grosfereren trængte sig til dem, og forestillede dem med straalende Ansigt for hinanden, idet han, med smigrende Udtryk, roste den kostbare Present; han søgte stedse at føre den modstræbende Carl nærmere til hende, men Carls urolige Blik sværmede om blandt de Tilstedeværende, for om muligt at finde Een, som vilde befri ham af hans piinlige Stilling.

Nogle unge Damer betragtede Gruppen med meget tvetydige Smil, og stak Hovederne sammen til en hemmelig Hvijsen, men en af Carls Venner henvendte nogle forbindtlige Ord til ham, som han med Begjerlighed greb for at trække sig ud af den slibrige Stilling, medens Fru Caspersen, som tydeligt bemærkede det, trak sig fornærmeth tilbage, og i sit Hjerte erklærede Grosfereren en formelig Krig for den Beskæmmelse hun maatte lide.

Det ubehagelige Dieblik blev imidlertid heldigt forkortet, idet Fru Christensen aabnede Fløjdørene til Spisestuen, og indbød Selskabet til at tage Plads.

Grosfereren forsøgte endnu et Angreb paa sin Søn, og gav ham et hemmeligt Vink om at føre Afsæssorinden til Bordet; men Carl var som døv og blind for alle Vink, og førte den Første den bedste Dame til Bordet, kun ikke Fru Afsæssorinden.

Grosferen vidste for Dieblicket intet Bedre, end at optræde som hans Forsvarer, og henvendte sig derfor til

Fruen med Undskyldninger for Carls Uerfarenhed og Ubekjendtskab til hele den ydre Verden, hans indsluttede Liv paa Contoiret havde fremkaldt denne keitede Tilbageholdenhed hos ham, „men“, tilføiede han opmuntrende, „det vil Altsammen nok komme sig, naar han lærer at vurdere Dem!“

Han førte ved disse Ord Fru Caspersen til Bordet, og manøvrede saa snildt, saa han fik hende anbragt ved den anden Side af Carl, medens han selv satte sig ved hendes Side, tilkastende hende et betydningsfuldt Blik.

De udsøgte Retter og de kostbare Vine, som Gjesterne tiltalte med Fynd og Klem, begyndte snart at udøve sin magiske Virkning, og lovede aldeles at udlette den ubehagelige Forstemthed; Grosserereren overtraf sig selv i Munterhed og Snakkesalighed, og det lykkedes ham ligeledes at udlette Sporet om Carls besynderlige Udsærd hos Fru Caspersen, som paany lod et heelt Batteri af Elskovsguder spille mod den ulykkelige unge Mand, der nu var noget bedre fattet paa at modtage det, og derfor idetmindste besvarede det paa en høflig Maade.

Da grebes Grosserereren pludselig af en lys Idee, som efter hans Mening pludseligt vilde slaae Hovedet paa Sømmet; med et Ansigt som blussede af Nydelsen af den ædle Tokaier-Viin, reiste han sig, og vilde netop til, med gravitetisk Alvor at declarere den høitidelige Forlovelse,

som ved denne Reilighed vilde finde Sted, da i samme Dieblig Døren aabnedes, og en Tjener traadte ind, bærende en meget stor, men ziirlig Papæsse og et Brev, som han havde modtaget af en Ubekjendt, der hurtigt havde bortfjernet sig, med Begjering, om at den strax maatte blive leveret til den unge Hr. Christensen egenhændig.

Endstjøndt Afbrydelsen kom meget ubeleiligt for Grosfereren, blev dog saavel hans, som alle Dvriges Opmærksomhed udelukkende henvendt til den sidst ankomne, og, som det lod til, meget tunge Foræring, der tiltrak sig Alles nysgjerriges Blikke.

Kun paa Carl alene udøvede den ingen Tiltrækningskraft, tvertimod, var det en Følge af den nys overstandne Ubehagelighed, eller var det i Forudfølelse af en Ny; han følte sig uhyggeligt tilmode ved Synet af den store Gæste, og som et Pyn gennemføer ham et Minde om hitn ulykkelige Nat, da han, efter Samtalen med sin Fader, i feberagtige Drømme havde troet at see sig selv som Kong Helgo, der med Forsjærdelse fremvikler sin liden Datter Skulda af den mystiske Pakke.

Langsomt greb han efter den fremrakte Gæste, og vilde strax have fjernet sig med den, men Grosfereren, hvis Humeur og Lune nu havde naaet Høidepunktet, holdt ham tilbage, og paastod Gæsten aabnet.

Da det rigt besatte Bord imidlertid ikke frembød nogen Plads dertil, modtog en ældre Dame, en Veninde af Fru Christensen, beredvillig Paffen i sit Skjød, ved hvilken Leilighed den tildeels blev skjult for de Tilstedeværendes Blikke.

Med travl Jvrighed løsne de Grosserereren det Baand, som var bundet omkring den, og forundrede sig i Forbigaaende over den store Abning, som var gjort i Laaget; det bler aflaget, og — han stod der med stirrende Blikke og opspilet Mund, medens Carl blegnende greb fat om Stolerhyggen for ikke at segne om.

Vi behøve neppe yderligere at tydeliggjøre Paffens Indhold for vore Læsere, som blot behøve at tilbagekalde sig Grevinde de Beauforts Havn over Grosserereren, hendes Rejseplan, hendes hemmelige Skrivelse og Samtale med Comtesens lille Datters Pleiemoder, for at indsee, at Carls Feberdrøm var bleven virkeliggjort, og at hans lille Datter her blev fremviklet af den mystiske Paffe, som Grevinden sendte, for derved at tage en ringe Havn over sin Datters Væ; hun havde betalt en paalidelig Bondskone for at tage Barnet med sig idet hun førte til Byen, samt at aflevere det efter Adressen, og iøvrigt iagttage de Forsigtighedsregler, som Grevinden havde indskræpet hende.

Til Lykke beholdt den ældre Dame, som modtog Paffen i sit Skjød, og hvem vi ville kalde Mad. Isen,

saamegen Fatning og Aandsnærværelse, at hun hurtig til-
dækkede den skjebnesvangre Præsent, sigende:

„De have fuldkommen Ret, mine Herrer, i at blive
bestyrkede over en saadan Foræring, og det er virkelig
høist udelicat af Bedkommende, aabenbart at sende slige
Gjenstande, som kun henhøre til det hemmelige Nattoilette;
jeg vil, med Deres Tilladelse, foreløbig bringe det ind i
Garderoben!“

Denne Snarraadighed bortledede Selskabets Mistanke
om Pakkens virkelige Indhold, og Ingen vilde være saa
ubefædten at fremkomme med Spørgsmaal i den Anledning,
saameget mindre som Mad. Ibsen, efter kort Tids Forløb,
atter traadte ind i Spisesalen, som om aldeles Intet var fore-
faldet. Men udviste Mad. Ibsen en beundringsværdig
Fatning i et saa kritisk Dieblif, saa var det saameget
mere umuligt for Carl at udvise en lignende. Tusinde
Tanter gjennemkrydsede paa eengang hans martrede Sjæl,
en bange Anelse sagde ham, at Grevindens paatænkte Lyst-
tour til Helsingør kun var et Paaskud, for ved den
Leilighed for stedse at bortfjerne Eugenie fra ham, og var
hun maaſkee selv Medvider i denne skrækkelige Handling?
var det muligt at hun selv kunde have indvilget i at han
blev prostitueret i den Grad? havde hun forladt ham
og overladt ham redningsløs og haabløs i hans Faders
Magt, og hvad indeholdt den ulykkevarslende Skrivelse,

som han frampagtigt knugede i sin Haand? var det maaskee hendes sidste Farvel, som han saa ganske usforberedt og paa en saa skræffelig Maade skulde modtage?

Disse og lignende Tanker overvældede ham i den Grad, at det tilsidst blev ham umuligt at skjule den Virkning, de udøvede paa ham; han fremstammede en Undskyldning, foregav et pludseligt Ildebefindende, som Varme og Rydelsen af Vinen havde fremkaldt, og forlod Selskabet med vaklende Skridt.

Da Professor Bechmann netop var fraværende paa en kort Reise, havde han introduceret en yngre Læge til at varetage sine Forretninger her imidlertid, og da denne befandt sig med ved Bordet, ilede han, paa et givet Bink af Fru Christensen, for, tilligemed hende, at yde Carl sin Bistand. „Fat Dem, min Herre!“ tiltalte Lægen ham, „en smertelig Begivenhed har uden tvivl berørt Dem, og kunde maaskee udøve en uheldig Virkning, dersom De tilstøder den for megen Raadighed!“

Carls tiltagende Blegghed var tilstræffelig til at besvare og bekræfte Lægens Ord, han greb hans Haand for at føle Pulsen, og udbød: „det er sikkert et nerveust Feberanfald, jeg vil øieblikkelig foreskrive dem en kølende Mixture, som maaskee snart vil berolige det ophidsede Blod.“ Da det var skeet, bad Carl med spag Stemme om at blive alene med sin Moder; han betydede hende at

lukke Døren ilaas, og forsøgte nu, med rystende Hændere at aabne det sammenknugede Brev; men Bogstavernes dandsede for hans Dine, og taus rakte han sin Moder det; hun forstod ham, og gjennemlæste dets korte Indhold med rolig Fatning, indtil hun med Forbauselse læste Underskriften, da sank hendes Arme ned, Brevet faldt ud af hendes Hænder, og et smerteligt Suf fremsteg fra hendes Barm.

Forglemmende sig selv og sin Søns lidende Tilstand, udbrød hun med halvqvalt Stemme, idet hun greb begge hans Hænder:

„O, min Carl! hvor daarligt har Du ikke handlet mod Dig selv, har Du da mistjendt og mistroet mig, siden Du ikke har havt Tillid til mig, og anbetroet mig den Hemmelighed, som nu først bliver mig aabenbart. O, hvad vilde jeg ikke have gjort, hvor vilde jeg ikke have kæmpet og virket for Dig, og sikkert, Din Fader havde maattet give efter, Comtesse'n havde nu været din lykkelige Kone, og jeg og min ædle Veninde havde været glade ved Eders Lykke!“

Carl besvarede hendes Ord med et dybt Suf, og en smertelig Hovedrysten.

Vi ville overlade den Ulykkelige til sig selv og Tidens lægende Haand, og vende tilbage til Selskabet, paa hvem disse gjentagne uhyggelige Scener havde udøvet en meget

forstemmende Virkning. Fru Christensens og Carls Fraværelse lod desuden to af de vigtigste Bladser ved Bordet ubesatte, og uagtet Vægen erklærede at det kun var et let og forbigaaende Ildebesindende, som havde angrebet Dagens Helt, saa røbede hans betænkelige Mine dog, at dette neppe var Tilfældet. Forgjeves søgte Grosserereren at skjule sin Harm over det Passerede, og atter at optage Traaden til en selskabelig Underholdning; det vilde nu ikke oftere lykkes, den ene af Gjesterne brød op efter den anden, lode deres Bogue kjøre frem, og ilte til Kjøbenhavn, og ligesom Fru Caspersen havde været den Første til at komme, saa var hun ogsaa nu den Første, som med en stum Compliment tog Afsked fra Grosserereren, og forlod Selskabet med den Overbeviisning, at han kun havde søgt at tilveiebringe Partiet for hendes Formues Skyld.

Grosserereren var mere opfyldt af Betragtninger over sin Sønns slette Opførsel, end over hans nuværende Tilstand, han frygtede at hans Navn skulde blive Gjenstand for offentlig Dmtale, og en Skive for Spot og Latter, da han tydeligt indsaae, at den skjebnesvangre Palkes Indhold var Følgen af hans Sønns Lidenkskab, og havde Grund til at antage at det neppe vilde blive skjult, især hvis Fru Caspersen, efter al Sandsynlighed, havde bemærket det. Han besvarede det bortdragende Selskabs halv deeltagende, halv sarkastiske Bemærkninger, uden selv

En dansk Kapergast.

(14)

at vide hvad han sagde, og befandt sig tilsidst, ligeledes uden selv at vide det, ganske alene i den tomme Sal.

Han vaagnede først af denne drømmende Stilling ved en let Berørelse af en Haand; han hævede massinmæssigt Hovedet, og den før omtalte Mad. Ibsen stod for ham. Vi kunne ikke undlade, gjentagent at gjøre Læserne opmærksomme paa, at hun var en fortrolig Veninde af Fru Christensen, og som saadan ingenlunde uindviet i de senere Familie-Begivenheder; da hun før bemærkede Uffens Indhold, gjettede hun sig strax til Sammenhængen, og dette havde fremkaldt den hurtige Beslutning hos hende.

„Fat Mod, Hr. Grosferer!“ udbrod hun. „Ingen kan have fattet Mistanke, eller have nogen Anelse om det Skete; den Hurtighed, hvormed jeg skjulte Barnets neppe afførte Ansigt, har ladet Alle i fuldkommen Uvished, saameget mere, som den Lilles sovende Tilstand gjorde min hurtige Bortfjærnelse mulig.“

„Jeg takker Dem, min gode Mad. Ibsen“, svarede han, „jeg er Dem uendelig forbunden, De har reddet mit Navn, min Hære! men sig mig, hvor har De gjort af — af — af Bastarden?“

„Fy, skam Dem, Hr. Grosferer! et nydeligere Barn har De endnu aldrig seet, det er det allerkjæreste Bæsen som nogensinde har været født til Verden.“

„Javist, saadan bruger man idetmindste at sige om alle Børn, men hvor har De — — —“

„De burde glæde Dem over at være Bedstefader til saadant et velsignet, deiligt Barn, og var jeg i Deres Sted — — —“

„Ja Gud velsigne Dem med, bedste Madam Jbsen; men hvor — —“

„Var jeg i Deres Sted“, vedblev Mad. Jbsen, uden i mindste Maade at lade sig forstyrre ved Grossererens Afbrydelse, „saa vilde jeg ikke have fordærvet Festen idag, men forherliget den ved at declarere Forlovelse og Bryllup med det samme. De kan tro, jeg veed hele Historien, og det er baade Synd og Skam, at Deres unge, haabefulde Hr. Søn skal gaae hen og græmme sig tildøde, ikke at tale om den unge Pige, som kunde træde Dem i Datters Sted, det er grusomt og syndigt af Forældre, saaledes at sætte deres Børns Lykke paa Spil for en Grilles Skyld, ja det er saamænd!“

Grosserereren gik ængstelig trippende frem og tilbage, og gned sine Hænder af Utaalmodighed efter at Mad. Jbsen skulde gjøre en lille Pause i sin Veltalenheds Strøm, saa han atter kunde faae Leilighed til at anbringe sit Spørgsmaal, men hun havde nu handlet uden at tale, og det var allerede store Ting, at den gode snakkesalige

Kone nu ogsaa skulde tie bagefter, det var formeget forlangt, hun vedblev derfor uden at standse:

„Og De, som har Rigdom og Overflodighed af Guds Velsignelse i alle Ranter, De vilde endnu, for en lumpen Fordeels Skyld, dræbe Deres eneste Sønns Fremtid, og gjøre den stakkels Pige ulykkelig, og sætte hende i en saa piinlig Forlegenhed, som hun maa have været i, siden hun har udsat Dem for en saadan Skandale, som den, der nu let kunde have skeet, dersom jeg ikke havde forhindret det; men hun har gjort Ret i det, og det kunde egentlig have været godt til Dem; men for Deres Sønns Skyld har jeg reddet Dem, for det gjorde mig ondt for det unge Menneske!“

Her blev den gode Mad. Isben nødt til at gjøre en Pause for at trække Veiret; Grosserereren benyttede sig hurtig af Leiligheden, greb begge hendes Hænder, og udbrød:

„Gud velsigne Dem, kjæreste, bedste Mad. Isben, De har desuagtet bevist mig en overordentlig stor Tjeneste, hvorfor jeg stedse vil blive Dem Tak skyldig; men hvor, i Guds Navn, har De dog gjort af Barnet?“

„Ja, seer De“, svarede Mad. Isben, som nu nogenlunde havde lettet sit Hjerte, „for Diablikket var der jo ikke Andet ved at gjøre, end at bortfjerne Barnet saa hurtigt som muligt, det indsaar jeg nok, nu traf det sig netop saaledes, at en Veninde af mig, hvem De forresten

nok ogsaa fjender, det er nemlig Capitain Clemmensens Kone, har ofte beklaget sig for mig over sit barnløse Ægteskab, og det er jo rigtignok ogsaa tungt for Folk, som Gud har givet et rigeligt Udkomme, ligesom Dem, Hr. Grosserer, og de saa slet ingen Børn har, men det forstaaer sig, det er jo rigtignok bedre slet ingen Børn at have, end naar man dog, paa en Maade, selv søger at skille sig af med dem igjen."

Grossererens Uro og Forlegenhed steg med hvert Dieblis, han vendte sig ængsteligt fra den ene Side til den anden, og vilde tilsidst have løbet ud af Døren, for om muligt at skaffe sig Underretning fra en anden Kant, da det ikke lod til at Mad. Jbsen vilde komme til nogen endelig Afgjørelse dermed; men hun standsede ham og vedblev:

"Nu har Capitain Clemmensens Kone tidt og mange Gange ønsket at Noget vilde overlade hende et Barn, saa vilde hun med Glæde og Taknemmelighed modtage det som sit eget, og behandle det med samvittighedsfuld Omhu, for dog at have en Beskæftigelse og Udspredelse naar hendes Mand var borte, altsaa tænkte jeg, der kan man nu slaae to Fluer med eet Smæk, jeg skrev i største Hast et Par Ord, og saa fik jeg Deres gamle, tro Husjomfru til, strax at kjøre til Kjøbenhavn, og levere baade Brevet og Barnet, efter Adresse, hos Clemmensen."

„Men Navnet, Navnet!“ udbød Grosserereren ikke lidet forstrækket over, at Capitain Clemmensen skulde komme til Kundskab om Sagens Sammenhæng, „skrev De da hvis Barn det er?“

„Min Gud, Hr. Grosserer, hvor kan De tiltroe mig en saa mageløs Indiscretion? nei, jeg forstaaer saamænd at tie hvor der skal ties, og med hvad der skal ties; men jeg kan ogsaa tale naar der skal tales, og det baade i rette Tid og paa rette Sted?“

„Ja, Gud bevare os, min gode Mad. Jbsen, det føler jeg mig saamænd fuldkommen overbeviist om; men min Kone og min Søn, veed de nu Noget derom?“

„Hvorledes skulde de være blevet underrettede endnu, Deres Søn blev jo syg, og Deres Kone gif strax med ham op paa hans Kammer; desuden vilde det ikke have været raadeligt at tale til dem derom i det Dieblis; men de skulle nok blive underrettede, jeg skal Intet forsømme — — —“

„Na nei, aa nei, bedste Madam Jbsen, det er langt fra min Mening, jeg ønsker netop at de ikke skulde erfare Noget derom! hør, tag mig det ikke ilde op, De er en gammel Veninde af min Kone, lige fra hendes Pige dage, De er Enke, og har vel ikke saa ganske fuldt op, jeg beder Dem endnu engang, tag mig det ikke ilde op; men forsmaae ikke denne Halvhundreddalersjeddél, De kan jo altid faae Brug for den; men lader os tie med det Hele!“

Man siger for et gammelt Ordsprog, at Guldnøglen aabner alle Laase; men man kunde lige saa gjerne sige, at den ogsaa tillukker dem, og det ganske hermetisk; thi denne Halvhundredalersfeddel faldt som en Tasselaas for den gode Mad. Ibsens Mund og Hjerte.

„Ja“, svarede hun, idet hun med synlig Velbehag glattede Sedlen mellem Fingrene, „jeg takker Dem, det er en Skam, jeg har kun gjort, hvad simpel Pligt og Benskab for Dem og Deres Familie bød mig at gjøre, og jeg troer, efter min Overbeviisning, at have handlet rigtigt; men — der maa jo siges Noget om, hvor Barnet er blevet af, og saa Huusjomfruen?“

„Lad mig derom, vi ville sige, at det ved nærmere Undersøgelse viste sig at Barnet var dødt, og at jeg har affendt det til Fødselsstiftelsen, for, mod en klæffelig Summa, at faae det jordet i al Stilhed; hvad Huusjomfruen angaaer, saa maa jeg tale med hende saasnart hun kommer tilbage, for ligeledes at forsikre mig hendes Tausshed; men troer De nu ogsaa, at Mad. Clemmensen beholder Barnet?“

„Der er ingen Tvivl om den Ting, Hr. Grosserer, saadant et allerkjæreste, deiligt Barn — —“

„Naa, for yderligere at forsikre mig derom, saa vil jeg strax deponere en Summa for Barnets fremtidige

Underholdning, saafremt Mad. Clemmensen ellers vil modtage mit Depositum."

"For sig selv vel neppe, da hun ikke trænger dertil; men det vil jo tjene til at overbevise hende om, at Barnet er af anseete Forældre, og hun vil da formodentlig lade Bengene forrente sig til Barnets Fordeel naar det bliver ældre."

"Meget vel, jeg vil da ved given Leilighed forsøge Summen; men da De nu har paataget Dem den første Uleilighed, saa maa jeg bede Dem, ogsaa at bringe Bærket til Ende, og besørge disse 500 Rd., som jeg hermed overrækker Dem, til Fru Clemmensen, mod en skriftlig Tilstaaelse for, at have antaget og modtaget, saavel Barnet som denne Summa, dog Alt uden at mit Navn bliver nævnet, De forstaaer mig vel?"

"Guldkommen vel, og jeg skal ikke undlade at underrette Dem, saasnart det er bragt i Orden!"

Neppe havde hun forladt Salen, før Grossererens Bogn kjørte ind i Gaarden, han ilede for at være den Første som modtog den tilbagekomne Huusjomfru, der underrettede ham om, at det hende overdragne Gverv var punktlig og vel udrettet.

Da Grosserereren havde forsikket sig hendes Taushed, og instrueret hende paa samme Maade som Mad. Isben, gik han med lettet Hjerte tilbage, idetmindste var der een

væsentlig Byrde blevet ham frataget; hans Søns Tilstand traadte nu først med klare Farver frem for hans Blik, og han begyndte allerede i sit Hjerte at fortryde den projecterede Giftermaalsplan mellem Fru Caspersen og Carl, han vilde nu ile op til ham; men mødte, allerede i det næste Bærelse, den unge Læge, som netop kom fra ham.

„Min Herre!“ begyndte denne, „det gjør mig ondt, at jeg ikke, for Deres Bedkommende, kan fordølge Deres Søns sande Tilstand, saaledes som for det øvrige Selskab, jeg maa nødvendig underrette Dem om, at han er angrebet af en heftig Feber, forenet med Krampetilfælde, hvoraf han nylig har overstaaet et temmelig heftigt Angreb; der maa anvendes al mulig Omhu og Forsigtighed, jeg har nu truffet alle nødvendige Forholdsregler, og anbefaler mig nu for Diebliffet, dog staaer jeg til Deres Tjeneste, enhver Tid af Dagen eller Natten, naar De vil behage at underrette mig derom.“

„Hm hm!“ brummede Grosserereren, „saa skulde denne Dag, som var bestemt for Glæde og Munterhed, hvor jeg havde troet at see min Yndlingsdrøm blive opfyldt, den skulde ende paa en saa ganske modsat Maade, jeg takker Hr. Doctor, for Deres udviste Omhu, og skal tillade mig at benytte Deres artige Tilbud!“

„Hm hm!“ vedblev han, da Lægen havde fjernet

sig, „jeg troer næsten at Béchmann havde Ret, da han sagde, at man hellere maatte opgive en Beslutning, end at udsætte sig for et Tab, som ikke kan erstattes, men medføre Anger og Fortrydelse; hvor kunde man nu ogsaa tænke, at han skulde sætte sig de Griller saa fast i Hovedet, og at det skulde gribe saa forstyrrende ind i hele vort Forhold; men jeg vil see til ham, jeg vil forsikre ham om, at jeg har forandret min Beslutning, hm — jeg gad dog vide hvem Brevet og Læsen egentlig var fra!”

Han ilede til Døren for at iværksætte sin Beslutning; men blev forhindret af sin Kone, som bleg, og med forgrædte Dine, traadte ind.

„Nu!” begyndte han utaalmodig, „hvorledes er det!”

Hun besvarede ikke Spørgsmaalet, men sank ned paa en Stol.

„Der seer Du”, udbrod hun endelig dybt bevæget, „Følgerne af Din Urimelighed; istedetfor at denne Dag kunde have været en dobbelt Glædesfest, saa er den bleven forvandlet til Sorg, o jeg ulykkelige Moder, som skal see sit eneste Barn henstrakt paa sit Dødsleie, istedetfor at glæde sig ved hans Lykke!”

„Naa, Herregud, Herregud!” svarede Grosserereren, hvis Hjerte blødgjortes ved denne Tanke, „det er vel ikke saa galt, det kan vel nok blive godt endnu; jeg vilde netop

gaac op til ham, for at sige ham, at jeg ganske havde opgivet Giftermaalsplanen!"

"Det er forfælde!" vedblev Fruen, "det er ikke længere nok med hans Ulykke; et gammelt, ædelt Navn er plettet og vanæret, og et lige saa ædelt Moderhjerter knuust, o min ædle, dyrebare Veninde, skulde din kjærlige Opoffrelse for mig saaledes lønnes med Skjendsel!"

"Hvilken Veninde, hvilken Opoffrelse?" udbrød han forundret, "for Himlens Skyld, fra hvem var Brevet og Afsej?"

"Fra Grevinde de Beaufort, som sendte os sin Datter-Datter!"

"Min Gud og Fader, fra Grevinden, det var altsaa Comtesse Eugenie, jeg vil strax begive mig derhen, Alt kan endnu blive godt!"

"Det er ogsaa forfælde!" gjentog Fruen, "Grevinden er idag afreist med sin Datter til Frankrig, uden at denne Sidste er underrettet, hverken om Reisens Maal eller Hensigt, og ikkeheller om Barnets Afsendelse hertil; men hvor er Barnet?"

I høi Grad forstemt og nedslaaet hørte Grosserereren denne Efterretning, og da der saaledes, idetmindste ikke for det Første, kunde være Tanke om at gjensee dem, saa beslattede han, indtil videre, at lade det blive ved sin

første Bestemmelse med Hensyn til Barnet, og svarede derfor:

„Du kan spørge Mad. Ibsen, hvad enten Barnet har været dødt, eller om det er død i Økken af Mangel paa Luft, kan jeg ikke vide; men dødt er det, og jeg har strax, for at undgaae al Opfigt, besørget det ind til Fødselsstiftelsen, hvorfra jeg haaber, mod en passende Betaling, at faae det jordet i al Stilhed!”

Vi ville ikke gennemgaae de enkelte Begivenheder under Carls Sygdom, ikke følge ham i hans gjentagne Feberdrømme, hvor han troer atter at see Eugenie, bønligt strække sine Arme imod ham, og opsluges af det fraadende Hav, vi ville kun tilføie, at nogle Uger derefter laae han, tilsyneladende døende, og næsten uden Livstegn, udstrakt paa sit Leie, medens hans Moder hulkende sad ved Siden af, og hans Fader, i heftig Bevægelse, gik op og ned ad Gulvet.

Ende paa første Deel.

Anden Deel.

Kapitel I.

Kapergasten og hans nye Arving.

Den unge Bondekone, som bragte den betydningsfulde Fødselsdagspresent til Carl Christensen, havde været saa forsigtig at lade den Vogn, som befordrede hende, kjøre et Stykke forbi Landstedet, for at Ingen skulde bemærke at hun var kjørende; da hun iilsomt var løbet ud, steg hun hurtigt op, og lod kjøre rask til; dog, da hun, efter gjentagne Gange at have seet sig tilbage, bemærkede at Ingen forfulgte hende, lod hun kjøre sagtere.

Paa Gangstien, ved Siden af Beien, gik en Pige, der, som det lod til, var hensunket i dybe Tanker. Bondekonen troede at kjende hende, og lod Vognen holde.

„Jeannette!“ raabte hun.

„Er det Dem, Mo'er Jes!“ svarede denne, „hvor er den lille Marie?“

„Kom og sid op med, saa skal jeg sige Dem det, De skal jo dog til Byen, kan jeg see.“

Jeannette tog imod Tilbudet, og blev nu underrettet, med Hensyn til Barnet, om Alt det, som vi allerede vide.

„Staffels Comtesse“, udbrød hun, da Bondefonen havde endt sin Beretning, „hun har saaledes ikke alene mistet sin Carl, men ogsaa sin kjære, lille Marie, og naar hun nu erfarer, at Reisen gjelder Frankrig, og ikke Helsingør, det er ved Gud dog haardt, jeg veed ikke hvor Grevinden kunde have Hjerte dertil!“

I samme Dieblis rullede en Herfskabsvogn dem hurtigt forbi.

„Det er Grosserer Christensens Equipage!“ raabte Bondefonen halvhoit, „saa De der sad en Dame i Vognen, hun havde en stor Pakke paa Skjodet, jeg tør vædde det var Giften som jeg bragte, kjør alt hvad Du kan!“ tilraabte hun den Bondefarl som kjørte, „og lad os see hvor hun skal hen!“

Det var allerede i Nærheden af Østerport, at Equipagen kjørte dem forbi, og Bondevognen havde derfor saameget lettere ved at følge den.

Som vi vide, saa kjørte den til Capitain Clemmensens Bolig. Bondefonen lod holde i nogen Afstand derfra, og saa Damen gaae derind, og komme tomhændet tilbage, det var et særdeles glædeligt Tilfælde for Jeannette, som opskrev Adressen, i Haab om at kunne meddele sin kjære Comtesse denne velkomne Underretning, hun takkede derpaa Bondefonen, og forlod hende.

I Capitain Clemmensens hyggelige og veludstyrede, men langt fra elegante Dagligstue, sad hans Kone, og vuggede, med uendelig Beltilsfredshed, det nylig modtagne Barn, paa sine Arme. Clemmensen og hans Kone havde, naagt deres betydelig forbedrede Livsstilling, beholdt det sædvanlige beskedne og fordringsløse Præg i hele deres Adfærd og Omgængelse, ingen latterlig Stræben efter indbildt Fornemhed vansirede dem, og, for hendes Bedkommende, var det hende meget imod, naar hun blev kaldt Frue, naagt hendes Mand var commanderende Capitain paa en Orlogsbrig.

„Det er en naragtig Forsængelighed!“ sagde hun, „som Menneffene lade sig beherske af, de vurdere hverandre efter Paaskødningen og tilfældige Formuesomstændigheder; da jeg endnu sad i trange Aar, vidste man neppe, om man vilde kalde mig Madam, men titulerede mig stundom Mutter! endskjøndt jeg desværre ikke er Moder. Nu da jeg har faaet en bedre Kjøle paa, og man veed, at jeg ikke trænger til Nogen, saa complimenterer man mig og kalder mig Frue, det er altsaa egentlig Kjølen, man udviser denne Ære, og ikke Personen, nei denne lille Guds Engel jeg her har faaet, for hende er Forestillelse og Forsængelighed endnu fremmed, hun skal lære at kjende og at elske mig for min Persons Skyld, hun skal kalde mig Mutter!“ og

hun tryffede et hjerteligt Kys paa den Lilles Pande, idet hun vedblev at vugge den paa Armen.

Uagtet den tilshyneladende Tilfredshed, som herskede i den fredelige Aaning, havde der dog i den senere Tid indsnegget sig noget vist Uhyggeligt. Clemmensen var ikke længere den Vabenhjertige som tilforn, et mørkt og indesluttet Bæsen beherskede ham, hans Blik svævede ikke længere frit og aabent omkring, men skjulte sig med en vis Ængstelighed, eller spejdede uroligt omkring sig.

Hadde det vilde og urolige Kaperliv maaskee forledet ham til Grusomheder? Var den svage Grændse mellem denne Færd og Røveri maaskee overskreden? Vist er det, at han ofte foer op af Søvn med et Førsædelsesskrig, som om han blev martret af frygtelige Drømmesyner. Var det maaskee Samvittighedens Stemme som bebrejdede ham en Udaad?

Hans Kone havde ofte søgt at udforske Grunden dertil, men forgjeves, han havde stedse afværget og undveget hendes Spørgemaal, og endelig alvorlig bedet hende at forstaae sig derfor; man kan derfor ikke undre sig over, at hun anede det Værste, og glædede sig derfor dobbelt til, at den Lille muligviis kunde blive en forsonende Engel ved slike Leiligheder.

Disse Tanker beskæftigede hende netop, da Døren aabnedes og Clemmensens firskaarne Skikkelse viste sig.

„Vor Herre velsigne det deilige Veir vi have,“ udbrød han, „men skal det vedblive, saa kommer jeg til at ligge og sylte Valle ved Trekroner, hele Resten af Sommeren; men — hvad Djævelen — hvad er det! —“ vedblev han, idet han med et mørkt Blik og en afværgende Bevægelse betragtede Barnet, „er Du bleven entret medens jeg har været borte, eller har Du faaet fremmed Besætning ombord, hvad er det for et Spøgelse, Du der hopper omkring med?“

„Det er intet Spøgelse, Du slemme Mand! det er en lille Engel, som Vor Herre har sendt til min Trøst og Glæde naar Du ikke er hos mig!“

„Engel, Engel!“ brummede Clemmenssen for sig selv, „hun kan have Ret, jeg trænger til en Engel, der mulig kunde optræde forsonende mellem mig og — — ha!“ han fattede sig hurtigt og faldt atter over i sit jovialiske Sprog: „Engel!“ vedblev han høit, „der kan vel være to Meninger om, for naar Engelen begynder at tude, saa maa jeg nok lette Anker, og styre for fulde Seil ud ad Toldboden til; men hvor har Du egentlig faaet den fra?“

„Det er mig ikke muligt at sige Dig, hvis Barn det er; thi det er blevet mig sendt af Madam Ibsen, med Forbeholdenhed af den dybeste Taushed, men Du veed, at jeg længe har ønsket mig et Saadant, og hvis Du nu ikke har Noget derimod, saa bliver det herester vor lille Marie!“

Den Lille aabnede idetsamme sine Dine, og saae smilende paa Capitainen.

„D Gud!“ udbrød han atter halvhøit, „mon dette Bæsen, i Forening med min Anger, skulde kunne udslette den Forbandelse, som hiin Kvinde udtalte over mig? — Nu vel,“ vedblev han, „om jeg skal tage Winterstation i Kahytten, for Huusfreds Skyld, saa faaer det at være!“

„Det behøver Du vist ikke, min Ven; thi dersom Du frygter at den Lille skal purre Dig for tidlig ud af Køien, saa have vi jo flere Bærelser, saa Du kan faae et for Dig selv i Fred og Ro.“

„Aa, mange Tak, det var jo det samme som at blive jaget fra Borde; naar jeg dog skal fortrøies et andet Sted, saa er det ligemeget hvor!“

„Men Herregud, jeg troede Du vilde glæde Dig ved Bærnet, og jeg synes ogsaa Du indrømmede — —“

„Javel, javel!“ befændede han sig atter, „det er ogsaa min Mening at Du skal beholde Bærnet, det var kun Ratteroen, Bærneskriget, som randt mig i Tanker; men derfor veed jeg meget bedre Raad, det var nu lidt vel meget forlangt, seer Du, at jeg skulde dreie af for Binden, og søge Havn et andet Sted, nei, Løsen kan jo blive fortrøiet i et andet Rum, Du kan jo dog ikke op-
amme hende, altsaa bliver det rigtigst at Du antager en

Amme, og lad hende saa faae sin Røie agterude, saa kunne vi vel have flart Skib alligevel."

"Deri har Du fuldkommen Ret, men det vil jo rigtignok blive en forøget Udgift."

"Fanden med Udgiften, havde det forøvrigt kun været en Dreng; saa havde det været mig ti Gange kjærere, saa kunde jeg maaskee endnu have levet den Dag, at jeg kunde see ham gaae tilveirs, og saaledes vente mig en raff Afløser, som kunde træde i mine Fodspor, og engang overtage Commandoen efter mig; men dette Fruentimmerstads, de ere jo egentlig ikke til nogen Nytte i Verden, nei, splintre i mine Raanoffer, om jeg veed hvad de due til, andet end til at sættes i et Glasflab, for at Binden ikke skal blæse paa dem!"

"Hør, Clemmensen, nu bliver Du uartig! har jeg da fiddet i et Glasflab?"

"Nei, tilforn ikke, men derfor er Du ogsaa blevet dygtig skamferet, Du kan jo blot betragte din Takkelage i et Speil, saa skal Du see at den er blevet betydeligt ramponeret, fordi Du tilforn har maattet holde Søen nogle Gange."

"Man skulde næsten troe at det var mig, som Du vilde ønske en raff Afløser."

"Bist ikke, har jeg nu fareet med den Gallionsfigur i saamange Aar, saa maa den ogsaa være god for Resten;

desuden kan jeg jo lade den pudse op og forgylde; men gjør nu kun som jeg har sagt, og lad det blive derved!"

Samtalen blev afbrudt ved en Banken paa Døren, og Capitain Clemmensens Styrmand traadte ind.

"Sr. Capitain!" begyndte han, "hun begynder at lufte ret godt!"

"Naa endelig!" svarede Clemmensen, "det er vel, at der eengang kan komme lidt Vind i Kludene, hvad Kant kommer hun fra?"

"Hun begynder at kule op i Sydvest!"

"Det kan aldrig være bedre, saa gjør klar til at lette, saa skal jeg strax være hos Jer!"

Styrmanden gjorde et Skrabud, og forsøiede sig.

"See saa!" sagde Capitainen, da han atter var blevet alene med sin Kone, "nu kan man da atter komme lidt i Virksomhed, jeg ligger ellers formelig og mugner paa den lade Side, men nu maa der hales ud; der ligger en Engelskmand langt nede Syd paa, som ogsaa har ligget og ventet paa godt Veir, nu skulde man see til at pudse ham ved Sundet."

"O Gud, Clemmensen!" svarede hans Kone, "Gud give Du snart vilde ophøre aldeles med hele Raperiet; have vi ikke Formue og Velstand mere end vi behøve, hvorfor da besmitte sine Hænder med Uretfærdighed og Vold, som dog ikke kan bringe nogen sand Tilfredshed eller

Glæde for den som udøver den; maa Du ikke give mig Ret, Du selv er stundom ganske forandret, det er som en Byrde hvilede paa din Sjæl!"

"Di! Di stille for Himlens Skyld!" raabte Clemmensen, og foer med sin flade Haand over sin Pande, som om han vilde udslette Noget af sin Erindring.

"Seer Du, jeg veed det jo!" vedblev hans Kone, "var det ikke meget bedre, om Du nu i Fred og Ro nød Frugten af de Priser, som Du har gjort, istedetfor at betynde din Samvittighed, og forbitte Nydelsen for Dig selv. Tænk paa Jens Knudsen, hans Kone bad ham ligeledes, og han lovede at det skulde blive den sidste Tour, desværre blev det ogsaa Tilfældet; tænk paa hans sørgelige Endeligt, og paa hans Kones Hjertesorg derover, bered ikke mig en saadan Sorg, men lev og vær lykkelig med mig og dette kjære Barn!"

Clemmensen var i en heftig og dyb Bevægelse. "Du har Ret!" sagde han. "Du har Ret, dette kjære Barn vil maaskee — dog, hvad veed jeg, nu kan jeg jo dog ikke pludselig afbryde min Vane, men lad see, længe skal det ikke vare, det giver jeg Dig mit Ord paa, jeg begynder selv at trættes og foruroliges derved; men nu maa jeg afsted, man venter mig ombord, på mine Smaasager sammen, saa jeg kan sende en Mand efter dem, og nu

Farvel! jeg haaber snart at være hos Dig igjen, og saa — hvem veed!“

Da Fru Clemmensen var bleven alene, hensant hun i Grublerier, det blev hende stedse mere og mere tydeligt, at en Brode betyngede hendes Mands Sjæl, og det bekymrede hende, at han ikke vilde aabenbare det for hende, hvor gjerne vilde hun da ikke søge at trøste ham, og at dele Byrden med ham; hun forsøgte nu det samme Middel som Madam Knudsen havde betjent sig af, for om muligt at overtale ham til at opgive Kaperlivet, og hun byggede for en stor Deel sit Haab paa, at Barnet, især naar det blev lidt ældre, skulde blive hende en virksom Hjælper til at blødgjøre hans Sind, og en Bevæggrund mere, til at kunne holde ham tilbage i det fredelige Hjem.

De fornødne Anstalter for at finde en Amme til Barnet, vare snart trufne, og saa Dage efter sad en fyldig og rødhusset Bondepige med den Lille ved Brystet. Fruen betragtede Gruppen med synligt Velbehag, og Bondepigen forsikrede hende gjentagent „at hun nok sku pleie og passe den Lille godt, for hinnes æien lille Mette havde varet li'saadan et sæl raart Baarn, men nu havde vor Hære jo tavet den te sæ, saa nu var ded saa dæiligt at hun var kommet te saadan en rar Damme som Fruen, og hadde saaet dette hersens dæilige Baarn istedetfor.“

Fruen sørgede nu ogsaa for at indrette de locale Omstændigheder saaledes, at heudes Mand ikke skulde blive generet eller forstyrret i sin Nattero naar han kom tilbage, og for at han ikke skulde behøve „at fortøje sig i en anden Gavn“, saa lod hun et Qvistværelse, som hørte til Beboelsesleiligheden, indrette til Sovestue for Ammen og Barnet, medens hun forbeholdt sig selv at have Om-sorg for det til enhver Tid af Dagen, naar det ikke absolut behøvede Ammens Pleie.

Hun overraskedes imidlertid ikke paa det Behageligste, ved at modtage den betydelige Summa, som gjennem Madam Ibsen blev hende tilstillet fra Grosserereren; det forekom hende, som hun bedre kunde betragte Barnet som sit Eget, naar aldeles ingen fremmed Indblanding var tilstede; men da Madam Ibsen, med stor Vidtløftighed havde forklaret hende, at uagtet Forældrenes Navne maatte forblive en Hemmelighed, saa vare disse dog saa velhavende, saa de gjerne paa denne Maade vilde sørge for Barnets Fremtid, saa gav hun hende den forlangte Tilstaaelse, med Tilføiende, at hun ikke modtog Summen som en Betaling, men som en Arv til Marie.

Da Grosserereren tilfulde havde indseet Følgerne af sin Gaardhed, og nu var kommet til Kundskab om, hvem Gjenstanden for hans Søns Kjærlighed var, fortrod hans Handlemaade ham særdeles.

„Hm hm!“ brummede han for sig selv, „havde jeg dog blot vidst det, havde jeg blot kunnet tænke mig det; men nu ere de borte, det er Altsammen forfælde!“ han udblæste tykke Røgklyder fra sin Meerskumspibe, og gik heftigt op og ned ad Gulvet. „Fordømt! nu har jeg allerede sendt Barnet bort, og udspreidt at det var død, maaskee det havde været bedre at beholde det, dog nei, saa var jeg jo dog blevet compromitteret! hm hm, hvad skal jeg gjøre?“

Han afbrødes i sine Betragtninger ved Mad. Tjensens Komme.

„Fr. Grosserer!“ begyndte hun, „jeg kan bringe Dem de bedste Efterretninger, Barnet er vel antaget, og her bringer jeg Dem Beviset, De kan være sikker paa at det vil blive passet og pleiet med sand moderlig Omhu, for det er ikke hos fattige Folk, som gjøre det for Pengenes Skyld, nei, Fru Clemmensen er en Kone, som — —“

„Ja Gud bevare os, jeg tvivler slet ikke derom; men det er dog en fordømt Historie!“

„Hvorledes, min Herre! en fordømt Historie? jeg

troer, at dersom jeg ikke havde været og reddet Dem ud af Kniben, saa var det blevet meget mere fordømt, jeg troer vist at jeg har udrettet mine Sager vel, det skal Ingen sige mig Andet paa, saa jeg haaber at De ikke kan have Noget at bebrejde mig i den Henseende, eftersom jeg nu har handlet ganske efter Deres egne Ordre, og hvad Fru Clemmensen angaaer, saa er hun, som sagt, en Kone som — —"

"Ja Gud velsigne Dem", afbrød Grossererens hende, "det er jo slet ikke det jeg mener, jeg siger kun, at det Hele er en fordømt Historie, hvordan skal Enden blive med det Barn, nu da jeg veed — —"

Det var ikke muligt for Mad. Isben at give ham Tid til at udtale sin Mening. "Hvad veed De?" afbrød hun ham, "hvordan det skal blive med Barnet, troer De ikke at jeg bedre veed hvem jeg har bragt det til? jo jeg siger Dem en Gang endnu, Fru Clemmensen er en Kone, som i Et og Alt vil tage sig af Barnet som sit Eget, ikke for en lumpen Fordeels Skyld; men af reen Kjærlighed, der er allerede taget Amme til den Lille, den har det som en Prindsesse!" hun udbredte sig nu med sædvanlig Tungesærdighed over Clemmensens Forhold og Formuesomstændigheder, og endte med at tilføie: "jo det kan De være vis paa at jeg veed, og det kan aldrig blive nogen fordømt Historie!"

Grosserereren gif utaalmødig frem og tilbage paa Gulvet, stedsse dampende stærkere og stærkere, som om han troede ved Dampen at kunne aflede Madam Ibsens Veltalenhedsstrøm; men den var selv en fuldstændig Dampmaskine, og lod sig ikke saa let standse; endelig benyttede han et heldigt Dieblif til at afbryde hende, og for at skaffe sig Gehør, begyndte han med saa stærk Stemme som muligt:

„Jeg veed det, jeg veed det, jeg kjender jo Capitain Clemmensen, det er jo slet ikke det jeg taler om, jeg mener det er en fordømt Historie med min Søns Sygdom og med Comtesens Bortreise, havde jeg blot vidst det!“

„Hvad for Noget! Ih du Forbarmende, var det Comtesens Barn!“

„Bidste De det ikke heller?“

„Ih, Du min Gud og Fader, nei! men det var dog forfærdeligt, ja see, det er Følgerne af at handle uden at vide hvad man gjør, har De nu ikke der gjort de to Mennesker ulykkelige, alene for deres Speculationsaands Skyld, og hvad har De nu ud af det? Sorg og Bedrøvelse, istedetfor De kunde have Glæde og Tilfredshed! men det følger der ud af utidig Strengthed!“

Den gode Madam Ibsen vedblev nu, med flydende Tunge at læse ham Terten, saa den arme Grosserer var nærved at maatte tilstoppe sine Øren.

„Herregud!“ udbød han omsider, „jeg veed det, jeg føler det desværre, det er kun alt for sandt, men skeet er skeet, og nu er det forfælde at ændre det for Diebliffet, man maa vente Alt af Tiden, og jeg skal, fra min Side, Intet undlade; men een Ting maa De love mig, hold et vaagent Die med Barnet, man kan jo ikke vide, hvad Tiden kan føre med sig, endnu er min Søn jo ikke død, og Comtesse'n ikke heller, De forstaaer mig vel; men fremfor Alt, lad nu det Hele blive mellem os, og lad Ingen, for det første, faae nogen Underretning, hverken om Barnet eller om dets Forældre, De kan stole paa min Erkjendtlighed!“

„Gud bevare os, Hr. Grosferer!“ svarede Madam Zhsen, hos hvem Ordet „Erkjendtlighed“ opstrøede Tanken om den allerede modtagne Halvhundreddalerseddél, som muligén kunde drage flere Pignende efter sig, „De kan i Et og Alt stole paa mig, min Taushed er Dem fuldkommen Borgen for, at Ingen skal faae et Ord at vide, og da jeg er en Veninde af Fru Clemmensén, saa er det mig en let Sag, at skaffe Underretning om Barnet.“

„Ths!“ afbrød Grosfereren, „der kommer Noget! lad Ingen ane hvad vi have talt om!“

Madamen trak sig nu tilbage med en stiltiende Compliment, og Grosfereren takkede Gud i sit Hjerte, at han for denne Gang blev hende qvit, han fortrød at have valgt hende til sin Commissionair i denne Henseende; men

det kunde jo ikke være anderledes, da hun selv fra det første Dieblif havde opkastet sig dertil, og det paa en Maade, som dengang stemmede fuldkommen overeens med hans Interesse:

De to barnløse Ægtefæller Madam Knudsen og Fru Clemmenssen havde nu faaet deres kjæreste Døttre opfyldte, Enhver af dem var kommet i Besiddelse af et Bæsen, som hun turde kalde sit. Det barnløse Ægteskab fremkalder en Tomhed hos Kvinden, hvis Hjerte er skabt til en mere omfattende Kjærlighed, hvoraf Moderkjærligheden netop indtager den mere fremragende Plads. Denne Tomhed var nu forsvunden hos dem Begge, og det saa meget mere, som de Begge kunde være temmelig sikre paa, at Ingen vilde gjøre dem Moderrettigheden stridig; de kunde saaledes ganske betragte de modtagne Børn som deres egne, opdrage dem efter deres egne Anskuelser, og da Børnene vare antagne fra den spæde Alder, saa kjendte de naturligviis ingen anden Moder, og den barnlige Kjærlighed maatte saaledes udelukkende blive den til Deel, som saa tidlig var traadt dem i Moders Sted.

Disse Omstændigheder tjente til at fornye det gamle Vensskab, som allerede længe tilforn havde fundet Sted mellem disse to Familier, og under Clemmenssens hyppige og undertiden langvarige Graværelser, forfortede de ofte

Tiden for hinanden ved indbyrdes Selfkærlighed i Forening med deres Børn.

Madam Knudsens lille Jens, var nu snart tre Aar gammel, og travede med store Skridt omkring paa Gulvet med en Bliktrumpet i Haanden, eller red i fuld Galop paa en Kjøphest, uden at kunne begribe, hvorfor den lille Marie ikke vilde lege Hest med ham, men altid skulde bæres paa Armen.

„Du maa være smukt taalmodig, min Dreng,“ sagde Fru Clemmensen da stundom til ham, „naar hun bliver noget større, saa leger hun nok med Dig!“

Jens spurgte nu i Reglen hver Dag, om Marie ikke var bleven større, og undrede sig høiligen over, at det kunde vare saa længe. Saaledes bleve de to Børn opdragne sammen som Søskende, og deres barnlige Kjærlighed var en Glædeskilde for de to Pleiemødre, og naar Fru Clemmensen stundom sukkende tilbagekaldte sig sin Mands besynderlige Forstemthed, naar en bange Anelse sagde hende, at en Brødeidentviol betyngede hans Bryst, og at denne maaskee vilde falde med dobbelt Vægt paa ham, naar det vilde Kaperliv engang ophørte, og han da blev saameget mere overladt til sig selv og sine egne Betragtninger, da trykkede hun den lille Marie til sit Bryst, da sølte hun at hendes Kjærlighed var deelt, og trøstede sig ved, at hun i Barnet vilde beholde en deeltagende Trøster, der kunde

forsøde hende de mørke Diebliffe som hun havde Grund til at befrygte.

Kapitel II.

En fortvivlet Kamp.

Neppe befandt Clemmensen sig atter blandt sin vante Omgivelser, førend den mørke Tugfindighed forsvandt, og hans gamle frigeriske Aand vendte tilbage; med sædvanlig Strengthed og Nøiagtighed mønstrede han Mandskabet, og da Winden var føielig, blev Alt gjort klart til at gaae under Seil, Ankeret blev lettet, og „Overrasselsen“ gled stolt hen ad Vandet.

Raperen havde, som bemærket, en Prijs i Sigte, det var en engelsk Skonnert, som man ventede fra den preussiske Kyst. Clemmensen lod styre over mod Hveen, da han agtede at lægge sig i Rø under Den, for ikke at forraade sin Nærværelse, og for at han saameget pludseligere kunde overraske sit Bytte, og saaledes undgaae, ved en Kamp, at tilføie den formegen Skade.

Det engelske Koffardiskib var nemlig bekjendt for at være et ganske nyt, letbygget og hurtigseilende Fartøi, som tilhørte et anseeligt Handelshuus i London; flere kjøbenhavnske Grosserer havde betragtet det med misundelige og begjerlige Blikke, naar det tidligere var pas-

seret eller lagt ind paa Rheden, og under de nuværende Omstændigheder byggede flere af dem et Haab paa at komme i Besiddelse af det. Clemmensen, som dengang var en af de meest anseete og frygtede Kapere, havde saaledes allerede modtaget indirecte Vink om, at det vilde være en særdeles heldig Prise for ham, dersom han kunde tage dette Fartøi, og at det ikke vilde mangle paa solide Kjøbere, saavel til Skibet som til Ladningen; dette bevægede Clemmensen til at tage de ovenbestrevne Forholdsregler, for at tage det med saa stor Lethed som muligt.

Da han havde lagt bi under Hveen, og indtaget en Stilling, saa hans Master saa lidt som muligt skulde være synlige, blev en Mand strax sendt op i Mærset for at holde Udkig, da man havde god Grund til at antage, at Skonnerten ligeledes vilde benytte den gode Vind til at forlade Østersøen.

Han havde heller ikke bedraget sig, thi neppe en Time derefter signaliseredes allerede „en Seiler for Vinden!“ „Nu Alting klart!“ raabte Clemmensen, „saasnart vi see ham holde lige ud for Den, saa op med Roret, saa tage vi Vinden fra ham, og snappe ham som en Muus i en Fælde!“

Det gik ganske efter Clemmensens kloge Forudberegning. Skonnerten gled med udspændte Seil, som en letflyvende Maage, hen over Bandfladen, allerede befandt den

fig lige ud for den skjulte Kaper, da Clemmensen commanderede: „Op med Roret!“ og som en Grib, der styrter over sit Bytte, gennemskar „OVERRASKELSEN“ de skummende Bølger, og styrede forud mod Skonnerten, som saaledes maatte blive nødt til, enten at komme til at ligge langsids for Kaperen, eller at maatte dreie af.

Man kunde fra Kaperskibet tydeligt bemærke den Forvirring som fremstod ombord i Skonnerten ved Synet af den sig nærmende Fjende, den sagtnede sin Fart, svaaede af til Siden, og det var viensynligt at den var tvivlsraadig om, hvilken Beslutning den skulde fatte. Men Clemmensen gav den imidlertid ikke lang Betænkningstid; men sendte den en Kugle gennem Seilene, og til hans store Forundring brasede den strax Gjerkant, uden at gjøre Tegn, hverken til at ville undløbe, endnu mindre til at ville forsvare sig, uagtet den dog førte otte Svingbasser ombord.

„OVERRASKELSEN“ lagde sig nu paa Siden af den, og Skonnerten blev, uden videre Modstand, taget som god Prise. Clemmensen besteg den, og efterstaae dens Papirer, Ladning osv., en stor Deel af Mandskabet fulgte hans Exempel, uden at bemærke, at der ved denne Leilighed opstod en ligesaa stor Forvirring mellem dem, som blandt det erobrede Skibs Mandskab.

Den engelske Koffardicapitain havde imidlertid klogelig

beregnet sin Handling, og den Tvivlsraadighed de troede at have opdaget hos ham, var netop en Følge deraf. Da han vel vidste at Raperen var ham langt overlegen, saavel med Hensyn til Skyts som til Mandskab, saa en Kamp mod ham dog neppe vilde føre til noget heldigt Resultat, saa havde han klogelig sørget for en Escorte, og signaliseret en svensk Fregat, som ogsaa havde tilfagt ham sin Bistand.

Clemmensens kloge Forsigtighed og Forudberegning havde derimod denne Gang indskrænket sig til Prisen alene, ligesom hans Mod og Dristighed heller ikke tillod ham at gjøre mange Ophævelser over enhver Bagatel, han blev derfor ikke lidet forundret, da der pludselig raabtes fra Merset: „en Seiler i Lø!“

Hurtig bragte han sit Mandskab i Orden, bemægtigede sig Skonnertens Papirer, og gik atter ombord i sit eget Fartoi; men hans Besætning havde dennegang ladet sig henrive for meget af Glæden over den lette Seier og Forudbevidstheden om det rige Bytte, som vilde blive dem tildeel, og derover glemt deres sædvanlige Marvaagenhed, saa den anmeldte Seiler var dem allerede saa nær, saa det tydeligt viste sig, at det var en svensk Fregat, som holdt lige ud mod dem.

„Saa gid begge de fordomte Hunde maae komme til at bide Søgræs!“ raabte Clemmensen, og stampede for-

bittret i Dækket, „de have overlistet os, og vi ere gaaede i Fælden; men vent kun, det bliver da ikke den første Fregat vi have klaret det med!”

„Og heller ikke den første Brig, som har klaret det med en Fregat eller to!” brummede en firrskaaen Matros.

„Du har Ret, min Gut!” svarede Capitainen, „Briggen „Lougen” har vlist os at det mageligt kan lade sig gjøre, var Du kanskee ellers med der?”

„Na ja, det kan nok hælde sig!”

„Na, saa veed Du hvordan det engelske Krudt lugter, nu skulle vi engang til en Forandring sætte Smag paa det Svenske. Klar til at slaaes, Gutter!” tilføiede han gjennem Raaberen. Briggen var i Reglen stedse klar til at slaaes, saa Ordren var saagodtsom udført iforveien. Fregatten nærmede sig mere og mere, og hilstes fra den engelske Skonnert med et dundrende Hurra, idet den forsøgte at lægge bort fra Briggen.

„Splintre i Jeres Kallun, I Hallunker!” raabte Clemmensen, „troer I at kunne narre mig? Ned at fornagle hans Roer, og lad ham saa drive af for Binden; gjør han Mine til Modstand, saa skal jeg for skyde ham i Sænk, end han skal undløbe!”

Ordren blev hurtigt udført, mendens han bortledede Besætningens Opmærksomhed ved nogle Rugler igjennem Seilene.

Briggen blev nu atter saa hurtigt, og saa godt som muligt lagt i Lø under Den, medens Fregatten nærmede sig som en ildsprudende Drage med udsplændte Binger, og sendte sit første tordnende Lag mod Briggen.

Dog paa Grund af Afstanden og Briggens heldige Stilling gjorde det ingen synderlig Virkning, og blev derfor besvaret med et kraftigt Hurra.

Fregatten nærmede sig stedse mere, men Clemmensen benyttede sig af Leiligheden, dreiede sig tværskibs for den, og gav den et Lag gennem Forstavnen; men Fregatten besvarede det kjæft, og snart vare begge Skibe indhyllede i en tyk Krudtdamp.

Briggens lavere Batteri tillod den at bibringe Angriberens adskillige velrettede Grundskud; men det lod til som Intet vilde virke paa den, stedse og regelmæssigt sendte den sine Lag mod Raperen, som besvarede dem med samme haardnakkede Udholdenhed. Allerede var Takkelagen slemmt forskudt paa begge Fartøjerne, Fregattens Skrog havde derimod lidt meest.

„Jeg vil lade mig kjølhale!“ raabte Clemmensen, „naar den Kjeltring ikke er kobberforhudet fra Yderst til Inderst, læg paa Siden af ham, saa entre vi ham, for at gjøre en Ende paa Legen.“

Men Fregatcapitainen havde netop den samme Hensigt, og midt under Skytses Bragen, som indhyllede Alt i Ild

og Røg, nærmede de to Kæmpende sig mere og mere til hinanden; saavel Clemmensen som den svenske Capitain stode begge, hver paa sit Dæk, med Raaberen i Haanden og ledede Angrebet. Fregatcapitainen var en høi, slankbygget Mand; med en triumpherende Mine saa han ned paa Clemmensen, og liig hiin Capitain, som faldt for Torden- skjolds velrettede Skud, svingede han sin Hat, og raabte: „Seg gratulerer mig til at bringe Clemmensen, med samt hans Roverskude til Gothenborg!“

„Det skal vi nappes om!“ svarede denne, og knyttede sin brede Næve imod ham, „Entregaster frem!“ raabte han med en Stemme, som overdøvede Skytsets Torden, „og ikke et Skud mere, førend Svensken vil entre, saa giv ham hele Laget!“

Fregatten havde her en øiensynlig Fordeel, idet dens høiere liggende Dæk gjorde det muligt for dens øverste Batteri, at bestryge Briggens Dæk, og dens Entregaster havde lettere ved at springe ned paa Briggen, end man havde ved at komme fra den, op paa Fregatten. Entrehager og Biler bleve huggede i fra begge Sider, og det var som om de to haardnakkede Modstandere vilde tilintetgjøre hinanden med et knusende Favntag.

Det var et kritisk Dieblif, da Briggens Mandskab stirrede lige ind i Fregattens øverste Rækkes Kanonmunding, det næste Minut vilde blive det Afgjørende;

rystende af Kampbegjerlighed og beredte paa Alt, stode de med deres Pigge og Huggertier og ventede paa Angrebet.

Da stormede de Svenske med rasende Hestighed ned mod Briggens Dæk; men i samme Dieblis, som de betraadte Rælingen, lod Clemmensen sit Skandsebatteri spille, som han havde ladet med Skraa og Kardætsker, og det udøvede en frygtelig Virkning paa de Stormende: af alle de, som vare i Begreb med at springe ned paa Dækket, var der kun to, som naaede det, de Øvrige sank ned mellem Skibenes sorte Sidevægge, for aldrig mere at komme tilsyne; men Fregatten havde en stærk Besætning ombord, og førend Clemmensen kunde faae Tid til at lade sit Skandsebatteri paany, var allerede en ny Række Angribere sprunget ned paa Dækket.

Den svenske Capitain, som var fuldkommen sikker paa sin Seier, tog ikke i Betænkning, at følge deres Exempel, og med sin Huggert i den ene Haand, og Raaberen i den Anden, stod han snart i de Kæmpendes Række; men der ventede dem en varm Modtagelse og en haard Modstand. Røpergasterne vare ikke vante til at vige fra deres Plads, og holdt sig haardnakket heelt ude ved Skandseklædningen, saa det ikke blev muligt for flere Svenskere, at komme ombord hos dem.

„Nu frist Mod!“ raabte den svenske Capitain, „det er, Djæveln fare i mig, ikke Tordenstjold vi har for os!“

„Det skal Du dog ikke bande paa!“ raabte Clemmensen og trængte sig hen imod ham med hævet Huggert.

Men ogsaa her var Fordelen paa Fregatcapitainens Side, han var fra Ungdommen oplært til Krigsstanden, og forstod at haandtere sin Klinge, med eet Slag havde han afvæbnet Clemmensens, hvis Klinge sloi langt hen ad Dækket.

„Slaa til Gutter!“ raabte han rasende, og foer, som en tirret Bjørn, ind paa sin Modstander, hvem han nu angreb med de blotte Næver, i det Dieblis da denne, vis paa sin Seier, stod med sænket Klinge.

I et Nu havde han omslynget ham med sine sene stærke Arme, og tildeelt ham et Favntag, der ikke gav den saakaldte Bjørneomsfavnelse synderligt efter. Fregatcapitainen, som vel var et Hoved høiere end Clemmensens, havde her ingen Fordeel af denne Overlegenhed, forgjæves søgte han at slide sig løs fra det uvelkomne Favntag, stedse fastere slyngede de kraftfulde Arme sig om ham, den høie Skikkelse vakkede, ængstelig saae han sig om; men ingen af hans Folk kunde komme ham til Hjælp, de havde Alle fuldt op at bestille, Enhver for sig; thi Clemmensens Folk havde hørt Udraabet; „Slaa til Gutter!“ og de sloge til.

Da lykkedes det ham endelig, ved en voldsom Anstrengelse, at frigjøre sin høire Arm, han greb strax Clemmensens i Haaret, og forsøgte at bøie hans Hoved tilbage,

for saaledes at løsrive sig fra ham; men han kunde ligesaa gjerne have taget en Tyr ved Hornene, og forsøgt at omdreie dens Hals, det vilde have lykkedes ham ligesaa godt; thi Clemmensens Nakke lod sig ikke bøie, tvertimod, da han mærkede, at hans Modstander dog havde faaet en Arm fri, saa slap han med sin venstre Arm, og greb ham i Struben; som Jernskruer omklamrede hans Jingre Fregatcapitainens Hals; det var ikke længere muligt for ham at holde sig opreist, han sank mere og mere tilbage, stedse nærmende sig til Kælingen; Skandsesklødningen var nedskudt, endnu et Skridt, og der vilde ikke længere være Godsæste, han tumlede, men vedblev i Faldet at holde fast i Clemmensens Haar, og begge styrtede over Bord, i saa Secunder svævede de over det gabende Dyb, et Bladst — og de skummende Bølger luffede sig over deres Hoveder. Et Forsærdelses Udraab lod over begge Fartøierne; thi uagtet den hidtige Fægtning, havde dog ingen af de stridende Parter tabt sin Anfører af Sigte, men været Bidne til at de Begge styrtede i Havet. Alle stormede hen til Skandsen, ikke længere kampbegjerlig stillet ligeoverfor hverandre, men i forvirret Blanding ved Siden af hinanden, og stirrede med forventningsfulde Blikke ned i det svælgende Dyb, som om de dersfra ventede Ordre til at fortsætte eller afbryde Kampen, den bedøvende Larm af Vaabnenes Bragen, blandet med kraftige Eder, var

pludselig forstummet, og der var Leilighed til at kaste et Blik hen over det blodige Dæk, hvor Saarede og Døende laae imellem hverandre.

Kapergasterne havde „flaaet til“, derom vidnede de faldne Svenskeres Antal, som var mere end dobbelt saa stort som de faldne Kapergasters; men paa Fregattens Dæk stode endnu flere Kampberedte, kun ventende paa Leilighed til at undsætte deres Kammerater, dog, Diebliffets Alvorlighed afvæbnede dem Alle. Vel gjordes der fra begge Sider Miner til at ville springe ud i Havet, for at hjælpe Enhver sin Capitain, men et almindeligt Udraab forhindrede det, da det var indlysende at det kun vilde frembringe Kamp i Vandet, som sikkert vilde skade de to nedstyrtede Kæmpere mere end det kunde gavne dem.

Tause, og med spændt Opmærksomhed, stode de der; men de Kredse, som et nedfaldende Legeme altid danner i Vandet, vare forlængst udsleltede af nye Bølgekast, og Intet lod sig tilsyne andet end Havets Skum, som pidskede op mod Skibenes Plankesider.

Paa Kjøbenhavns Toldbodbastion og Bro stode flere Mænd fordybede i Samtale, og endstjøndt det allerede var henimod Aften, saae man dem hyppigt rette deres Riffelter ud over Østersøen, som om de ventede een eller anden Seiler.

„Seer Du“, sagde een af dem til sin Sidemand, idet han pegede hen mod to corpulente Mænd, som stode noget foran ham. „Seer Du Børskongerne, den tykke Christensen og Frederiksen, der staae de, see hvor travlt de have med deres Rifferter, jeg tør vædde de have en Speculation for, angaaende den engelske Skonnert; men om de saa ti Gange har engageret Clemmensen til at tage den, saa bliver den neppe deres!“

„Hvorfor ikke?“ svarede den Adspurgte „De have jo nu eengang for Alle en Gæstelykke til Alt hvad De foretage sig, det kan man kalde et Held!“

„Et Held? nei det er en forsigtig Speculationsaand, en klog Forudberegning af alle Omstændigheder og ved enhver Handling.“

„Ja, naar en Handling har heldige Følger, saa siger man at den var klogt beregnet, og har den uheldige Følger, saa har den naturligtviis været daarligt beregnet, kort sagt, ligesom man bedømmer et Menneske efter dets Klæder, saaledes bedømmer man ogsaa en Handling efter dens Følger, og det er dog bagvendte Slutninger.“

„Hvad siger Du da om Frederiksens Speculation, med sin Sønns Giftermaal, hvorved han bragte Tredsfindstyvetusinde Daler ind i Familien?“

„Og hvad siger Du om Christensens ditto ditto, som faldt igjennem? den Gang havde han intet Held, der kom

en Streg i Regningen, og saa var det naturligtvis slet speculeret."

"Ja, da seer Du dog at Deres Speculationer i Almindelighed lykkes."

"Fordi de for det meste have Geld dertil; jeg har seet de klogeste og bedst beregnede Planer strande, ofte paa ganske ubetydelige og usorudseelige Omstændigheder, medens jeg paa den anden Side ligesaa ofte har seet Bukken løbe blindt hen paa Havrelisten; men hvorfor mener Du at Skonnerten neppe vilde blive deres, i det Tilfælde at den blev taget?"

"Fordi jeg har hørt hviske om, at Grosserer-Societetet, med Undtagelse af de to Nævnte, skulde være enige om at købe den for fælles Regning."

"Ja saa, men see, see hvor Frederiksen lader Rifferten synke og stamper i Jorden, ja ja, det er jo heller ikke afgjort, at han altid skal have Geld."

De to omtalte Personer stode imidlertid fordybede i en ivrig Samtale.

"Saa Du den imorges da den løb ud?" spurgte Frederiksen.

"Ja vel saa jeg den!" svarede Christensen, "det er den nydeligste Seiler som nogen Mand vil ønske sig, det er en Reising og en Takkelage, og saa den hurtige Seilads!"

„Men hvor i al Verden kan den dog blive af? efter den stærke Kanonade, som man hørte i Middagsstunden, saa maa den jo vistnok være taget, for det kan dog aldrig tænkes muligt at den — —“

„Skulde have taget Clemmensen“, afbrød Christensen ham, „nei, det har vist ingen Nød; men den Kanonade kan aldrig have hidrørt fra de to Fartøier, der maa have været tredie Mand i Spillet; thi Clemmensen behøvede neppe at gjøre et saa haardt og langvarigt Angreb paa Skonnerten, og den vilde endnu mindre kunne have forsvaret sig saalænge!“

„Jh, sy for en Ulykke! hvorledes mon det da hænger sammen?“

De to Speculanter som begge vare interesserede for Udfaldet, brøde forgjeves deres Hoveder med at finde det Rette; at der maatte have tildraget sig noget Uventet, som maaskee havde havt ubehagelige Følger, var udenfor al Tvivl, og for Grosserer Christensen især, som paa en Maade, skjønt uden Clemmensens Vidende, var traadt i et Slags Familieforhold til ham, havde det noget piinligt ved sig, at hans Sønnedatters Pleiefader maaskee ikke længere var blandt de Levendes Tal, eller, hvad som egentlig forekom ham endnu værre, var bleven ødelagt.

Pludselig raabte Frederiksen: „der kommer han, der er han!“

„Hvor?“ raabte Christensen, og satte hurtigt Rifferten for Diet.

„Derovre, i Retning mod Hveen!“ svarede Frederiksen.

Alle Rifferten vendte sig strax i den betegnede Retning, og man saa virkelig et letbygget Fartoi, for fulde Seil styre ind mod Rheden.

Forventning og Nysgjerrighed stod præget i Alles Blikke, forfjællede Reflexioner hørt fra alle Kanter, endelig lod Christensen Rifferten synke, og udbød med nedslaaet Mine:

„Men det er jo ikke „Overraskelsen“, det er jo den engelske Skonnert!“

Jo nærmere Seileren kom, jo tydeligere viste det sig at Christensen havde Ret, det var virkelig den skjøntbyggede og hurtigseilende Skonnert, der i fuldkommen uskadt Stand, let som en Fugl, hoppede hen over Bølgerne. Men hvor var da Clemmensens, hvor var „Overraskelsen“?

Kapitel III.

Reisen.

En let Brise krusede Øresundets speilblanke Bover, som i dette Dieblis gennemskares af en danst Galease; den lette Lustning var neppe tilstrækkelig til at holde Seilene

udspændte, og langsomt gled Fartøiet op ad Sundet, overladende det til de Ombordværende, i saa meget fuldere Maal at nyde den skønne Udsigt mod Sjællands Østkyst og det nærliggende Skaane.

Middagsolen udbredte sine oplivende Straaler over begge Nabolandskaberne, og fremviiste dem i malerisk Belysning for de taus Beundreres Blik.

Paa Dækket stode to Damer, den Ældre af dem saae med længselsfulde Blikke mod Norden, medens den Ungres veemodige Blik stirrede mod Syden, mod den Egn, hvorfra de kom.

Det var Grevinde de Beaufort og hendes Datter, som efterat være gaaede ombord ved Vedbek, nu besøgt sig paa Reisen.

„Men min kjære Moder!“ udbrod Comtesse, „det forekommer mig virkelig, som den gode Capitain har truffet altfor omstændelige Forholdsregler for vor Skyld, og udviist os altfor megen Opmærksomhed, at indrømme en særegen Rahyt for vore Personer alene, paa en saa kort Reise, som kun kan vare nogle Timer, hvilken Tid vi for Størstedelen tilbringe paa Dækket, forekommer mig dog virkelig at være formeget!“

„Deraf seer Du,“ svarede Grevinden noget forlegen, „at det ikke ere de Franske alene, som kunde være galante,

ogsaa den danske Nation udviser en lignende Adfærd mod vort Røn."

"Ja det maa jeg indrømme," gentog Comtessen, "at hele hans Opførsel, forsaavidt som jeg endnu har havt Leilighed til at bemærke den, langt har overtruffet de Begreber, som jeg havde dannet mig om Søfolkene her til Lands; men jeg kan desuagtet ikke begribe, hvortil vi behøve en Rahyt med to Hængesøier, vi have jo dog ingen Reise for, som kan udkræve længer Tid, end til henimod Aften?"

Grevinden gav et undvigende Svar, og søgte at henvende Eugenies Opmærksomhed paa de skønne Landskaber, som til Høire og Venstre laae udbredte for deres Blikke; men en bange Anelse opsteg i Comtessens Bryst, skulde det være muligt, at hendes Moder kunde have foresat sig en længere Reise? Skulde hun virkelig have taget saa lidet Hensyn til sin Datters eneste Lykke og Glæde, hvoraf hendes Liv, saa at sige, var afhængig? Nei det kunde ikke være muligt? og dog — var det ikke hendes Moders høieste Ønske, at gjensee sit Fædreland, og byggede hun ikke derpaa Haabet om, atter at blive gjenindsat i sine forrige Rettigheder? og nu, efter de stedsundne Begivenheder, kunde det da ikke tænkes, at hun med saameget større Begjærighed vilde gribe Leiligheden til at forlade et Land, hvor hun havde hentet Skændsel og Vanære?

Comtesse'n besluttede nøie at give Alt paa Alt, og hendes Frygt fik ny Næring, da hendes Moder, efter kort Tids Forløb, foreslog at gaae ned i Kahytten.

„Hvorfor ikke nyde den skønne Sommerdag paa Dækket?“ udbød hun „og dvæle ved den herlige Udsigt, som Du nylig selv anpriste for mig. See! hvad er det for en stolt Bygning der til Venstre, som med sine Taarne og hvidgraae Mure hæver sig bag de grønne Bolde og speiler sig i Havet? den staaer jo der ved det smalleste Sted af Sundet, som en truende Ræmpe, der vilde forbyde os Gjennemgangen!“

„Jeg veed det ikke rigtig mit Barn“ svarede Grevinden. „Det er Kronborg Fæstning, mine Damer!“ meldte Capitainen, som havde hørt Spørgsmaalet „og bagved den seer de Højsfingør, nu ere vi den strax lige paa Siden; men det begynder at lufte godt, og vi behøve nu ikke længere at spille Tiden, men kunne forstærke vor Seilads, vil De derfor nyde Synet af denne gamle Fæstning, saa behag at benytte Diebliffet; thi vi ville snart være forbi den.“

Grevinden havde, under denne korte Tale, tilkøst ham flere bethydningsfulde Diekast, for at standse hans Forklaring, men han forstod dem ikke, og vilde netop, med et spørgende Blik, henvende sig til hende, da Comtesse's paafaldende Blegthed tildrog sig hans Opmærksomhed.

„Men min Gud, Moder!“ udbød hun, „forbi —

forbi den; men vi skulle jo ikke længere end til Helsingør, hvorfor da seile hurtigere, hvorfor forbi den?"

Capitainen fattede nu, at Comtesseu maatte være uvidende om Rejsens Maal, og at han saaledes, uden selv at vide det, havde grebet forstyrrende ind i en Handling, Grevindens forlegne Mine, og Comtesseus stigende Uro, overbeviste ham endnu yderligere derom, og da Eugenie, forglemmende sig selv, udbrød: „O Moder, hvad gjør Du! er det muligt, Du reiser til Frankrig!“ da vidste han intet bedre, end at tilbyde den halv Alsmægtige sin Bistand, og ledsagede saaledes begge Damerne ned i Kahytten.

Taus og villieløs lod Comtesseu sig føre ned, og da Capitainen, som indsaae, at hans Nærværelse her vilde være upassende, hurtig havde fjernet sig, skjulte hun sit Ansigt i Hænderne, og udbrød i en lydelig Sulk. Det stod nu klart for hendes Blikke, at hendes Moders gamle Adelsstolthed havde følt sig saa dybt krænket, saa hun for enhver Priis vilde søge at gjenoprette den, hun kunde ikke Andet, end i sit Hjerte billige det, da der jo dog intet Gaab var om en Forening med den hun elskede; men den som maa være Offeret, hvem Slaget rammer, den bløder ogsaa derved, og saaledes var det intet Under, at hendes Hjerte blødte, da hun pludselig saa sig som Offeret, paa hvis Bekostning den tabte Ære skulde gjenoprettes, pludse-

lig saae sig for bestandigt skilt fra Gjenstanden for sin første Moderkjærlighed, fra Alt hvad hun elskede.

„O Gud, Moder!“ gjentog hun med qvalt Stemme, idet hun betragtede Grevinden med et Blik, som bar Præg af den dybeste Fortvivlelse. „O Gud, det er ikke muligt, vi skulle til Helsingør! ikke sandt, vi skulle jo ikke bort? o Gud, Moder, saa tal, tal dog!“

Grevinden befandt sig i en meget vanskelig Stilling; hun frygtede, at Eugenie ikke skulde have Kraft til at bære Diebliffets Smerte, og dog gaves der, efter hendes Overbeviisning, intet andet Middel til at sikre sin Datters Fremtid, og skjule det Skeete for Verdens Øine, hun greb begge hendes Hænder, og sagde i den kjærligste Tone:

„Fat Dig, mit Barn, fat Dig, for Diebliffet er det nødvendigt, vi maae bort, vi kunne jo dog ikke forblive paa Professorens Landsted, og selv dersom vi kunde det, saa vilde det jo dog ikke forandre Omstændighederne, vi vilde dog stedse være udsatte for bittre Grindringer, stedsse være nødt til at leve skjulte, uden at kunne træde ind i det Samfund, som har krænkert og fornærmet os saa høiligen, fat Dig, og lader os afvente Alt af Tiden, vi ville skrive til Kjøbenhavn, skrive til Carl!“ tilføiede hun hurtigt, da hun saae sin Datter synke asmægtig hen, „for Guds Skyld, min kjære Eugenie, mit eneste og sidste Haab, fat Dig!“

Men Eugenies Hjerter var i Diebliffet blevet altfor

overvældet af smertelige Følelser, til at hun saa hurtigt kunde fatte sig, hun saae en Afgrund aabne sig for hendes Fødder, saae sig pludseligt skilt fra Alt hvad hun elskede, og først da en mægtig Taarestrøm banede sig Vej gennem hendes Dine, først da lettedes det beklemte Hjerte lidet; men langt fra ikke nok, til at blive Herre over den stille Græmmelse, som med mægtig Haand truede at tilintgjøre hende, og efter at have givet sin Smerte Luft i en heftig Sulk, hensank hun endelig i en bevisløs, feberagtig Sovn.

Grevinden sad i spændt Forventning ved hendes Leie, uhyggelige Billeder affpeilede sig for hendes Sjæl, og Bevidstheden om, at hun havde handlet i samme Aand som Grosfereren, og tilfødesat sit eneste Barns Lykke og Tilfredshed for sine egne Hensyn, traadte stedse klarere for hendes Blik; men — Loddet var kastet! og det var ogsaa forfaldet at gjenkalde den allerede halvt udførte Beslutning.

Allerede begyndte Solen at dale, og man nærmede sig til Vesterhavets skummende Bover, huult og eenstonende, væltede Bølgerne sig mod Jyllands Vestkyst, tunge Uveirsskyer samlede sig paa Horizonten, og et Uveir truede med at bryde løs. Snart kappedes Stormen med Vesterhavets brølende Bølger, som fraadende brødes mod Dæmningerne, en fjern rullende Torden bebudede at Uveiret nærmede sig, det lette Fartoi kastedes fra Bølge til Bølge som en Fjeder-

holt, medens Tongværkets og Stængernes Bragen forøgede Larmen, og enkelte Lynglimt begyndte at adsprede det Mørke, hvori Alt havde indhyllet sig.

Endnu stedse laae Comtessen henstrakt i en bevidstløs Dvale, hendes Bryst arbeidede heftigt og hendes Aandedræt var tungt; pludseligt udbredte en Rædsel sig over hendes blege Ansigt, hun reiste sig halvt op, og udbrod med vildt stirrende Blik og udbredte Arme;

„Hjælp! Hjælp! Carl red mig, Bølgerne opsluge mig, de rive mig ned i det svælgende Dyb, de dandse skumklædte over min Jøse, red mig!“

Grevinden bøiede sig deeltagende og dybt bekymret over hende, hun slyngede sin Arm om hendes Nakke og forsøgte at holde hende opreist; men Skibets heftige Slingren forhindrede hende i at tage en fast Stilling, hun maatte slippe, og Comtessen vedblev idet hun sank tilbage:

„Carl, hvor er Du, hvor er Marie? ak, I ere borte, I have forladt mig, det skrækelige Dieblif er kommet, hvori jeg forgjæves raaber om Hjælp, o Gud, o Gud!“

Hun vendte sig til Siden og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Et frygteligt Lynglimt, ledsaget af et bedøvende Tordenskrald, oplyste i dette Dieblif Røhytten. Eugenie soer paany forfærdet op og udraabte:

„Min Gud! hvor er jeg?“

„Berolig Dig, mit Barm!“ svarede Grevinden, „Du er hos din Moder, som med blødende Hjerte vaager over Dig!“

„Åh, nu veed jeg det! det er ingen Drøm, det er den skræffelige Visshed; jeg er paa Havet, som truer med at opsluge mig, skilt fra Alt hvad jeg elsker, langt, langt borte, jeg skal ikke gjensee Eder oftere, o Moder, Moder!“

Grevinden følte sig gennemtrængt af en usigelig Smerte, hun havde handlet efter sin bedste Overbeviisning, og i den bedste Hensigt, for at redde sin Datters Ære og sørge for hendes Fremtid; men havde Begjerlighed efter at hevne sig paa Grosserereren, ikke dog været en af Hovedbevæggrundene til hendes Handling? og var det ikke tænkeligt, at hun netop nedbrød og tilintetgjorde sin Datters Fremtid, dersom denne Handling maaskee virkede ligesaa uheldigt paa hende, som paa Carl Christensen, desuden var det jo ganske usikkert, hvorvidt Napoleon vilde gjengive og tilfikkre hende sine fordums Besiddelser i Frankrig, og hun vilde da muligt endogfaa blive udsat for Armod, eftersom den ubetydelige Rest af hendes Formue med hver Dag var i Aftagende, og hun nu for Reisens Skyld havde maattet gjøre betydelige Opoffrelser.

Disse Tanker gennemkrydsede uophørligt hendes Hoved, og hun ønskede sig tilbage til Professor Beckmanns Landsted, for der i No at afvente et bedre Udfald, i Stedet for

at hun nu, ved en overilet Handling, maaskee havde udsat sig for det Værste; men det var for sildigt!

Uveirets Hestighed forøgede i høi Grad hendes Uengstelighed, og hun kunde ikke undlade at erkyndige sig om Capitainens Mening; men den koldblodige Sømand forsikrede hende smilende, at det var en Bagatel; som Intet betydede, og at det Hele kun var en lille Dravat, som snart vilde være overstaaet.

Det varede imidlertid ikke længe, førend det tydeligt mærkedes, at Mandskabet arbejdede ved Pomperne, og at Fartøiet altsaa maatte have lidt en betydelig Skade, dog, Grevinden, som desuden var ukyndig i dette Sag, var altfor meget beskæftiget med sin Datter, til at hun skulde have gjort sig nogen Betænkning derover.

Comtesens feberagtige Tilstand forværredes med hvert Dieblif, og Grevinden indsaae nu tydeligt, at en længere Søreise vilde have meget uheldige Følger for hende; hun besluttede derfor at ofre Alt for at redde sin Datters Liv, og om muligt formaae Capitainen til at landsætte dem i Havre.

Det vilde vistnok have været forbundet med store Vanskeligheder, at formaae en Skibsfører til at forandre sin Cours, for en enkelt Passageers Skyld, og Grevinden havde heri foretaget sig en Opgave, som maaskee var bleven

umulig at gennemføre, dersom Tilfældet ikke var kommet hende til Hjælp.

Stormen havde lagt sig, og Uveiret var draget forbi, men endnu stedse arbejdede Pomperne; det var øiensynligt, at man seilede for en Læk, og at det neppe vilde være muligt at holde Søen ret længe, uden at søge Havn, for at faae Skaden udbedret.

Da Grevinden derfor henvendte sig til ham med sin Anmodning, svarede Capitainen hende:

„I Sandhed, Deres Naade, De forekommer mig, og det glæder mig særdeles, at vi saaledes begge kunne blive hjulpe, uden at genere hinanden; thi jeg er netop nødt til at søge Havn for mit Fartøis Skyld, og det skal saaledes være mig kjær, tillige at imødekomme Deres Ønske.

Galeasen lagde nu, for en søielig Vind, til Havre, hvor Comtesse, ikke uden Besværlighed blev landsat, tilligemed sin Moder, og de bleve saaledes nødte til at indlogere sig i et Hotel, hvor de strax søgte Lægehjælp for den haardt angrebne Eugenie.

Hendes Tilstand forværredes hver Dag, og Lægen bemærkede hovedrystende, at det her ikke var Legemet alene som leed, men at det lod til som Sjælen var underkastet endnu større Lidelser, som det ikke stod i hans Magt at helbrede.

Løvningerne af Grevindens sammensmeltede Formue,

som ikke længere erholdt nogen ny Tilstrømning, truede her med aldeles at forsvinde, og den Flid, hun hidindtil havde gjort sig for at vedligeholde den sidste udvortes Ansæelse, maatte snart forsvinde for den bydende Nødvendighed, der stedse tydeligere overbeviste hende om, at hun maaskee endogsaa tilsidst vilde mangle de fornødne Midler til at fortsætte Reisen, og saaledes blive udsat for at maatte opgive sit sidste Haab.

Den samme Sol, som kaster fine oplivende Straaler mod sorgfulde og bekymrede Hjerter, straalet ogsaa over de Glade og Livsriske, og dersom vi pludseligt kunne see alle de Blikke, som paa eengang ere rettede mod Himlen, saa vilde vi maaskee bemærke ligesaamange Glædestraalende, som Taarefyldte; thi Sorg og Glæde vandre Haand i Haand, ligesom Lys og Skygge, og der vilde ikke gives nogen virkelig Glæde, naar der ingen Sorger gaves; men Skjebnen, eller rettere sagt, Guds Forsyn, har inddeelt det saaledes, at der stundom gives Mennesker, hvis hele Liv er en uafbrudt Række af Gjenvordigheder og Sorger, medens Lykkens Sol stedse synes at skinne over Andre, dog, dersom vore Dine vare aabne derfor, saa vilde vi ligesaa ofte bemærke, hvorledes en hemmelig Sorg ofte fortærer dem, som tilsyneladende hvile i Lykkens Skjød,

medens en indre Sjæle og Tilfredshed vederqvæger dem, som ere udsatte for en ublid Skjebne.

Medens Grevinden og hendes Datter saaledes vare nærved at bukke under for Sorg og Befymring, vandrede et glad og lykkeligt Par ad Strandveien; den unge Pige flyngede sig glad og tillidsfuld til sin Fedsagers Arm, og hoppede let og spøgende ved hans Side, medens han betragtede hende med inderlig Tilfredshed, og knugede hendes Arm fast til sig.

Det var Jeannette og hendes Forlovede.

Spøgende, og Arm i Arm, vandrede de ud til Grevindens efterladte Bolig, hvor Jeannette vilde overraske sin Ven, ved at vise ham det Udstyr, som Grevindens, maaſkee utidige, Gæmildhed, havde forsynet hende med; thi dersom den unge Pige havde kjendt hendes virkelige Omstændigheder, saa vilde hun neppe have modtaget en saa betydelig Gave, nu derimod var det hende naturligviis en Glæde at kunne føre sin Tilkommende ind til det smagfulde Udstyr, som hun kunde byde ham.

Den unge Malermester Hansen, saaledes var hans Navn, hvis Mesterstykke nylig var blevet bedømt og antaget, sølte sig særdeles lykkelig og tilfreds ved at betragte alle disse Gjenstande som Sine, henrykt omfavnede han sin Elskede, og de Vægge, som nylig havde gjenlydt af

Sutte og Beeklager, gjenløde nu af Glædesudbrud og muntre Sange.

Indtil Flyttedagen kunde de, med Professor Bechmanns Tilladelse, benytte de Localer, som Grevinden havde leiet og forudbetalt til den Tid, og de besluttede derfor at feire deres Forening her i det landlige Paulun, for, efter en munter Skovtour, at kunne tilbringe Aftenen der i Selskab med flere indbudne Venner og Bekjendtere.

Et Par Maaneder efter Grevindens Afreise feiredes denne Fest, og de forbivandrende Skovgjester standsede uvilkaarlig paa Veien, for at lytte til de Glædesfange, som tonede derfra.

Kapitel IV.

„Ovrrasselsen“.

Endnu stode begge de kæmpende Parter ubesluttede paa „Ovrrasselsens“ Dæk, uden Overhoveder, og, trætte og ulystne til at fortsætte Kampen, trak begge Parter sig bort fra hinanden; langsomt besteg Svenskerne atter Fre-gattens Dæk, medens de danske Kapergaster, tause og alvorlige, betragtede hverandre, uden at forhindre dem deri.

Da dukkede pludseligt et skumbedækket Hoved op af Havet, og udblæste, lig en Hvalfisk, tykke Vandstraaler gjennem Næseborene.

„Red med Fangelinen!“ raabtes der, og fra begge Fartøier nedkastedes iilsomt Louge og Viner for at opfange Svømmeren, i hvem man fra begge Sider ventede at gjensee sin Capitain; men Svømmeren arbeidede sig hen mod Kaperskibets Sider, og snart stod Clemmensens atter paa dets Dæk. Et dundrende Hurra lod fra Kapergasterne, medens han rystede Vandet af sig, og forsøgte, ved at stikke Fingrene i Ørene, at faae det indtrængte Vand til atter at flyde ud.

„Hvor er den svenske Capitain?“ spurgte de, idet Svenskerne opmærksomt lyttede til.

„Han har lagt sig for Anker dernede!“ svarede Clemmensens, og rystede sig gjentagent, „han sandt det lettere end at føre mig til Gothenborg!“

Kapergasterne stillede sig paany i Slagorden, og ventede paa Tegn til at fornye Kampen; men Svenskerne, som deels havde lidt et stort Tab, deels havde mistet deres Capitain, og ikke dristede sig til, under en ung og uerfaren Lieutenants Kommando, at optage Kampen paany, havde allerede begyndt at lægge fra Borde, og forsøgte, saa godt som deres forskudte Taffelage vilde tillade det, at komme op for Vinden. Gjærne havde Clemmensens gjort Fregatten til Prise, men deels var hans eget Fartøi altfor meget beskaadiget, til at kunne tage det sværere Ditto, hvis Besætning desuden endnu var stærk nok til at kunne gjøre kraftig

Modstand, paa Slæbetoug, deels havde han Grund til at befrygte, at hans allerede gjorte engelske Brise vilde benytte sig af Leiligheden til at undfly, han besluttede derfor at lade sig nøie med, at have bestaaet Kampen paa en hæderlig Maade, og lade Fregatten styre sin egen Cours.

Det viste sig ogsaa virkelig, at den engelske Skonnert havde søgt at benytte Leiligheden til at frigjøre sig. I Førstningen havde den engelske Capitain med synligt Velbehag betragtet Kampen, da han nærede den sikkre Forudoverbeviisning, at Kapergasten nødvendig maatte bukke under i den ulige Kamp, og han forsømte derfor det beleiligste Dieblis til at gjøre sit fornaglede Roer brugbart, men da det tydeligt viste sig, at Fegtingen vilde tage et modsat Udfald, havde han med Ivrighed begyndt paa, atter at gjøre sig sløt.

„Gid jeg maa blive vindtørret som en Glynder?“ raabte Clemmenssen, „troer jeg ikke at den Hallunk har i Sinde at løbe fra os, op med Roret, og lad os tage Binden fra ham!“

Med stor Besværlighed blev Ordren udført; thi saavel Briggens Taffelage som dens Skrog var saa ilde tilredt, saa den neppe vilde lyfste Roret, dog, da Skonnerten endnu ikke havde faaet sit Roer frigjort, lyffedes det dem at komme op for den, og affkare den Udveien til at undløbe.

„Splintre i Jeres Kallun, I Jerstvandskarle!“ raabte Clemmensen over til dem, og truede med den knyttede Næve, „troe I at jeg har ifinde at gaae herfra med en Dragt Brygl og en lang Næse? nei, Jeres Nævestreger med Fregatten skal ikke nytte Jer Noget, saadan en Kammerat have vi seet før, og Jeres Filurerier, dem kjende vi saa nøie, nu ere I vel saa artige at gaae et lille Dieblif med til Kjøbenhavn?!“ tilføiede han, med spottende Høflighed, idet han tog Hatten af „thi ellers kommer jeg nok til at uleilige Jer med et Par Rundebrød, eller en Skæfuld graae Urter!“ Det viste sig imidlertid, at det var lettere sagt end gjort; thi vel var Skonnerten ikke i Stand til at kunne modsætte sig Briggens Kanoner, men denne var ligeledes ude af Stand til at kunne bugseri noget andet Fartoi, og Clemmensen besluttede derfor, tilligemed en Deel af sine Folk, at gaae ombord i Skonnerten, medens den øvrige Deel maatte blive tilbage paa Briggen, for at istandsætte den saa godt, som det under Omstændighederne kunde lade sig gjøre, og derpaa, med en langsom Seilads, styre mod Rheden, for at faae den fuldkommen istandsat.

Den engelske Capitain, tilligemed Størstedelen af den svage Besætning, blev nu lukket inde i Rummene, medens Styrmanden, paa Clemmensens Kommando, maatte styre mod Kjøbenhavn. Nogle af Kapergasterne var allerede i Begreb med at stryge det engelske Flag; men deres

Capitain befalede dem at lade det blive oppe. „Jeg vil dog engang see“ tilføiede han, „hvorledes det flæder mig, at fare under den Klud, og høre hvad de ville sige paa Toldboden, naar de see Engelskmanden komme anstigende under sit eget Flag, men „Overraskelsen“ kommer bagefter!“

Vi vide nu allerede Grunden til Grosserernes Forundring, da de saae det engelske Fartøi let og uskadt løbe ind paa Rheden, uden at blive bugseret af Raperen; men Clemmensen havde, som sagt, forberedet dem en Overraskelse, og i det Dieblig de passerede forbi Trekroner, blev det engelske Flag pludselig strøget, og det danske heiset, under et tordnende Hurraraab.

Scenen paa Toldboden forandrede sig ligesaa pludselig, idet Alles Ansigter opklarede sig, og Udraabet: „det er Clemmensen!“ lød fra alle Munde, og snart besvarede Hurraraabet fra Skonnerten, med et lignende fra Toldboden.

Kun enkelte af Clemmensens Misundere, og hvornaar undgaaer en af Lykken begunstiget Mand at blive udsat for Had og Misundelse, snege sig fortrydelige bort, for ikke at være Vidner til hans nye Triumph, men hellere afvente en Leilighed, som kunde sætte dem i Stand til at svække det gunstige Indtryk, han allerede udøvede over den offentlige Mening.

Da Skonnerten havde kastet Anker, gik Clemmensen i Land for at aflevere sine Fanger og afgive sin Beretning.

Den næste Middag arriverede „Overraskelsen“ allerede for at blive indlagt i Dokken, og da Skonnerten var blevet udløst, fik hele Mandskabet Landlov.

Syngende og støiende begave de begede Gutter sig over Toldboden, og styrede, rigeligt begavede af deres rundhaandede Capitain, Coursen mod den navnkundige Broffensbvd, hvorfra en skraldende Ratter og kraftige Eder gjenløde til langt ud paa Aftenen, og først da den tidligere omtalte Høibaadsmands Næse glimrede i sin fulde Belysning, styrede Mandskabet efter den, som efter et Signalfyr, for at finde ombord og begive sig tilføis.

Medens Clemmensen og hans Folk dele det rige Bytte, ville vi atter vandre til en Sorgens Bolig, for at see, hvorledes den unge Carl Christensens Tilstand er blevet.

Jeanette havde hyppigen, gjennem een af Grosfererens Tjenestepiger, indhentet Underretning derom, og hun befandt sig netop paa dennes Kammer, da Pigen med en nedslaaet Mine traadte ind og fortalte hende, at det nu uidentviol var forbi med den unge Herre; sørgmodig foldede Jeanette sine Hænder og sukkede:

„Ak, saaledes kunne egennyttige Hensyn forblinde Menneffenes Dine, saa de opoffre Andres Liv derfor! og min stakkels Comtesse“ tilføiede hun i Tanterne „Gud veed

hvorledes hun vil finde sig i det, naar hun erfarer at Reisen gjeldte Frankrig, og at hun nu, for Stedse, er skilt fra sin Kjæreste, o hvor langt lykkeligere er jeg ikke i min ubemærkede Ringhed, end de som tilsyneladende ere langt mere begunstigede af Lykken; ikke for al Verdens Guld vilde jeg nu bytte med nogen af disse to Familier!"

Hun forlod dette Sorgens Opholdssted, og ilede til sit fredelige og lykkelige Hjem.

Profesor Bechmann var imidlertid vendt tilbage fra sin korte Reise, og modtog strax med deeltagende Betynning, Beretning om de stedfundne Optrin, og disses Følger.

"De havde Ret!" sagde han til Grosfereren, da han traadte ind til denne, "Kjærlighed er en Artikel, som ikke gjelder paa Børsen, men nu seer De, at den dog gjør et stort Krav paa Gyldighed!"

"O ti, ti, Ulykkesprophet!" svarede denne, "hvad har jeg for min majsommelige Stræben, hvad har jeg for alle mine kloge og heldige Speculationer, jeg vil maaskee døe barnløs, jeg vil blive nødt til at overlade min ved Flid og Udholdenhed erhvervede Formue i fremmede Hænder; alene Tanken om, at Døden maaskee i dette Dieblif trænger ind i mit Huus, bringer en kold Gysen til at gennemfare mig, og det forekommer mig, som den allerede, fra alle Krøge, udstrakte sine Arme efter mig. Ti Gange Fordømmelse over den usalige Plan med Giftermaalet! red

En dansk Rapergast. II.

(4)

min Søn, red ham, og jeg vil belønne Dem fyrsteligst! har De været ved hans Sygeleie?"

"Jeg kommer derfra! men jeg frygter næsten at De forlanger formeget, naar De fordrer at min Kunst skal redde, hvad De saa koldblodigt har tilintetgjort; tro De mig, det er langt lettere og hurtigere at nedbryde, end at opbygge."

"O ti, dræb mig ikke, jeg har gjort Alt i den bedste Hensigt!"

"Men De har her speculeret i en Andens Regning, og det er slaaet feil, her er imidlertid intet Dieblis at spille, der er indtraadt en Crisis i Deres Søns Sygdom, den vil have et afgjørende Udfald, og allerede i den næste Time vil det maaskee vise sig, til hvilken Side Udfaldet vil skee; min Vogn holder forspændt herne, kom, vi ville ile ud til Deres Landsted, for at være Vidne til det Dieblis da Crisen er tilende."

Grosserereren havde, under sin Søns Sygdom, for det meste opholdt sig inde sluttet i sit Contoir; kun sjældent besøgte han den Syge, men overlod hans Pleie til sin Kone, om hvem han vidste, at hun med moderlig Omhu vaagede over ham; thi Synet af den blege, asmagrede Skikkelse gjorde et uhyggeligt Indtryk, og Tanken om Døden, som for ham var en af de Ubehageligste, traadte, ved et saadant Besøg, stedse med forøget Kraft frem i hans Indbildning.

Billiells lod han sig føre af Professorens ned til Bognen, som derpaa hurtigt rullede ud ad Strandveien.

Taus og i ængstelig Forventning sad han der, medens tusinde ildevarslede Tanker gjennemkrydsede hans Hoved, endelig brød han Tausheden, og sagde:

„Harde man dog blot underrettet mig, havde min Søn dog blot underrettet mig hvem der var Gjenstanden for hans Kjærlighed; men endogsaa De, Hr. Professor, som dog var indviet i hele Forholdet, endogsaa De har tiet, og derved fremkaldt de Ulykker, som ellers havde været undgaaede; thi havde jeg vidst at det var Comtesse de Beaufort, jeg havde aldrig negtet mit Samtykke, aldrig foreslaaet Fru Caspersen!“

„Hr. Grosserer!“ svarede Professorens alvorlig, „behag at erindre Dem, hvor reent ud De afflog Deres Søns paastrængende Bønner, og tilbageviste alle hans Yttringer, ja tillod ham ikke engang at komme saavidt til Orde, saa han kunde underrette Dem; behag at erindre Dem, hvor, jeg kunde gjerne sige fornærmeligt, De ligeledes modsagde og tilbageviste mig, da jeg søgte at tale hans Sag hos Dem, desuden har jeg saameget Kjendskab til det menneskelige Hjertes Skrøbelighed, saa jeg fuldtvel veed, at bagefter vilde man altid have handlet anderledes, hvorimod man, medens det endnu var Tid, aldeles ikke havde forandret sin Beslutning; men lader os ikke tale mere derom,

det tjener kun til at forbittre Sindet og forværre Omstændighederne; min Kundst har imidlertid kjørt hurtig, og vi ere strax ved Deres Landsked, lader os derfor satte os, for, med saamegen Nølighed som muligt, at kunne imødegaae Deres bedrøvede Kone, som venter os med Længsel og Smerte."

Isaa Minuter efter rullede Vognen ind ad Porten, og Grosserereren og Professorens stige ud.

Med høit bankende Hjerte steg Grosserereren op ad Trapperne, og med tilbageholdt Aandedræt lyttede han udenfor Døren.

En ildevarslende Stilhed herskede indenfor, langsomt og lydløst aabnede Professorens Døren, og vinkede den nølende Fader til at træde indenfor; men han soer med Forsærdelse et Skridt tilbage for det Syn, som her frembød sig.

Med taarefyldte Dine laae hans Kone, knælende ved Siden af Sengen, med Hovedet hvilende mod Sengen-
kanten, idet hun holdt Carls Haand mellem begge sine; af den Syges Ansigt var ethvert Livstegn forsvundet, ligbleg, med tillukkede Dine og halvt aabenstaaende Mund, laae han der som et Billede af Døden, ingen Bevægelse, ikke engang et Aandedræt, forraadede at der var Liv tilstede.

Taus, og med vaklende Skridt, nærmede Faderen sig,

og sank dybt rystet ned paa en Stol; men Døden havde en saa stræffelig Skikkelse for ham, saa han ikke kunde udholde Synet af dens Billede, men stirrede hen for sig med bortvendt Ansigt.

Endelig brød hans Røne Tausheden, og begyndte med halvgvaalt Stemme:

„D, at Alting maa hedde forfildig her, ogsaa nu troer jeg at det er forfildig; thi uidentviol har han udstridt, og jeg har været Vidne til hans sidste Suk!“

Professoren svarede ikke, men nærmede sig sagte, og greb den Døendes Haand for at undersøge Pulsen, hovedtrykkende slap han den, da der intet Livstegn var at føle, greb et lille Haandspeil, som hang paa Binduesposten, holdt det for den Syges Mund, efter et Minuts Forløb betragtede det, gjorde han et bekræftende Tegn, og sagde:

„Endnu er der Liv; den Fugtighed, som har bedugget Speilets Glade, vidner om at der er et svagt Vandedræt tilstede, Krisen er endnu ikke overstaaet, og Alt er endnu ikke forbi, vi ville ile med at komme den unge livsfriske Natur til Hjælp, og endnu, med Guds Bistand, haabe et heldigt Udfald!“

Han fremtog derpaa sin Reisetaske, som han havde haft med sig i Bognen.

„De seer at jeg er forsynlig, og har forberedet mig paa alle Tilfælde!“ sagde han, idet han fremdrog en lille

Medicinflaske af den, „der er langt herfra til Apotheket, og jeg har derfor ført det med mig.“

Han talte nu nogle saa Draaber af Medicinen i en lille Skeefuld Vand, og gød det i den Syges Mund, medens han vedblev uafbrudt og med spændt Opmærksomhed at betragte ham, for at oppebie Virkningen deraf; efter en kort Tids Forløb nikkede han atter veltilfreds, idet en svag Rødme begyndte at udbrede sig paa den Syges Kinder, og Aandedrættet blev mere tydeligt, han undersøgte atter Pulsen, og sagde: „Jeg troer at kunne forsikke Dem om, at det nu vil tage en heldig Vending, lader os unde ham Ro; thi han nyder en vederqvægende Slummer, som vil styrke hans tilbagevendende Livskraft, og da, Hr. Grosserer, da bliver det Deres Opgave at lægge den sidste Haand paa Værket, ved aabenbart at tilbagekalde Deres tidligere Giftermaalsplan, og gjengive ham det Liv og den Lykke, som nu var saa nærved at blive forspildt, vi ville da, som jeg haaber, snart i Førelse feire en glad Dag ude paa mit Hysted!“

Grosserereren forraadede en heftig Bevægelse, og drog et dybt Suk, idet han foer sig med Haanden gjennem det graanende Haar; men hans Kone bøiede sig med bekhymret Mine mod Professorens, og tilhviskede ham:

„Ak, der er skeet meget under Deres korte Fra-

værelse, Grevinden og hendes Datter ere reiste, og Barnet er død!"

"For Himlens Skyld, hvad siger De mig der!" udbrød han forstrækket, „saa maatte man jo hellere ønske — — han vil jo da kun blive gjengivet til fornyet Sorg, som hans svage Tilstand ikke vil kunne bære!"

"Det er netop det som har bragt ham i denne Tilstand", svarede Fru Christensen, „det har jo ikke været muligt at dølge Sammenhængen for ham; thi han har naturligviis været altfor begjerlig efter at erfare det, han vilde tilskrive Eugenie, han vilde i Begyndelsen af sin Sygdom selv ile til hende, og for at afværge de Følger, som den pludselige Overbeviisning sikkert vilde have havt, har jeg langsomt, og med stor Skaansomhed, bibragt ham Underretning om det Skeete."

"Deri har De handlet viselig", gjentog Professorens „thi en saadan Underretning vilde, under de nuværende Omstændigheder, useilbarlig dræbe ham."

"Og med alt dette" tilføjede Grosfereren, som nu begyndte at fatte sig, „med alt dette, saa ere Grevinden og hendes Datter jo vel reiste ud af Landet, men derfor ikke ud af Verden, jeg vil tilskrive Dem, jeg vil paa det indstændigste anmode Dem om at vende tilbage, og De skal see, Alt kan endnu blive godt!"

"Nu vel" svarede Bockmann, vi ville ønske og haabe det!"

Han gjorde idet samme en afværgende Bevægelse for at paahyde Taushed, og nærmede sig til den Syge, som i dette Dieblif gjorde en svag Bevægelse, og kort derefter aabnede Dineene.

Hans Moder vilde strax ile til ham, men Lægen holdt hende tilbage idet han sagde:

„Fremfor Alt er Rolighed nu den fornemste Betingelse! Crisen er, Gud være lovet heldig overstaaet; men den ubetydeligste Anstrengelse kan have meget uheldige Følger, ikke engang Deres nylig udtalte Beslutning, Hr. Grosserer“, tilføiede han hvissende; „maa De gjentage, førend Livet er vendt kraftigere tilbage; thi den svage Skygge, som nu for Diebliffet er tilstede, kan paany dræbes ved den mindste Sindsbevægelse, selv om denne endog saa skulde have sit Udspring i Glæden. Jeg vil nu udfærdige en Recept, efter hvilken De kan afhente en Mixture, som uden tvivl vil fuldføre det paabegyndte heldige Resultat, lad ham forøvrigt kun indskrænke sig til Nydelsen af Havresuppe, naar han føler Trang dertil, og lad ham nyde usforstyrret Rolighed!“

Carl betragtede de Tilstedeværende med et roligt Smil, Kjærlighed til Livet overveiede alt Andet, og denne Opbaagnen, som overbeviste ham om, at han endnu tilhørte Livet, lod ham, idetmindste for Diebliffet, glemme de Sorger, som havde bragt ham saa nær til Døden;

han aabnede Munden og vilde tale; men Bechmann lagde blidt sin Haand paa hans Mund og sagde:

„Det haster ikke, min unge Ven! jeg vil haabe, at De nu, med Guds Hjelp, har Tiden for Dem til at kunne tale, derfor opsæt det kun lidt endnu, og sørg først for at nyde Noget, som kan styrke de tilbagevendende Livskræfter.“

Dog, efterat have været saa heftig angrebet, vendte disse kun langsomt tilbage; og næsten en Maaned hengik, under hans Moders omhyggelige Pleie, og Lægens idelige Tilsyn, førend han kunde forlade Stuen, og indaande den forfriskende Landluft.

Kapitel V.

Reiseren og Grebinderen.

Med Comtesens Helbredelse gik det hurtigere end man havde havt Grund til at formode, og den Lettsindighed, som man ofte lægger Kjønnets til Last, bidrog maaskee betydeligt til at fremskynde hendes Bedring; de hjemlige Omgivelser, som hun nu befandt sig iblandt, det kjære og velklingende Modersmaal, som nu overalt tonede for hendes Øren, virkede tillige velgjørende paa det saarede Hjerte, og endskiøndt hun langt fra ikke glemte sin Kjærlighed, men ofte drøiede med stille Beemod ved Tanken

derom, saa virkede det hjemlige Clima, og de paany tilbagevendende Barndoms minder, dog saa helbredende, saa hun, til Lykke for sin Moders stedse synkende Finantser, snart kunde forlade det sørgelige Sygeleie, og atter træde ud i den Verden, som her maaskee kunde læge de Saar, den havde bibragt hende i det kolde Norden.

Saa snart det saaledes var blevet hende muligt at forlade Havre, paaskyndede Grevinden ogsaa sin Afreise, hun havde imidlertid hart Grunde til at forandre sin Reiseplan; thi da hun havde erfaret, at Marquis de Cambrai, var en af Keiserens meget formaaende Finantser, besluttede hun at reise til Paris, for maaskee ved Hjælp af ham, saameget lettere, at faae Afgang til Reiseren.

Paa Grund af det Venstabs, som fandt Sted mellem Familierne, havde hun allerede i Barndomsaarene været bekendt med den nuværende Marquis, og det barnlige fortrolige Forhold var med Aarene vorget til et sømmere Venstabs.

Den unge Marquis de Cambrai havde saaledes tidligere været hendes mest ivrige Tilbeder, og Grevinden havde heller ikke næret den ringeste Utilbøielighed for hans Person; men det er et Fortrin, som de simplere Classer have fremfor de bedre stillede, at de kunne vælge efter Behag og efter Kjærligheden, medens disse i Almindelighed afslutte

Ægteskabet af Hensyn til Stand, Familie eller Formues-
omstændigheder.

Grevindens Fader havde saaledes befundet sig i meget trykkende pecuniaire Forhold, da den rige Grev de Beaufort anholdt om hans Datters Haand for sin Søn, den dengang langt mindre formuende Cambrai, vilde ikke have kunnet opveie imod ham, selv om han havde fremtraadt for at gjøre ham Prisen stridig, og det var derfor intet Under, at Beaufort blev den Ulykkelige, da han sølte sig rig nok til at ignorere sin Bruds misligere Forsatning, og høre hende og hendes Familie til det samme Glands-punct, hvorpaa han befandt sig.

Grevindens barnlige Udhighed og hendes Faders Forestillinger, havde snart bragt hende til at indsee Nødvendigheden af at samtykke, og sukkende tilkastede hun Cambrai den sidste Afskedshilsen, og, da han sølte sig for stolt til at gjøre sine, maaske tidligere havde, Rettigheder gjeldende, og for ædel til, ad skjulte Veie at fortsætte sine Bestræbelser, trak han sig beskedent og stiltiende tilbage, medens hun hengav sig i sin Skjebne.

Den før omtalte ungdommelige og qvindelige Let-sindighed, bidrog her ikke saa Lidet til at gjøre denne Skjebne taalelig for hende, og efterat hun først var indtraadt i nærmere Bekjendtskab med den unge Hr. de Beaufort, betragtede hun ham snart med et langt større

Velbehag, end hun havde troet sig selv istand til. Hendes Phantasi havde naturligviis asmalet ham for hende som et Strækbillede; men da den høie, ranke Yngling blev hende forestillet, da hun første Gang betragtede hans sjælfulde Dine og hans høie, hvælvede Pande, da forsvandt allerede enhver Betænkelighed hos hende, og der fremstod snart et inderligt Forhold, som havde et lykkeligt Samliv til Følge, saameget lykkeligere, som hun tillige havde den glædelige Tilfredshed, at see sin Familie glad og lykkelig, og dens forfaldne Omstændigheder gjenopreist.

Det var derfor med uskræmtet Sorg at hun saa tidlig maatte tage Enkesløret, forlade sit Hjem og Fædreland og søge sit Ophold blandt Fremmede, men det var ogsaa med ublandet Glæde, hun nu paany betraadte sin Fædrestrand, og atter tilbagekaldte de friske Barndoms-minder i sin Sjæl.

Gellerikke Marquien havde glemt sin Barndoms-Inclination, med spændt Opmærksomhed havde han fulgt hendes Skridt under hendes landsflygtige Tilstand; men i Danmark havde han aldeles tabt hendes Spor, og offrede derfor endnu stundom et hemmeligt Suk for hendes Minde.

Vi ville føre Læseren til hans Hotel.

En bred Marmortrappe, forsynet med et blank poleret Messinggelænder, førte ind i en høi og rummelig Forsal,

fra hvilken en lang Corridor løb hen til hans Contoir, hvor han for Diebliffet sad beskæftiget ved sin Pult.

Uagtet han endnu ikke havde overskredet det første halve Aarhundrede, havde Tidens Storme dog allerede begyndt at graane hans Haar; de store Bogreoler og Skabe, som, i Modsatning til det øvrige ubetydelige Meublement, vidnede om Forretningsmanden, og de store Jernpengekrine, som, fastskruede til Gulvet, vare hensatte ved Siderne af Pulten, afgave et Beviis for, at han var anbetroet en stor Deel af Finantsernes Midler.

Han lænede sig netop tilbage i Contoirstolen, og vilde kalde paa sin Tjener, da Døren idetsamme aabnedes, og denne traadte ind. Med en stum Compliment meldte han: „Fru Grevinde de Beaufort og hendes Datter Comtessen!“

„Hvorledes?“ udbrød Marquien, som troede at have hørt feil; men da Tjeneren gjentog Meldingen, kunde han ikke længere tvivle, men tilføiede: „Før Damerne ind i Salen, og bed dem vente et Dieblif, jeg skal strax have den Gre!“

Tjeneren bortfjernede sig, og Marquien standsede uvilkaarlig nogle Diebliffe, idet han udbrød for sig selv: „Skulde det være muligt? skulde hun endnu være i Live, og være vendt tilbage hertil? da vil det være dobbelt beklageligt, at hun ikke har gjort det for længe siden, jeg

vilde da med Glæde have gjort Alt, for paany at tilfikkre hende sine Besiddelser, som nu, næsten Alle, ere solgte!"

En sagte Bevægelse i det tilstødende Bærelse forraadede, at Damerne vare komne derind, og han ilede med at fremstille sig for dem.

Den Forandring, som Grevindens Ydre var undergaaet i Løbet af den sidste Snees Aar, kunde ikke Andet end være paafaldende for Marquien, dog, da han fuldt vel vidste, at omtrent det samme var Tilfældet for hans eget Bedkommende, forbigik han med ægte fransk Galanteri denne Omstændighed, og lod som han aldeles ikke bemærkede det, saameget mindre som Comtesen, der var et tro Billede af sin Moder, fuldkommen repræsenterede dennes tidligere Ungdom.

"Ah ved min Herre!" udbrod han, „mine Damer, de have beredet mig en støn Overraskelse, og jeg kan ikke sige Dem, hvormegget det glæder mig at see Dem, hvis Tilværelse jeg havde Grund til at betvivle!"

„Jeg takker Dem, min Herre!" svarede Grevinden „jeg kan ikke negte, at jeg ogsaa virkelig har stolet paa Dem, derfor kommer jeg til Dem! som den Landsflygtige, den Forladte og Hjelpeløse, der søger Beskyttelse, for at bede Dem tale min Sag hos Keiseren, og formaae ham til at gjenindsætte mig i mine Rettigheder, mig, hvis eneste

Brøde er den, at min Mand har opoffret sit Liv af Tro-
skab og Hengivenhed for sin retmæssige Konge og Herre!"

"Min Frue! vær overbeviist om, at jeg Intet skal
forsømme i den Anledning, og jeg nærer det sikke Haab,
at det ogsaa vil lykkes mig, kun maa jeg beklage, at det
ikke forlængst er skeet; thi Deres Godser ere Tid efter
anden, deels blevne solgte, deels inddragne under Regie-
ringen, kun eet er endnu tilbage, det er vel ikke det bedste
eller det meest indbringende, men det er det skønneste,
idetmindste for mine Dine; thi", tilføjede han, idet han
betragtede hende med et prøvende Blik, "det rummer
mange kjære Barndoms minder!"

"Ah, ved Marseille altsaa!" svarede Grebinderen let
rødmende.

"De har gjettet det, og det skulde glæde mig, der-
som det ligeledes rummede kjære Grindringer for Dem!"

"Unegtelig! det minder mig om de sunde Barndoms-
glæder, og om det Edselmod, hvormed De gjorde min
Opoffrelse mindre besværlig, en Opoffrelse, som jeg dog
ikke senere har havt Grund til at fortryde."

"Jeg har netop" vedblev Marquien "staaet i Begreb
med at ville tilkjøbe mig dette Gods, for der, i en glad
Grindring, at henleve mine sidste Dage; det skal nu være
mig en dobbelt saa kjær Opgave, dersom jeg kan berede

denne Glæde for Dem, endstjøndt det kun kan betragtes som en svag Erstatning, mod hvad De har tabt."

Marquien ringede, og befalede den indtrædende Tjener at servere Frokosten.

"Jeg haaber", vedblev han, "at de ærede Damer ville gjøre mig den Glæde at være mine Gjester!"

De neiede bifaldende, idet Grevinden spurgte:

"Og Deres Familie, Hr. Marquis?"

"Min Familie!" svarede han sukkende, "i den Henseende kan jeg omtrent stille min Skjebne ved Siden af Deres, Fru Grevinde, jeg er Enkemand, og dertil barnløs; min eneste Glæde bestaaer nu i at virke for mit Fædrelands Vel, det har udgjort min hele Stræben i de sidste sexten Aar, siden vor Keiser traadte i Spidsen for Regjeringen, og han har ogsaa skjenket mig sin hele Tillid, kun bebrejder han mig stundom, at jeg ikke efterlader nogen Søn, der kunde træde i mit Fodspor, og blive min Efterfølger, og det er sandelig ikke Keiserens Skyld, at jeg er forblevet Enkemand; thi han har foreslaaet mig flere anseelige Partier, men jeg har, som sagt, foretrukket at leve for Grindringen, og saaledes afflaact dem, uagtet mine Formuesomstændigheder nu ere langt bedre begrundede, end de nogensinde tidligere har været det."

"Men hvem skal da være Deres Arving?" tilføjede Grevinden.

„Jeg har tilskrevet flere af mine Slægtninge i England, og anmodet dem om at vende tilbage, men de ere altfor meget indtagne mod Keiseren, og maaskee ligeledes mod mig, da jeg er een af hans ivrigtigste Tilhængere, og De have derfor afslaaet det.“

Tjeneren meldte idetsamme at Frokosten var serveret, og Marquien indbød Damerne til at tage Plads.

Over Bordet havde Marquien først Veilighed til nærmere at betragte Eugenie, og hans Blik dvælede ofte med Velbehag paa den ungdommelige Skikkelse, som, endstjøndt den endnu bar Præg af den nylig overstandne Sygdom, dog stedse tilbagekaldte Moderens Ungdomsaar i hans Erindring.

Da han var blevet underrettet om, at Sygdom virkelig var Skyld i hendes lidende Tilstand, udbrod han:

„Et længere Ophold i det larmende Paris vil sikkert være Dem skadeligt, og jeg haaber at det landlige Gods ved Marseille snart skal aabne sin indbydende Havn for at modtage Dem; jeg vil nu ile til Keiseren, og foredrage ham Deres rejsfærdige Fordringer, lykkes det mig strax at udvirke en Audients for Dem, saa vil min Bogn være her tilbage om en Time, for at afhente Dem; Skulde den ikke indtræffe til den bestemte Tid, saa vil den sikkert afhente Dem imorgen; De ville maaskee imidlertid behage at tage til Takke med Omgivelserne.“

En dansk Kapergast. II.

(5)

Grevinden takkede, og leverede ham sit Adresskort, hvorpaa Marquien forlod dem, og neppe et Kvarteer derefter rullede hans Bogn bort, for at føre ham til Reiseren.

„Ah!“ udbrød Grevinden da de vare blevene alene, „jeg skulde kun have vidst at Marquis de Cambrai indtog en saa meget formaaende Stilling hos Reiseren, saa skulde vi forlængst været reist til Frankrig, og af, hvor meget vilde da ikke være usæet! Men jeg nærer det glade Haab, at Alt endnu kan vende sig til det Bedre. Du har vist imidlertid haft Leilighed til at bemærke, at ogsaa jeg har maattet opgive min første Kjærlighed, og dog tør jeg næsten paastaae, at Ingen har glædet sig ved en lykkeligere Egtestand end netop jeg.“

„Ak, Moder!“ svarede Comtessen, „Du glemmer, at din Kjærlighed var endnu neppe modnet, og min derimod

— — —
„Ei, mit Barn, ti! det er jo netop for at skjule Frufterne af din Kjærlighed, at vi have foretaget denne Reise; thi Du vil jo dog indsee, at den kun havde medført Sorg, og ingen Glæde; desuden“, tilføiede hun beroligende, da hun bemærkede Eugénies trøstesløse Mine, „desuden, naar vi blive gjenindsatte i nogle af vore Rettigheder, hvem kan vide, hvilket Udfald det da muligen endnu kan faae!“

Comtessen lagde ikke synderligt Mærke til sin Moders

Ord, hun havde grebet en Bog, hvis Indhold syntes at interessere hende. Grevinden havde sat sig ved Vinduet, og betragtede med stigende Deeltagelse det kjære Paris, som laae udbredt for hendes Bine.

Da rullede Marquiens Equipage atter ind i Gaarden.

„Giv Agt, Eugenie!“ raabte Grevinden, „den ædle Cambrai har været heldig i sine Bestræbelser, og har uden tvivl allerede udvirket en Audients for os, han har holdt Ord, og hans Bogn kommer allerede for at afhente os!“

Tjeneren traadte ogsaa virkelig ind strax efter, for at føre dem til Vognen, og snart førte de pustende Heste dem til Keiserens Ballads, hvor Marquis de Cambrai allerede paa den første Trappe modtog dem, for at føre dem til Audientsgemakket.

Den Beundring, som Grevinden allerede længe havde næret for den store Keiser, blev, om muligt, endnu mere levende for hende, da hun pludseligt stod Ansigt til Ansigt for ham, hans majestætiske bydende Stilling, med de korslagte Arme, det fremstrakte Been, og den stolt hævede Pande, var dannet til at indgyde en uvilkaarlig Grefrygt, og det var ikke uden en vis ængstelig Tilbageholdenhed, at Damerne nærmede sig til ham. Grevinden vilde kaste sig paa Knæ for ham; men han forekom hende, og sagde, idet han greb hendes Haand:

„Min Dame! det frie franske Folk knæler nu kun for sin Gud; men dets Keiser vil gjøre Alt for at haandhæve dets Rettigheder og Friheder, Hr. Marquis de Cambrai har foreløbig underrettet mig om Deres Begjering, det gjør mig kun ondt, at De ikke tidligere har henvendt Dem til mig; thi jeg seer mig nu kun istand til at gjengive Dem eet af Deres Godser!“

Grevinden takkede med glædestraalende Ansigt, og Keiseren vedblev:

„De Summer, som Deres Gods i de senere Aar har givet i Overskud, vil Hr. Marquien have den Godhed at opgjøre og at udbetale Dem, med Renter for den forløbne Tid!“

Han bortvinkede dem til Afsked, og Damerne fjernede sig henrykte over den uventede Naade, som de saa pludselig vare blevene gjorte deelagtige i, og som hævede alle de Bekymringer, der saalænge havde foruroliget Grevinden.

Faa Dage efter præsenterede Marquien allerede sit Regnskab, som med paaløbne Renter var voxet til en betydelig Sum, der blev hende udbetalt i blanke Napoleonsd'orer, og det vilde være oversflødigt at skildre hendes Glæde over, saa nær ved Armodens Rand, atter at see sig hensat i sin forrige Velstand, og atter at kunne drage ind i sit kjære Ungdomshjem.

Marquiens næsten hendøde Passion for Grevinden

syntes imidlertid paany at være opvraagnet, idetmindste vidnede det Galanteri, hvormed han behandlede hende, derom; thi da Greunden talte om, at hun nu ikke længere vilde misbruge hans Artighed, med Hensyn til at afbenytte hans Equipage, men tilkjøbe sig selv een, for at reise til sin Besiddelse, svarede han:

„Og hvorledes vil De besørge en saadan Handel? overlad det til mig, og gjør mig imidlertid den Fornøielse at betragte min Equipage som Deres, De vil ikke lettelig finde nogen bedre eller bekvemmere, og hvad Ridsken angaaer, da vil det ligeledes være forbundet med Vanskeligheder for Dem, at finde et paalideligt Subject; tillad mig derfor ligeledes at tilbyde Dem min Ridsk, som dog sikkert ugerne skilles fra sine Heste.“

„Og hvorledes skal jeg kunne gjengjelde Dem saamegen Artighed!?“ svarede Greunden.

„Jeg troer allerede“, gjentog Marquien, „at have yttret for Dem, at jeg havde i Sinde at kjøbe denne Deres sidste Besiddelse for mig selv; den Tid vil imidlertid neppe være fjern, da jeg trækker mig tilbage fra det trættende Forretningsliv, maatte jeg da maaskee endnu see mit kjæreste Onkel opfyldt, paa Godsset Beaufort at finde det Asyl, hvor jeg i uforstyrret Ro kunde leve for den svundne Tid!“

Greunden følte sig altfor smigret ved Tilbudet, til

at hun skulde have indvendt Noget derimod, og med Glæde erfarede hun, at Rudsen var barnsødt paa Beaufort, og saaledes tidligere havde været en af hendes Undergivne, der sikkert vilde føle sig tilfreds ved, paaany at tjene sit gamle Herskab, hvis Mildhed var bekendt over hele Godset.

Snart vare de øvrige fornødne Forberedelser til Afreisen trufne, og en klar Solskinsdag rullede den skønne Vogn, trukken af de fyrrige Heste, mod Marseille.

Kapitel VI.

To Breve.

Efteraarsolen begyndte allerede at dale, da Marquiens Egvipage, med de to Damer, naaede til Grændsen af Godset Beaufort; men det var i det skønne Frankrig, hvor Sydens Liv og Varme forfrisker, selv i den umilde Nærstid, ingen barske Nordenvinde henhvirvler det visnende Løv, ingen Sneeskyer hænge tunge og truende paa Horizonten, selve Naturen synes at aande Frihed og Liv, og Efteraarsvinden gennemisner ikke Blodet som i vort kolde Norden, om hvilket Franskmanden medynksfuld siger: *malheureux Pais, ou il y a neuf mois Hivér, et trois mois point d'été!* (Ulykkelige Land, hvor der er Vinter i ni Maaneder, og i tre Maaneder ingen Sommer!)

I det skønne Marseilles Omegn stode Træer og Blomster endnu i deres fulde Brydelse, og uagtet Gudssets Omgivelser vistnok havde undergaaet en Deel mindre betydelige Forandringer i de forsvundne Aar, saa forekom det dog Grevinden, som en gammel Bekjendt, der venlig modtog hende med aabne Arme.

„O see, see!“ tilraabte hun Eugenie, „seer Du Møllen derhenne ved Naen, endnu det samme lille straatakte Huus, med de smilende hvide Bægge, og see der, der er Møller Aubains Datter Theresia, hun har et Barn paa Armen, sikkert er hun blevet gift.“

„O ja, Moder!“ svarede Eugenie, „men see der, der er endnu det gamle Trælysthuus, med Epheuranterne, hvor jeg legede med Theresia, medens vi vare Børn, det var vort Slot, og hendes Broder Pierre var en fjendtlig Krigsmand, som skulde erobre det!“

„Ja, mit Barn, saalangt vi endnu ere komne, har mit Die glædet sig ved de venlige Omgivelser, men ak! naar vi naae selve Slottet, der ville vi vist finde Odelæggelsens Spor; thi mærkeligt skulde det være, dersom Revolutionens Voldsænd skulde have skaanet denne Fredens Bolig; have de omvæltet Tronen, saa have de neppe skaanet et Adelsgods, i deres blinde Raseri ødelagde de jo Alt, hvad som blot stod i Berørelse med en Aristocrat.“

„Deres Naade!“ afbrød Rudstén, som havde hørt den sidste Bemærkning, „dengang alt det skete, da var jeg endnu her paa Beaufort; men den humane og ædle Naade, hrormed, saavel Deres Naade, som den salig Herre, stedsfaderen havde behandlet os, havde vundet vor Agtelse og Kjærlighed alt for meget, til at vi skulde tillade nogen af hine Bolds mænd at trænge herind; vort Herstykke er borte, sagde vi, og Godset er borte; vilde I tage det, saa tage I det fra os! Marquis de Cambrai var dengang en af Folkets Mænd, endstjøndt han ikke deeltog i Revolutionen, men levede som simpel Borger, og han bidrog ved sin Anseelse hellerikke Lidet til at det blev skaaet.“

„O, den ædle Marquis!“ udbrød Comtesse.

„Tak, min brave Ven!“ svarede Grevinden, „saavel for det Vidnesbyrd Du har givet os, som for din gode Efterretning!“

Vognen kjørte idetsamme om Hjørnet af Veien, og Hovedbygningen laae pludseligt for dem, omgivet af sine prangende og duftende haver.

„Ah!“ udbrød begge Damerne paa een Gang, og havde Møie med at tilbageholde de frembrydende Glædestaarer, ved pludseligt at see sig hense i de vante Ungdoms- og Barndoms-Omgivelser.

Med høit bankende Hjerte steg Grevinden opad de brede Trapper, som førte til Hovedindgangen; hun maatte

støtte sig ved Nækværket; det forekom hende som hun var fremmed i sit eget Hjem, som om hine frække Rolighedsforstyrrelser endnu vilde styrte hende imøde, for at fornægte hende Afdgangen; men den Stilhed, som herskede overalt, overbeviste hende snart om det Modsatte, og gav hende Mod til at skride frem; snart stode de i Forværelserne, og nu i det daglige Værelse.

Med Genrykkelse svævede deres Blikke hen over alle Gjenstande; thi Alt var i samme Stand, som da de havde forladt det. Paa Bordet foran Kanapeen hvilede endnu det samme brogede Tæppe, ved Siden hang endnu den samme broderede Klokkestræng, og Grevinden kunde ikke undlade at trække i den, for at fryde sig ved den vante Lyd.

I Salen hang endnu de gamle Familieportraiter, som betragtede hende med deres smilende Ansigter, ligesom for at byde hende velkommen; og grædende knælende baade hun og hendes Datter ved Foden af de Beauforts Portrait, som, i Begængstørrelse, prangede med sin Oberstuniform og sine Ordener mellem de Øvrige.

Men smertelige Grindringer fremdukkede ogsaa ved Siden af de glade.

„Her paa dette Sted“ sagde Grevinden, „tog jeg sidste Gang Afsked med mine kjære Gemal, da han, i sin Konges Tjeneste, forlod mig; en bange Anelse sagde mig

allerede dengang, at jeg ikke mere vilde faae ham at see, og med stigende Uro talte jeg Dagene, indtil jeg — o Gud, jeg glemmer det aldrig! — her paa denne Stol sad jeg og læste det Ulyffens Budskab, som forkyndte mig, at han var ikke mere; jeg imødesaae nu med Rædsel hvad der muligen kunde vente mig, og greb, som saamange Andre, til den eneste sikke Udvei, at emigrere, tilligemed Dig, mit kjære og eneste Barn!”

Grevinden var, overvældet af sine Følelser, sunket ned paa den samme Stol, som fremkaldte de bittre Grindringer hos hende, og det var for Diebliffet Comtesse, der maatte søge at udslette Smertens Spor hos hende.

„Kom Moder!” sagde hun, „lader os indaande den friske Luft, herinde er den qvalm og trykkende; i Haven, i det skyggesfulde Lysthuus, lader os ile derned, der vil blidere Minder omgive os!”

Ogsaa i Haven bidroge alle Omgivelserne til, lig en vederqvægende Dug, at forfriske og gjenoplive det saarede Sind, ogsaa her var Alt ligesom tidligere, kun havde de unge Træer, som dengang nylig vare plantede, udfoldet sig, og dannede skyggesfulde Alleer; ethvert Sted, enhver Plet tjente til at opvække nye Grindringer fra de glade Aar, og takkende Himlen og Marquis de Cambrais Omsorg, begave de sig tilbage til deres hjemlige Bolig, for at ordne Alt til deres fremtidige Ophold.

Vi ville ikke dvæle ved Enkelthederne i denne Beskæftigelse, de Midler som nu atter stode til Grevindens Raadighed, gjorde det let for hende, at træffe alle nødvendige Forholdsregler, og snart befandt hun sig atter fuldkommen hjemme i alle sine Omgivelser.

Ogsaa Eugenie ordnede med travl Iver sine Smaa-sager, og ved hvert Stykke som hun fremdrog af sin Reisekuffert, fremsteg ligeledes mangfoldige Erindringer, der dog for Størstedelen vare veemodige, da de mindede hende om sit Livs skønneste Drøm, og om Alt hvad hun havde elsket og mistet. Her var den Bog, som hun havde læst i om Astenen tilligemed Carl, og her det Mærke, som han havde lagt ind i den; her var hendes Stambog, hvori havde nedskrevet et fransk Vers, og her — men hvad var det? et Brev med Adresse til Comtesse de Beaufort; men hvor i al Verden kunde det dog være kommet et forseglet Brev til hende i hendes Reisekuffert?

Hun grundede længe, og betragtede Brevet paa alle Kanter, Haandskriften og Seglet var fremmed for hende, og de sidste Ugers sorgelige Begivenheder havde udslettet Erindringen om Gjenstande, som ikke havde havt nogen større siebliffelig Interesse for hende, endelig udbrod hun:

Ah, nu erindrer jeg det! det er det Brev som Jeanette gav mig ved Afreisen, det indeholder hendes Adresse; ah, den gode Sjæl! hun har derved gjort det muligt for

mig at vedligeholde en Forbindelse med det kjære Danmark, at indhente Underretning om mine Kjære, o Gud! jeg har ikke engang tænkt paa, hvor vigtig en Tjeneste hun der har gjort mig; thi hvorledes skulde jeg kunne tilskrive Carl, efterat min Moder har gjort dette forvilede Skridt, og Brevet vilde maaskee dog neppe komme i hans Hænder; men „nu“, tilføiede hun, klappende i Hænderne, „nu har jeg Midler dertil, og saasnart jeg er færdig paa ikke, at blive overrasket, vil jeg ogsaa skride til Værket!“

En saadan Leilighed kunde ikke længe udeblive. Allerede Dagen efter besluttede Grevinden at foretage en lille Ekspedition, for at besee Godsets Enkeltheder, og hvor gjerne Comtesse'n endogsaa havde deeltaget deri, saa undskyldte hun sig dog med et let Jædebefindende, som Følge af Reisen og deres Sagers Ordning, og neppe var Grevindens Equipage forsvundet, førend hun ilede til sit Skrivebord, og nedskrev følgende Linier:

Beaufort, den 12 Septbr. 1812.

Min Kjære Jeannette!

I min Sorg og forladte Tilstand, har det været mig en stor Glæde at finde dit Brev, som gjør det muligt for mig, at faae en Underretning om mine efterladte Kjære; min Adskillelse fra dem, og Du veed at jeg var fuldkommen uvidende derom, bragte mig nær Døden, og kostede mig

ihv Ugers farligt Sygeleie; vel har Lykken begunstiget os her, da det sidste og skønneste af min Moders Godser, er blevet hende gjengivet, tilligemed en betydelig Summa, som det i de senere Aar har indbragt; men hvorledes skulde det formaae at erstatte det Savn jeg føler ved at være skilt fra dem, som jeg saa inderligt elsker, hvorledes skulde det kunne læge mit bedrøvede Hjerte, o iil! jeg beder Dig, med at underrette mig om mine Kjære, omfavn og kys min lille Maria, dersom Du seer hende, og underret mig om Tilstanden i Grossfaderens Familie, og navnlig for Carls Vedkommende, er det Dig muligt, saa bring ham min hjerteligste Hilsen, tilligemed min Forsikkring om, at alt det Skeete, har været uden mit Vidende eller Villie.

Sluttelig haaber jeg at erfare, at Du har havt den Lykke, som ikke er bleven mig til Deel, nemlig at blive forenet med den Du elsker, og skulde dette endnu ikke være blevet Tilfældet, saa forsmaa ikke en lille Brudegave som jeg herved tilsender Dig, i Form af en Banknote paa Femogthve Louisdorer, eller maaskee den kommer mere passende som Fadder gave.

Modtag min venlige Hilsen, og glem ikke, snart at tilskrive mig.

Eugenie de Beaufort.

Adresse: Beaufort pr. Marseille.

Da Jeanette havde fejret hiin lykkelige Aften paa Professorens Landsted, havde hun, kort derefter, bosat sig tilligemed sin Mand i Frederiksborg, som var hendes Fødeby.

I denne landlig skønne Egn, med det stolte Slot for Die, var den unge Malermester Hansen ogsaa velbekjendt, og haabede derfor, her lettelig at finde sit Udkomme, og hvo som først er blevet vant til Landlivets Behageligheder, vil stedse foretrække dem for Hovedstadens støiende Tummel. Her i den skønne „Tirsdags Skov“ havde det nygiste Par allerede flere Gange vandret Arm i Arm; nu havde den barske Efteraarsvind begyndt at hvirvle Træernes halvvisne Løv omkring paa Jorden, og snart vilde den stolte Kongeborgs skønne Omgivelser staae nøgne og henviisnede.

Hansen havde foretaget en kort Reise til Kjøbenhavn, i et Familieanliggende, ved hvilken Leilighed han haabede at nogle Penge vilde blive ham udbetalte, og den unge Kone var for Dieblikket alene, i sin lille, net indrettede Baaning.

Man forestille sig ikke denne Baaning indrettet efter Nutidens Fordringer eller Smag; thi Hillerød var kun en Bondeby, og de straatakte Huse havde ingen Speilglasruder at fremvise, men kun de smaa, saakaldte Blyvinduer, der, ligesom Kirkevinduerne, omgave meget smaa Ruder.

Grevindens smukke Meubler harmonerede derfor ikke

saa ganske med Omgivelserne, og de største og mest pralende Stykker, vare derfor ogsaa, deels af denne Grund, deels af Mangel paa Plads, blevene solgte, og det Indkomme benyttet til at dække Udgifterne ved Flytning og den øvrige Etablering. De smaa Værelser med de kaldede Bægge havde Hansen decoreret med smukke Malerier i Liimfarve, som, i Forening med det øvrige Meublement, gav det Hele et friskt og livfuldt Udseende.

Ved et af de smaa Binduer, hvorfra man havde Udsigt henad Veien, sad Madam Hansen beskæftiget med et Haandarbejde, medens hun hyppig saa ud af Binduet, da hun ventede sin Mands Tilbagekomst.

Hun blev overrasket af en Banken paa Døren, hvorledes, tænkte hun, skulde han være kommet, uden at jeg først har seet ham?

Hun ilede hen, og aabnede smilende Døren; men blev forundret ved at see et Postbud som overrakte hende et Brev.

„Ah! saa kommer han ikke i Aften“ sagde hun „efter som han skriver mig til.“

„Venter De maaskee Noget fra Frankrig?“ spurgte Budet.

„Fra Frankrig!“ gjentog hun hurtigt, idet hun betragtede Udskriften „nei derfra venter jeg kun Brev!“

Saa snart Budet havde fjernet sig, ilede hun med at

aabne Brevet, og blev ikke lidet forundret, ved at finde den indlagte Pengesum, hun læste nu, med smerteblandet Glæde, Comtesens Skrivelse; thi da hun, som vi vide, ved hendes sidste Besøg i Grossererens Huus, ikke havde faaet anden Underretning, end at den unge Christensens Død var utvivlsom, og at det netop var hans sidste Dødelikke, som nu vare forhaanden, saa havde hun ingen gladelige Efterretninger at bringe som Gjensvar.

Hun vilde netop lægge Brevet fra sig, da Døren atter aabnedes, og hendes Maud traadte ind.

Hun ilede ham imøde med et lykkeligt Smil, sigende: „Jeg har faaet nye Efterretninger, see see, et Brev fra min gode Comtesse!“

„Lader os tale om vore egne Anliggender“ svarede han med en nedslaaet Mine, jeg har reist og spildt min Tid og mine Penge; men Intet udrettet, jeg har altsaa lidt et reelt Tab, istedetfor, som jeg haabede, at opnaae en Fordeel; min Regning for udført Arbeide, kan jeg heller ikke faae indbetalt, og jeg skal nødvendig bruge Penge for at kunne virke!“

„Giv Dig tilfreds, min Ven!“ svarede hun beroligende, idet hun viste ham Banknoten „hvad synes Du om denne?“

„Gvad!“ raabte han forundret, „og hvor har Du faaet dem fra?“ tilføiede han, idet en Smule Mistro og Skinspyge syntes at bemestre sig ham.

„Af en meget galant Person, som nylig bragte mig den, tilligemed Brevet“ svarede hun med en skalkagtig Mine.

„Hvorledes! fra Comtesse?“ gjentog han, og vilde slynge sin Arm om hendes Liv; men hun undveeg ham smilende og sagde: „Til Straf skal Du nu intet Kys have førend Du har læst hele Brevet!“

Smilende læste han det og tilføiede: „Gudskelov, saa kan jeg endnu vente en Stund paa mine Penge, uden at behøve at gjøre Gjeld, men nu maa Du skrive et forbindtligt Svar, og ikke glemme at takke for den værdifulde Gave.“

Saa snart det unge Par havde overveiet, hvorledes de bedst og fordeelagtigst skulde anvende den kjærkomne Hjælp, ilede Jeannette med at besvare Skrivelsen, og snart laae følgende Brev for hende:

Frederiksborg den 1 Novbr. 1812.

„Med inderlig Glæde har jeg modtaget Deres ærede Skrivelse, da jeg ikke kan negte, at jeg neppe havde troet, at Deres sølende Hjerte havde udholdt den Sorg, som den uventede Skilsmidse fra alt Deres Kjæreste, nødvendig maatte forårsage Dem; men som jeg erfarer, er den Svageste dog her blevet den Stærkere, og jeg veed ikke, hvorledes jeg, paa den mest skaanende Maade, skal meddele Dem hvad her er skeet, og som maaskee var bedre, at det forblev skjult for Dem; thi Deres oprigtige Ven har maattet bukke

En dansk Kapergast. II.

(6)

under for sin Sorg, og er nu, omtrent sex Uger efter Deres Bortreise, vandret didhen, hvor han i evig Glæde er befriet for alle Sorger.

Jeg vil ikke dvæle længere ved denne sørgelige Efterretning; men ile med at bibringe Dem noget Glædeligere. Den lille Maria har skiftet Pleiemoder, men har derved vundet mere end hun har tabt; thi hun er nu hos Fru Clemmensen, hvis Navn udentvivl maa være Dem bekjendt, og hun har med stor Glæde og Kjærlighed antaget hende som sin egen Datter, da hun, som de maaskee veed, selv ingen Børn har. Fru Clemmensen er en Dame, som vel er udsprunget af simpel, borgerlig Herkomst, men som dog besidder en fin Dannelse, og som nu befinder sig i saa gode Omstændigheder, at den lille Maria Intet savner, ja har endogsaa en Amme, udelukkende for sin egen lille Person, hun voxer ogsaa og trives, saa det er en Fornøielse at see det, og jeg har selv flere Gange glædet mig derved, naar jeg har besøgt en Veninde, som tilfældigviis boer ligeoverfor Fru Clemmensen.

Jeg vil ønske og haabe, at Glæden over Deres Datters fuldkomne Velgaaende maa lindre det bedrøvelige Indtryk, som Mindet om Deres Ven nødvendig maa foraarsage Dem, og at De snart, ved en elsket Mands Side, maa føle Dem ligesaa lykkelig som jeg; thi jeg er, som De ganske rigtig forudsætter, gift; fem Uger efter Deres Bortreise blev jeg

viet i Gjentofte Kirke, og i det jeg takker Dem paa det Forbindtligste for Deres uventede og kjærkomne Gave, som naturligviis kom forsilde til Brudegave; men en Saadan havde jeg jo allerede i rigeligt Maal modtaget af Deres ærede Fru Moder, og jeg takker Dem gjentagent for den ligesaa rigelige Fadder gave.

Det glæder mig inderligt at erfare, at De atter er kommet i Besiddelse af et af Deres Godser, og den Uafhængighed, De derved er kommet i, vil, som jeg haaber, ogsaa hidrage til at læge de smertelige Saar; som De har maattet lide under.

Dersom Deres Fru Moder maa erfare vor Brevverxling, da behag at hilse hende og bringe hende min hjerteligste Tak for al hendes udviste Godhed, ligesom jeg herved bringer min ærbødigste Hilsen og Tak til dem Begge.

Naar det behager Dem at tilskrive mig igjen, skal det stedse være mig en kjær Pligt, at bringe Dem de Underretninger, som De maatte ønske, og som det staaer i min Magt at tilveiebringe.

Seg Underskriver mig slutteligen med Agtelse.

Deres Tjenerinde

Jeannette Hansen.

Vi ville atter vende tilbage til Godset Beaufort ved

Marseille, hvor Grevinden snart havde orienteret sig, og nu befandt sig fuldkommen hjemme.

Snart vare tidligere Ungdoms-Bekjendtskaber gjenfundne og fornyede, og det indesluttede stille Liv, som hun havde været nødt til at føre i Kjøbenhavn, var nu sporeløst forsvundet og afløst af den, Franskmanden egne, Selstabelighed.

Rjoretoure i og udenfor Godset, Besøg i Marseille og Modtagelsen af Gjester deraf, optog det meste af hendes Tid, heller ikke Marquis de Cambrai lod det mangle paa at aflægge hende en Vykøstnings-Bisit, og Comtessen følte sig snart henreven af den ydre Hvirvel, saameget mere; som hendes indtagende og dog beskedne Væsen, uvilkaarligt nødte Enhver til at yde hende sit Bemskaab.

Snart saae hun sig omgivet af unge vakkre Beninder, og den anerkjendte Sandhed: Naar Lykken tilsmiler Een, saa har man altid Venner, gjorde sig ogsaa her gjeldende; thi man søgte fra alle Sider at berede hende Glæder, og det lod ogsaa virkelig til, som hun hengav sig til den fulde Nydelse deraf, hvilket ikke lidet bidrog til at gjenoprette hendes soundne Sundhed og Kræfter, som med hver Dag tiltoge, og snart paany fremstillede hende i sin Ungdoms og Skjønheds fulde Glæde.

Det være dog langt fra, at hun derover glemte sine

Elskede; i enhver eensom Time offrede hun dem sine Suf og Taarer, og der hengif ikke nogen Aften, uden at hun knælende nedbad Himlens Belsignelse og Betsjermelse for dem, og trøstet og styrket ved disse Bønner lagde hun sig til Hvile, og indslumrede med Tanken om sine Kjære.

En Dag i Begyndelsen af December, blev Grevinden kaldet til een af sine Veninder, som var blevet farlig syg, hun bød derfor sin Datter Farvel, og kjørte bort, for at besøge sin syge Veninde.

Comtesse'n sad ved et Vindue, hensunket i stille Betragtninger; næsten tre Maaneder vare henrundne siden hun skrev til Kjøbenhavn, og endnu var intet Svar indløbet, skulde hendes Brev maaskee have forseilet sit Bestemmelsessted? skulde hun maaske nu være blevet saa ligegyldig for Jeanette, saa denne, i sin Vhfe, glemte de Belgjærninger hun havde modtaget, og ikke længere bekymrede sig om den Forladte og Lidende? thi saaledes var Comtesse'n jo, da hun forlod hende, eller, hvad der endnu var det Værste, skulde der maaskee være foregaaet Begivenheder af en saadan Natur, saa Jeannette frygtede for at meddele hende dem, og hvorledes skulde det da blive hende muligt at faae nogen Underretning derom?

I slige Diebliffe, hvor hun var ene og overladt til sig selv, traadte alle de gamle Kjære og bittere Grindringer paany frem for hendes Sjæl, og med bange Længsel talte

hun Timerne til det Dieblif, der skulde bringe hende denne Underretning, den være nu som den vilde: hun havde forberedet sig paa Alt, og ventede det Værste.

Hun ventede at erfare, at hendes Elsker nu havde maattet give efter for sin Faders strenge Villie, og ægtet den rige Enke; hun ventede at erfare, at hendes kjære lille Maria, forsømt, slet pleiet og forladt, havde udaandet sin lille uskyldige Sjæl, o hvor tusinde Gange kjærere vilde ikke den bittreste Vished være, ved Siden af alle disse mørke, men uvisse Formodninger.

Hun hørte Fodtrin nærme sig, og stræbte at gjengive sit Ansigt et roligt Præg, for at den Indtrædende ikke skulde blive Vidne til hendes Bekymring.

Det var Tjeneren som traadte ind, for at levere hende nogle Breve, som vare indløbne til hende.

Hurtigt gennemløb hun Adresserne, og standsede blussende ved een som bar danskt Poststempel.

„Ak!“ sagde hun med usikker Stemme, da hun holdt Brevet i sin skjælvende Haand: „endelig, et Brev fra det kjære Danmark! men det er ikke fra Carl, det røber Udskriften, det er altsaa fra Jeannette — og hvad mon det indeholder?“

Atter gennemfrydsede utallige Formodninger hendes Hoved, og nu, da hun holdt Visheden i sin Haand, den Vished som hun saa længe og saa ivrigt havde ønsket sig,

nu vovede hun ikke at afløre den; det forekom hende ligesom at drage Tæppet tilside for Skjebnens mørke Baggrund, for at see det, som hellere maatte forblive skjult.

Længe betragtede hun Udskriften, og lig den Spiller, som har sat sin hele Velsfærd paa eet Kort, og derfor ikke vover at vende det, for at erfare sin Frelse eller sin Ruin, saaledes holdt hun endnu stedse Brevet i Haanden, uden at vove at bryde Seglet.

Endelig tog hun Mod til sig, og aabnede det med zittrende Haand.

„Ah, Jeannette Hansen!“ udbrød hun, da hun havde seet Underskriften, „hun er altsaa draget ind i sit glade og lykkelige Hjem, medens jeg, som en forladt Due, er fremmed i mit eget Hjem.“

Da nu det første Skridt var gjort, og Brevet laae aabent for hende, greb hun med Begierlighed efter Indholdet, hurtig slugede hun de første Linier, og en bange Anelse gjennemfoer hende ved hvert Ord, men da Efterretningen om Carls formeentlige Død naaede hende, da stirrede hun længe paa de uheldsvangre Ord, det var som hun troede at have læst feil, eller at have misforstaaet Meningen, men da den traadte klar og tydelig frem for hende, da faldt Brevet ud af hendes skjælvende Hænder, hun udstødte et dæmpet Skrig, og sank asmægtig tilbage i Stolen.

Baade Tjeneren og Kammerpigen, som bleve hidkaldte ved Smertens = Udbruddet, ilede til, og stræbte, ved Hjælp af de forhaandenværende Midler, at komme hende til Hjælp; men da Kammerjomsfruen saae det aabnede Brev liggende paa Gulvet, sluttede hun sig lettelingen til, at dets Indhold maatte være den Aarsag, som havde angrebet Comtesse; hun kunde derfor ikke betvinge sin Nysgjerrighed, men snappede det hurtigt, for om muligt at blive Medviderke i Hemmeligheden, dog, da Brevet var affattet i det danske Sprog, var det en spildt Uleilighed for hende, og hun lagde det derfor hurtigt fra sig.

Comtesse aabnede i det samme Dinen, og tilkastede hende et straffende Blik, da hun bemærkede hendes Bevægelse.

„Min Gud, Deres Naade!“ udbrød Kammerjomsfruen, for at skjule sin Forlegenhed, „De er jo farlig syg, skulle vi ikke strax hidkalde Lægen, eller Deres Fru Moder?“

Men Comtesse henvendte sig til Tjeneren, sigende:

„Ingen af Delene ere nødvendige, det var kun et let Udebesindende, som jeg oftere bliver hjemstøgt af, men som ligesaa hurtigt forsvinder. Min gode Nikolo, vil Du ledsage mig til mit Værelse, og medtage disse Breve, jeg vil være alene, og er ikke hjemme for Nogen, med Undtagelse af min Moder, som dog neppe vil være her saa snart igjen.

Da hun var blevet alene, aflaaede hun Døren og

gik ind i sit Bedekammer hvor hun, knælende for Maria-billedet, udrakte sine foldede Hænder og bad:

„Hellige Guds Moder! lad min Carls Sjæl indgaae til din Fred og finde Naade! han var mig en kjærlig og tro Ven, indtil sit sidste Suf, og min Trost for hans Minde skal ikke uddøe, medens jeg er i Live, o lad mig engang blive gjenforenet med ham i dit Paradis, og bevar min sidste dyrebare Skat, mit elskede Barn, saa jeg engang, tidlig eller sildig, maa trykke hende til min moderlige Barm.“

Bed disse Ord kastede hun sig paa sit Ansigt, og hendes beklemte Hjerte gav sig Luft i en Taarestrom. Bisheden stod nu for hende i sin hele Rædsel, og kun den Trøst blev hende tilbage, at hendes Maria levede og var i gode Hænder.

Efter nogens Tids Forløb reiste hun sig, og skred, nogenlunde fattet og trøstet ved Bønnen, atter ind i sit Bærelse, hvor hun satte sig ved Bordet og fortsatte den afbrudte Læsning.

„Ak!“ udbrød hun efter nogle Minutters Læsning. „Pleiesforældre, kunne dog aldrig nære den sande moderlige Omhu, og jeg er aldeles berøvet mine Moderrettigheder; men Capitain Clemmensen og hans Kone ere jo begge ældre Folk, og naar deres Død engang indtræffer, vil jeg maaskee være i Stand til, paany at indtræde i mine Rettig-

heder — ja, jeg føler at den Dag vil komme, og jeg vil blive gjensødt ved den, naar jeg skal bringe min kjære Datter til at erkjende mig, og elske mig som Moder, naar jeg skal erstatte hende de Savn, hun har maattet lide under vor Adskillelse, og da" vedblev hun, med et fromt Blik mod Himlen, „Da skal Døden først adskille os!“

Kapitel VII.

Tilbud og Afslag.

Hun blev afbrudt i sine Betragtninger ved Lyden af en Vogn, som rullede henad Veien, og holdt stille udenfor Indgangen. Utilfreds over at blive forstyrret i sin Ensomhed, forglemte hun den Befaling, hun nylig havde givet Tjeneren, at nægte hende hjemme for Enhver, og ilede til Binduet for at see, hvilket uventet Besøg der vilde fremstille sig, eller om det mulig var hendes Moder, som allerede vendte tilbage, men i denne Forventning blev hun skuffet, idet hun modtog en Hilsen af en af sine Veninder, som netop var i Begreb med at stige ud af Vognen.

Det var nu forfælde for hende at trække sig tilbage, og hun var derfor nødt til at besvare Hilsenen, uagtet hun høiligen fortroed at have begaaet den Uforsigtighed at fremstille sig; hurtigt sammenfoldede hun Jeannettes Brev, og gemte det omhyggeligt.

I samme Dieblif blev der allerede banket paa Døren, og Kammerjomfruen meldte Comtesse de Maubert, som nagtet Tjenerens bestemte Forsikkring om Eugenie's Fraværelse, dog paastod det Modsatte, da hun vilde have seet og hilst hende ved Vinduet, Kammerjomfruen udbad sig nu nærmere Ordre, om den uventede Gjest fremdeles skulde afvises eller modtages.

„Er hun alene?“ spurgte Eugenie.

„Nei hun er ledsaget af en ung Herre.“

„Ah, det er uden Tvivl hendes Broder, om hvem hun har fortalt mig, at han i disse Dage ventedes tilbage fra Paris, lad Tjeneren føre dem ind i Salen; og bed dem undskyldte mig et Dieblif; selv maa Du vende hurtigt tilbage for at hjælpe mig med mit Toilette.“

Comtessens simple og smagfulde Paaklædning var snart ordnet, og efter ti Minutters Forløb stod hun fuldkommen paaklædt og færdig til at modtage sine Gjester.

Hun ilede derfor til Salen, hvor Comtesse de Maubert modtog hende med aabne Arme.

„Ah!“ udbrød denne med et indtagende Smil „jeg tog dog ikke feil, da jeg paastod, at De maatte være hjemme for mig, Deres Beninde, saameget mere som jeg allerede i Morges i min Billet har tilmeldt Dem, at jeg i Dag vilde have den Ære at forestille Dem min Broder, som nu er kommen tilbage fra Paris!“

„Deres Billet?“ gjentog Comtesse forundret, idet hun besvarede de ankomne Gjesters Complimenter.

„Hvorledes! skulde min Tjener ikke have bragt Dem den?“

„Ah!“ svarede Comtesse forvirret, idet hun erindrede sig, at hun havde modtaget flere Skrivelser, som hun, af Interesse for Jeannettes, endnu havde ladet ligge uaabnede, „jeg blev i Morges overrasket med den ubehagelige Efterretning, at en af min Moders Ungdomsveninder, som ogsaa lever i kjær Grindring hos mig fra mine Børneaar, er bleven farlig syg, denne Underretning — min Moders pludselige Bortilen til hende — ah, jeg beder Dem undskyld; men det har bragt mig til at forglemme alt Andet, endogsaa Deres ærede Billet, som saaledes endnu ligger uaabnet!“

„Jeg beder Dem!“ gjentog Comtesse de Maubert, „jeg fatter og undskylder Dem tilfulde, det gjør mig ondt, at jeg netop har været saa uheldig at vælge et ubeleiligt Dieblit; men tillad mig nu at forestille Dem min Hr. Broder!“ tilføjede hun, idet hun tog ham ved Haanden, og, tilligemed ham, paany complimenterede Eugenie.

De tre unge Mennesker tog nu Plads ved den brede Binduesfordybning, og medens Damerne gjensidig underholdt hinanden med Samtale om deres Pynt, deres Veninder og om de Giftermaalsplaner, som næsten alle Tider

beskæftige unge Damer's Tanker, havde Greve de Maubert stillet sin Stol saaledes, saa han uhindret kunde betragte Eugenie, uden at hun i Samtalens Løb lagde Mærke dertil.

Den unge galante Adelsmand, som allerede havde haft mange smaa Eventyr i Paris, hvorved den lille Gud Amor havde spillet ham forskjellige Puds, men fra hvilke han, med den eiendommelige franske Letfindighed og Flygtighed, snart havde løstrevet sig, følte sig her uvilkaarlig fængslet af Comtesse Eugenie's imponerende Skjønhed; det var ikke det tillokkende og forføreriske Coquetteri, som characteriserer Pariserdamerne, Eugenie's Opdragelse var bleven fuldendt under en anden Zone, og hendes Udførd var derfor en Blanding af Sydens friske livsfulde Ild og Varme, blandet med Nordens mere asmaalte og tilbageholdende Anstand; han kunde ikke løsrive Blikket fra hende, og en ubestemt Følelse sagde ham, at han her stod ved Maalet, og at det vilde blive hans Opgave, at vinde det Hjerte, som strax ved første Diekast havde fængslet hans. Han benyttede derfor den første Leilighed til at blande sig i Damernes Samtale, idet han yttrede, at Dagen var for skøn til at tilbringe den som Fanger bag de lukkede Binduer.

„Skulde De ikke,“ tilføjede han, henvendende sig til Eugenie, „nu da vi have haft den Gæde at gjøre Dem vor

Opvartning, søle Dem foranlediget til at gjøre Gjengjeld, for at besøge vor Familiefreds, Vognen holder forspændt, vi kunne snart være der, og den kan atter befordre Dem tilbage."

Han dannede sig et Haab om, at han ved denne Leilighed, i de mere fortrolige hjemlige Omgivelser, snarere vilde finde Anledning til en Tilnærmelse, der hurtigere og lettere kunde føre ham til sine Hensigters Maal; men Comtesen svarede med en let Compliment:

"I hvor meget jeg endogsaa har Grund til at takke Dem for Deres forekommende Dpmærksomhed, og for det behagelige Tilbud, saa maa jeg dog bede Dem undskylde, at jeg for Diebliffet ikke er i Stand til at kunne modtage det, da jeg naturligvis kan vente min Moder, eller maaſkee at blive kaldet til hende."

"Forekommende Dpmærksomhed?" afbrød Comtesse de Maubert hende, „nei siig hellere fuldkommen Mangel paa Dpmærksomhed! Hvorledes kan det falde min ellers saa galante Hr. Broder ind, i et Dieblif, da Fru Grevinden ikke selv er tilstede, og selvfølgelig vilde blive ubehagelig overrasket, naar hun ved sin Hjemkomst fandt Huset aldeles forladt."

"Ah, jeg beder dem!" gjentog den unge Greve, „jeg tilstaaer, at jeg virkelig ikke havde overveiet dette Tilfælde!"

„Der seer De, min kjære Eugenie," vedblev Comtesse

de Maubert „hvoreledes Deres blotte Nærværelse, allerede har bragt min Hr. Broder til at glemme sig selv; men jeg vil, ved den første gunstigere Leilighed, forene min Begjering med hans, og haabe at De, saasnart som muligt, bærer os med Deres Besøg!“

Eugenie besvarede det med en bekræftende Taksigelse, og det undgik ikke hendes Opmærksomhed, hvoreledes Greven gjorde sig al Umage for, at behage sin unge Bertinde, saa meget mindre som hendes Eggenfjærlighed sølte sig smigret derved, da han ikke alene var en fuldkommen elstbærdig Mand, men tillige den rige Stamherre til sin Familjes Godser. Beruset af disse Tanker, lod hun sig henrive af hans Galanterier, og forglemte, i ungdommelig Vefindighed, den smertelige Indfyldelse, som Efterretningen om Carl Christensens Død, for et Par Timer siden havde haft. Dog pludseligt qvalte hun et dybt Suk, idet Grindringen paany traadte klar og tydelig frem for hende, og det forekom hende, som Carls blege og hendøende Skikkelse stod truende imellem dem.

At jeg Vefindige, tænkte hun ved sig selv, ſkulde jeg glemme mit Løfte, og lade mig henrive af Ord, som smigre min qvindelige Forføngelighed! hun blegnede uvilkaarligt og udfødte et dybt Suk.

„Men min Gud, kjære Eugenie!“ udbrod Comtesse Franziska forkræffet, „De er jo ſyg, hvad fattes Dem?“

„Jeg negter ikke“ svarede Eugenie, „at Efterretningen om Grevinde Bigarais livsfarlige Sygdom har berørt mig smerteligt og atter gjenkaldt levende Følelser af min nylig overstandne Sygdom.“

„Og vi ere usorssammede nok“ vedblev Franziska „til at besvære Dem med vort unyttige Besøg, da No og Hvile udentvivl vilde være Dem kjærest og gavnligt!“

„De sætter mig virkelig i Beshymring!“ tilføjede Greven hurtigt „og idet vi forlade Dem, bedende Dem undskylde vor Uhøflighed, udbeder jeg mig Deres Tilladelse til, i Morgen at maatte indhente Underretning om Deres Besindende.“

Eugenie gjorde ligeledes fra sin Side mange høflige Undskyldninger, og forsikrede dem, at ligesom hun haabede, snart at være restitueret, saaledes skulde det være hendes en Glæde, til enhver Tid at modtage og gjengjelde deres Besøg.

Greven og hans Søster anbefalede sig nu, og da han, ved Afskeden, vilde kysse hendes Haand, bemærkede han hvorledes den skjælvede, medens hun med en forlegen Mine, fæstede sit Blik mod Jorden, hvilket han udlagde, som et Tegn paa at hun deelte hans Følelser, og uden at fatte den rette Grund, ilede han til Vognen, hvor kun hans Søsters Nærværelse forstyrrede ham i sine behagelige Drømmerier.

Neppe var Døren lukket efter de fremmede Gæster, førend Eugenie's bedre Følelser fik fuldkommen Overhaand, hun sank ned paa en Stol, og foldende sine Hænder, hævede hun det taarefyldte Blik mod Himlen og udbroød:

„Hellige Guds Moder! Tilgiv min store Letsindighed, at jeg i et Dieblisk lod mig forlede af Smiger og Viden-skab, at jeg i et Dieblisk kunde glemme det Løfte, som jeg har givet min Evigelskede, aldrig skal Noget erholde andet end en datterlig Kjærlighed af mig!“

Dg for ligesom at bekræfte dette Løfte, tryffede hun Crucifixet tæt til sit Bryst og kyssede det flere Gange.

I det samme rullede atter en Bogn for Døren, og hendes Moder kom tilbage, hun ilede med at skjule sin Bevægelse og modtage sin Moder, men veg tilbage ved Synet af hendes bekymrede Ansigt.

„Min kjære Eugenie!“ begyndte hun, efterat have fattet sig lidt, „jeg kan bringe Dig saavel bedrøvelige som glædelige Efterretninger, Tabet af min kjæreste Veninde. Fru Bigarais, som for saa Diebliske siden er vandret til det bedre Liv, har tillige gjort Dig, min Datter, til Univer-salarving af hendes betydelige Formue, eftersom hun er død, uden at efterlade sig nogen Slægtning.“

„Ah, saa er den gode gamle Fru Bigarais ikke mere!“ svarede Comtesse'n deeltagende; men hvad hendes Efter-ladenskaber angaaer, da er det jo en almindelig Mening,

En dansk Ravgast. II.

(7)

at hun er saa forgjeldet, saa hendes Creditorer udentviol snart ville indsætte sig selv som de rette Arvinger."

"Jeg har været af samme Mening som Du, mit Barn," svarede Grevinden, „men en Time før sin Død anbetroede hun mig, at hun havde besluttet at gjøre Dig til sin eneste Arving, med Undtagelse af nogle Summer, som hun havde udsat for sine saa og tro Tjenere, jeg betragtede hende med Bekymring, da jeg antog at hendes Tanker vare forvirrede; thi vel vidste jeg, at hendes forhenværende Familie havde været anseete for at være rige, men nu tydede Alt jo netop paa det ganske modsatte. De troer mig maaskee i Armod, sagde Fru Vigaraiz, da hun bemærkede min tvivlende Mine, men det er kun et paataget Ydre, jeg frygtede først at Oprørsfaklen paany skulde opbluise i disse Egne, og dernæst søgte jeg at blive befriet fra en Skare paatrængende Benner, som kun søgte mit Bekjendtskab for min Formues Skyld, derfor har jeg forgjeldet mit Gods, og ført en Levemaade, som nu er bleven mig til en Bane, men modtag her dette Ibenholts-Skriin, for detes Indhold kan ikke alene Gjelden blive fuldkommelig dækket, men der vil endogsaa blive en ikke ubetydelig Summa tilbage; i Skrinet vil De tillige finde de Documenter, som sætte Deres Datter i fuldkommen lovlig Besiddelse af mit hele Efterladenskab."

„Saaledes vare hendes Ord," vedblev Grevinde de

Beaufort, „og saa Dieblikke derefter havde hun ophørt at leve; jeg har imidlertid endnu ikke aabnet Skrinet, da jeg ikke kan negte, at jeg virkelig endnu nærer en Smule Tvivl om, hvorvidt det forholder sig saaledes; men her er Nøglen, som jeg nu vil overlade Dig.“

Haabet om en anseelig Fordeel er i Almindelighed stærk nok hos os Menneffer, til at kunne overveie alle andre Hensyn, og Comtesse'n greb derfor Nøglen med Begierlighed, og ilede med at aabne det hemmelighedsfulde Skrin, men, hvor forundret blev hun ikke, da hun i det ikke alene fandt Papirer, hvis Værdi langt oversteg den Gjæld, som muligt kunde hvile paa Godset, men tillige en stor Deel kostbare Smykker, hvis Værdi alene kunde betragtes som en lille Formue.

Ved Siden af den Glæde, som Comtesse'n nødvendig maatte føle, ved pludselig at see sig, som den rige Arving, fremtvang sig ogsaa den sørgelige Bevidsthed om, at alle disse Eiendomme ikke længere kunde befordre hendes Lykke; o! havde det været hendes for et Aar siden, sikkert vilde da alle Hindringer været bortfaldne af sig selv, og hun havde nu været Carls lykkelige Hustru, hun havde nu savnet sin kjære lille Datter i sin egen huuslige Kreds; men nu — at nu var det Alt forbi, den skønne Drøm lod sig ikke længere virkeliggjøre, det var for sildig, hendes Ven, hendes Carl var jo borte, og hun kunde ikke deelagtig-

gjøre ham i den glædelige Efterretning, som vilde have udgjort deres fælles Lykke.

Et dybt Suk fremtrængte sig af hendes beflemte Bryst, medens Grevinden nærede Tanker, der stode i fuldkommen Uovereensstemmelse med hendes Datters. Det hører til de store Sjeldenheder, at Noget er tilfreds med det han har, jo mere et Menneske faaer, jo større bliver ogsaa hans Begjerlighed efter mere, saaledes var Tilfældet med Grosferer Christensen, og saaledes blev det nu med Grevinden.

Iffe nok med at hendes fordums aristocratiske Sindelag og Stolthed paany gjorde sig gjeldende, nu da hun atter saae sig i Stand til at kunne haandhæve den, men, i Besiddelse af Godser og Formue, tænkte hun nu med Ringeagt tilbage paa den plebeieske Grosferer og hans simple borgerlige Søn, og i Sandhed, der var Noget som talte for at hun havde Ret; thi havde hun og hendes Datter før været for ringe for den pengestolte Borger, saa var der en vis Rimelighed for, at han nu maatte være det for hende.

Hun betragtede med Velbehag sin Datters tilbagevendende Skjønhed, og glædede sig allerede ved Tanken om det glimrende Parti, som det nu vilde blive muligt for hende at gjøre.

Allerede den næste Dag skulde, til Eugenies Bekymring, bringe Beviset for, at hendes Tanker havde været rigtige.

Grev de Maubert kunde neppe oppebie den passende Tid til at aflægge Damerne en Visit, for at erkjendige sig om Comtessens Befindende, allerede tidlig om Formiddagen indfandt han sig for at gjøre dem sin Opvartning. Eugenie forestillede ham for sin Moder, som modtog ham med forekommende Artighed, medens hun selv med Stræk bemærkede den fremspirende Kjærlighed som lyste ud af Grevens Diefast, hun imødesaae en nær forestaaende Kamp, som for hende vilde blive saameget haardere, som hun sikkert vilde komme til at bestaae den alene, da hendes Moder udentviisl vilde slutte sig til Greven og hans Familie, og ved forenede Kræfter gjøre Alt for at begunstige hans Hensigt.

Greven bemærkede vel hendes Forvirring, men misforstod dens Oprindelse, hans unge lidenskabelige Hjerte skrev det paa den opvaagnende Kjærligheds Regning, og Grevindens Forekommenhed og Opmærksomhed for ham, bragte ham aldeles paa den Formodning, at han sikkert maatte blive den Lykkelige. Grevinden indbød ham til Frokost, og han erkjendigede sig nu tillige om Fru Bigarais, til hvem Grevinden igaar saa pludseligt var bleven faldet.

„Fru Bigarais er nu i de Saliges Boliger“, svarede

Grevinden, med et sorgfuldt Blik, „og vi have kun at begræde Tabet af en kjær Veninde, selv min Datter føler dette Tab høiligen, uagtet hun er bleven indsat som Universalarving.“

Greven reiste sig, for med indsmigrende Ord at frembringe sin Lykønskning, og grundede derpaa i nogle Dieblikke, for at finde den meest passende Maade til at forebringe sit Hjertes Anliggende, der forelaae ham nu en Grund mere, til at fremskynde Diebliffet, da Eugenies Skjønhed og nuværende Formuesomstændigheder sikkert snart vilde bringe andre Beilere til at gjøre ham Prisen stridig.

„Den unge Comtesse“ begyndte han, „forener saaledes i sin Person alle de Fortrinligheder, som Skjønhed, Dyd, Adel og Rigdom formaae at frembringe, og sikkert vil De ikke beholde hende længe hos Dem, da hele den franske Noblesse uidentviol snart vil kappes om at blive den Lykkelige, som tør kalde hende sin!“

Comtessen drog sig, let rødrende tilbage; men Grevinden svarede:

„Ah, vi ere nu blevene ubekjendte og næsten fremmede i vort eget Fædreland; thi nitten Aars Vandflygtighed har bragt vort Navn til Forglemmelse.“

„Tro ikke det, Fru Grevinde! den Skare af fordums Benner, som alt har sluttet sig om Dem, vidner om det

Modsatte, at nyere Benner ogsaa allerede have fundet Bei til Deres Huus, derom vidner min ubetydelige Person, og jeg vilde gjøre mig en stor Ære af, dersom det maatte blive mig tilladt at være den Første, som bringer Deres ædle Datter min ubetingede Hyldest, og dersom jeg turde gjøre mig Haab om, at hun kunde dele mine Følelser, da at være den Første, som vil være stolt af, at kunne tilbyde hende sin Haand og sit Hjerte; ogsaa jeg er, som De veed, en rig Arving til betydelige Godser, dog det er ikke Deres Datters Rigdom, som har bevæget mig til at fremkomme med denne Erklæring, allerede igaar, var hun fuldkommen Herre over mit Hjerte, derom kan den Tilstaaelse vidne, som jeg allerede har afslagt for min Moder, der fuldkommen billiger mit Valg."

Der indtraadte et Dieblis Taushed, Eugenie qvalte et Suk, og søgte at skjule den Bevægelse og det Mishag, som dette uventede og pludselige Grieni paaførte hende. Grevinden blev ubehagelig berørt ved hendes Taushed og skyndte sig at svare:

"Jeg føler mig særdeles smigret ved Deres ærede Tilbud, og vilde betragte det som en Lykke at see min Datter optaget i Deres anseete Familie; men De vil sikkert indsee, at ogsaa hun har en Stemme ved denne Leilighed, og dertil en afgjørende, hvis Mening det bliver nødvendigt først at indhente, og dertil turde Diebliffet maaskee være

mindre heldigt valgt, da hun netop er lidende og sorgfuld over hendes afdøde Belgjørerindes Hedengang, ligesom det maaskee ogsaa kunde synes upassende, midt under Sorgen, at declarere en Forlovelse; dog, vi ville sikkert oftere kunne glæde os ved Deres ærede Besøg, og da vil der jo, med Deres Tilladelse, atter gives Leilighed til at tale derom."

Eugenie tilfastede sin Moder et taknemmeligt Blik, og den unge Greve svarede:

"Jeg maa fuldkommen indrømme Rigtigheden i Deres Paaastand, at Diebliffet er mindre heldigt valgt, men min Kjærlighed, og Frygt for at en anden Lykkeligere muligen skulde gjøre mig Prisen stridig, maa tale for den Paaatrængenhed, hvormed jeg har bovet at frembringe mit Anliggende, og alene Haabet om, at et Afslag ikke vil blive mig til Deel, er tilstrækkeligt til at berolige mig, saa jeg med Glæde skal ajvente Deres nærmere Bestemmelse."

Efter nogle Diebliffes let Conversation, tog han Afsked og ilede hjem for at underrette sin Moder og Søster om Udfaldet af hans Besøg.

Neppe var han borte, førend Grevinden paany optog Samtalen, og forestillede sin Datter det Fordeeltagte ved en Forbindelse, der, som denne, stemmede fuldkommen overens med hendes Anskuelser.

"Ah, min Moder!" svarede hun, "jeg har elsket een Gang og bortgivet min Tro og Kjærlighed til Een, hvor-

ledes skulde det være mig muligt, saa hurtigt at glemme ham, og give en ny Kjærlighed Rum i mit Hjerte, nei Moder, tro mig, jeg vil ingensinde kunne række min Haand til en Mand, som jeg ikke elsker, og hvorledes skulde det være muligt, at denne Følelse saa hurtigt skulde gjøre sig gjeldende hos mig, da jeg endnu kun har seet ham to Gange.

Grevinden kunde ikke andet end billige sin Datters Mening, og forsøgte derfor ikke at anvende flere Over-talelser, for at formaae hende til at forandre sin Beslutning; man blev derfor enig om, at bibringe den unge Grev de Maubert Comtesens Bestemmelse, paa en saa delicat og skaanende Maade som muligt, naar han atter indsendt sig eller gjentog sin Anmodning.

Dog, dette blev langtsfra ikke den eneste Gang, at Eugenie blev fristet til at bryde Troksskæbnet mod sin hedengangne Ven; hendes Skjønhed og Dyder fængslede, mod hendes Villie, mange unge Adelsmænd til hende, og det saa meget mere, som Rygtet om hendes nuværende Rigdom snart havde udbredt sig i selve Paris; men hun modstod alle disse Fristelser, og snart trak Frierne sig tilbage, kjede af at hente Afslag.

Kapitel VIII.

Et Dødsleie og et uventet Giftermaal.

Det vilde trætte, omstændelig at gennemgaae alle de smaa og intetbetydende Omstændigheder, som ved disse og andre Leiligheder fandt Sted, og vi ville derfor skride et Par Aar frem i Tiden, for at komme til det Punkt, som atter havde Indflydelse paa de her omhandlede Personers Skjebne.

Efter det ulykkelige Felttog i Rusland, begyndte Napoleons Stjerne som bekendt at dale, Europas Stormagter forenede sig, for at standse den stedse mere om sig gribende Seierherres Erobringer, som truede med at bringe hele Europa under hans Scepter. Efter Felttoget i Rusland syntes Lykken aldeles at have vendt den store Keiser Ryggen, og ved de forenede Magters Anstrengelse, og en preussisk Generals Forræderi, bragtes hans tappre Sønner til at vige for den overlegne Styrke.

Den 31. Marts 1814 capitulerede Paris, og Napoleon maatte afstaae Regjeringen til Ludvig den Attende. Det franske Folk elskede deres Keiser med en Afgudsdyrkelse lignende Kjærlighed, han havde hævet det til den høieste Storhedsglands ligeoverfor det øvrige Europa, det var derfor intet Under, at de med usigelig Smerte saae ham besejret af sine forenede Fjender, og da Budskabet lød,

at Ludvig den Attende skulde være hans Efterfølger, udbrøde de med Rette:

„Af Fædreland, hvad har du tabt, din Keiser ikke mere dit Scepter fører, med ham forsvandt din Frihed og din Glands!“

Marquis de Cambrais Sorg over sin Keiserlige Belynders Fald, var saa stor, saa han følte sig baade legemlig og aandelig svækket derved, hans Virkekraft sløvedes og han følte hverken Lyst eller Evne til siat virke i t Kald; han søgte sin Afsked, som man kun nødig vilde give ham, da han næsten var bleven uundværlig i sit Embede, dog efterat han gjentagent havde ansøgt derom, blev den ham endelig til Deel, efterat Keiseren havde forladt Paris.

Saa Dage derefter begav han sig, syg paa Sjæl og Legeme, til et af sine Godser i Nærheden af Marseille, hvorved han blev Grevinde de Beauforts nærmeste Nabo.

Neppe var Nygtet om hans Ankomst naaet til Grevinden, førend hun, med sin Datter, ilede for at byde ham velkommen; hun troede at gjenfinde ham i samme Velgaaende som da hun sidst talte med ham i Paris, men hun følte sig smertelig berørt ved Synet af hans lidende Tilstand.

„Min Gud, Hr. Marquis!“ udbrød hun, „jeg kommer for at byde Dem velkommen som Nabo, og glæde mig ved Deres Nærhed, men jeg bedrager mig ikke, Tidsomstændighederne, og de nye Omvæltninger i Regjeringssystemet,

have havt en uheldig Indflydelse paa Dem, De er syg, jeg beder Dem!"

"Nei!" svarede han, "i dette Dieblif, og ved Synet af Dem og Deres tilbedelsesværdige Datter, føler jeg mig atter fuldkommen vel!"

"Deres Galanteri er her ilde anbragt" vedblev Grevinden, "og hvormeget jeg endogsaa ellers agter Deres Ord, saa maa De tillade mig, denne Gang ikke at troe Dem, førend Røgen har bekræftet Deres Udsagn."

"Keiserens Livlæge var ogsaa min, han har taget Afshed med mig, for at følge sin Keiser til Den Elba, og jeg maa saaledes søge mig en anden Læge."

"Saa vil jeg anbefale Dem min Læge, som er den bedste her i Eggen, og jeg vil strax give min Rudst Befaling til at hente ham."

"Tillad mig først en Begjering!" vedblev Marquien, "De mindes uidentviø et Ønske, som jeg allerede i Paris, og ved vort første Sammentræf, udtalte!" "Deres Ønsker skulle stedse være Befalinger for mig", svarede Grevinden, "men jeg kan for Diebliffet ikke tilbagekalde mig det."

"Tillad mig at komme Dig til Hjælp!" afbrød Eugenie hende, "Marquien ønskede at tilbringe sine sidste Levedage paa Beaufort, og det vil sikkert være os en Glæde at gæste vor ærede Ven og Beskytter der."

Marquien tilkastede hende et forbindtligt Blik, og vedblev:

„Meget rigtigt, Intet skulde være mig kjærere, end at være der i den korte Rest af Tid, som maaskee endnu staaer til min Raadighed, og jeg føler mig forud overbevist om, at min Barndoms Plegesøster vil opfylde dette mit kjæreste Ønske.“

„Derom er ingen Tvivl!“ afbrød Grevinden ham, Intet skal være mere glædeligt for mig, end naar De saaledes vil give mig Velighed, til, skjøndt kun i en ringe Grad, at gjengjelde de væsentlige Tjenester, som De saa ofte har ydet os; jeg vil endnu tilføie en hyderligere Begjering, som jeg haaber De vil tilstaae mig.“

„Og det er?“

„At vi, uden Ophold begive os til Beaufort, i Deres Bogn, medens min, ligesaa uopholdelig, henter Vægen dertil; thi De er syg, ja endog meget syg!“

Bed disse Ord ringede hun, gav Tjeneren sine Befalinger, og neppe en Time derefter vare de paa Veien til Beaufort, hvor Hr. de Cambrai indtog den afdøde Greves Bærelser.

Den Spænding, i hvilken Marquien i de senere Dage havde befundet sig, havde ligesom opretholdt hans Livskraft; nu, da han befandt sig i det Asyl, som han saa længselsfuldt havde ønsket sig, indtraadte den fuldkomne

aandelige og legemlige Slappelse, som stedse følger efter Livets Kampe, under en uafbrudt Virksomhed, nu først blev han nødt til at indrømme, at han virkelig var syg, og uagtet den hidkaldte Læges kraftige Forholdsregler, tiltog Sygdommen dog i en foruroligende Grad, og med den Grevindens og hendes Datters Bekymring og Uro.

Allerede efter en Uges Forløb, aabenbarede Lægen for Grevinden, at Marquiens Sygdom havde taget en saa uheldig Retning, saa der Intet var tilovers at haabe for ham; men at hans Dage uden tvivl vare talte. Lægens undvigende Svar undgik imidlertid ikke Marquiens Opmærksomhed, og han sølte sig saaledes selv overbevist om sit nær forestaaende Endeligt. Grevinden formaaede ikke længere at følge sin Bekymring, og Eugenie forlod aldrig hans Sygeleie; denne deeltagende Opoffrelse gjorde et dybt Indtryk paa Marquien, med faderlig Omhed betragtede han Eugenie, og idet han med rolig Fasthed, og med glædelig Selvbevidsthed om sin ulastelige Vandel, imødesaae det skjebnesvangre Dieblif, fattede han en Plan, som han besluttede strax at udføre, da han frygtede at der ellers ikke vilde blive levnet ham Tid dertil.

Han benyttede et Dieblif da han var alene med Grevinden, greb hendes Haand og sagde:

„Jeg føler at Dagen hælder og mit Livs Aften nærmer sig, snart vil jeg være udslettet af de Levendes

Tal; jeg føler det at være min Pligt at bestikke mit Huus, og kundgjøre min sidste Villie, og i hvis Hænder skulde jeg vel hellere nedlægge den, end netop i Deres; De har, i Forening med Deres opoffrende Datter, skjenket mig en Omhu og Pleie" — — —

"Som med Guds Hjælp endnu kan have heldige Følger!" afbrød Grevinden ham.

"Lader os ikke skuffe os med et forsængeligt Haab," vedblev Marquien, "men hør min sidste Begjering! det er min ufravigelige Hensigt at gjøre Deres Datter til min eneste Arving til alle mine værlige og urørlige Eiendomme, kuu forudbetinget jeg en vis Summa, som aarlig skal uddeles til de fattige, og en Summa, for hvilken der, i tre Aar, skal læses Sjælemesser for min Sjæls Frelse af Skærsilden."

"Hr. Marquis!" svarede Grevinden, "lad ikke Deres Forkjærlighed forlede Dem til at begaae en Uretfærdighed, De har en udbredt Familie, der, ligesom jeg, har maattet vandre i Landsflygtighed, de have et retmæssigt Krav paa Deres Efterladenskaber, og De vil høiligen forrette Dem, ved at berøve Dem det."

"Har jeg ikke tilskrevet dem Alle? hvorfor ere de da ikke vendte tilbage ifølge mine Anmodninger derom? de have foragtet mig, ligesom de foragtede den store Keiser; nu først ere disse Bourbonnernes Trælle vendte tilbage,

for at tilintetgjøre den Frihed, hvorfor saa meget fransk Blod har maattet flyde, for at belægge de tappre Sønner med de gamle Slavelænker; men vee dem! naar Frankrig atter aander frit, da vil det igjen bryde Lænkerne over deres Hoveder, som have smedet dem!"

"Alf min Ven!" svarede Grevinden, "døm dem ikke for haardt, betænk at det er Deres egen Slægt, som De i Deres sidste Dieblikke ønsker Forbandelse over."

"Slægt, Familie!" gjentog han med Bitterhed, "nu, da Reiseren er styrtet, betragte De ogsaa mig som en af de Faldne, og de triumphere derover, de kjende mig ikke, ingen af dem har værdiset mig en Skrivelse, endnu mindre et Besøg, og det uagtet min Ehygdom er blevet dem bekjendt, nei her har jeg fundet min sande Familie, mine Aandsbeslægtede, og derfor er min Beslutning vel overveiet og usoranderlig, kun een Forhindring stiller sig i Veien for den, men ved Deres Medvirkning haaber jeg ogsaa at kunne bortrydde den."

"Dg hvori kan jeg da være Dem til Tjeneste?"

"Hør mig! Dersom jeg simpelthen indsætter Deres ædle Datter som min Arving, saa vil min uværdige Familie sikkert forfølge hende med løgnagtige Beshyldninger, og de ville udsprede allehaande onde Rygter om hende, som Grunden til at jeg har foretrukket hende; for nu at kunne sætte

en bestemt Skranke derfor, som kan affpærre dem denne Udvei, saa maa hun bære mit Navn."

"Hvorledes! De vil adoptere hende, som Deres Datter?"

"Nei! derved vilde saavel Deres Person, som mit Minde, blive en Skive for min Families Angreb, nei, ethvert Middel maa være dem affskaaet, og for mit Bedkommende er der kun et tilbage, nemlig at Eugenie bliver viet til mig paa Sygesengen; men vil hun bekvemme sig dertil? det bliver det store Spørgsmaal!"

"Naar det er Deres bestemte Villie, min ædle Ven og Belgjører, saa vil jeg ufortøvet meddele hende det, og jeg haaber at hun ikke vil modsætte sig Deres Ønske."

Grevinden ilede til sin Datter, i den sikkre Overbeviisning, at, selv dersom hun ogsaa her vilde modsætte sig hendes Ønske, saa vilde der desuagtet, ved den Formue som hun allerede var i Besiddelse af, være hende sikkert en fuldkommen uafhængig Fremtid, og Marquiens talte Dieblikke vilde maaskee neppe levne Tid til nogen yderligere Forklaring, saa han, naar man opsatte Tiden noget, maaskee ikke engang vilde erfare hendes Vægring; men Forholdet stillede sig her anderledes, det var her ikke den unge Mand, som begjærede at indtage den ledige Plads i hendes Hjerte, det var ikke Elskeren, som fordrede hendes Gjenfærlighed; det var den faderlige Ven, som i sine sidste Dieblikke vilde

En dansk Rapergast. II. (8)

tage hende i sin beskyttende Favn, alene for at efterlade hende et agtet Navn og en betydelig Formue, og denne Sidste har stedse noget saa tillokkende for Menneskene, saa tusinde Betænkeligheder bortfalde ved Siden af den, allerhelst ved Tilfælde som det Nærværende.

Comtesse Eugénies Betænkeligheder bortfaldt derfor ogsaa snart; hendes første Kjærlighed var jo dog uigenkaldelig tabt for hende, og den faderlige Beskyttelse, som hun underkastede sig ved et Ægteskab med Marquien, vilde jo desuden snart ophøre tilligemed hans Tilværelse, og saaledes sætte hende i uindskrænket Besiddelse af Rigdomme, der vilde gjøre det muligt for hende at opsoge og antage sig sin Datter, hendes eneste Kjærlighed; hun viste sig derfor strax villig til at føie sin Moder og Marquien i deres Dnsse, og vendte saaledes snart tilbage med hende til Sygeværkset.

„Mit Barn!“ tiltalte Marquien hende med svag Stemme, da hun langsomt og bly nærmede sig til hans Leie, „sikkert kan De ikke bringe det over Deres unge Hjerte at række Haanden til en Døende; men vær forsikkert om at jeg, under alle Omstændigheder, stedse kun vil betragte og behandle Dem som en kjær Datter.“

„Ah, misforstaae mig ikke, min faderlige Belgjører!“ svarede Comtesse, „jeg føler mig ikke alene uendelig smigret, men ogsaa dybt bevæget ved Tanken om, at De,

i disse høitidelige Diebliffe, endnu tænker paa at ville skjenke mig Deres Navn, som vistnok bliver det Sidste jeg kommer til at bære."

"Ikke saaledes!" gjentog Marquien, "jeg giver Dem kun mit Navn for at sikke Dem mod min Familie; naar jeg er vandret til de Saliges Boliger haaber jeg at De kan leve lykkelig ved en ung Mands Side, og stundom skjenke mig et venligt Minde."

"Deres Forsikkring er mig nok," gjentog Eugenie, idet hun søgte at bekæmpe Grindringen om hendes soundne og tabte Kjærlighed, "jeg kan kun takke Dem for Deres faderlige Udelmodighed, og vil overlade det til Dem selv at bestemme, naar den høitidelige Handling skal finde Sted."

"Velan!" gjentog Marquien med mat Stemme, "saa ville vi ikke spille noget Dieblif, jeg frygter desuden at de ere talte for mig, Fru Grevinde! hav den Godhed at trække Viuduesgardinerne sammen, det stærke Daglys generer mine Dine, og jeg vilde gjerne skue frit omkring mig i disse Diebliffe, og behag derpaa at give de fornødne Ordre til, at min Skriftesader og en Notar snarest muligt kunne indtræffe."

Grevinden ilede med at udføre hans Onske, og tog derpaa, tilligemed sin Datter, Plads ved hans Seng; de sammentrufne Gardiner udbredte en velgjørende Dæmring

i Bærelset, men tjente tillige til at forsøge den Syges blege Udseende; en høitidelig Taushed var indtraadt, som kun afbrødes ved Marquiens tunge Aandedræt, endelig udbrød han, idet han greb Grevindens Haand:

„Al saaledes ere vi Menneſker kun en Boldt for Skjebnens Løner, saaledes kunne alle vore Forhaabninger betragtes som Drømme, der adsplittes og forsvinde i Virkelighedens Opvaagnen, snart i tyve Aar har det været mit Livs skjønneste Drøm, at tænke mig tilbage til de glade svundne Børneaar, drømme mig ind i den lykkelige Tid, som jeg dengang tilbragte paa Beaufort, og skabe mig et Billede af den Fremtid, som jeg endnu haabede at tilbringe der, og see — nu da jeg staaer saa nær ved Maalet til at see mine Phantasier virkeliggjorte, nu træder Skjebnen derimellem, og tilintetgjør mine skjøne Drømme med ufsaaen som Haand!“

„Berolig Dem, Hr. Marquis!“ svarede Grevinden, „og vi ville bede Guds hellige Moder, at lægge Aar til Deres Tid; ja den Handling, som De nu er i Begreb med at udføre,“ tilføiede hun skjemtende, „synes jo endogsaa at være et Forbillede paa, at De nu først agter at paabegynde et nyt Liv!“

Marquien rystede veemodig med Hovedet og svarede:

„Ja et nyt Liv, tilviſe! men neppe i denne Verden!“
Eugenie vilde have tilføiet nogle oplivende Ord, da

Tjeneren i det samme meldte, at Abbeden og Notaren vare ankomne og ventede i Forværelset. Marquien tilvinkede dem strax at træde ind, og underrettede dem med saa Ord om Grunden, hvorfor han havde ladet dem kalde, og bad Abbeden ufortøvet at skride til Handlingen, hvilken han ogsaa strax udførte med de sædvanlige Ceremonier, medens Comtesen endnu bestod den sidste haarde Kamp med sig selv, idet hun rakte ham den skjælvende Haand.

Da Vielsesacten var fuldbgyrdet, udfærdigede Abbeden strax en Vielsesattest, der blev underskreven af Notaren og Godsforvalteren som Vidner; men da Skriftemaalet og Absolutionen derefter skulde finde Sted, forsøgte den snu Jesuit ikke at benytte sin Indskydelse og Kirkens Vaaben, til i de Diebliske han var alene med Marquien, at indvirke paa dennes Testamente til sin Fordeel, og forestillede ham, at han først og fornemmelig burde have Gud, hans Tjenere og hans Kirke for Øie, førend han uddeelte sine rige Gaver til denne Verdens Børn, hvis Bønner dog ikke formaaede at frelse ham fra Skærsilden, som sikkert, uagtet alle øvrige gode og ædle Handlinger, vilde blive hans Lod, dersom han forsøgte at betænke Kirken og de hellige Fædre.

Den svage og lidende Mand, som desuden var opdraget under lignende Grundfætninger, forandrede desaaarsag sin første Bestemmelse, med Hensyn til Testamentet, derhen, at saavel Klosteret som Abbedens Person først blev legeret

en betydelig Summa, førend der blev disponeret over det Øvrige.

Da den klogt beregnende Pater derefter havde meddeelt ham Absolution, opsatte Notaren Testamentet i Alles Nærværelse, og uagtet de Summer der saaledes først bleve fradragne, samt de Pensioner, hvormed han rigeligt begavede sine Tjenestefolk, blev der dog, foruden hans gjeldsfrie Godser, endnu en meget betydelig Summa til Rest for hans Nyformælede.

Udmattet af de sidste Anstrengelser sank Marquien, efter endt Gjerning, tilbage i Puderne, medens Embedsmændene anbefalede og fjernede sig; en svag Rødme udbredte sig over hans Ansigt, som Følge af de havde Anstrengelser og Sindsbevægelse. Comtessen, eller som vi nu maae kalde hende, Marquisen, rakte ham en svalende Drif, hvorefter han henfaldt i en vederqvægende Slummer.

Da disse vigtige og betydningsfulde Handlinger saaledes vare blevne afløste af en uforstyrret Ro, hensank den unge Marquise i dybsindige Grublerier over det Skridt, som hun nylig havde foretaget sig; hendes bevægede Fortid fremdukkede paany for hendes Blik, ved Siden af det rolige og uafhængige Liv, som det nu var hende muligt at føre; hendes Samvittigheds indre Stemme fremmanede Carls Billede for hende, og hun bebreidede sig sin Handling saameget mere, som det nu først blev hende indlysende,

at hendes Uafhængighed var begrændset af hendes Mands Villie, dog, naar hun betragtede den roligt slumrende Oldings blide og ædle Ansigtstræk, forsvandt denne Tanke; thi det var hende jo umuligt at kunne nære andet end barnlig Kjærlighed og Agtelse for ham, og Andet havde han jo hellerikke forlangt for sine Opoffrelser. Den uroffelige Hengivenhed han havde udviist mod sin Keiser og Herre, de Offere, som han stedse havde bragt Pligten, det Hvemod og Edelsind, han stedse havde udviist imod den Lidende eller Forurettede, bestrykede hende yderligere i, at han ogsaa imod hende vilde iagttage de samme Følelser, og respectere det Løfte han havde givet hende, kun at ville betragte hende som Datter, og hun vilde jo da have opnaaet en dobbelt Fordeel, ved i ham at have fundet en Beskytter, der kunde afværge enhver paatrængende Tilnærmelse fra hendes Person, og gjøre det muligt for hende, at blive sin første Kjærlighed tro.

Hun betragtede derfor, med ustrømt Deeltagelse, sin slumrende faderlige Gemal, og ønskede i Stilhed, at hans Opvaagnen maatte være til det Bedre, saa han i længere Tid kunde vedblive at være hendes Beskytter.

„Det lader til“, afbrød Grevinden hendes stille Betragtninger, „at den Søn, som Hr. Marquien for Diebliffet nyder, vil have en afgjørende, og som jeg troer, en velgjørende Indflydelse for ham; betragt hvilken Ro

der er udbredt over hans Ansigt; det forekommer mig som et Vidnesbyrd om, at hans Tilstand fra dette Dieblif vil forbedre sig."

"Maa det kun ikke være et Forbillede paa det Modsatte", svarede Marquisen, "man har jo Exempler paa, at en saadan Ro ofte indtræder umiddelbart før den nærførestaaende Opløsning!"

"Du har Ret, mit Barn! og det glæder mig at Du nærer en saa deeltagende Omsorg, vi ville derfor strax kalde Lægen, for at kunne være beredte paa alle Tilfælde."

Saa Diebliffe efter stod Lægen allerede ved den Syge, og efterat han sagte og forsigtig havde undersøgt den Syges Puls, forfikkrede han, at det var en fuldkommen sund og naturlig Søvn, som vederqvægede ham, og at han udentvivl vilde opvaagne styrket og i bedre Befindende.

Virkeligt aabnede han Vinene kort derefter, og det klarere Blik vidnede om, at en betydelig Bedring var indtraadt.

"Svorledes!" udbrød han, "skal jeg virkelig endnu opvaagne til dette Liv, jeg, som forlængst troede at være hjemfalden til Ewigheden, skulde det mulig være Guds Villie at forandre Udfaldet af min Handling, saa frygter jeg at vi ville komme til at fortryde den, og navnlig vil det maaskee blive Tilfældet med Dem, min gode Eugenie!"

„Hvorledes, Hr. Marquis! hvorfor troer De at jeg skulde fortryde den?“

„Fordi jeg kun havde til Hensigt at indsætte Dem som min retmæssige Arving; men ikke at knytte Deres livsfriske Ungdom og Skjebne til min!“

„Og jeg derimod takker Himlen, dersom den vil forunde Dem at leve som min faderlige Ven og Beskytter; det er netop mit Ønske og min Begjering!“

„Tak, mit Barn! De har ved disse Ord gydt Olie paa mit Livs halvslukte Lampe, ja, jeg negter ikke, at det vilde være mig kjær, dersom den gode Gud vilde opfylde mit skønne Haab, og endnu lade mig leve her i mine Barndomsomgivelser.“

„Deri vil jeg forene mine Bønner med Deres; thi det har været min faste Bestemmelse, slet ikke at indlade mig i noget Ægteskab; jeg har derfor med Glæde modtaget Deres Tilbud, fordi det sikrede mig mod Eignende.“

„Nu vel, saa vedbliv at betragte mig som Deres faderlige Ven og Beskytter, og kun som saadan skal De stedse finde mig!“

Marquiens Livsaander, som ved Tidsomvæltningerne og de gjennemgribende Forandringer efter Napoleons Fald vare blevne heftigt angrebne og svækkede, havde nu fundet Hvile, og opvaagnede med nye Livskræfter. Ved Rægens Omhu forbedredes hans Tilstand dagligt, og allerede efter

tre Ugers Forløb var han i Stand til, støttet ved sin unge Hustrues Arm, at forlade Bærelset, for atter at indaande Guds frie Luft. De mange Fortidsminder, som, ved at besøge de vante Omgivelser, paany oplevede i hans Sjæl, bidrog ikke Lidet til at gjenoprette hans Helbred, og snart gjenfinde vi ham i usforstyrret Nydelse af sit før omtalte skjønne Haab, henlevende sin Tid paa Godset Beaufort.

Kapitel IX.

Kaperiets Ophævelse.

Som et glimrende Lusthyn var Napoleon steget frem paa den politiske Himmel, og som et Saadant, var han ogsaa pludseligt forsvundet, idet han, ligesom Lusthynet, havde tiltrukket sig Alles Opmærksomhed og Beundring, men atter, ligesom det, kun efterladt sig et Mørke, hvori intet Spor af den tidligere Glands var at finde; han havde bragt Troner til at vække og reformeret hele den politiske Verden; efter hans Fald samlede og ordnede Alt sig igjen som hidindtil. Freden udbredte paany sine velgørende Indflydelser over Europa, ogsaa mellem Danmark, England og Sverrig blev Freden gjenoprettet, og, som Følge deraf, bleve Kaperbrevene indkaldte og Kaperiet hævet.

Paa Kjøbenhavns Toldbod finde vi en lille firrakaaren

Sømand staaende, lænet mod Bolværket; han stirrer med et mørkt og tillige veemodigt Blik ud over Søen, mod et Fartøi, som ligger ude paa Rheden.

Det er en vel tiltaklet Brig, men skjøndt dens Skrog er nymalet, vidner det dog om, at have modtaget bethdelige Reparationer, mange Rugler er trængte gjennem dens Boug og Sider, og dens Planker ere derfor paa mange Steder udbedrede med Nyt.

Vi gjettede lettelig, at det er Briggen „Overraskelsen“, som her ligger for Anker, og i den flirskaarne Sømand gjentjende vi ligeledes vor gamle Ven, Capitain Clemensen.

Efter Kaperiets Ophævelse var han nu sat aldeles ud af sin Virksomhed, hvilket rigtignok ikke kunde siges at skade ham, med Hensyn til hans Formuesomstændigheder; thi disse vare, ved Hjælp af hans mange heldige og betydelige Priser, alt for vel begrundede, til at de saa let kunde undergaae nogen Forandring, men for hans rastløse Virksomhed var det en ubodelig Skade. Han havde afskediget sit Mandskab, solgt Fartøiet, og stod nu der og betragtede det med mørke Blikke.

Fortiden affpeilede sig ved denne Veilighed ogsaa for hans Blik; men den var ikke rolig og klar, den lignede det skummende Hav, hvis brusende Bølger nu ikke længere

overdøvede den indre Stemme, som bebreidede ham en uretsfærdig Handling.

Vi have i det Foregaaende seet, hvorledes denne Stemme gjorde sig gjeldende hos ham, naar han var i Uvirksomhed; han søgte da stedse at unddrage sig fra Hjemmet, men nu, da hans Virksomhed var standset, og Hjemmet var blevet hans daglige Opholdssted, følte han sig saameget mere priisgivet derfor.

„Ha!“ udbrød han for sig selv, idet han stampede i Broen, „skal jeg da være fordømt til at trampe omkring paa Brostenene, som en anden Landkrabbe? skal da hiin døende Kvindes Forbandelse stedse lyde for mine Øren? ja vel har jeg begaaet en Handling, som pletter hele mit øvrige Liv, o at det ikke var skeet!“

Han ilede bort, ligesom flygtende for sig selv, thi hans Hjerte var langt fra ikke saa forhærdet, saa det ikke skulde staae aabent for en bebreidende eller angrende Stemme, men det vilde Sorøverliv havde fjernet ham for meget fra Religionens Trøst, til at den strax kunde udøve sine velgjørende Virkninger i ham, forgjeves forsøgte hans Hustru at udforske hans Hemmelighed, for at kunne tilbyde ham den Trøst og Beroligelse, som hun saa gjerne vilde yde ham, han blev ved en saadan Leilighed kun endnu yderligere hensat i sit onde Lune, og den raa Adfærd, som var bleven ham til en Vane, ved det vilde og urolige Liv mellem sine

Kampsfæller, yttrede sig da ofte paa Maader, som hidindtil havde været fremmede for den deeltagende Hustru.

Naar hun da efter slige Optrin, bekymret og grædende trak sig tilbage til sit Værelse, da stod den lille Maria, som nu var blevet tre Aar gammel, deeltagende ved hendes Side, og betragtede hende forundret med sine store, blaae Øine, det uskyldige Barn begreb ikke Aarsagen til hendes Kummer, hun slyngede sine smaa Arme om hendes Hals, og udbrød da, selv grædesfærdig:

„Ikke græde søde Moder, Maria vil jo nok være artig Pige!“

Da trykkede Fru Clemmensen hende til sin bevægede Barm, følende sig trøstet ved den Lilles barnlig = eenfoldige Deeltagelse.

Vel foranledigede Clemmensen ikke dagligt slige Optrin, dog var det desværre oftere Tilfældet, og hans Kone vidste da stundom intet bedre Middel, end at søge hen til sin gamle prøvede Veninde, Madam Knudsen, i hvis fortrolige og deeltagende Barm hun nedlagde sin Sorg. Ogsaa for den lille Maria var dette Afhyl glædeligt og indbydende; thi hun fandt der stedse en passende Legekammerat, den lille Jens, der saaledes fra den tidligste Alder, knyttede sig med inderlig, barnlig Kjærlighed til sin Legesøster. Disse to forældreløse Børn lærte saaledes tidligt at elske hinanden som Søskende, en Kjærlighed, som endydermere be-

styrkedes ved deres Pleiemødres fortrolige Venfkab, og som i den modnere Alder udviklede sig til et sømmere Forhold. den Standsnøi i Forretningslivet, som havde virket saa uførdeelagtigt paa Clemmensens, udbredte sig næsten over hele Samfundet; Krige og Uroligheder frembyde ikke saa ubehagelige Sider, men sjældent hersker Mangel eller Arbeidsløshed under dem, saaledes som det derimod ofte er Tilfældet, naar Freden nyligen er indtraadt.

Ogsaa hos Grosserer Christensen sporede en betydelig Forandring i Omsætningen, da han navnlig havde befattet sig med at proviantere Skibe, saa var denne nu næsten aldeles standset hos ham, og han var saaledes ogsaa hendsat i en ørkeløs Uvirksomhed, som, ogsaa for hans Bedkommende, var saameget mere dræbende, som hans Søns store Tilbageholdenhed imod ham ligeledes vidnede om, at han havde Noget at bebreide sig, Noget, som han helst vilde ønske havde været usket. Gjentagne Gange havde han, uden Carls Vidende, og i Haab om at berede ham en Overraskelse, skrevet til Grevinde de Beaufort; men da hendes Adresse var ham fuldkommen ubekjendt, havde Brevene naturligviis forseilet deres Bestemmelse, og hans Forsøg paa, ved Hjælp af Madam Ibsen at gjenerholde sin Sønmedatter, vare ligeledes strandede paa Fru Clemmensens bestemte Erklæring, ikke for nogen Priis at ville lade sig berøve det Barn, som hun cengang havde antaget som

fit Eget, og til hvem hun nu havde vænnet sig saaledes, saa hun umuligt vilde kunne undvære hende.

Et Liv, som stedse har været helliget en uafbrudt Virksomhed, og som derpaa, i den mere fremrykkede Alder, bliver sat ud af den, maa nødvendig derved hensynke i en Sløvhedstilstand, som har uheldige Virkninger til Følge for Helbredstilstanden.

Dette var ogsaa Tilfældet med Grosferer Christensen; vel kunde Standsningen ligesaa lidt virke uheldigt paa hans velbegrundede pecuniaire Omstændigheder, som paa Capitain Clemmensens; men ligesom den hos Clemmensen havde bevirket en Opblussen af raa Lidenskaber, saaledes bevirkede den hos Grosfereren en fuldkommen Sløvhedstilstand, der snart gik over til en total Slappelse af Aands- og Legemskræfter.

Hvor vilde det ikke nu have glædet ham, naar han, som Bedstefader, kunde have gynget de smaa Børnebørn paa sine Knæe, og følt sig gjenoplivet i deres Kreds; men hver Gang han betragtede sin Søn, hvis nedslaaede og bekymrede Mine vidnede om, at hans Ungdomslykke var forbi og hans Fremtids forspildt, da trængte et beklemt Suk sig frem af hans Bryst, og han hensank atter i en lethargisk Tilstand.

Det eensformige Stueliv bidrog ikke lidet til, endnu yderligere at fremskynde hans Opløsning, og han forlod

omfider Verden med den Overbeviisning, at han i det Mindste havde sikket sin Kone og sin Søn en sorgfri Fremtid, selv om denne Sidste, hvilket han troede at have Grund til at forudsee, aldeles vilde ophæve Handelen.

Saa snart han havde endt sin Bane og var stædet til Hvile, læste man umiddelbart derefter, at Grosserer Christensens Sterbo og ikke ubetydelige Varelager blev opbudet til offentlig Auction, som afholdtes paa selve Stedet, efter hvilken Forretning Carl trak sig tilbage fra alle Forretninger, og førte tilligemed sin Moder et, skjønt uafhængigt, dog tilbagetruffet og ubemærket Liv.

Tidens mægtige Vingeslag medfører, som vi alt have bemærket, store og gennemgribende Omvæltninger og Forandringer, og vi kunne dristigen paastaae, at næsten ethvert enkelt Aar fremstiller Omgivelserne for os i en forandret Stilling, og udfordrer et nyt Overblik for at orientere os deri, dog, at iagttage alle disse, at følge Tiden i dens ofte intetbetydende Omværlinger, vilde være trættende, og vi ville derfor overskride en kort Række af Aar, efter hvilken vi gjenfinde vor lille Jens i den mere fremrykkede Alder; hans første Optræden var, som vi erindre, i Grønningen, bag Broffensbod, hvor han var

blevet henlagt, efterat han, som spædt Barn, havde indsuget sin første Modermelk paa Havet.

Efterat have nydt en omhyggelig og samvittighedsfuld Opdragelse af den gode Madam Knudsen, var han nu, ved Confirmationen, blevet indlemmet i Samsundet, og Madam Knudsen, som vel ikke var blevet efterladt i trængende Omstændigheder, men hvis Formue dog var langtfra at være saa vel begrundet, saa hun kunde synes at leve sorgfrit, tilskyndte ham nu at vælge en Livsstilling.

Vi see saaledes ofte, i Barnets Leeg og Færden, et Forbillede af dets fremtidige Virksomhed eller Skjebne, og Jens havde ofte, uden selv at kunne gjøre sig nogen Forestilling om Grunden dertil, følt sig tiltrukket af Spadseregangene i Esplanaden eller Grønningen; han havde ofte dvælet paa den bevidste Plet bag Broffensbod, for derfra at løbe op paa Toldbodbastionen og see ud over Rheden.

Nu vare hans Mandskræfter allerede for meget udviklede, til at han ikke skulde finde det under sin Værdighed at lege, med et dristigt Blik skuede han nu ud over Søen, og ønskede at han befandt sig ombord paa en af de stolte Seilere, som laae derude.

Snart havde han vaakt flere af de færdende Søfolks Opmærksomhed, de fandt Behag i hans muntre og dristige Væsen, og toge ham stundem med i en Færgebaad, hvor det da var hans største Glæde, naar det blev ham

tilladt at haandtere Aaren eller Roret, saa de begede Gutter allerede skjentyis kaldte ham: den lille Styrmand.

En gammel Skibsfører, hvem Sølusten ogsaa stadig loffede ud paa Toldboden, fandt ligeledes Behag i ham, og da han engang saa Jens komme tilbage fra en Tour med Færgerne, og ikke kunde undlade at beundre hans kraftige og sikke Aretag, gif han hen imod ham og sagde:

„Hør min Gut! Du har vist Lyst til at blive Sømand?“

Da Jens, med et glad Ansigt besvarede det bekræftende, indlod han sig i videre Samtale med ham, og erfoer nu hvad han vidste om sin Herkomst, nemlig at hans Fader havde været første Styrmand paa en Raperbrig, og at hans Moder nu sad Enke med ham, som eneste Barn, samt at hans Lyst var afgjort, for at træde i sin Faders Fodspor.

„Desværre!“ tilføiede han, „min Moder er ikke formuende nok, til at lade mig lære Navigationen, saa der bliver vel ikke Noget af, og jeg bliver vel nødt til at sidde her og kuffelure som Skræder eller Skomager.“

Den bedrøvelige Mine, hvormed han udtalte de sidste Ord, gjorde et dybt Indtryk paa den gamle Sømand, der ligeledes vilde have betragtet det som en af de største

Ulykker der kunde hændes ham, dersom han skulde have ombyttet Sømandslivet med en Naal eller en Spanrem.

„Vist ikke nei, min Gut!“ svarede han „dertil har den store Bygmester givet dig altfor god en Reisning, til at Du skulde sidde og maabe over en gammel Klud eller en Bagflæk, nei veed du hvad, der har du min Adresse, naar du har Lyst, saa kom du hjem til mig, jeg er en gammel Søhund, som har lugtet salt Vand nu i mange Aar, saa jeg nok kan lære dig Navigation, og nu duer mit Skrog desuden ikke mere til at gaae for en Merseils-kuling, saa jeg har maattet forløse mig bag Raskelovnen,“ tilføiede han med et Suk, „men hvad dig angaaer, saa seer jeg dig an for, at du nok vil kunne holde Søen en rum Stund, og paa en god Hyre skal det ikke mangle dig, den skal jeg kasse!“

Jens modtog med glædestraalende Ansigt det velmeente Tilbud, og det djarre Slag paa Skulderen, som den gamle Søkæmpe ved sine sidste Ord tildeelte ham, og skyndte sig hjem, for at bringe sin Moder den glædelige Efterretning, hun undlod naturligviis ikke at bringe den gamle Skibscapitain sin hjerteligste Tak, samt at træffe en nærmere Aftale med ham, ifølge hvilken vor Jens, med rastløs Iver, strax begyndte at dyrke sit Yndlingsfag, i hvilket han, til den Gamles Glæde, gjorde saa store Fremskridt, saa han snart havde Grund til at antage, at en

videre Underviisning vilde være overflødig, saalænge han endnu ikke havde havt Leilighed til at uddanne sig praktisk.

Bed sit Bekjendtskab til flere Rhedere og Capitainer, var det let muligt for hans Lærer, at skaffe ham en passende Hyre, og snart stod den nybagte Sømand, iført en rød Skjorte, et Par hvide Lærreds Beenklæder og en blank Hat, reiseferdig for at tage Afsked med sin Moder.

Maria havde ikke forsømt at indfinde sig, for ligeledes at ledsage ham ud til „Ny Toldbod“, hun kunde ikke dølge for sig selv, at hendes Glæde over at see sin Barndoms Ven, gjøre sit første Skridt paa Livets Bane, var blandet med en inderlig veemodig Høielse, idet hun nu, for længere Tid, skulde skilles fra ham, hun tilbagekaldte i sin Erindring de mange glade Timer, som de havde tilbragt sammen, og forestillede sig med Smerte den Tomhed, som hans Fraværelse vilde have tilfølgende, hendes barnlig-skjønne Ansigt antog et sørgmodigt Præg, medens hendes Dine beduggedes af en fremtrængende Taare.

„Nu skal du ikke være bedrøvet Maria!“ sagde Jens, „for seer du, jeg vil naturligviis skrive baade til dig og til Moder, saa ofte som det kan lade sig gjøre, og saa lader jeg Jer Alting vide, hvordan jeg har det og hvordan det gaaer mig, og saa maa du ogsaa kjønt skrive mig til, og seer du, naar jeg saa kommer tilbage og bliver Styrmand, saa farer jeg ligesom min Fader, og bliver

maaskee Capitain ligesom din Fader, og saa kan du troe, saa skulle vi rigtig more os og have det godt!"

Maria tilkastede ham et bifaldende Blik, men den gamle Sømand, som var fulgt med for at ledsage vor unge Ven ombord, svarede:

„Net saa, min Søn! kun altid et frit Mod og et dristigt Blik ind i Fremtiden, en Sømand maa ikke lade sig forknytte, den Skræk, som dræber Excellencer, den leer han ad og er saa glad; men see, her ligger Fartøiet, med hvilket du skal gjøre din første Prøvetour, jeg har ikke ladet det mangle paa en god Anbefaling for dig, baade til Capitainen og til Rhederen, som begge ere gamle Bekjendte af mig, og der vil saaledes blive taget lidt mere Hensyn til din Person, end det maaskee ellers vilde have blevet Tilfældet.“

„Tak min brave Ven og Lærer!“ svarede Jens, idet han modtog et djærvt Haandslag til Afsked, „jeg haaber at De skal faae Gre af mig! og nu Farvel, I Kjære,“ tilføiede han, idet han vendte sig til sin Moder og til Maria, „med Guds Hjælp sees vi snart igjen!“

Madam Knudsen vilde trykke ham til sit Bryst, men den vordende Sømand sølte sig allerede for stolt af sit Kald, til at han, i Kammeraternes Paasyn, skulde nedlade sig til Rjerlingier, thi saaledes var han vis paa, at de vilde falde det, han skød hende derfor blidt tilbage og rakte

hende Haanden. Maria gav han et let Dask paa Skulderen, gjorde et Krumspring for hende, idet han svingede sin blanke Hat, og stod derpaa, med et Par raske Spring, paa Fartøiets Dæk.

„En rast Gut!“ brummede den Gamle, medens de andre Søfolk betragtede Jens med tilfredse Miner, „der bliver en ægte Sømand af ham, jeg gratulerer til Hjemkomsten!“

Landingsplanen blev nu borttaget, og under en munter Opsang lagde Skibet fra Bolværket, snart udfoldede det sine hvide Seil, og gennemskar pilsnart de krusede Bøer. Madam Knudsen og Maria tilvinkede ham det sidste Farvel, og stræbte at see saa muntre og tilfredse ud som muligt; men jo større Afstanden blev mellem dem og ham, jo mere umuligt blev det dem; og de stræbte forges at skjule de frembrydende Taarer.

„Naa naa!“ gjentog den Gamle, „sæt kun Pumperne i Gang, det letter altid lidt for Hjertet, forresten har det ingen Nød, De var ikke saa ganske for at han skulde blive Sømand, det gif mine Forældre ligesaa, de vilde have at jeg skulde studere, men jeg smed Bøger og Papirer Bøkker i Bold, og løb herved, ligesom Deres Søn, da de omsider saae at det ikke kunde blive anderledes, saa søiede de dem jo derefter, og ingen af os har siden fortrydt det; thi man kan gjerne være en brav Sømand,

og derfor ligesuldt agte og ære sine Forældre og blive en retscaffen Mand og Fader, naar man ellers er opdraget derefter, og det troer jeg vist at Deres Søn er, derfor vil Afskedens Bitterhed blive forvandlet til dobbelt Sødhed, naar han vender tilbage!"

Han trykkede ved disse Ord deres Hænder til Afsked og forlod dem, medens de langsomt vandrede tilbage til Hjemmet.

Kapitel X.

Jens Knudsen.

Da Madam Knudsen var kommet tilbage til sit Hjem, søgte hun atter den samme uhyggelige Tomhed overalt, som det tidligere havde været Tilfældet, naar hendes Mand havde forladt hende paa ubestemt Tid, nu blev det hende først rigtig indlysende, at hun atter var alene og overladt til sig selv; enhver Gjenstand mindede hende om det Savn hun søgte, og det var kun Fru Clemmensens og Marias hyppige Besøg, som atter bragte Liv i hendes forladte Bolig.

Clemmensens Tilstand havde i den senere Tid langtfra ikke forbedret sig, mørk og indesluttet i sig selv, frembrød hans ustyrlige onde Lune dog ofte i en Grad, som gjorde det nødvendigt for hans Kone og Pleiedatter, hyppig at

unddrage sig hans Nærværelse, saameget mere, som de venligste Ord og Overtalelser ikke formaaede at udrette Noget hos ham, og det var derfor, at Besøgene hos Mad. Knudsen snart vare blevne til en Bane, der næsten kunde siges at høre til Dagens Orden.

Marias Nærværelse erstattede for en stor Deel hendes Savn, og hendes Deeltagelse var, paa den anden Side, en Lindring for Fru Clemmensens, det var saaledes intet Under, at disse tre Personer næsten vare uundværlige for hverandre.

Atter havde Tiden saaledes henrullet flere Aar i Evighedens Bølger, og de omtalte Personers eensformige Livet var flere Gange blevet afbrudt og forvandlet til Glæde, ved den unge Sømands Hjemkomst, da levede Madam Knudsen op paany, da var det som den oplivende Sol udbredte fine forfriskende Straaler over Marias, stedse skjønnere, Ansigt, da hørte de med tilfreds Glæde paa hans livfulde og muntre Skildring af Livet ombord, og om smaa Eventyr, som han dels paa Søen, dels forffjellige andre Steder havde oplevet, men det hæderlige Bidnesbyrd, som hans Foresatte stedse afgave om ham, og de Forfremmelse som han allerede havde gjort, vare i Særdeleshed det, som glædede dem; snart og maaskee allerede efter den næste Reise, vilde han være første Styrmænd,

og, som Saadan, kunne søge sig langt fordeelagtigere Hyre, ja maaskee selv blive betroet at føre et Skib.

Maria betragtede ham ved slige Leiligheder med rød= mende Kinder og høitbankende Hjerte, og ved hver Gang, naar han saaledes var vendt tilbage, knyttedes det allerede faste Venstabsbaand mellem de to unge Menneſker, ſtedse faſtere og faſtere, ſaa der ikke behøvedes ſtore Jagttagelſes= evner, for at ſee og overbevise ſig om, at der fra et ſaa= dant Venſkab kun er et lille og umærkeligt Skridt til Kjærlighed.

Befynderlig nok havde Jens, allerede ſom Barn, gjort et ubehageligt Indtryk paa Clemmensen, hvergang han til= fældigviis var kommet ham for Die, og denne Modbyde= lighed var tiltaget hos Capitainen, efterhaanden ſom Jens tiltog i Mærene.

Stundom, naar Madam Knudſen førte ham med ſig ved et Beſøg hos ſin Veninde, og Capitainen tilfældigviis var nærværende, fremkaldte det ofte hans ſædvanlige onde Lune, han betragtede da Jens med et mørkt, truende Blik, ſom om han derved vilde bortſkræmme eller bortmane Synet af ham; men naar Jens da fæſtede ſit alvorlige Blik paa ham, eller maaskee endogsaa i barnlig Hengivenhed løb hen imod ham, da var det ham ſelv, ſom blev bortſkræmmet.

„Fordømte Billede!“ raabte han engang ved en ſaa= dan Leilighed, idet han bedækkede ſine Dine med Haanden,

og foer ud af Bærelset, „har Djæveln fremmanet dig, for allerede her i Livet at plage mig, dumme Medlidenhed af mig, gid jeg dog havde ladet Havet skjule det Gne som det Andet!“

Som en Følge af disse og lignende Optrin, vare Madam Knudsens Besøg stedse blevet sjældnere, og det var derfor at Fru Clemmensens saameget hyppigere besøgte hende, hvor de da begge udtømte sig i usikre Formodninger om Grunden dertil, „det er udenfor al Tvivl,“ yttrede Fru Clemmensen da, „at Jens maa have en paafaldende Lighed med en Person, som staaer i umiddelbar Forbindelse med den Begivenhed, som idelig marttrer ham, og med den Forbandelse, som han troer der hviler over ham, gid han dog vilde aabenbare mig denne Hemmelighed, maaskee det da var muligt at bringe Lys i Sagen, maaskee det Hele knn er et phantastisk Skrækbillede, som lod sig forjage ved den klare Overbeviisning, men det er forgjeves, han er taus som Graven, og hver Gang jeg vil forsøge at udforske ham, tjener det kun til at forværre hans Tilstand.“

„Besynderligt!“ svarede Madam Knudsen, og kunde ikke undlade at tænke tilbage paa det gaadefulde og tillige rædselsfulde, som stod i Forbindelse med den Maade, paa hvilken hun var kommet i Besiddelse af sin Pleiesøn, men det var hende ikke muligt at gjennemtrænge det gaadefulde Slør, som omgav det Hele, ikke muligt at bringe denne

Begivenhed i nogen Samklang med Clemmensens Færden og Virken, og bevarede derfor endnu stedse sin Hemmelighed, ligesaa troligt, som Clemmensen bevarede sin.

Saaledes henrandt atter nogle Aar, og Jens var paany fraværende paa en længere Reise, efter hvilken man, med temmelig Sikkerhed, ventede at hilse ham som Styrmand. Ifølge den sidste Skrivelse, som Madam Knudsen havde modtaget fra ham, vilde man allerede en af de følgende Dage kunne vente Skibets Ankomst til Rheden, og saavel hun, som Fru Clemmensen, ledsaget af Maria, foretoge desaaarsag hyppige Spadseretoure til Toldboden, for om muligt at være de Første, som hode ham velkommen paa dansk Grund; men den ene Dag henrandt efter den anden, og med stedse voksende Bekymring vandrede det nævnte Kløverblad nu daglig til Toldboden, for at speide efter det bekjendte Fartøi, men ligesaa ofte vendte de med bange Anelser tilbage, og naar Maria da sukkende traadte ind i Hjemmet, naar Madam Knudsen vendte tilbage til sin eensomme Bolig, da følte de først ret hvor kjær den Ventede var dem, da følte de først ret den uhyggelige Tomhed, som var indtraadt ved hans Fraværelse, og ikke sjældent hensant den skønne Maria i en sørgmodig Tilstand, som Madam Knudsen forgjeves forsøgte at bekæmpe ved sandsynlige Trøstegrunde, som hun, desværre, manglede for sit eget Vedkommende.

En Dag da de saaledes atter stode paa deres sædvanlige Samlingsplads, og stirrede med længselsfulde Blikke ud over Søen, bemærkede de en galant klædt Mand, som med ufravendt Opmærksomhed betragtede Maria; han syntes at være omtrent fyrrethve Aar gammel, hans Ansigt bar Præg af en vis Sørgmodighed, og det deeltagende Blik, som han heftede, snart paa Maria, snart paa hendes ældre ledsagerinder, kunde ikke undgaae disses Opmærksomhed. Da han bemærkede det, nærmede han sig med en høflig Compliment, og bad dem undskylde sin Paatrængenhed,

„Jeg skylder de ærede Damer“ tilføiede han „et Slags Regnskab for min Udsærd, idet jeg maaskee, med mere end tilhørlig Driftighed, har betragtet denne unge Dame, men — en paafaldende Lighed — jeg beder Dem gjentagent undskylde, men det tilbagekalder en Erindring hos mig, fra min tidligere Ungdom — en Lighed med en Dame, som dengang maaskee var noget ældre end Deres ærede Datter, og med hvem jeg“ tilføiede han med bævende Stemme „— dog jeg beder Dem tillade mig at forbigaae dette Forhold med Taushed, det Hele er naturligviis kun et tilfældigt Naturspil, som min Indbildningskraft maaskee endnu mere forøger; men De synes at vente en Seiler, tør jeg spørge Dem om hvilken? jeg kunde maaskee give Dem en Underretning!“

De ældre Damer gjengjeldte nu hans Compliment, og underrettede ham om, hvad vi allerede vide.

„Meget rigtigt!“ svarede han „det Fartøi har været ventet i nogle Dage, besynderligt nok, at det ikke er indtruffet; men da vi ikke have haft noget Uveir, og Aviserne Intet have meddeelt, saa vil der neppe være Noget at befrygte.“

„De er maaskee bekjendt med Ud- og Indklareringen, min Herre?“ spurgte Fru Clemmensen.

„Saa temmelig, min salig Fader var Grosferer, og provianterede flere Fartøier, derfra hidrører mit Kjendskab til Sagen.“

„Løv jeg udbede mig Deres Navn?“

„Christensen, til Deres Tjeneste!“

„Ah! De er en Søn af Hr. Grosferer Christensen; saa vil mit Navn uden tvivl være Dem bekjendt, min Mand har faret paa Kaperi og hedder Clemmensen! hører du Maria“ tilføiede hun, „den Herre er en Søn af Grosferer Christensen, som du vist har hørt omtale!“

Maria vendte sig netop imod ham for at hilse, da Carl Christensen, thi nu vide vi at det var ham, studsende traadte et Skridt tilbage.

„Hvorledes!“ udbrød han overrasket, „skulle da alle ydre Omstændigheder forene sig, for at danne et behageligt Blandværk, Deres Datter hedder Maria? men tillad mig,

min Frue, jeg har ganske rigtigt den Gæde at kjende Navnet Clemmensen, og det er mig saaledes kjær at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab, men det forekommer mig, som Capitain Clemmensen ingen Børn havde?"

"Meget rigtig, hun er Datter af en afdød Nærbeflægtet!" svarede hun undvigende, for at undgaae enhver nærmere Forklaring.

"Min Gud!" vedblev Christensen, idet han betragtede Maria med et yderst deeltagende Blik, „dersom jeg ikke vidste — dog, lad mig tie dermed, og undskyld min Paa-trængenhed, men Navnet, Righeden med en vis Person, alt forener sig for at danne et skuffende Sandsebedrag; men for at komme tilbage til Udgangspunktet, det er nu vel en Snees Aar siden at et Fartoi forsvandt aldeles, og det paa en meget kort Reise, det var i Kapertiden, altsaa man kunde jo formode, at det var taget af en Kaper, men saa vilde man dog have faaet en Underretning derom, Mandskabet vilde være blevet landsat og Prisen solgt, men der blev aldeles ingen Efterretning, hverken om Fartøiet eller om Capitainen, som befandt sig ombord tilligemed sin unge Kone, og deres spæde Barn, dog et saadant Tilfælde, kan her heller ikke tænkes; thi — —"

"Beslynderligt!" tog Madam Knudsen Ordet, „det saume har jeg hørt af Capitain Henningsen, min fraværende Sønns Navigationslærer, det er skeet med hans — —"

„Ganste rigtig!“ afbrød Carl hende, „det var Capitain Heningens Broder, som saaledes forsvandt med Kone og Barn paa Reisen til sit Hjem i Sverrig, den efterlevende Broder har nu taget Ophold her — —“

„Ja, og besynderligt nok, han lever endnu stedse i Haabet om, at skulle gjenfinde sin tabte Brodersøn!“

„Eigesom der næsten oplevede et Haab i mig, ved Synet af denne unge Dame!“ tilføiede Christensen sukkende „men Haabet bedrager os begge, Sandheden er desværre altfor vis og tydelig — —; men tillad mig, der kommer en Seiler langt ude Nord fra, jeg tør næsten vedde, at det er den De venter!“

Alles Dine rettede sig nu mod det antydede Punkt, men Fruentimmernes Kendskab til Skibets Bygning og Tiltaaling, var ikke saa stor, saa de kunde have nogen bestemt Mening, og Carl Christensen havde derfor allerede langt tidligere end de, med Bestemthed angivet det for at være det rette.

Nu nærmede det sig mere og mere, det gjorde et Slag, og Sollyset faldt nu paa de hvide udspændte Seil, medens det gled ind paa Rheden.

„Jo det er ham!“ raabte Fru Clemmensen og Mad. Knudsen paa een Gang. „Det er ham!“ tilføiede Maria, og klappede i Hænderne, medens Carl Christensen anbefalede sig med en let Compliment og forlod dem.

Kapitel XI.

Eventyret.

Dagen efter finde vi den hjemkomne unge Styrmand Jens Knudsen, hjemme i sin Moders tarvelige Stue, hvor Maria ogsaa havde indfundet sig for at modtage og lyk-
ønske sin Barndoms Ven og Legebroder; thi da hans Besøg i Clemmensens Huus vare sjældne, paa Grund af den stedse tiltagende Aversion, som Clemmensen udviste imod ham, saa kunde hun ikke oppebie dette Dieblif.

Jens Knudsens Udvortes havde i de sidst henrundne Aar forandret sig betydeligt til hans Fordeel, det var ikke længere det barnlig fyldige Phystognomi, ikke den spørlemmede Yngling som stod for dem, hans bruunladne Ansigt var stærkt markeret, og vidnede om en bestemt og kraftig Character, ligesom hans Legemsbygning havde udfoldet sig til en høi og slank, men kraftfuld bygget Mand. Maria betragtede ham med undseeligt Velbehag; thi ogsaa hun havde udfoldet sig, og stod der som den bly og blomstrende Pige.

Det var intet Under at han blev bestormet med utallige Spørgsmaal om hans Reise, og navnlig om Grunden til hans længere Udeblivelse.

„Den hidrører simpelthen“ svarede han „fra et lille Ophold, som vi bleve nødte til at gjøre i Marseille; vi trængte ikke alene til at indtage Proviant og Vand, men

ogsaa til at faae nogle ubetydelige Skader ved Fartøiet udbedrede; vi lagde derfor ind i Havnen ved Marseille, og jeg kan takke denne Omstændighed for, at jeg seer mig i Stand til at kunne gjøre min egen lille Maria en Present, som er af langt større Værdi end de, som jeg naturligvis allerede i Forveien havde tiltænkt hende."

"Du bringer altsaa Præsenter hjem?" sagde Maria, venligt smilende.

"Det forstaaer sig!" svarede Jens, "er man velkommen hos Pigerne, naar man Intet bringer dem? men, seer Du, der knytter sig et lille Eventyr til denne Present!"

"Du har altsaa ogsaa haft Eventyr?"

"Na ja, det var en smuk fransk Dame!"

"Ah, Du har haft Eventyr med franske Damer, naa saaledes!" gjentog Maria, og pillede en Smule forlegen ved sine Kjøleærmer.

"Nu saa lad os da høre, du slemme Dreng!" udbrød Madam Knudsen, "hvilke Epilopper har du været paa Færde med i Marseille?"

"Ja gæet om i faae det saa let at vide!" svarede Jens, idet han med et drillende Smil fremviste en fiint forarbejdet Guldhalskjæde med en Medaillon.

"Ah!—ah, hvilken deilig Halskjæde!" gjentog Madam Knudsen, "hvor har du faaet den?"

„Jh ved et Eventyr med en fransk Dame!“ svarede Maria lidt mut.

„Men saa fortæl dog!“

„Ja seer du, Maria,“ vedblev han, „jeg mener nu som saa, at Fortællingen og Halskjæden tilsammenlagte, nok kunde være et lille Kys værd, hvad mener du?“

„Først Fortællingen! saa ville vi fiden see, hvorvidt du kan have fortjent det; men ingen Opdigtelser, om vi maae bede!“

„Nei, paa min gode Sømandsære, den rene Sandhed! saa hør da, vi lagde, som sagt, ind ved Marseille, og en stor Deel af vort Mandskab havde naturligviis faaet Landlov, de gik og slentrede omkring i Havnen og paa Gaderne, naa, Havet er et herligt Element, og den, som kan blive fed af det, maa være født og baaret til at blive en Landfrabbe sin Levetid; men naar man nu Dag og Nat og altid er paa Havet, saa kan man dog ogsaa engang faae Lyst til at see sig lidt om paa den Blokflude, som man kalder Landjorden, jeg var derfor gaaet heelt igjennem Staden, og ud ad Landeveien; da jeg saaledes havde slentret et godt Stykke frem, uden selv at vide hvorhen, spurgte jeg en landsbyflædt Mand, hvor den Bei førte hen; den fører til Beaufort! svarede han mig, men der er endnu et godt Stykke Bei tilbage. Jeg betakkede mig nu for at gaae videre; thi jeg syntes det begyndte at blive saa snevert

og saa qualmt for mig, og jeg længtes efter en Smule Søluft at forfriske mig med; men i det Dieblig jeg vilde vende om for at gaae tilbage, saa jeg en Rytter komme farende hen imod mig, og det med en ganske overordentlig Fart, det var tydeligt at see, at den firbenede Skude ikke vilde lystre Roret, men agtede at seile sin egen Sø, medens Rytteren hang og slingrede for Vinden, som en knækket Raaftang, nu er det egentlig slet ikke min Sag at have med Heste at bestille, jeg er vant til at have Roret agterude, og de skulle styres i Forenden, saa jeg havde netop i Sinde at lægge mig i Rø for ham, saa han ikke skulde fuldseile mig, men idet han kom mig ganske nær, plump! der gik han overbord, men blev hængende ved noget af Tougværket, eller hvad de nu kalde det Djevlskab, og paa den Maade maatte han nødveudig spolere hele sin Takkelage. Nei stop! tænkte jeg, nu gaaer det for vidt, saa løb jeg lige ud imod ham, og lagde mig klods paa Siden af ham. Der fik jeg Bæftet fat ved Hovedtøiet og fik Roret i Lænsiden, saa den maatte dreie af for Vinden, og dermed stod den ogsaa stille; nu fik jeg Rytteren samlet op, han var heldigviis endnu ikke kommet til nogen Skade, og jeg vilde netop have sagt ham, at naar han ikke kunde tage sit Bestik bedre, saa gjorde han klogere i at blive hjemme en anden Gang, men jeg saa nu først, at han var en gammel og graahaaret Mand, som

man altsaa maatte holde undskyldt. Han takkede mig nu med mange Complimenter, som jeg besvarede saa godt jeg kunde — "

"Men Damen, den franske Dame!" udbrød Maria ham utaalmødig.

"Nu kommer hun, pas kun paa!" vedblev Jens: "som jeg nu var i Færd med at bringe hans Taffelage en Smule i Orden, og faae ham klar til at lægge ud paaan, saa kommer der en Equipage strygende, som den kunde gaae for en treerebet Merseilskuling, og lagde vi ved Siden af os, to pyntede Damer sprang ud af den, og erkyndigede sig med stor Vengstelighed om den gamle Herre, og da de erfarede, at han ikke havde gjort noget videre Havari, saa blev der en Glæde og en Omfavnen, som nær ikke havde faaet Ende, den gamle Herre fremdrog derpaa en vægtig Pengepung, som han vilde praktisere i Haanden paa mig, men som jeg afflog, da det jo kun er en simpel Pligt, at bjerger en Mand, som er gaaet overbord; da han nu ikke kunne faae mig til at tage imod Pungen, saa tog den yngste af Damerne denne Guldkjæde af sin Hals og sagde, idet hun rakte mig den: "Saa maa De ikke negte at modtage denne Grindring som et Taknemmelighedsbeviis, den kan maaskee tillige tjene som en passende Foræring til Deres Kjæreste, naar De kommer hjem!" Naa hvad synes

du nu, Maria," sluttede Jens, og strøg sig om Munden, „kunde jeg nu ikke nok have fortjent — —"

„Na Snak!" svarede hun rødmende, „hvad kan du have fortjent? desuden er den jo bestemt til din Kjæreste, og jeg kan jo ikke vide —"

„Ja hør nu, min Pige, det kan ikke nytte at du vil tone et fremmed Flag, du kan ligesaa gjerne strax brase Firkant og lægge bi, naar jeg praier dig første Gang, for naar jeg nu giver dig Kjæden, saa kan du vel forstaae Resten."

Den Tilbøielighed, som de to unge Menneſker allerede længe havde næret for hinanden, kunde nu ikke længere dølges. Jens hang Kjæden om hendes Hals, og sluttede den bly rødmende Pige i sine Arme, idet han trykkede det første hjertelige Kys paa hendes Læber.

Madam Knudsen udgød Glædestaarer, og omfavnede dem Begge, idet hun ønskede dem sin høieste Velsignelse. „Vel er det sandt," tilføiede hun, „at Marias Forældre endnu ikke have givet deres Samtykke; men hvad hendes Moder angaaer, saa vil hun vist neppe have Noget derimod, og vi ville indtil videre haabe, at hendes Fader vil bekæmpe den ubegribelige Aversion, han nærer mod Jens, naar det gjelder hans Barns Lykke."

„Naa saa det var Eventyret med den franske Dame!" udbrod Maria smilende, idet hun snoede sig ud af Favntaget;

„ja saa maa det vel være dig tilgivet; men Medaillon, den have vi jo ikke seet endnu! hvad indeholder den?“

„Ja seer du, det er endnu det Mærkeligste! thi den Dame, som gav mig den, hun var rigtignok en heel Deel ældre end du, men hun lignede dig — ja see nu kun paa Medaillon, den indeholder hendes Portrait!“

Maria aabnede den med stor Ivrighed, og udstødte et Forundringskrig. „O du min Gud!“ udbød Madam Knudsen, da hun ligeledes betragtede den, „det er jo Marias Portrait, du har jo narret os med hele din Historie!“

Virkelig holdt Maria sit eget udtrykte Billede i sine Hænder, og betragtede Lens med et meget spørgende Blik.

„Nei!“ svarede han, „gid jeg maa blive fordømt til at krydse paa Landjorden hele min Levetid, naar jeg ikke har sagt Sandhed, det er den franske Dames Portrait, naturligtvis fra en yngre Alder; det ligner hende, og det ligner dig!“

„Besynderligt! men fik du da ikke at vide, hvem hun var?“

„Jo, hun var en Marquise de Cambrai, som tilligemed sin Moder og sin Mand, var i Begreb med foretage en Rejse til Marseille; for nu at gjøre Damerne det bekendt i Bognen, hvor de desuden havde en Deel Reisetoi, saa havde hendes Mand, den aldrende Marquis, der for Resten saae ud som han kunde være Fader til hende, sat

sig til Hest, og fulgte dem saaledes ved Siden af Vognen, men underveis var Hesten bleven sty, saa han var nær gaaet under med Top og Tavl, naar jeg ikke var kommet til og havde gjort ham flot igjen."

"Besynderligt!" gjentog Madam Knudsen og Maria paa eengang, og betragtede hinanden.

"Og den Herre" vedblev Madam Knudsen "som paa Toldboden betragtede dig saa opmærksomt, og indlod sig i Samtale med os, fordi han fandt en saa stor Lighed — —"

"Naa!" udbrød Jens "naar vi skulde see os om, saa er det nok Maria, som har havt Eventyr med Herrer paa Toldboden!

Madam Knudsen fortalte ham nu det Passerede, og man udtømte sig længe i ugrundede Formodninger, indtil man omsider blev staaende ved det Resultat, at det Hele maatte være et tilfældigt Naturspil.

Der hengik nu en kort Tid, i hvilken det unge elskende Par hengav sig til den opvaagnende Kjærligheds første Glæder. Fru Clemmensen glædede sig med dem, og ønskede Intet hellere, end at see dem lykkelige med hinanden.

Clemmensens Tilstand havde i den senere Tid forværret sig mere; vel havde han endnu kunnet overtage Commandoen paa et eller andet Cossardisartoi, men han betragtede denne fredelige Færd med en Slags Foragt, han havde vænnet sig formeget til det vilde ustyrlige Raperliv, og, for sit Bed-

kommande, maaskee endogsaa drevet dette noget ud over sine Grændser, til at han nu, som han udtalte sig, kunde seile omkring med en Bærestude og sælge Smør som en anden Spækhøker; den ørkesløse Tilstand, i hvilken han derfor nu befandt sig, forøgede stadig hans onde Lune, og den Drm, som hemmelig nagede ham, vandt saaledes stedse mere og mere Herredømme over ham.

Ofte søgte han, ved larmende Fornoielser eller vilde Drickelag, at overdøve den Stemme, der saa hyppig gjorde sig gjeldende i hans Indre, men Følgen deraf blev kun en, stundom sindsforvirret Tilstand.

Fru Clemmensen førte derfor ingenlunde noget behageligt eller misundelsesværdigt Liv. „Ak!“ sagde hun stundom til Madam Knudsen, som var den Eneste der var indviet i hendes sande Forhold. „hvor høilig seile Menneffene i deres Domme og Meninger om Andre, hvor Mange ere der ikke, som troe at jeg hviler i Lyffens Skjød, og som misunde mig den Rigdom, som jeg vilde ønske, aldrig at være kommet i Besiddelse af, at dersom De vidste og kjendte mine Lidelser, dersom De vare Vidner til de skrækelige Optrin, som desværre alt for ofte gjentage sig i mit Hjem, saa vilde De vist ikke bortbytte, selv det fattigste men fredelige og rolige Hjem, for min tilsyneladende Herlighed.“

I et af de saa rolige Dieblikke, som stundom bleve Clemmensens til Deel, havde hun aabenbaret ham det

Forhold, som fandt Sted mellem Jens Knudsen og deres Adoptivdatter Maria. I Førstningen havde han hørt derpaa, som paa noget aldeles ligegyldigt og Uvedkommende; thi endogsaa hans Sandser og Faaetevner vare blevne betydeligt fløvede, men da Meningen omsider traadte klarere frem for ham, udbød han med en Slags Tilfredshed:

„Ja vist! Maria, derfor toge vi hende jo til os, netop den Gang, for at hun skulde klare det Hele; den som er borte, den er borte, og den kan man ikke give tilbage; men den Levende kan han faae, lad ham kun tage hende, og ikke oftere mane mig med det Diekast, som jeg ikke kan fordrage, fordi det minder mig om —“ længere udførte han aldrig Sætningen, naar han kom til det Punkt, og det var kun i sindsforvirrede Dieblikke at han talte om en Skamplet paa sit gode Navn, om en blødende Kvinde, et grædende Barn og andre lignende Udbrud, hvoraf man ikke med Bestemthed kunde danne nogen sammenhængende Mening, og som Fru Clemmensens med stor Omhu søgte at skjule for enhver Uvedkommende.

Jens forsømte naturligviis ikke at besøge sin Ven og Lærer, den gamle Capitain Henningsen, ligesom han ogsaa ofte indsendt sig i Madam Knudsens Bolig.

„Jeg veed ikke selv hvad det er“, sagde han engang, „som saa besynderligt drager mig til denne unge Knøs, at ja,“ tilføjede han sukkende, „dersom min Broder endnu var

i denne Verden tilligemed sin Søn, saa vilde denne Søn nu have været i samme Alder som min unge Ven der, og sikkert have været en ligesaa brav Kammerat som han, men han er vel sagtens borte," vedblev han hovedrystende, „og jeg trøster mig derfor ved den, som er her, for der er noget Bist, som jeg ikke kan forklare mig; men det er Noget, som stedse minder mig om min, nu forlængst forspundne Broder, Gud glæde hans Sjæl," tilføiede han, og bortstrøg en fremtrængende Taare.

„Udentviol" svarede Jens „kan jeg takke dette Noget for den gunstige Protection, som De har udviist mod mig, Hr. Capitain "

„Ganske rigtigt, min unge Ven, endskjøndt jeg har aldrig tilforn ladet mig mærke dermed; thi det vilde være noget utidigt Kjerlingsnak; men sandt at sige, saa har den gamle Baadsmand Jakob været af samme Mening som jeg; og derfor er det maaffee ogsaa at han stedse har taget sig af dig i den tidligere Tid, og det glæder mig at du har betragtet ham som Ven og Kammerat, han er ikke alene en brav Sømand, men hans mangeaarige Erfaring, har kunnet være Dig til Nytte."

En Banken paa Døren afbrød Samtalen, Døren aabnedes og den omtalte gamle Baadsmand Jakob traadte ind, han gjorde et høfligt Skrabud for Capitainen og den

unge Styrmand, og meldte den Sidste, at Rhederen ønskede at tale med ham.

„Udentviol skulde vi snart til at gaae under Seil igjen,“ svarede Jens, som nu først mærkede, at der for hans Vedkommende ogsaa gaves Noget, som han ikke rigtig kunde forklare sig, men som bandt ham til Landjorden.

Det var ikke første Gang, at den gamle Jakob havde afslagt et Besøg hos Styrmand Knudsen, hvem han, ligesom Capitain Henningsen, betragtede med et Slags faderligt Velbehag, og han havde ved disse Besøg, stedse haft en levende Interesse for sin Person, tildeels ved sin ærlige og ligefremme Optræden, tildeels ved Fortællinger om de mange besynderlige Eventyr, som han paa sine Reiser havde oplevet, han blev derfor stedse modtaget som en gammel Ven, og kunde ved denne Velighed ikke undlade at blinke lidt pølsdsk med Vinene, idet han udrettede sit Grinde fra Rhederen, „jeg tør bande paa,“ tilføjede han, „at der er noget Nyt i Farvandet!“

„Hvorledes mener du, Gamle?“ spurgte Jens.

„Gaa De nu kun hen og tal med Manden! svarede han, „bagefter kunne vi jo altid see om jeg har havt Ret eller Uret.“

„Jens Knudsen ilede nu med at efterkomme Ordren, og medens de to gamle Sømænd samtalede, begav han sig usfortøvet til Rhederen.

Neppe en Time var forløbet, før han kom tilbage.

„Hurra!“ raabte han, idet han kom ind ad Døren,
„Du havde Ret Gamle, at der var Nyt i Farvandet!“

„Naa, sagde jeg det ikke nok! man kan vel allerede
gratulere igjen?“

„Ja, saadan omtrent, jeg kan takke Dem, Hr. Henning-
sen, for at det saa hurtigt er lykkedes mig, at gøre saa
store Fremfærd, Deres Underviisning, Deres Anbefaling,
og — —“

„Og din egen Flid og Duelighed ikke at forglemme!“
tilføjede Henningsen; „men hvad er der skeet?“

„Hverken mere eller mindre, end at vor Rheder har
tilforhandlet sig endnu et Fartoi, og anbeføjet mig til at
føre det som Capitain!“

„Naa, det glæder mig!“ udbrød Jakob, „det er et
frisk Bindepust i de slappe Seil, endstjændt det vil bringe
en Smule Misviisning paa mit Compas, for saa kommer
jeg til at seile min egen Sø herefter, men, Gudskelov, det
kan vel ikke vare saa længe, førend den store Baadsmans-
mat piber sammen til Mønstring, saa skal jeg see til at
bestille en god Ankerplads til Dem, for sandt at sige, jeg
trænger snart til at blive hugget op.“

„Passt, Jakob! da jeg takkede Rhederen for hans
udviiste Tillid, udbad jeg mig tillige, at du maatte blive
hos mig, og seer du saaledes — —“

„Hurra! det var en laber Kuling, saa vil jeg, splintre mine Raanoffer, see til at holde Studen flot endnu en Stund, og hvorhen gjelder Reisen, om jeg maa spørge?“

„Til Cadix, min Ven, for at bringe en Ladning Viin hjem, og sært skulde det være, dersom der ikke skulde blive saameget til Rest, som du kunde fugte din gamle Strube med, og saaledes holde frisk Vind i Lungerne!“

Der blev nu Glæde og Lykønskning fra alle Kanter, Maria omfavnede og gratulerede den nye Skibsfører, men kunde, uagtet sin Glæde, ikke dølge den Bekymring hun følte ved, at hun nu snart igjen skulde skilles fra sin Ven.

„Ja, det er sandt!“ sagde hun, „Sømandslivet maa være et herligt og stolt Liv, men jeg vilde dog ti Gange hellere, at du kunde blive hos mig, istedetfor at du nu atter skal forlade mig.“

„Du har maaskee Ret, Maria! for din Skyld kunde jeg finde mig i at trampe omkring paa Brostenene som en anden Cabriolhest, men nu for det første maae vi finde os i det som det er.“

Der hengik nu en kort Tid med at gjøre de fornødne Tilberedelser, Fartøiet laae imidlertid seilklart, og ved den første gunstige Vind afgik Capitain Knudsen, ledsaget af sine Venners hjerteligste Lykønskninger.

Kapitel XII.

Schafferjoden og Maria.

Under den Forsætning, i hvilken Clemmensens desværre befandt sig, var det blevet en Nødvendighed at lade en Anden besørge hans Pengeaffairer; hans Kone havde dertil oftere foreslaaet den brave og retskafne Capitain Henningsen, i hvis Hænder hun med Rolighed kunde have nedlagt deres Formue, men en gammel Jøde, ved Navn Marx, havde tilsneget sig Clemmensens Fortrolighed, og vidst at foresnakke ham en heel Deel om uberegnelig stor Avance, han havde med flydende Tunge foremalet ham de Magerrenter, som han kunde udbringe af en saadan Capital, og indbildt ham, at han var en Crösus, hvis Rigdom kunde frugtbar-gjøres i det Uendelige.

Den snu Jøde havde beregnet sin Plan fuldkommen rigtigt; i Clemmensens aandssvækkede Tilstand, og med hans Ukyndighed i Pengeomsætninger, blev det en let Sag at bringe ham ind i forviklede Omstændigheder, og at bibringe ham falske Forestillinger, saaledes at hans Formue snart kunde vandre ned i Jødens Lomme, og han selv blive den Crösus, som han falskeligen indbildte Clemmensen at være.

Han havde begyndt sin hæderlige Løbebane som almindelig Schafferjøde, og handlet med gamle Klæder og lignende Gjenstande, i denne Egenkab havde han tidligere gjort Clemmensens Bekjendtskab, ved at affjøre ham forstjellige

Gjenstande, som ingen Andre skjottede om, og den Skjodesløshed, med hvilken disse bleve ham overladte for en uforholdsmæssig ringe Betaling, gav ham strax Visshed om, at der hos den Mand kunde blive Noget at fortjene.

Da han nu, ved Hjælp af det medfødt jødiske Talent for Handelen, snart havde bragt det saavidt saa han kunde speculere i større Forretninger, og gjenfandt Clemmensens i de os bekjendte Omstændigheder, var det en Selvfølge, at han opbød hele sin Tungesærdighed, for at gjøre sig til hans Agent.

„Po Ehre!“ sagde han, „De kan sgu aldrig træffe Nogen, som bedre kan forrente deres Penge, end som jeg, jeg kan sgu gøre dem frugtbringende, jeg skal anbringe dem i Prioriteter und in Handelshuse, hvor de kan diene otte a tolv Procenter po dem, istedetfor de lumpne fire Procent, som Banken giver, jeg forstaar sgu at omsætte dem, kan de tro!“ Og han forstod det; thi han omsatte dem saalænge, til der ikke var en Skilling i Clemmensens Lomme, de vare alle omsatte til Jødens.

Clemmensens halvforvirrede Tilstand kom ham heri hypperlig til Hjælp, de vilde Drickelag i hvilke han ofte styrkede sig, for derved ligesom at overdøve den bebreidende Stemme der reiste sig i ham, tjente stedse til, deels at forværre hans egen Tilstand, saa han blev mere uskikker til at varetage sit Liv, men overlod det til Jødens vind-

skrænkede Raadighed, - deels til at undergrave sine, allerede svækkede Formuesomstændigheder. Ofte blev han, i Spil, bedraget for temmelig store Summer, for hvilke han da maatte tage sin Tilflugt til den værdige Isralit, som da stedse vidste, meget omstændeligt at forklare ham, hvorledes han ikke kunde optage disse Penge af de deponerede Summer; men maatte gjøre Laan, af hvilke der maatte svares høie Renter, Douceurer osv. „For min egen Uleiligheds Skyld,“ tilføjede han da i Almindelighed, „beregner jeg mig sgu saa godt som slet ingen Ting!“ men i Reglen havde han baade deponeret Pengene hos sig selv, og gjorde Laanene af sin egenomme, endskjøndt han altid forsikrede: „at han hatte stor Besvær med at opdrive dem paa anden og tredie Hånd.“

Fru Clemmensen indsaae snart, at de paa denne Maade vilde ile deres Undergang imøde, og forsøgte da ofte at løsrive sin Mand af det Net, hvori denne Abrahams Søn havde indspundet ham, men det var allerede for fildigt, og han vidste da stedse at afvise hendes Paaastande med en imponerende Mine: „det er Noget som De slettes ikke forstaar Dem det allerringeste paa, min lieber Fru!“ svarede han hende da, „in slige Sager maa man holde sig til Manden, und dereses Mand er sgu alt for klog en Mand, til at han ikke skulde vide det Rette!“

Uforudseete Tilfælde kunde den ærlige og retskafne

Mary imidlertid ikke forhindre, og han kom derfor stundom med hængende Hoved og slukøret Mine, for at bringe Underretning om, enten: „at den store Ildbrand, som vi havde igaar, den har sgu været os til stor Schade; thi netop i den Tiendom havde jeg deponiret en Summa pø første Prioritet, und den er nu gaaen sløiten!“ eller han kom, kastende sin Hat fra sig, og vridende de magre Knokkelsvingre saa det knagede i dem, idet han udbrød: „Ach wai mir, man kan sgu da slegtes ikke tro noget Menneſke mere, ikke engang sin egen Brøder, nei man kan sgu ikke, den hele Verden er sgu fuld af Bedrag, ja denn er pø min Seel, ach wai, ach wai!“

Naar man da spurgte ham, hvad der nu var hændet, saa kunde man med temmelig Sikkerhed forudsætte Svaret det bestod i Reglen af den Hiøbspost! „Jeg havde deponiret Tivetusend Daler af deres Penge in en meget solid Handelshuus in Hamborg, und nun har de den gaaet hin und gjort Gallit, ach wai, ach wai!“

Sædvanlig var dette da kun Udflugter, for at han saameget hurtigere kunde udſlette diſſe Summer af Bogen, og indføre dem i sin Lomme, en Trafik, som han havde gjort sig til en Opgave, at udføre saa ofte som muligt, Naar Clemmensen nu ſkulde bruge Penge, saa var den tjenſtvillige og uegennyttige Menneſteven ſtrax tilrede med at ſkaffe dem „pø anden und tredie Hand“ ved hvilken

En danſt Kapergaſt. II. (11)

Veilighed Gjelden voxede Clemmensens saaledes over Hovedet, saa han snart befandt sig fuldkommen afhængig og umyndig, under sin værdige Curators Bærgemaal.

Jo mere Clemmensens Formuesomstændigheder saaledes aftog, jo flere Friheder og Rettigheder tiltog Jøden sig, han betragtede allerede sig selv som Herre i Huset, og bevægede sig der saa frit og ugeneert, som han kunde være hjemme, han satte sig i Sophaen, stoppede een af Clemmensens Piber og røg af den, eller han, uden videre Omstændigheder, forlangte en Kop Kaffe, ja det behagede ham endogsaa stundom, at anmode Maria om Støvleknægten „und hjælpe ham sine Stiefel ab“ for at han, i al Commoditet, kunde tage sig en Middagsluur paa Sophaen.

Det var en Selvfølge, at saavel Fru Clemmensens, som Maria, følte sig høilig indignerede herover, dog, det skulde ikke blive derved.

Snart havde han ogsaa afslagt det frybende, indsmigrende Sprog, som han tilforn havde betjent sig af, og plumpe letfærdige Talemaader vare traadte istedetfor, stundom blæste han, med grinende Mine, en tyk Tobaks- røg lige ind i Marias Ansigt, stundom greb han hende om det slanke Liv, for at trække hende ned paa sit Skød, og da hun engang, med vred Alvor, tilbageviste ham, drev han endogsaa Trækheden saavidt, saa han udbrod: „Na na, min Tees! du skal sgu ikke gere dig so kostbar, wenn

du ikke har mere Brød in Huset hier, so kanst du komme til mig, so skal du altid faae en Stykke Mad, wenn du ikke vil være so knibst!“

Forgjeves besværede Fru Clemmensen sig derover for sin Mand, han befandt sig altformegget uuder Tødens Herredømme til at han i sin nuværende Sløvhedstilstand kunde optræde imod ham, ligesaalet som han formaaede at danne sig noget rigtigt Begreb om det Upassende i hans Opsørsel.

Da den snu Tøde, som stedse betragtede den nuggdommelig skønne Maria med lystne Blikke, omsider saae, at han paa slige Maader Intet udrettede hos hende, besluttede han at forandre sin Plan, forat tilfredsstille alle sine Begjerligheder paa eengang.

Det afgjørende Dieblif, som han længe havde forudseet, nærmede sig med stærke Skridt; han havde saalænge forstrakt Clemmensen med Laan, saa Aagerrenterne ikke kunde udredes, og nu endelig taget alle hans Giendele i Pant for det sidste Laan, det var ham nu en let Sag at fremkomme med et ynkeligt Hyl over, at de laante Summer vare opsagte, og at Clemmensen altsaa var bragt til Bettelstaven, han modtog denne Efterretning uden at det lod til at gjøre noget synderligt Indtryk paa ham, men hans Kone og Maria fastede sig halv fortvivlede og grædende i hinandens Arme.

„Glendige Skurk!“ udbrød Fru Clemmensen „det er Dem som ved en nedrig Behandlingsmaade og lumpent Bedrag har ført os til denne Yderlighed, det er Dem vi have at takke for vor Ulykke, de har benyttet Dem af min Mands Svaghed, til Fordeel for Deres umættelige Begjærlighed og lave Hensigt med min Datter; men, Gud være lovet, det kan ikke vare længe, førend hendes Forlovede vender tilbage, og da ville vi, under hans Beskyttelse, søge Ret imod Dem!“

„Na na, liebfster Fru!“ grinede Jøden, „forivre Dem ikke, De har sgu selv Skade deraf, det var sgu ellersens godt for Dem, at der ikke vare nogen Vidner tilstede, ellers kunde det sgu seet galt ud for Deresses Munds Skild, hvad den Forlovede angaaer, saa kan der sgu løbe en skjønne Hoben Band i Stranden endnu, førend han kommer; men imidlertid saa muß de sgu flytte ud her, det vil sige, De muß lade det sta som staer her, for jeg kan sgu ikke give længer Genstand, und hvor vil De saa hen, he?“

Clemmensen begyndte nu at begribe, hvorom Taleren dreiede sig, og da hans Kone og Maria, harmfulde forlode Bærelset, benyttede Jøden sig af Leiligheden til øieblikkelig at bearbejde ham.

„Min liebfster Hr. Clemmensen!“ begyndte han, „det gjør mig sgu forstræffelig ondt for Dem, aber wat er derved at gjere? jeg har sgu gjort mig den iderfte Flid

for Dem, det veed De selv, aber de verdamte Schlinger som vi have laant Pengene af, de ville ikke give længere Genstand, de komme sgu und tage Rub og Stub, und De er en rungeniret Mand!"

Clemmensen stirrede taus og tankesuld, eller, man kunde maaskee ligesaa gjerne sige: tankeløs hen for sig.

"Hør veed De hvad, liebster Hr. Capitain!" vedblev Jøden "jeg har sgu dog iligeveller alt for meget tilovers for Dem, til at jeg kan taale det, jeg forsikkrer Dem, det skær mig sgu ordentlig i Hjertet, wenn jeg tænker derpå, hør veed De hvad, jeg vil sgu offerire den Smule jeg selv eier, blot for at redde Dem, jeg forlanger kun et Ord af Dem derfor, Na har De Lyst?!"

Naa, hvad vil du da gjøre?" spurgte Clemmensen, hvis Handskræfter for Diebliffet syntes at anstrenge sig til det Yderste.

"Hvad jeg vil giere? jeg vil sgu tilfredsstille Deres Creditorer, vil jeg, jeg vil betale Deres Gjeld, jeg vil fornøje Deres Bøxer!"

"Og hvad vil du have for det?"

"Slegts ikke andet end et Ord! pleier jeg da kanskesig at forlange Penge af Dem for nogen Ting? nei blot et Ord, blot et lille „ja" giv mig Deres Datter til Kone!"

Clemmensen dreiede sig paa Hælen, og svarede ikke, men Jøden vedblev:

„Um Gottes Willen, lieber Herr, betænk Dem ikke! um firethve Timer have vi Underfogdens Folk hier, aber det forslaaer sgu slegts ikke, alt det her er, tænk blot po Bexlerne, de smider dem sgu i Arrest, de kommer til at sidde der saa længe de lever, und saaer ikke andet end Band og Brød!“

„Naa saa klarer du altsaa det Hele?“

„Det forstaaer sig, det vil sige, jeg fornier Bexlerne, jeg tilfredsstiller Creditorerne, Tid vundet, Alt vundet, men for seent er forspildt!“

Den brave Jøde havde beregnet sin Plan meget snildelig, han vilde kun skaffe lidt Genstand, eller med andre Ord, en Galgenfrist, saalænge til Maria var blevet hans Kone, siden kunde han jo ligesuldt gjøre, saavel mod Clemmensen som mod hende, hvad han behagede.

Til at gennemskue denne Plan, var Clemmensen langt fra at være skarpsindig nok, han saae kun det nærmeste Dieblif, Ordet „Arrest“ havde haft en afgjørende Birkning paa ham, og han gav, uden videre Betænkning sit Samtykke.

Da han strax derefter, tumlede ind i sit Soveværelse, gjorde Jøden et høit Spring, og knepsede med Fingrene.

„Nu har jeg dem!“ udbrød han triumpherende „nu har jeg dem sgu Allesammen hvor jeg vil have dem, enten bliver de sgu smidt ud i Morgen den Dag, und so muß de dog komme til mig und tigge, eller den knipske Ramselle

muß give Kjøb, und blive min Fru, so længe jeg gider været over det, siden kan vi altid gjere hvad vi vil!"

Det er en Selvfølge at han nu, med den frækkeste Uforstømmethed, bestormede saavel Fru Clemmensen som Maria, støttende sig paa Clemmensens givne Samtykke; med dyb Indignation viste de ham tilbage, men kunde hos Clemmensen ikke erholde anden Hjælp eller Trøst, end de lidet beroligende Ord: „Kommer Tid, kommer Raad, han kan dog ikke gaae ombord strax idag, og i Morgen kommer Underfogdens Folk og ville entre mig!"

Vi ville for nogle Dieblikke, overlade den triumpherende Jøde til sin Glæde, og de ulykkelige Fruentimmer til deres Fortvivlelse, medens vi, for en kort Tid, vende tilbage til Carl Christensen.

Kapitel XIII.

Gjentjendelse og Redning.

Den Formue, som Grosserer Christensen havde efterladt til sin Kone og Søn, var stor nok, til at kunne underholde dem rigeligt, og Carl havde saaledes, kun for Beskæftigelse, overtaget adskillige Agenturforretninger, som han drev med temmeligt Held. Comtessens Forsvinden var og blev for ham, en ubegribelig Gaade, som han forgjæves

havde bestræbt sig for at løse, ligesaavel, som hans lille Datter, Marias Død eller lignende Forsvinden.

Det var derfor intet Under at han søgte at fastholde Tanken om den unge Dame, som han tilfældigviis havde seet paa Toldboden, og som havde en saa paafaldende Lighed med hans tilbedte Eugenie, det var, som vi allerede vide, ingen anden end Maria.

Oftere end hidindtil, besøgte han nu Toldboden, stedse i Haabet om, atter at træffe hende der, og, ved en saadan Leilighed gjøre yderligere Spørgsmaal angaaende hendes Person, som ikke kunde andet, end interessere ham i høi Grad; thi, for det sammes Skyld at aflægge et Besøg hos Capitain Clemmensens, hvis Tilstand var blevet ham bekjendt, forekom ham upassende og paatrængende.

Han skulde heller ikke vente længe paa en saadan Leilighed; thi Opholdet i Hjemmet var nu, saavel for Clemmensens Kone, som for Maria, blevet næsten utaaleligt, og de tilbragte derfor Størstedelen af Tiden, enten hos Madam Knudsen, eller, hvilket nu var Tilfældet, da man atter ventede Jens Knudsens Hjemkomst, ude paa Toldboden.

Vi gjenfinde saaledes atter de samme Personer, paa den sædvanlige Plads. Da Hr. Christensen, med en indre Bevægelse, havde bemærket deres Nærhed, gjorde han en Compliment, og forsøgte nu, som tidligere Bekjendt, at knytte en Samtale, der muligt kunde give ham et bedre

lys i Sagen. Han undrede sig over de nedslagne og bedrøvede Miner, med hvilke man besvarede hans Hilsen, og kunde ikke undlade at erkjendte sig om Marsagen dertil. „Jeg vil haabe“, tilføiede han „at intet Uheld har rammet den unge Sømand, hvis Ankomst De for en Tid siden ventede her?“

„Nei, med Guds Hjelp er det ikke Tilfældet“ svarede Fru Clemmensen.

„O Gud nei, saa vilde jo alt Haab om Redning være forgjeves!“ tilføiede Maria, idet hendes skønne Dine befugtedes af en Taare.

„Det er andre Familieomstændigheder, som -- som“ stammede Fru Clemmensen.

„Som jeg ikke er ubesteden nok til at ville trænge ind i“ vedblev Carl, „skulde jeg derimod kunne være dem til Nytte, saa behag ganske at stole paa mig; det Forhold, hvori deres Mand tidligere har staaet til min Fader, vil gjøre det til en Pligt for mig, at opbyde Alt, for at være til Deres Tjeneste!“

Maria takkede ham med et veemodigt Smil og en let Bøining, ved hvilken Leilighed den Medaille eller Capsel, som hun havde faaet af Jens Knudsen, og bar om Halsen, gled frem.

Bestyrtet traadte Hr. Christensen et Skridt tilbage,

idet hans Dine syntes at ville sluge den Gjenstand, paa hvilken de, med stirrende Blikke, ufravendt hvilede.

„Tilgiv!“ sagde han, „at jeg stedse compromitterer mig selv i deres Nærværelse — men — den Medaillon,“ og han udrafte skjælvende sin Haand efter den, „jeg har allerede een Gang sagt dem — at Deres Person — at De havde en overordentlig Liighed med — endogsaa Navnet har bidraget til at opvække en, maaskee ugrundet Formodning hos mig — men nu tillige denne Medaillon — nei det er for Meget!“

Han holdt den zittrende Haand for Dinene for at skjule sin Bevægelse.

„Den har min Forlovede foræret mig, da han sidst var hjemme!“ svarede Maria undseeligt tilbageholdende.

„Deres Forlovede!“ vedblev Christensen, „og hvorledes — jeg beder Dem — tillad mig, naar man berører den her — her ligger en Tjer — et lille Tryk og Capselen aabner sig!“

Han trykkede paa Tjederen, Capselen aabnede sig, og Eugénies Portrait viste sig for den Forbausede.

„Min Gud!“ udbrød Maria „De kjender —“

Hun afbrød sig selv; thi det smertefulde Udtryk, som Christensens blege Ansigt i dette Dieblif havde antaget, kunde ikke Andet end forundre hende.

„Min Gud!“ supplerede Fru Clemmensen, „hvad fattes Dem?“

„Tilgiv!“ sagde Christensen, idet han med en voldsom Anstrengelse søgte at fatte sig. „Tilgiv at jeg stedse maa staae for Dem, som den næsviis Paatrængende, men denne Medaillon, dette Portrait, som har en umiskjendelig Liighed med den Dame som bærer det, o tillad mig blot, hvem forestiller dette Billede?“

„Det er mit Portrait, min Herre!“ svarede Maria lidt fornærmet.

„Jeg beder Dem gjentagent om Tilgivelse,“ vedblev Carl, „men De vil letteligen bemærke, at Portraitet har brune Dine, medens Deres ere blaae.“

Maria betragtede ham med en forlegen Mine.

„Nu, min Herre!“ tog Madam Knudsen Ordet, „det er ikke hendes Portrait, hun har ganske rigtigt faaet det af hendes Forlovede, som er min Søn, men han har faaet det af en Dame i Frankrig, som han paa sin forrige Reise, i Nærheden af Marseille, har ydet en væsentlig Tjeneste!“

„Og denne Dame?“

„Var en Marquise de Cambrai“ svarede Maria nu med Fatning „hun kom tilligemed sin Moder, en Grevinde de Beaufort, fra deres Gods ved Marseille — —“

Fr. Christensen tumlede et Skridt tilbage, og holdt sig fast i Bolværket.

„Min Gud, jeg beder Dem, fortæl, fortæl!“

Maria fortalte nu, hvad vi allerede have hørt Jens Knudsen berette, da hun havde endt, udbrød Christensen:

„Gode Gud, hun lever altsaa endnu! og er gift; mærkeligt skulde det imidlertid være, dersom alle disse Omstændigheder, kun skulde være et Spil af et lunefuldt Tilfælde, dersom der ikke skulde ligge en dybere Betydning, et skjult Fingerpeg derunder!“

„Min Herre!“ tog Fru Clemmensen Ordet „den mærkelige Portraitlighed har ogsaa frapperet mig, og da det næsten lader til, som De muligen kunde være i Besiddelse af de nærmere Oplysninger, saa vil jeg tillade mig, hvis det ikke maatte forekomme Dem ubeskedent, at udbede mig de Underretninger af Dem, som De maatte være i Stand til at kunne give; med Hensyn til os, da indskrænker vore Oplysninger sig til, hvad De allerede har hørt!“

Christensen betragtede hende med et forskende Blik, og nikkede betænkeligt med Hovedet: „Udentvivl“ tilføiede han „vil min Beretning, dog kunne bringe Dem flere i Erindring. Mindes De ikke, eller har De aldrig hørt Deres Mand omtale, at Grevinde de Beaufort boede, for henved en Snees Aar siden, tilligemed sin Datter, i min Faders Eiendom i store Kongensgade?“

„Gud jo, De har Ret! Beaufort! ja saaledes var det hun hed.“

„Nu vel! dersom det behager Dem, saa lader os spadserere sammen ud ad lange Linie, der ere vi mere ugeneerte, og jeg skal da meddele Dem de Omstændigheder, som nødvendigt maae gjøre det Passerede mærkværdigt for mig.“

Hans Tilbud blev modtaget med Glæde, og man vandrede nu i spændt Forventning til lange Linie, medens Christensen af og til betragtede Maria med deeltagende Blikke.

Han fortalte nu, med stigende Bevægelse, alt hvad vi allerede vide, om hans Forhold til Eugenie, om hans Faders Formuespeculationer, paa hvilke hans Forhaabninger vare strandede, om Comtesens pludselige, og for ham ubegribelige Forsvinden, og sluttede med at beskrive hiin ulykkelige Fødselsdag paa Strandveien, da den lille spæde Maria var bleven ham tilbragt, som en Present, i en stor Kiste. „En Madam Ibsen“ vedblev han „som netop var tilstede, bortfjernede sig hurtigt med den, og min Fader underrettede mig senere om, at Barnet havde været dødt, og at samme Madam, paa hans Begjering, havde besørget det jordet i al Stilhed. En livsfarlig Sygdom forhindrede mig i, selv at søge Oplysninger, denne Sag betræffende, men jeg vilde ønske at jeg vidste, om denne Madam Ibsen endnu lever, og hvor hun opholder sig; thi jeg vilde da

føle mig kaldet til, ved Hjælp af alle Midler, at bevæge hende til at aabenbare mig Sandheden!"

"Madam Ibsen!" gjentog Fru Clemmensen bevæget, „ja De har Ret, Deres Beretning frembringer flere Oplysninger hos mig; men her er ikke Stedet til at gøre nogen Meddelelse derom, gjerne vilde jeg indbyde Dem til mit Hjem, men forhaandenværende Omstændigheder, af hvilke jeg maaskee ogsaa skal meddele Dem nogle, gøre det umuligt, jeg vil imidlertid, paa Madam Knudsens Begne, tillade mig at indbyde Dem til hendes Bolig, hvor vi mere passende kan finde Leilighed til gjensidig Meddelelse."

Det blev nu aftalt at Carl, allerede den næste Eftermiddag, skulde indfinde sig der, og Fru Clemmensen, som nu ikke længere tvivlede om, at Maria virkelig maatte være hans Datter, søgte først at forberede denne paa de Oplysninger, som hun desuden allerede havde en Anelse om, efter at have hørt Hr. Christensens Fortælling, og dernæst at underrette Madam Ibsen om, at man udbad sig hendes Nærværelse hos Madam Knudsen, til samme Tid, som man ventede Christensens Komme der.

Hvormeget det end, under alle andre Omstændigheder, vilde have smertet Maria at erfare, at den gode Fru Clemmensen ikke var hendes virkelige Moder, saa kunde det, under de Nuværende, ikke Andet, end tillige gyde en Straale af Haab og Glæde i hendes bekymrede Hjerte, da

der jo saa tillige var Visshed om, at Clemmensen heller ikke var hendes Fader, og at hun altsaa var fuldkommen uafhængig af ham, samt at, dersom det virkelig viste sig at Hr. Christensen var hendes Fader, han da uidentvivl vilde vide at befri hende fra den ublu Jødes skændige Paatrængenhed.

Neppe har Nogen indfundet sig punktligere ved et Stærnemøde, end de paagjeldende Personer her gjorde det, det var paa en Maade et Livsspørgsmaal for dem Alle, som her skulde besvares, og Uhrviseren flyttede sig ikke langsommere for Carl, da han endnu ventede den Time, naar han skulde træffe sammen med sin elskede Eugenie, end det var Tilfældet idag.

Paa det bestemte Klokketøj sadde de fire Personer allerede i Madam Knudsens lille Stue, og betragtede hverandre med spændt Forventning, kun Madam Ibsen, som Intet anede, lod endnu vente noget paa sig. Endelig traadte hun ind ad Døren, studsende ved at træffe Hr. Christensen der.

„Min gode Madam Ibsen!“ begyndte Fru Clemmensen, „tilgiv at vi have uleiligtet Dem; men en Sag af yderste Bigtighed gjør Deres Nærværelse aldeles nødvendig, da kun De alene, er i Stand til at kunne give os de Oplysninger, som vi saa høiligen behøve; uidentvivl vil De i denne Herre

gjenkjende Hr. Grosferer Christensens Søn, nuværende Handelsagent — —

„Jeg beder Dem!“ afbrød Carl, hvis Taalmodighed ikke tillod nogen vidtløftig Indledning, „jeg beder Dem, Madam Ibsen, Sagen dreier sig her om denne unge Pige, De maa vide Noget om hende, om hendes Fødsel, hendes Herkomst, jeg beder, jeg besværges Dem, ved Alt hvad der er Dem helligt og dyrebart, tal Sandhed! hvor bragte De den Uffe hen, hvormed de bortfjernede Dem, efterat den var bleven mig presenteret paa min Fødselsdag for tyve Aar siden?“

„Men min Gud, Hr. Christensen! hvorledes kan det nu falde Dem ind at spørge mig derom? den indeholdt jo ikke Andet end — end Toiletgjenstande!“

„Nei, Madam Ibsen, ikke saaledes!“ tog Fru Clemmensen Ordet, „tillad mig at gjøre Dem et mere directe Spørgsmaal: hvis var det Barn, som De dengang bragte mig, under Tausheds og Hemmeligheds Segl, som jeg antog som mit Eget, og som nu sidder her ved min Side?“

„Hvorledes!?“ raabte Carl og sprang op. „Det er Madam Ibsen som har bragt Dem Maria? o Gud der er ikke længere nogen Tvivl!“

„Nu vel!“ gjentog Madam Ibsen „det lader til at Skjebnen har bestemt det saaledes, jeg maa da sige Dem, min Herre, at jeg har lovet og tilsvoret Deres salig Fader

ubrødelig Taushed i denne Henseende; men han er jo nu død og borte, og jeg maa vel saaledes være løst fra mit Løfte, saameget mere, som det lader til, at Hemmeligheden har forraadet sig selv; ja, Barnet som laae i Kisten, som jeg modtog, var ikke død, jeg har bragt det til Fru Clemmens, som modtog og antog den lille Pige som sin Egen; ja, Hr. Christensen, Grevinde de Beaufort afreiste pludseligt med sin Datter, efterat hun havde tilsendt Dem den bevidste Fødselsdagspresent, deres lille Datter, som nu sidder der!”

Nu var det ikke muligt for Hr. Christensen, at bekæmpe sine Følelser, han ilede med aabne Arme imod Maria, som hulkende kastede sig i hans Favn, idet han trykkede det første faderlige Kys paa hendes Pande.

„Saa har det dog ikke været noget skuffende Blændværk!“ udbrød han med qvalt Stemme, idet han søgte at tilbageholde de fremtrængende Glædestaarer „en indre Stemme, har fra det første Dieblif sagt mig, at Du maatte være mit Barn, mit eneste, mit elskede Barn, din Moders udtrykte Billede, o Gud! saa skal jeg dog endnu nyde den Glæde at trykke Dig til mit Bryst!”

Hans Følelser overvældede ham, det var ham ikke længere muligt at beherske sig selv, han rev sig løs af sin Datters Favn, og vendte sig om mod Bæggen, for at skjule de Taarer, som det ikke var ham muligt at beherske.

Bogstaverne ere for kolde og døde til at kunne beskrive En dansk Kapergast. II. (12)

et saa saligt og lykkeligt Dieblif, det ene Forundrings- og Glædesudbrud afløste det Andet, og Maria kastede sig, høit grædende, snart i Fru Clemmensens, snart i Madam Knudsens, og snart i sin Faders Arme.

„Herrens Veie ere urandsagelige!“ udbrød Madam Knudsen, „Menneskenes Billie og Beslutninger gjelde Intet der, det Skjulte maa frem for Dagens Lys, tidlig eller seent, og indrette hans Billie!“

Al, tænkte hun ved sig selv, mon det Skjulte ogsaa saaledes skal komme frem, med Hensyn til min Zens? saa Gud give det maae blive lige saa glædeligt, hans Billie skee!

Da den første Glædesruus var sagtnet, og Carl med inderlig Henrykkelse betragtede sin fundue Datter, greb han Fru Clemmensens Haand og sagde:

„Min Frue! hvorledes skal jeg kunne bevidne Dem min Taknemmelighed for Alt hvad De har gjort for mit Barn, hvorledes gjengjelde Dem for det venlige Hjem, hun indtil dette Dieblif har haft hos Dem?“

Da formørkedes saavel hendes, som Marias Ansigt, og Glæden maatte vige for bittre smertelige Grindringer.

„Venlige Hjem?“ gentog Fruen sukkende, „o dersom De vidste hvorledes dette Hjem i den senere Tid har stillet sig, dog, da saamange gjensidige Forhold nu ere blevne afførede, hvorfor da skjule dette for Dem.“

Hun fortalte ham nu, hvad vi allerede vide, om Clemensens Tilstand, om de Omstændigheder, som han, Tid efter anden, var geraadet i, navnlig som en Følge af den bedragerske Jødes Handlemaade, og endelig om dennes sidste frække og utærlige Fordring.

„De seer“ sluttede hun „at Forholdet stiller sig her, omtrent ligesom det tidligere har stillet sig for Dem, men, Gud være lovet, at Maria nu har fundet en Fader, som sikkert ikke vil priisgive hende, men beskytte hende mod enhver Vilkaarlighed!“

„Gud bevare mig!“ raabte Carl, „fra at jeg selv skulde tvinge hende mod hendes Villie i den Henseende, og det saameget mindre, som den unge Knudsen, paa hvem hendes Valg allerede er faldet, uden Tvivl er en brav Mand, som er hende værdig, send den uforfammede Jøde til mig, jeg vil da, for det Første fornye Bæklærne og betale et Afdrag paa Gjelden, for saaledes at skaffe Dem Ro for ham; indtil videre, medens jeg foretager en Undersøgelse, som maaskee kan afløre hans bedragerske Handlinger, og gjenindsætte Dem i Deres Rettigheder; det er kun en simpel Pligt for mig, og det glæder mig inderligt, at jeg saaledes seer mig i Stand til, strax at kunne gjøre min faderlige Omsorg og Beskyttelse gjeldende for Maria, og tillige give dem et Beviis for min Erkjendtlighed. Det er forøvrigt en Selvfølge, at mit Huus stedsse, og under

alle Omstændigheder, vil staae aabent for Dem, o, hvor det vil glæde min gamle Moder!"

"Tak Fader!" udbrød Maria jublende „ja, før mig snart til din Moder, eller" — afbrød hun sig selv „til min virkelige Moder, men — —"

Carl sænkede Hovedet, og stirrede hen for sig.

„O, der er meget mere, som trænger til at komme for Dagen; hvem bringer mig Lys i dette Mørke? forlod Eugenie mig frivillig? sendte hun mig selv sit Barn? hvorledes forholder det sig med hendes Ægteskab? kan da ingen Glæde være ublandet, ingen Nydelse eller Lykke være fuldkommen her paa Jorden?"

„Trøst Dig, Fader, o dersom Du vidste hvor glad og lykkelig jeg nu er, jeg er reddet, befriet fra den skændige Plageaand, som uafsladeligt forfølger mig i vort Hjem, som med skræffe Trudsler fremkommer med sine Fordringer, fordi han, lig Vædderkoppen, har indspundet os i sin Bæv, o Fader, glæd Dig med mig, jeg kan nu ogsaa finde en sikker Tilflugt hos Dig, og tro mig, alt det Øvrige vil sikkert ogsaa opklare sig, og vi ville Alle blive glade og lykkelige!"

„Ja Gud give det!" svarede Christensen, og trykkede hende paany i sin Favn, medens hun lagde sit Hoved mod hans Bryst, og saae ham i Øinene, med et Udtryk af ubestridelig Glæde og Lykke.

Da høstes raske Godtrin paa Trappen, Døren blev hurtig revet op, og en ung brunladet Mand, iført en kort mørkeblaa Frakke, ditto Beenklæder, en hvid Vest og rund Hat, stod pludselig for dem, han blev staaende som fastnaglet, med Haanden stedse hvilende paa Dørgrebet, og betragtede Gruppen med mørke, forbausede Blikke.

Dog, han skulde ikke længe blive i Tvivl; med et høit Glædesffrig løstrev Maria sig af sin Faders Arme, og ilede den Ankomne i Møde.

„Jens! min Fader!“ var Alt hvad hun formaaede at sige.

„Glæde over al Glæde!“ raabte Madam Knudsen; og sprang op „kom Jens og glæd Dig med os, Maria har fundet sin Fader!“

„Sin Fader?“ svarede den unge Capitain Knudsen; thi ham var det, som nu kom hjem, efter sin første Reise som Skibsfører; „sin Fader?“ gjentog han vantro og nølende, idet han betragtede Christensen med prøvende Blikke.

„Ja, sin Fader!“ vedblev Madam Knudsen „kan Du ikke begribe det, Du dumme Dreng! om Forladelse, Hr. Capitain, vilde jeg have sagt!“

Der paafulgte nu en Række af Spørgsmaal, Svar og Forklaringer, ved hvilke Knudsen blev underrettet om den sidste Tids Begivenheder, efter hvilke Forklaringer han gav og modtog et hjerteligt og velmeent Haandslag af sin

tilkommende Svigersfader, som med inderligt Velbehag betragtede det unge Par, i hvem han syntes at leve op paa ny.

„Naa, det maa jeg tilstaae!“ sagde Jens Knudsen til Fru Clemmensen, efterat han og Hr. Christensen gjensidig havde meddeelt sig for hinanden, „det maa jeg tilstaae, med al pligtffyldig Respect for Deres Mand, saa har jeg aldeles intet imod, at bytte Svigersfader, det har altid forekommet mig, som Clemmensen førte noget Contra-band ombord, eller som der var noget skjult i Lasten hos ham, der ikke var saa ganske rigtigt, men her er Alt klart inden Børde, og det skal nu være mig en dobbelt Ære og Glæde, naar Maria, som jeg med Guds Hjælp haaber, om en kort Tid vil tone mit Flag; men den fordømte Jøde!“ foer han pludseligt op, „det fløer mig ordentlig i alle Fingerender, af Længsel efter at komme til at lange ham en ordentlig og velmeent Røsfing, men jeg faaer nok Fingre i ham, og saa skal jeg skrive ham baade Beglerne og Bielsesattesten paa Rygstykkerne, saa han vist i lang Tid skal kunne vise Sort paa Hvidt for, at det er rigtig modtaget og betalt!“

Hr. Christensen kunde nu ikke blive færdig med at udspørge Capitain Knudsen om hans Eventyr ved Marseille, og denne gav ham saa vidtløftig Underretning derom som muligt; men da det Hele indskrænkede sig til en øieblikkelig

Begivenhed, saa kunde der ikke dannes nærmere Slutninger deraf, end de, som han allerede havde dannet sig, og Hr. Christensen hensant derfor paany i Grublen over det rette Sammenhæng; men hans Datters Kjærtegn, Eugenie's levende Billede, som han nu havde for Die, og de to unge Menneffers Glæde, forjog snart de mørke Tanker af hans Sind.

„Lader os da slutte denne glade og lykkelige Dag,“ udbrød han omsider, „med en ligesaa glad Aften, kommer, lader os gaae hjem til min gamle Moder, og værer der mine Gjester for i Aften!“

Tilbudet blev modtaget med Glæde, og snart befandt det lille Selskab sig i Hr. Christensens Bolig. Han havde allerede iforveien underrettet sin Moder om sine Formodninger med Hensyn til Maria, og om at han idag ventede et afgjørende Resultat; den gode gamle Kone modtog dem derfor med stor Glæde, da hun af Alles Ansigter kunde slutte sig til, at Udsaldet var blevet saaledes, som hendes Søn havde forestillet sig det. Snart blev hun ogsaa indviet i hele Sagen, og da den unge Capitain, Jens Knudsen blev hende forestillet som Marias Forlovede, steg den Gamles Glæde til Hentykkelse.

„O Gud, hvad maa jeg opleve!“ udbrød hun, „hvormeget har jeg ikke engang tilforn lidt og sørget for min Søn, og for hans Skjebne, og see nu omsavner jeg

pludselig hans Datter; Moderglæden var engang nær blevet mig berøvet, og see, nu er jeg pludselig blevet Bedstemoder, og — hvis vor Herre vil unde mig at leve lidt endnu, saa — hvem veed!”

Sun smilede og truede skjelmst med Fingeren ad de to unge Mennesker, som betragtede hende med barnlig Græbødighed.

Christensen havde imidlertid travlt med, ved Hjælp af Tjenestefolkene, at indrette Alt til et lille Festsmaal, snart var Bordet serveret med forskjellige kolde Retter, den bedste Viin perlede i Glasene, og de lykkelige Mennesker tømte indbyrdes Bægerne paa hverandres Fremtids-Lykke.

„Dg paa alle andre Spørgsmaals ligesaa heldige Løsning!” tilføiede Carl, idet hans Tanker uvilkaarlig dvælede ved Eugenie.

„Ja, paa alle Spørgsmaals ligesaa heldige Løsning!” gjentog Madam Knudsen, idet hendes Blik dvælede paa den unge Capitain.

„Dg paa et snarligt Møde mellem mine ti Fingre og Jøden Mary!” tilføiede Knudsen, „gid jeg havde ham ombord i Morgen tidlig, saa skulde jeg lade ham kjothale tre Gange langskibs paa fastende Hjerte, det kunde maaskee dog svale Blodet lidt hos ham!”

Saaledes tilbragtes Resten af Dagen i Munterhed og Glæde, og først seent om Aftenen stiltes man ad, Chri-

stensen kunde ikke undlade at ledsage sin Datter hjem, og Knudsen maatte for denne Gang finde sig i, at dele hendes Kjærlighed med hendes faderlige Ven.

„Glem ikke!“ sagde Christensen ved Afskeden, „glem ikke at mit Huus stedse staaer aabent for Eder, og glem ikke at sende mig det værdige Exemplar af en Mosait, for at jeg kan tilfredsstille hans Pungs Trang!“

„Send ham endelig ogsaa til mig!“ tilføiede Knudsen, „for at jeg kan tilfredsstille mine Nævers Trang! men hvad hans Pung angaaer, bedste Hr. Christensen, saa maa De tillade mig at være lidt med, jeg er langtfra ikke blank, og det er kun min Pligt og Skyldighed mod — —“

„Min unge Ven!“ svarede Christensen, „De glemmer, at det forrige Svogerskab nu er forbi, Maria er min Datter, og for at frigjøre hende, betaler jeg med Glæde en lille Tribut, desuden bliver det her min Sag, som Rheder, at udstyre Fartøiet, førend De gaaer — —“

„Vil Du nu tie, Du slemme Fader,“ afbrød Maria, „skal jeg strax blive vred paa Dig, den første Dag!“

„Fader os Alle takke Gud for denne Dag“, sluttede Fru Clemmensen, „og haabe paa en lykkelig Fremtid!“

Saaledes skiltes de fem glade Mennesker omfader, med gjensidigt Løfte om, allerede den næste Dag at samles igjen.

Kapitel XIV.

Jeannette Hansen.

Jøden havde ikke ladet vente paa sig, allerede medens de nylig beskrevne Optrin fandt Sted, havde han været hos Clemmensen, var faret omkring fra den ene Ende af Stuen til den anden, og gebærdet sig som en Rasende; han havde, under megen Skrigen og Støien, ladet ham vide, at naar han nu ikke fik een af sine Fordringer præsteret, enten den han havde for Gjelden, eller den han gjorde paa Marias Person, saa vilde han uden Barmhertighed begynde Udpantningen, og lade Clemmensen arrestere.

Denne var i Begyndelsen faret op, og fremkommet med en Deel meningsløse Brutaliteter, men var omsider, ved Jødens Trudsel, bragt aldeles ud af Fatning; da han omsider blev alene, havde han, som sædvanligt, søgt at bedøve sig selv ved Nydelsen af Spirituosa, og befandt sig nu i en fuldkommen sindsforvirret Tilstand.

Da Jøden ikke havde truffet, hverken Fru Clemmensen eller Maria om Aftenen, forsøgte han ikke at komme igjen den næste Morgen.

„Nu kan det sgu ikke nytte at gjere Betænkninger længer,“ begyndte han, „jeg kan jo min Sjæl ikke give længer Henstand, jeg har gjort Dem det bedste Tilbud, som nogen Mand kan gjøre Dem, og det er sgu flegtes ikke

værdt for dem, at spille den Koftbare, aber wenn Di ikke vil Andet, so kommer jeg hier mit Underfogdens Folk til Middag, und so kan Mamsellen værsgo und slitte ud. Jeg skal sgu dog give Dem en god Anvisning, jeg skal sgu levne Dem saa meget, so De kan kjøbe dem et Par Kurve for, so kan De gaa omkring mit Hise; wenn De kommer til min Dør, skal jeg sgu kantsfig endda kjøbe Noget af Dem!"

Men Maria og hendes Adoptivmoder, for hvem Sagerne, som vi vide, havde stillet sig ganske anderledes siden igaar, betragtede ham med en imponerende Mine.

"Min Herre!" begyndte den Sidste „behag at forstaaene os for Deres Uartigheder, jeg vil nu anwise Dem en ny Endossent som vil endossere min Mands Begler, og tillige betale Afdrag paa Gjelden."

"Endossire? betale Afdrag? hi hi hi! nei saadan Noget lader vi os sgu ikke smøre om Munden med. Endossire? hvem mon der vilde være saa gal at endossire Dereses Begler, hvad er det for en Fyr, he? er det kantsfig en lille Guldstift som Jomfruen har faaet, he?"

"Endnu en Gang! jeg frabeder mig Deres Uartigheder, De kan henvende Dem til Hr. Handelsagent Christensen i store Kongensgade, han har paataget sig det."

"Christensen, Christensen i store Kongensgade!" gjentog Jøden, hos hvem Haabet om Penge overgik alle andre

Genslyn „hm! han skal sgu ellersen være en meget solid Mand, det jeg ikke rettere veed, naa saa han har lovet — —“

„Genvend Dem kun til ham, hvornaar De vil“ svarede Fruen kort „han vil, indtil videre, tilfredsstille Dem!“

„Indtil videre, indtil videre!“ gjentog Jøden grinende, „naa ja, ja, lad gaae, det er sgu bedst at tage, hvad man kan faae, siden kan vi jo altid tales ved, Ades, ades so lang!“

I sit Contoir i store Kongensgade sad Hr. Handelsagent Christensen, som sædvanligt ved sin Pult, det var i den bestemte Contoirtid, i hvilken han expederede sine Forretninger; men ogsaa udenfor denne Tid var hans Contoir aabent for Forretninger af en anden Natur.

Den Formue, som han efter sin Faders Død var kommet i Besiddelse af, og som han snarere havde forøget end formindsket, satte ham i Stand til at kunne virke i flere Retninger, og da han levede alene med sin gamle Moder, saa beholdt han aarlig en meget betydelig Summa tilovers af sine Rentepenge, af hvilken han anvendte en stor Deel i velgjørende Diemed.

Det var saaledes ikke sjældent at hans Contoir var en formelig Samlingsplads for Supplicanter af begge

Kjøn, som deels anmodede ham om en sødelig Hjælp, deels formelig ansøgte om Huusleiehjælp osv. Det var, som sagt, endnu i den regulaire Forretningstid, da Jøden Mary, med en Aals Bøielighed, snoede sig ind ad Døren til ham, og præsenterede ham de bevidste Papirer, med mange Complimenter. Christensen eftersaae dem med Opmærksomhed, da han haabede at kunne overbevise Jøden om et eller andet Bedrageri, men den snu Israelit havde benyttet sig saare vel af Clemmensens Ukyndighed, alle Papirerne vare i fuldkommen lovformelig Gyldighed og forsynede med Clemmensens egenhændige Underskrift, og endstjøndt det var let at indsee, at der laae et storartet Bedrageri til Grund for alle disse ublue Fordringer, saa lod der sig dog, ad Rettens Wei, Intet indvende derimod, da Alt var i fuldkommen Orden, og man kunde altsaa ikke sige Andet, end at Clemmensen var bleven udplyndret efter alle Kunstens Regler, der sikke den nedrige Bedrager mod Lovens Arm.

Christensen, som saaledes indsaae det Unyttige i at protestere, betalte uden Omsvøb Beglernes Fornødsel, samt et betydeligt Afdrag paa den øvrige Gjæld, hvorpaa Jøden, med et modbydeligt Griin, snoede sig ud af Døren, med ligesaamange Complimenter, som da han kom ind ad den.

Ikke uden Fortrydelse eftersaae Christensen nu de Qvitteringer han havde modtaget, og indførte derpaa Summerne i sin Udgiftsbog.

Forretningstiden var nu tilende, og der var ingen Grund til at vente flere Forretningsmænd, derimod kunde det nok være, at een eller anden Trængende endnu kunde henvende sig til ham, og han blev derfor siddende ved sin Bult.

Han behøvede ikke at vente forgjeves; thi det varede ikke længe førend en sagte Banken paa Døren vidnede om, at et Besøg nærmede sig, han opmuntrede den Bankende med et lydeligt: „Kom ind!“ og en simpel, men anstændig flædt Kone traadte ind.

Hun holdt et sammenfoldet Papir i Haanden, og blev staaende, indenfor Døren, med en forlegen Mine og nedslaaede Dine.

„Behag at komme nærmere!“ vedblev Christensen „maa jeg vide Deres Grinde?“

Hun nærmede sig langsomt og rakte ham Papiret, idet hun udbrød:

„Tilgiv min Herre, man har sagt mig — man har henviist mig til dem — Gud, jeg kan ikke længere skjule mine Omstændigheder, siden min Mands Død har jeg været Enke med fem Børn, den Ældste,“ vedblev hun, idet Taarerne stode hende i Dinene, „har vor Herre for-
sørgt, den anden skulde nu confirmeres og jeg skal flytte, men jeg veed ingen Udvei for nogen af Delene, jeg har derfor vovet — —“

„Godt, godt, min gode Kone!“, afbrød Christensen hende, „jeg forstaaer dem fuldkommen, lad os see hvad De her har skrevet!“

Han aabnede det sammenlagte Papir, og gjennemløb Skrivelsen flygtig.

„Hvorledes!“ udbød han, da han betragtede Under-
skriften, „Jeanette Hansen, Enke efter Malermester Hansen!“

„Ja, min Herre,“ sværde hun, „det er mig!“

„Er det Dem, som for en Snees Aar siden tjente hos
Grevinde de Beaufort?“

„Ja, min Herre!“ gjentog hun, idet hun betragtede
Christensen med et uroligt og forskende Blik.

„Hvorledes!“ vedblev han „har Skjebnen da besluttet,
paa eengang at føre mig til Maalet for alle mine kjæreste
Ønsker, de maa altsaa vide Noget om ComtesSENS pludselige
Forsvinden den Gang, for Himlens Skyld, tal dog, fortæl!“

Men det var ikke saa let for den gode Madam
Hansen, at tale og fortælle, som han troede det, bleg og
zittrende holdt hun sig ved en Stolerhy, og med et! „o
Gud hjælpe mig!“ sank hun asfægtig ned.

Christensen ilede hende til Hjælp, og da det var
lykkedes ham at bringe hende til Fatning, begyndte han
igjen:

„Men hvad fattes Dem dog, hvorfor er De ikke
kommet til mig for længe siden, forgjeves har jeg efter-

spurgt og søgt Dem, for at faae Underretning af Dem, men nu, nu maa De give mig den!"

"O min Gud, Hr. Agent, De er altsaa — De er Hr. Grosserer Christensens Søn, det er altsaa Dem, som var forlovet med Comtesse Eugenie!?"

"Ja, ja, det er mig, fortæl blot, fortæl! hvor blev hun af, forlod hun mig, frivillig, sendte hun mig selv vor lille Datter? jeg beder Dem fortæl!"

"O, jeg Ulykkelige, hvad har jeg gjort! dræbt Deres og hendes bedste Ungdom, tilintetgjort Deres Livs Haab, og nu staaer jeg her for Dem som den Bedende, o tilgiv, tilgiv mig, jeg er uskyldig deri!"

Hun sank atter ned paa Stolen, og skjulte sit Ansigt med Hænderne.

"Men bedste Kone, jeg forstaaer Dem ikke, forklar Dem dog!"

"O Hr. Agent, min bedste Villie har gjort mig til Deres Ulykkes-Stifter, da De laae syg paa Landstedet ved Rildervæld, erkyndigede jeg mig daglig om Deres Befindende, og fik stedse mere og mere nedslaaende Svar af deres Tjenestefolk; en Dag, da jeg atter traadte ind i Køkkenet, faae jeg deres Moder ile bort med forgrædte Dine, og paa mit ængstelige Spørgsmaal fik jeg kun til Svar: Det er forbi! med denne sørgelige Efterretning ilede jeg hjem, jeg havde medgivet Comtesse min Adresse, for at hun kunde

tilskrive mig, eftersom jeg var uvidende om, hvor hun muligt tog Ophold — —"

"Ja men hendes Bortreise!" afbrød Christensen hende
 „det er den jeg især ønsker at blive underrettet om!"

Jeannette Hansen forklarede nu, hvad vi allerede vide, hvorledes Grevinden, under Paaskud af en Lysttour til Helsingør, havde formaaet Eugenie til at begive sig ombord, og saaledes var afreist med hende til Frankrig, i samme Dieblis som hun lod Christensen tilsiile den betydningsfulde Fødselsdagsgave; hun fortalte, hvorledes hun omsider havde faaet Brev fra Comtesen, der underrettede hende om Alt hvad der var tildraget sig med hende, samt at hun havde besvaret dette Brev, med en Underretning om Carl Christensens formeentlige Død.

"De seer altsaa" vedblev hun, „at jeg, mod min Villie, har adskilt Dem fra Deres Eugenie, istedetfor at jeg gjorde Alt, for om muligt at vedligeholde en skjult Forbindelse."

"Skeet er skeet!" svarede Christensen med et mørkt Blik „det staaer ikke til at ændre, men jeg har hørt, at Comtesen senere skal være bleven gift med en Marquis de Cambrai?"

"Det forholder sig saaledes; allerede for længe siden underrettede Comtesen mig om, at da hun nu havde maattet opgive sit Livs Haab, da hun, paa Grund af mit

En dansk Rapergast. II.

(13)

ulykksalige Brev, antog Dem for død, saa havde hun ægtet en gammel Marquis de Cambrai, med hvem hun levede i et platonisk Hgteskab, der snarere kunde betragtes som et Forhold mellem Fader og Datter, end som et Giftermaal; jeg har nu atter, for nogen Tid siden, modtaget en Skrivelse fra hende, hvori hun underretter mig om sin Mands Død, der har gjort hende til Arving af flere Godser og en stor Formue. See min Herre, det er Alt, hvorom jeg kan underrette Dem, med Hensyn til Comtesen."

"Det er ogsaa Alt, hvad jeg ønsker at vide!" svarede han, idet han, heftig bevæget, gik frem og tilbage paa Gulvet: „saa har min Tillid til hende dog ikke bedraget mig, hun har ikke frivillig forladt mig, hun har ikke selv sendt mig Barnet, o Gud nei, hvorledes skulde det ogsaa være muligt!"

"Om Deres Datter kan jeg give Dem fuldstændigere Oplysninger!"

"Jeg har Dem, jeg har fundet hende, o Gud, hvor Alt nu forener sig til at bringe en skjøn Oplosning paa hele den lange mørke Gaade; men lader os nu tale om Deres Anliggender, min gode Madam Hansen, for Dem har Sagerne stillet sig modsat, De er strax blevet lykkelig, hvorimod Malurten har været Dem forbeholdt til Bunden af Bægeret, jeg har derimod tømt Malurten først, og nu

venter mig det Gode paa Bunden, dog jeg vil stræbe at forsøde den bittre Drif for Dem, de sidste Dage have nu overvældet mig med saamegen Glæde, saa jeg nødvendig maa dele den med Dem."

Hr. Christensen tildeelte hende nu en rigelig Understøttelse, og den glædedrukne Jeannette Hansen bortsfjernede sig med mange Taksigelser, efterat have opgivet sin Adresse.

Eigesaa glædedrukken som Jeannette Hansen, ilede Christensen nu med at meddele sin gamle Moder de Underretninger, han nylig havde modtaget.

"Seer Du nu, min Søn!" udbrød den Gamle dybtbevæget "seer Du nu hvad jeg nok har sagt Dig, at Eugenie umulig har forladt Dig frivillig, seer Du nu Guds Forsyn og hans urandsagelige Beie, ad hvilke han veed at føre os til Maalet, endnu er det Tid, endnu leve vi Alle, og hvem veed hvad det Skeete har forebygget, i alle Tilfælde var Comtessen da aldrig kommet i Besiddelse af sine Godser, dersom hun var blevet her!"

Han ilede nu til Madam Knudsen, hvor han traf sin Datter.

"Glæd Dig, mit Barn!" udbrød han, "glæd Dig med mig, din Moder er fundet, ja, det er hendes Billede Du bærer om Halsen, det er hende, hvis Mand din Brudgom har reddet, men som nu desuagtet er død; jeg kommer nu for at tage en kortvarig Afsked med Dig, og iler til

Frankrig, for, som jeg haaber, at bringe Din Moder med tilbage som min Kone!"

Marias og Madam Knudsens Glæde kjendte ingen Grændser.

"O Gud!" udraabte Maria, saa skal jeg da virkelig være saa lykkelig at kunne trykke begge mine Forældre til mit Bryst, det er ikke længere nok med, at jeg nu er bleven befriet fra den overhængende Ulykke som truede mig, men jeg har ogsaa fundet min Fader, og nu min Moder, o, det er formeget!"

Og den lykkelige Pige dansede let og spøgende omkring paa Gulvet. Christensen dvælede ikke længe ved Afskeden, snart havde han ordnet sine Sager, og med den første gunstige Leilighed afgik han directe til Marseille, for derfra at søge til Godset Beaufort.

Kapitel XV.

Den gamle Jacob.

Under Christensens Fraværelse var Maria naturligvis en daglig Gjest hos Madam Knudsen, og det var ikke sjældent at et heelt lille Selskab var samlet der, den gamle Capitain Henningsen og Fru Clemmensen, ja selv den gamle Baademand Jacob vare stedse velkomne Gjester.

En Aften, da man havde udtømt sig over de sædvanlige Themaer, udbrød Madam Knudsen:

„Men hør Jens, du kunde da ogsaa nok fortælle os lidt mere om dine Reiser; i den korte Tid du er hjemme, maa du give os en rigtig Underretning om den lange Tid du er borte!“

„Ja vist!“ tilføiede Maria smilende, „nogle flere Eventyr med franske Damer eller saadan Noget!“

„Hm!“ svarede Knudsen, „de Eventyr, som foresalder ombord i en Coffardimand, ere snart fortalte, Dækket bliver spulet, Seilene beslaaede osv., see det er det Hele; nei hvem som har været til Orlogs eller til Kaperi, som den gamle Jacob, de kunne have Eventyr at fortælle.“

„Na ja!“ vedblev Maria, og klappede Jacob paa Skulderen, „fortæl os saadant et lille Eventyr fra Kaper-tiden!“

„Hm!“ brummede Jacob, „det kunde jeg sagtens, jeg har seet meget Vand løbe i Stranden, og jeg har ogsaa seet meget Blod løbe i Vandet, dog aldrig under saa hæslige Omstændigheder som eengang; jeg har lovet at fortælle det, og det har jeg nu ogsaa gjort i nogle og tyve Aar, og jeg vil endnu ikke omtale, under hvis Commando det var, endskjøndt det gjør vel snart ikke stort til Sagen, men det var en Nat i August 1810, aldrig har jeg seet

saa snart en Sommernat, det var ligesom den varslede noget Dødt."

"Vor Capitain havde en Prise i Rifferten, som vi skulde nappe lige i Mundingen af Østersøen, og Alting var klart inden Borde hos os, for det var en armeret Skonnert, som maaskee nok vilde blive en haard Nød at knække, men hvad gjorde det, saadant Noget vare vi jo saa vante til. Naa, ligesom vi nu bedst ligger og lurar paa den, saa kommer der en Galease brasende lige op imod os; vi havde naturligvis ingen Lanterner oppe, saa han kunde ikke see os. Stop! sagde vor Capitain, lader os see den Karl lidt efter i Sømmene, maaskee vi kunde nappe den Bid først!"

"Naa, han blev da præiet, men han mærkede nok Uraad; thi istedetfor Svar satte han flere Seil til, og søgte at undløbe."

"Stop! sagde vor Capitain igjen, du gjør et forkeert Bestik. Rammerat, giv ham et Par Rugler i Bougen, og lad os see hvordan de smage ham!"

"Naa, han fik jo et Par Rugler forind i Skroget, og saa brasede han ogsaa strax Firkant og lagde bi, jeg var dengang agterude, og kunde ikke høre et Ord af det som blev talt imellem begge Capitainerne, heller ikke kunde jeg, for Mørkets Skyld, lægge videre Mærke til Gartsiet, andet end jeg kunde forstaae, det maatte være en Svensker,

men saameget er vist, at han gav sig strax uden videre; thi han førte slet intet Skjts ombord, og kunde altsaa umuligt hamle op med os, saameget mindre som han havde sin Kone med et lille Barn ombord, og dem, kunde jeg nok forstaae, at det var ham meget om at gjøre, at bringe lykkelig og vel til Land."

Capitain Henningsen havde allerede begyndt at skjenke Fortælleren sin hele Opmærksomhed.

"Det var en Svensker, siger du, det var i August 1810?"

"Ja vel, Hr. Capitain!" svarede Jacob.

"Videre, videre, fortæl!"

"Naa, han gav sig som sagt strax, men ligesom vor Capitain var i Færd med at fordre hans Papirer, saa kommer Skonnerten strygende lige op for Næsen af os. Splintre i det! raabte vor Capitain, ham kan jeg ikke lade gaae fra mig, og imidlertid render du din Bei, din Kjeltring!"

"Den svenske Capitain bandede og swoer ved mange Tusinde Skofte Djæfle, at han skulde blive liggende, men vor Capitain vilde ikke troe ham paa Ordet, jeg kjender jer Nævepelse, sagde han, nei giv mig et Pant, kom her, og lad mig faae din Kone og Søn ombord hos mig, de skulde blive godt forvarede i det underste Rum, saa vil jeg

tage dem i Pant for Skuden, hvis ikke, saa skal jeg nok have et Par Skud Krudt tilovers for dig!"

„Svenskeren vilde naturligtvis nødig dertil, men der var ingen Tid at spille, han maatte altsaa overlade os Kone og Barn paa Tro og Love, de kom ombord til os og bleve strax førte ned i Underrummet, medens vi gjorde Jagt paa Skonnerten, og Galeasen lagde sig i Lø bag ved os.“

„Men dengang havde vor Capitain selv taget et feil Bestik, eller Jemfru Fortuna havde faaet Nykker, og vendt os Ryggen. Vi sloges med Skonnerten i en stiv Time, saa Blodet flød ud af Spygatterne for os begge to, og vi vare endda ligenær, men omsider blev det Halve af Roret sludt fra os, saa Briggen ikke længere vilde lyfste Roret; i Skonnerten raabte de Hurra, og lavede sig til at entre, saa vi vare ganske sikkert selv blevne tagne, dersom Vinden ikke i det sidste Dieblif havde dreiet os paatvers for ham, saa vi kunde give ham en Bekomst langskibs, hvilket havde til Følge at han dreiede af og lod os klare os selv med den Næse vi havde faaet.“

„Da Skydningen var ophørt, kom den svenske Capitains Kone, med Barnet paa Armen, op paa Dækket, men vor Capitain var som en Rasende, det var ikke nok med at Fartøiet var blevet ilde tilredet, men hvad som var det Værste, vi vare gaaet glip af Prisen, og kunde dertil

ikke negte, at vi havde faaet dygtig Prygl; ja der vanfer skundom varme Lussinger ved slige Leiligheder, og den Nat kunde vi ikke klage over at være udsatte for Forkølelse."

"Naa, Capitainen foer frem og tilbage paa Dækket som et rasende Menneſke, skjeldte og bandede, og da han fik Die paa den svenske Capitains Rone, raabte han: det kan jeg takke dig for, du fordømte svenske Her, du har bragt mig Ulykken ombord, jeg er nu neppe i Stand til at kunne føre jeres elendige Kludeffude med mig, gid Satan — — og dermed rev han sin Kniv ud af Skeden, og kastede den hen imod hende, den ramte kun altfor vel; thi den foer, lige til Skafket, ind i hendes Bryst, og med et: Ak Herre Jesus! sank hun om paa Dækket, endnu bestandig med Barnet i Armen!"

Capitain Henningsen var under Fortællingen, stedse rykket nærmere hen til Jacob, og syntes at sluges ethvert af hans Ord, han greb ham i Armen og raabte!

"Jacob, Jacob! hvad er det du fortæller?"

"Ja Hr. Capitain, jeg har seet meget Blod flyde, men dette var der noget uhyggeligt ved, det var uskyldigt Blod, hun var en værgeløs Kvinde, som paa Tro og Love var gaaet ombord hos os, hendes Mand laae endnu rolig med sin Galease paa samme Plet som før, sy! det var en Skamplet paa vor Capitain, som han aldrig kunde afvaske!"

„Der er ingen Tvivl længere!“ vedblev Henningsen: „det har været min Broder, som netop dengang forsvandt tilligemed sin Galease, Kone og Barn! men fortæl, hvad blev der videre af dem?“

„Store Gud, Hr. Capitain“ vedblev Jacob „skulde det være muligt? jeg maa tilstaae, jeg har havt en Anelse derom, men aldrig villet tale om det, det kunde jo desuden ikke nytte, og jeg havde jo svoret at tie! ja, hvad der blev af dem, den svenske Capitain lagde sig strax paa Siden af os, og kom ombord for at hente sin Kone og sit Barn, og overgive sig selv; der var imidlertid blevet tændt et Par Lanterner hos os, og det første han fik Die paa, det var jo hans Kone, som laae blødende henstrakt paa Dækket.“

„Det var skrækkeligt at see den Forandring, som foregik i hans Ansigt, den frygteligste Rædsel afprægede sig i enhver af hans Miner, han styrtede sig, som ude af sig selv, hen ved sin Kones Side, og betragtede hende med stum Fortvivlelse.“

„Vor Capitain gik med forslagte Arme op og ned ad Dækket, uden at lægge Mærke dertil, han var altfor opfyldt af Harmen over sit mislykkede Forsøg med at tage Engelsen.“

„En uhyggelig Taushed herskede over hele Dækket; thi ogsaa vi betragtede hverandre med tause Blikke.“

„Glendige!“ udraabte endelig den svenske Capitain, og kastede et fortvivlet Blik paa vor Capitain, „Du lovede at bringe hende ned i Underrummet, og Du har ladet hende blive paa Dækket!“

„Til Helvede, baade med Dig og hende!“ svarede han, og stampede i Dækket.“

„Da bemærkede Svenskeren først Kniven, som sad i hans Kones Bryst, og det blev nu klart for ham, at hun var formelig myrdet, han rev den ud af hendes blodige Legeme, og foer som en Rasende hen mod vor Capitain.

„Skurk!“ raabte han, „Du har myrdet hende, jeg har overgivet mig selv til dig, for at redde hende, jeg har overladt dig hende som Pant, og du har været nedrig nok, til at misbruge min Tillid, tag din Løn!“ og han angreb vor Capitain som et glubende Dyr.“

„Men vor Capitain var ham langt overlegen; med et mægtigt Næveslag strakte han Svenskeren til Jorden, idet han raabte:

„Tilbage fordømte Hund! gid jeg aldrig havde seet, hverken dig eller din fordømte Hæx, til Helvede med Jer begge!“

„Galeasens svage Besætning stod endnu raadvild om de skulde opbyde deres ringe Magt, for at komme til Hjælp; men vor Capitain forekom dem:

„Skjd de Hunde ned! raabte han, skjd dem i Sænk, hort med dem Alle!“

Vi nølede med at udføre Ordren, den svenske Capitain var sprunget ombord paa sit eget Fartøi igjen, for at bevæbne sig og opmuntre sine Folk, men Ordren blev saa eftertrykkelig gjentaget, saa ingen Nølen kunde gjelde, Skjtsket bragede gjentagne Gange, Galeasen fik mange Grundskud, og Folkene fik nok at bestille med at arbejde ved Pumperne, men det hjalp ikke, Fartøiet sank med Top og Taal.“

„Vor Brig var imidlertid drevet betydeligt af for Binden, vore Lanterner vare slukkede, og ikke een af Galeasens Mandskab blev bjerget.“

Den gamle Jacob taug og stirrede tankesfuld hen for sig.

Capitain Henningsen gik dybt bevæget frem og tilbage paa Gulvet.

„Der er ingen Tvivl!“ udbrød han, „det har været min ulykkelige Broder, men hvem var den Slynge af en Capitain, som commanderede Raperen?“

„Fr. Capitain!“ svarede Jacob alvorligt, jeg har lovet, jeg har svoret at tie, og har dog allerede sagt for meget!“

Fru Clemmensen var synligt angrebet.

„O Gud!“ raabte hun, „ffulde alt dette ikke mulig-

viis staae i Forbindelse med min Mands normale Tilstand, det er jo tydeligt, at en Ulgjerning hviler paa hans Samvittighed, og selv hans egne, stundom halv forvirrede Udbrud, vidne om noget Rignende som dette."

Jacob betragtede hende med et deeltagende Blik, men Hønningsen vedblev:

"Og hvad blev der af den dræbte Kvinde og Barnet?"

Jacob rømmede sig og vedblev:

"Da Galeasen var sunket, var det som alle onde Aander pludseligt begyndte at straffe vor Capitain; han kunde ikke taale at see det døde Legeme, bort med det, raabte han, bort, lad mig ikke see det!"

"Et Par af os vilde strax til at kaste baade hende og Barnet overbord, men Capitainen raabte: Nei! der er gaaet nok den Vej, maaskee hun dog endnu kan være levende, see Barnet søger jo Brystet, hvem vil bringe dem i Land?"

"Jeg, Hr. Capitain, svarede jeg."

"Godt! sæt Baaden ud, og bring dem op paa Strandbredden, du kan finde os her igjen; thi vi maa blive liggende for at udbedre vort Roer."

"Baaden blev nu sat ud, og man firede den svenske Capitains Kone og Barnet ned til mig, men, lægge dem op paa Strandbredden, hvad kunde det nytte? jeg vovede noget mere for dem, mørkt var der jo, og skylregne gjorde

det, jeg svøbte Barnet godt ind, og roede lige til Toldboden!"

„Havde det før været Capitain Henningsen, som slugte Jacobs Ord, saa blev det nu Madam Knudsen, som betragtede ham med stirrende Dine og aaben Mund.

„Min Gud!“ udbrød hun, „til Toldboden, og det var i August 1810?“

„Ja Madam, det var saa!“ vedblev Jacob, „naa, jeg kom lykkelig og vel i Land, Skildvagten var krobet i Bæ for Regnen, og der var ikke en levende Sjæl at see; jeg sneg mig sagte op, bar først Konen i Land og siden Barnet, og lagde dem begge op i Grønningen, bagved Broffensbod, hvor — —“

„Men min Gud! hvad fattes dem?“ afbrød Fru Clemmensen ham, idet hun ilede hen til Madam Knudsen, som bleg og afmægtig var sunket tilbage i Stolen.

„O Gud!“ udbrød denne, idet hendes Blik dvælede ved den unge Capitain Knudsen. „Saa er det da Guds Billie at alt det Skjulte skal aabenbares — Nu vel, jeg vil ikke modsætte mig hans Billie, men bidrage Mit til, at afløre det Hemmelighedsfulde. — Saa viid da — Jens, som sidder der, er ikke min Søn, og heller ikke har jeg modtaget ham i Pleie for Nogen. Nei jeg har fundet ham en tidlig Morgenstund i Grønningen bag Broffensbod, hvor han laae ved Siden af et myrdet Fruentimmer!“

„For Himlens Skyld, Moder!“ udbrød Jens Knudsen og foer op „hvad siger du der?“

„Udentvivl Sandhed!“ afbrød Capitain Henningsen ham „ja en indre Stemme har for længe siden sagt mig, at du maatte være min ulykkelige Broders Søn, men fortæl videre, Madam Knudsen, nu er Touren til Dem!“ „Det er snart fortalt!“ vedblev hun „jeg tog Barnet, som halv smilende og halv grædende strakte sine Arme ud imod mig, og ilede hjem, efterat have overbevist mig om, at Moderen virkelig var død; jeg besluttede at fortie det Hele, for at Barnet ikke skulde blive mig frataget, og udsprede derfor, at det var et Pleiebarn, som jeg havde taget til mig; men det er sandt!“ tilføiede hun med zittrende Stemme. „Den Døde havde et Brev paa Brystet, som jeg endnu ikke har læst — det er forseglet, og — oprigtig talt — selv kunde jeg ikke læse det, og jeg frygtede for at lade det læse af Andre, da vi jo saa vare blevne Glere om Hemmeligheden, men her er det, og det kan maaskee bringe yderligere Oplysninger!“

Hun ilede nu med at fremtage det gule Papir, som endnu havde nogle mørke Pletter, af den Dødes Blod.

Capitain Henningsen greb det ivrigt, aabnede Seglet med zittrende Haand, og udbrød efter det første Diekast:

„Her er ingen Tvivl! Brevet er fra min Broder og til mig, see her hans egenhændige Underskrift; udentvivl

har han havt til Hensigt, at gaae til Kjøbenhavn og derfra sende mig det."

Jens Knudsen og Maria betragtede hinanden med forundrede Blikke, den gamle Jacob taug, men Capitain Henningsen vedblev:

"Som jeg siger, her er ingen Tvivl længere, Tidspunktet, Brevet, og alle øvrige Omstændigheder stemme alt for nøie overeens, og bevidne at du er min Broders søn; saa skal jeg dog endnu glæde mig ved hans Afkom, som jeg selv, for en Deel, har bidraget til at oplære og gjøre til Mand, kom i mine Arme, du, som hverken har seet Fader eller Moder her i Verden, kom og betragt mig herester som din Fader!"

Og han trykkede den unge Capitain Knudsen i sin Favn, medens en Glædestaare zittrede i hans Dine.

"Hvorledes!" udbrød Knudsen "hvormange Besynderligheder opklares der i disse saa Dage!"

"Ja min Søn!" vedblev Henningsen "de synes at være udseete til at drage alt det Skjulte frem for Lyset; men jeg vil dog strax søge at bevise dig, at jeg med Rette kan træde i din Faders Sted; thi seer du, da jeg uagtet alle Efterspørgsler ikke kunde faae nogen Underretning om ham, saa har jeg solgt alle de Giendele som han havde paa Landjorden, og det Indkomne har jeg søgt at anbringe og forrente, tilligemed den Deel af hans

Formue, som han anbetroede mig, før sin sidste Afreise, alt i det besynderlige eventyrlige Haab om, engang at gjenfinde ham eller hans Søn, og see nu har Gud forundt mig at gjenfinde dig, og jeg kan nu, naar du ønsker det, udlevere dig din retmæssige Arv."

En heftig Banken paa Døren afbrød de Talende.

Det var et Tilbud, som berettede, at Clemmensens pludseligen var bleven angrebet af et Krampetilsælde, han havde først, som sædvanligt, larmet og støiet omkring, og var derpaa faldet om.

Fru Clemmens og Maria ilede nu med at komme hjem.

"Tilgiv!" udbød Capitain Henningsen „det kunde maaskee synes paatrængende, men tillad os Alle at ledsage, maaskee vi endogfaa kan være Dem til Nytte, men i alle Tilfælde — —"

"Jeg forstaaer Dem" svarede hun „følg med i Guds Ravn, men jeg beder Dem betænke min Mands Tilstand, og at det maaskee kan være hans sidste Diebliffe."

De begave sig nu Alle til Clemmensens Bolig, hvor det lykkedes den hidkaldte Læge at afhjælpe hans diebliffelige Tilstand ved nogle beroligende Midler, men hans Livskraft var forlængst brudt, og Lægen kunde ikke give dem noget mere tilfredsstillende Svar, end at hans Bevidsthed maaskee,

efter dette Tilfælde, snart vilde vende tilbage, men naar det atter overfaldt ham, vilde ogsaa al Hjelp være forgjeves.

„Kjender du mig?“ spurgte Henningsen ham, idet han nærmede sig til ham.

„Om jeg kjender dig?“ svarede han; „kommer du atter for at mane mig, og hvem er der?“ tilføjede han idet han betragtede Jens Knudsen med et stirrende og forfærdet Blik, er du steget op af Havets Dyb for at kræve mig til Regnskab? — hvad vil du mig? — jeg har jo ladet din Kone og Drengen bringe i Land, spørg Jacob, han maa vide Besked derom, bort, bort med dig!“ Og han foer ned under Dynen og skjulte sig med den.

„Det er desværre kun alt for vist!“ sagde Henningsen „jeg staaer her for min Broders, og du for dine Forældres — — jeg vil ikke udtale Ordet!“

Fru Clemmensen græd høit. „O Gud!“ udbrød hun, „han har lidt derfor hele Resten af sit Liv, han er blevet haardt straffet, og nu staaer han maaskee snart for sin Dommer!“

„Det er heller ikke min Hensigt, nu at ville kræve ham til Regnskab, lader os hellere unde ham No, maaskee han da kan komme bedre til Besindelse.“

De forlode ham, og gik ind i et anden Bærelse, men det varede ikke længe, førend Clemmensen selv kaldte; hans Kone ilede ind til ham, men han forlangte udtryffeligt at

tale med Henningsen og Knudsen. Hans Beridsthed var vendt fuldkommen tilbage, det var Livets sidste Opvaagnen, Kampens sidste Blus, den Gjenfødelse, der stundom gaaer forud for den sidste Kamp.

„Jeg føler“ sagde han med mat Stemme „at mine sidste Dieblikke nærme sig, og jeg vil nu ikke tage den Byrde med mig i Graven, som i mange Aar har bethyngt mig, og berøvet mig min Ro, ja, Henningsen, forband mig om du vil; thi det er mig som — —“

„Stille!“ afbrød Henningsen ham „jeg veed Alt!“

„Nei!“ raabte Clemmenssen, „Du veed det ikke Alt. du har sluttet dig til, at jeg har tilintetgjort din Broder, men hans Kone, hans Barn! — —“

„Hans Søn“ gjentog Henningsen, pegende paa Knudsen, „staaer her!“

„Store Gud!“ raabte Clemmenssen, og greb sig til Hovedet, som om det truede med at bryde, ved at fatte denne Efterretning „hvorledes er det muligt?“

„Har jeg ikke ofte sagt det“ ndbrød Madam Knudsen, som imidlertid var kommet til „at Herrens Veie ere urandsagelige, ofte vender han Menneffenes onde Handlinger til det Gode!“

Og hun fortalte nu Alt, hvad vi allerede vide om Jens Knudsen.

„Knudsen!“ sagde Clemmenssen med bævende Stemme,

og rakte sin skjælvende Haand ud imod ham „kan de tilgive mig? — o Gud nei, det er ikke muligt, I maae jo forbande mig begge to, o Barmhertighed, Barmhertighed, er der da ingen Redning for mig, nei — jeg har jo ikke udviist Barmhertighed selv, o jeg Ulykkelige, jeg er fortabt!“

„Faat dig, Clemmensen!“ svarede Henningsen med dyb Alvor „vi ere ikke komne her for at dømme dig, Skeet er Skeet, og Gud har, som Madam Knudsen siger, vendt Alt til det Gode; du har maattet bøde haardt og længe, medens Liden har lægt vore Saar, Clemmensen“ vedblev han, og greb hans fremrakte Haand „dersom det kan berolige dig, saa viid, at jeg bærer intet Had til dig, jeg forbander dig ikke, jeg tilgiver dig!“

„Du tilgiver mig!“ sagde Clemmensen, og trak ham hen til sig, idet hans Ansigt oplivedes af et Glædesmild „kan jeg tro dig, du tilgiver mig virkelig? men din Broder, hans Kone, Jens?“

„I Graven kan Ingen hade og Ingen dømme, der er Fred!“

„Og jeg“ sagde Knudsen, eller, som vi nu ville kalde ham, Henningsen „jeg kan ikke mindes at have seet Fader eller Moder, jeg har kun lært at elske denne gode Kone som min Moder, og ved hende har jeg jo fundet min Maria, som De jo har givet mig, da vi endnu antogte

hende for Deres Datter, hvorledes skulde jeg då hade Dem? ogsaa jeg tilgiver Dem af Hjertet!"

"Na saa i Guds Navn!" svarede Clemmensen „der faldt den værste Last, nu kan mit arme Ekrog dog maaskee endnu blive sløt, til at gjøre den lange Reise!" han foldede sine Hænder over Brystet, og saae om sig med et mat, men roligt Blik.

"Desværre", tilføiede han, efter et lille Ophold, „der er ingen Belsignelse ved uretfærdigt Gods, og jeg kan mærke at min Formue har for det Meste bestaaet deraf; thi den er forsvunden lige saa hurtigt, som den er kommen; hvad som kommer med Synden, det gaaer med Sorgen, siger man jo, og jeg efterlader Eder nu fattige, ja endnu fattigere end vi vare det tilforn, og det bekymrer mig ogsaa."

"Lad det ikke bekymre dig!" svarede hans Kone blidt „ogsaa derfor har Gud sørget, glem ikke at Maria har fundet sin Fader, som er en formuende Mand, og vil maaskee snart finde sin Moder, der nok, saavidt vi have erfaret, skal være rrig, hun har altsaa ingen Rød."

"Og jeg da!" tog den unge Henningsen Ordet „er jeg da ikke i Stand til alene at kunne forsørge hende, eller troer De at vi ville forlade Deres Kone, dersom hun skulde blive Enke?"

Clemmensen drog et dybt Suk. „Gud skee Lov,"

sagde han, „ja Madam Knudsen har Ret, Gud har vendt Alt til det Gode!“

Han lagde sig nat tilbage, og syntes at henseske i en rolig Slummer.

Tause og alvorfulde stode de Andre omkring ham. Jens Henningsen greb Marias Haand og holdt den fast imellem sine.

Da aabnede Clemmensen endnu en Gang Dine, be-
tragtede dem med et Smil, som man længe ikke havde seet
paa hans Ansigt, gjorde en sagte Haandbevægelse, og sank
derpaa atter tilbage med et Suk.

Det var det sidste Suk, det var Lampens sidste Blus
førend den sluktes, den brunlige Rødme veeg langsomt
fra hans Kinder, og gjorde Plads for den Blegbed, som
nu efterhaanden udbredte sig over dem. Fru Clemmensen
skjulte sit Ansigt i Hænderne og græd, ogsaa Maria var
dybt bevæget, hun havde jo nu i saa mange Aar lært ham
at kjende som Fader, og i de sidste Diebliske traadte Illu-
sionen paany frem for hendes Blikke.

„Fred være med ham!“ sagde den gamle Capitain
Henningsen, „kom, lader os gaae bort herfra, han er dog
ikke mere hos os!“

Tause skrede de ind i det næste Værelse. De havde
neppe taget Plads der, før deres alvorfulde Stemning
afbrødes ved en uventet Persons Mellemkomst.

Det var Jøden Marx, som stak sit grinende Ansigt ind af Døren.

„Om Forladelse!“ sagde han, „jeg vilde sgu barestens see til min gamle gode Ven, for ieg skal sige dem, jeg har sgu rigtignok faaet et Afdrag af denne Hr. Christensen, indtil videre, som de sagde, men — — —“

Jens Henningsens Jingre vare, under Jødens Tale, i en uafbrudt Bevægelse, man kunde tydeligt spore den Kløe i dem, som han før havde omtalt, han reiste sig pludseligt, og gik, med et knusende Blik, hen imod ham.

„Hør!“ udbrød han, „dersom din Hallunk nu ikke i størst mulige Hast, seer til at komme ud af Døren, saa skal jeg, indtil videre, besørge dig paa Hovedet ud af Binduet!“

„Gudbevares, Gudbevares!“ raabte Jøden forskrækket, „jeg kommer sgu jo paa en pæn Maneer, jeg kommer i min lovlige Grinde!“

„Her!“ sagde den gamle Henningsen, „De vil jo tale med Deres gamle gode Ven, som de kalder ham, De vil paaany præsentere ham Deres Fordringer, her er han, see til, at De kan udpresse den Blodaager af ham, som De forlanger for hans egne Penge.“

Og han aabnede Døren til det Bærelse, hvor Clemmensens Liig laae henstrakt paa Sengen, og skød Jøden derind.

Denne joer forfrættet tilbage og udstødte et høit Skrig.
 „Ach wai, ach wai!“ raabte han, og vred de magre
 Anokkelfingre, „han er død, han er sgu død, ach mine
 Penge, mine Penge, jeg bliver sgu dog nok snidt for dem
 tilsidst!“

„Hvem der er blevet snydt eller bedraget,“ sagde Fru
 Clemmensen, „ville vi nu ikke tale om, men saasnart min
 Mand er begravet, drage vi bort herfra, og overlade Alt
 til dem, saa kan De gjøre Deres Fordringer gjeldende saa
 meget de vil!“

„Tænkte jeg det ikke nok!“ raabte han hylende, og
 rakte Hænderne i Beiret, „gjere mine Fordringer gjeldende?
 ja der er sgu Noget at gjere dem gjeldende i, ach wai,
 jeg arme Mand, jeg er snidt, jeg er snidt for det Hele!“

Jens Henningsen havde Møie med at styre sig, havde
 Maria ikke holdt ham tilbage, saa var han forlængst faret
 frem mod Mary, endelig rev han sig løs og udbød:

„Har din elendige Blodhund endnu ikke forstaaet mig,
 eller skal jeg forklare mig tydeligere, saa skal jeg sige dig
 min Mening, saa det skal ryste i dit Kallun!“

„Ah ah!“ skreg Jøden, „vil De oversalde mig, Hjælp!
 Gerecht! ah!“

Han snoede sig som en Kat, i alle Retninger, for at
 slippe ud af Døren, fra den truende Skikkelse, som stedse
 kom ham nærmere; endelig lykkedes det ham, ved en hurtig

Bending at slippe ud, dog uden at kunne undgaae det Beviis paa Opmærksomhed, som Zens tildeelte ham, idet han paatog sig den Forekommenhed at ledsage ham ud, paa en Maade, saa Jøden sparede sig Uleiligheden med at gaae ned ad den første Trappe, da han, ved Hjælp af et velmeent Godspark, fløi hovedfulds ned ad den.

Kapitel XVI.

Marquise de Cambrai.

Marquis de Cambrais Fald af Hesten havde vel ikke havt velskikkelige Følger, men havde dog virket saa uheldigt paa den aldrende og svagelige Mand, saa han, siden den Tid, stedse skrantede mere og mere, indtil han endelig, uagtet Lægens Kunst, hensov i sin Kones og Svigermoders Arme.

Eugenie var nu, efter hans Død, eneste Arving, ikke alene til hans Godser, men ogsaa til hans betydelige Formue, som i Forening med den Arv, hun tidligere var kommet i Besiddelse af efter Grevinde Bigarais, gjorde hende til en hovedrig Enke.

Uagtet hun nu havde overskredet den yngre Alder, manglede det hende dog ingenlunde paa Tilbedere, som sagde hende tusinde Emigrerier for hendes ungdommelige Udseende, og heller ikke paa Tilbud af anseelige, men for-

gjældede Adelsmænd, som haabede, ved Hjælp af den rige Enke, at bringe deres synkende Finantser paa en bedre Fod; men havde hun i den yngre Alder afflaaet flige Tilbud, saa var det nu en Selvfølge, at hun, under sine nuværende Omstændigheder, ligesom afflog dem.

„O, min Moder!“ udbrød hun en Dag, da hun tillige med sin alderstegne Moder sad ved et Vindue i Beaufort, „skulle vi ikke nu, da vi have oversflødig Tøne dertil, foretage en lille Reise til det kjære Danmark, du veed, hvad der mægtigt drager mig dertil, Haabet om at gjenfinde mit eneste Barn, min Maria!“

„Mit Barn!“ svarede hendes Moder, „du raader nu dig selv, og kan ogsaa, i din nuværende Alder, ugeneert foretage Reisen alene, dersom du ønsker det, men jeg er nu for gammel til at underkaste mig de dermed forbundne Ubehageligheder! lad mig blive hvor jeg er, og følg dit Hjertes Drift, dersom du saa synes.“

„Ja Moder, jeg negter ikke, at Lykken nu har begunstiget mig med Alt hvad jeg kan ønske mig, jeg mangler kun dette Gne, og du vil uden tvivl tilstaae mig, at du vilde have gjort det samme, dersom du havde befundet dig i en lignende Omstændighed.“

„Belan, min Eugenie, jeg modsiges dig jo ikke, gjør som du vil, men hvorledes tænker du dig en Mulighed deri?“

Eugenie fortalte hende nu om sin Brevvegling med Jeannette, og at hun deraf havde erfaret, til hvem Maria var blevet an betroet, og at hun saaledes haabede, lettelsen at skulle gjenfinde hende.

„O, hvor ville vi da være lykkelige!“ vedblev hun, „naar jeg kan føre hende hertil, og overlade hende den rige Betsignelse, hvormed vi ere blevne begavede!“

„Det bliver kun et Spørgsmaal, om hun, vil føle sig lykkelig derved, maaskee hun, under andre Omgivelser, er opvoget med andre Grundsætninger, maaskee hun alt er gift og har Familie, som hun ikke kan forlade, maaskee hun er — — ja hvem kan vide Alt?“

„O Gud, Moder, netop derfor maa jeg have Bished! ja jeg maa bort, jeg maa afsted, jeg maa forlade dig, men tro mig, paa saa kort Tid som muligt.“

Eugenie havde netop travlt med at træffe Forberedelser til sin Afreise, da en Fiacre holdt udenfor i Gaarden, og en elegant klædt aldrende Herre, med ungdommelig Pethed sprang ud af den, han verlede nogle Ord med den tililende Tjener, som strax derefter meldte, at en Herre fra Kjøbenhavn ønskede at gjøre Damerne sin Opvartning.

Grevinden og hendes Datter betragtede hinanden med forundrede Blikke, men Døren aabnedes, og — Carl Christensen stod for dem.

Længe blev Carl og Eugenie staaende maalløse lige-

overfor hinanden, Carl fattedes Ord til at udtale sin Glæde, Eugenie vidste aldeles ikke, hvad hun skulde tænke, hun havde jo modtaget Budskabet om hans Død, og nu — det var umuligt Andet, det kunde ikke være Andre end ham, som pludseligt stod for hende, hans Billede var altfor dybt indpræget i hendes Sjæl, til at hun kunde tage feil; hun betragtede ham først med et ængsteligt og spørgende Blik, og sank derpaa med et: „Jesus Maria!“ ned paa en Stol.

„Eugenie!“ raabte Carl, som nu begyndte at gjenvinde Fatning „kjenner du mig?“

„Gode Gud, Carl! bedrage mine Dine mig, eller hvorledes er det muligt?“

Hr. Christensen forklarede hende nu med saa Ord, hvad Jeannette havde meddeelt ham, og hvad Læserne forøvrigt allerede ere underrettede om, og sluttede med at tilføie: „Ogsaa fra vor Datter Maria, bringer jeg dig en kjærlig Hilsen, om sin Hals bærer hun dit Portrait i en Kjæde, som du selv har foræret hendes Forlovede!“

„Hvorledes? den unge Sømand som — —“

„Ja netop ham, som nu er Skibsfører og staaer i Begreb med at ægte hende!“

„Og hvorledes har du saaet disse Efterretninger?“

„Tilfældet har bragt mig dem, eller rettere, Forsynet har styret det saaledes, o slemme Fru Grevinde!“ vedblev

han, henvendende sig til Grevinde de Beaufort, „hvoreledes har De saaledes kunnet adskille os?“

„O ti, min Herre, kunde jeg da handle anderledes den Gang? lader os nu være tilfredse med Udsaldet.“

„Ja, min Eugenie,“ gjentog Carl, „derfor er jeg kommet hertil, fra min Side ligger der nu ikke længere nogen Forhindring i Veien for os, og jeg vil nu lade det bero paa dig og din Moder, om vor Datter skal være Brud som uægte Barn, eller om vi skulle anerkjende hende, indsatte hende i sine Rettigheder, og som Forældre give hende vort Navn og vor Belsignelse.“

Eugenie var overvældet af sine Følelser, den gamle Kjærlighed, forenet med Moderkjærlighed, opvaagnede mægtig i hendes Sjæl, hun sank i hans Arme og græd høit.

Paa Dage derefter var Kirken i Marseille festligt smykket, tolv hvidklædte Brudepiger stode i to Rækker foran Alteret, og mange Adelsmænd betragtede, med misundelige Blikke, den kjøbenhavnske Herre, som førte den rige, og endnu skjønne, Enke til Brudeskamlen. Paa Godset Beaufort var der den Aften en stor Soirée, hvortil hele Nabolaugets Adel, og deriblandt ogsaa den Maubertske Familie, var indbudet; Dagen feiredes med festlig Pragt, og den næste Morgensol bestraaede et lykkeligt Par, som, skjøndt allerede i den fremrykkede Alder, betragtede hinanden med ømme og livsfriske Blikke.

„Dg nu, min Engenie,“ udbrød Christensen, „lader os nu udføre dit Forsæt, og reise til Kjøbenhavn, for at du kan omfavne din Datter!“

„Ja,“ tilføiede Grevinde Beaufort, „og bring hende og hendes tilkommende Mand, ja bring dem Alle med herover, her er Plads nok for dem!“

„Det vil maaskee blive en vanskelig Opgave,“ svarede Christensen, „at formaae den unge Sømand til at forlade Havet.“

„Dg skulde han da forlade sin unge Brud, som en sørgende Enke, i den halve Tid af deres Ægteskab?“

„Nei!“ sagde Eugenie og trykkede sin Mand til sit Bryst, „det maa hun ikke, hun maa ikke lide, det vi have lidt.“

„Nu vel“ svarede Christensen „saa lader os ile, og være Vidner til deres Lykke!“

Afreisen blev nu paastyndet, og tiltraadt efter nogle faa Dages Forløb, under de gunstigste Omstændigheder.

Saa snart Clemmensens jordiske Levninger vare stædte til Hvile, modtog hans efterladte Enke og Maria det Tilbud, som Hr. Christensen og hans Moder forlængst havde gjort dem, nemlig at betragte deres Huus som det Asyl, hvor de til enhver Tid kunde finde Tilflugt, ogsaa den

gamle Capitain Henningsen og Madam Knudsen, der betragtedes som et Lem af Familien, samlede ofte der, til- ligemed den unge Capitain, og der var saaledes i den gamle Fru Christensens Huus opstaaet et nyt Liv, en ny Virksomhed, som den Gamle betragtede med synligt Velbehag.

„Udentviol“ sagde Maria, da de en Dag saaledes vare samlede „kunne vi een af disse Dage, vente Faders Tilbagekomst, kun Skade, at han i sin Skrivelse ikke har kunnet angive Dagen med Bestemthed, for at vi kunde modtage ham ved Toldboden.“

„Vi ville være saameget mere beredte paa hans Modtagelse her hjemme“ svarede den Gamle „og imidlertid træffe Forberedelser til Eders Bryllup, mine Børn“ til- føiede hun, og betragtede de to unge Menneſker med et kjærligt Blik.

Maria betragtede Jens med rødrende Kinder, men han svarede:

„Ja det er nok det Rigtigste, at vi blive spleset sammen, førend jeg gaaer til den næste Reise; man kunde ikke vide, hvad for en Snushane der ellers kunde komme og bringe dig op, for Exempel Jøden Marx, han seer mig affurat ud dertil.“

„Naada“, indvendte den gamle Henningsen, „han vogter sig vist for at stikke Næsen i det Rølvand, siden han sidst blev bugseret ned ad Trappen, jeg tænker nok han dreier af!“

„Det tænker jeg ogsaa, men see der kommer jo gamle Jacob! hvad Nytt mon han bringer?“

„Godt Nytt!“ svarede han, idet han traadte ind med en dyb Compliment, „der ligger en Franskmand ude paa Rheden, og det skulde være sært, dersom den ikke havde gode Venner ombord!“

„En Franskmand paa Rheden!“ raabtes der eenstemmig: „saa maa vi afsted jo før jo hellere!“

Der blev nu en travl Jær blandt det lille Selskab, Mændene greb deres Hatte, medens Damerne skyndsomt ordnede deres Paaflædning for at begive sig til Toldboden. Jacob blev imidlertid staaende, dreiede Hatten mellem Hænderne, og betragtede dem med et polidst Smil, idet han blinkede til Capitain Henningsen.

„Hvad har din gamle Ræv bag Øret?“ sagde han smilende „det kommer mig for, som Du toner falskt Flag!“

„Naa naa, Hr. Capitain, drei af i Tide, læg Dem i Rø, Franskmanden løber flods paa!“

Jacob havde talt sandt, Døren aabnedes og Agent Christensen traadte ind med en tilsløret Dame ved Armen.

„Fader!“ raabte Maria ham imøde „min Anelse skuffer mig ikke, du bringer min Moder med som din Kone!“

„Ja, mit Barn!“ svarede han, idet han greb den zittrende Eugénies Haand, og førte hende frem i Salen;

„jeg bringer hende, for at hun ogsaa kan glæde sig ved din Lykke, og ved at blive gjenforenet med dig!“

Eugenie nølede med at drage Eløret fra sit Ansigt, det var øiensynligt at hun var dybt bevæget, og søgte at skjule de frembrydende Glædestaarer for de Tilstedeværende, som, med Undtagelse af Fru Clemmensen, vare fremmede for hende, endelig kunde hun ikke længere beherske sine Følelser, hun rev Eløret tilside, udbredte Armene, og raabte:

„Ja, mit elskede Barn, som jeg nu i tyve lange Aar ikke har seet, kom i din Moders Favn!“

De Tilstedeværende udstødte et Glædes- og Forundringsudraab; thi Ligheden mellem de to Damer, var saa paa-faldende, saa det var kun Aarene, som tillod en Forskjel.

Da den første Gjenforeningsglæde omsider havde fundet Ord til at udtale sig, greb Maria sin Forlovedes Haand og forestillede ham for sin Moder.

„Himlen velsigne Eder!“ vedblev Eugenie, „og give Eder den Lykke, som Eders Forældre i saa mange Aar har savnet, men som vi nu, Gud være lovet, nyde dobbelt, det vi ikke alene gjenopleve for vort eget Bedkommende, men, som jeg haaber, ogsaa til Glæde over Eder!“

Den unge Capitain Henningsens og Marias Bryllup, blev nu med travl Iver paaafhyndet.

„Gjør kun intet Indkjøb,“ sagde Agenten, „Udstyret paatager jeg mig!“

„Du tillader vel,“ sagde Eugenie smilende, „at jeg ogsaa tager Deel deri, det er allerede færdigt, og venter dem hjemme paa Beaufort, hvortil jeg haaber de Alle ville ledsage os, saa vi der kunne forblive samlede saalænge det behager Gud, vi have længe nok været adskilte.“

„Hvorledes! til Frankrig Alle?“

„Ja, mine Venner“, svarede Agenten, „hvorledes skulde det være muligt for min Svigermoder at bestyre sine vidtløftige Godser alene, og hvorledes skulde jeg nu kunne forlade min Moder og min Datter, nei, vi maae Alle til Frankrig, der er Nok for os Alle!“

Jens Henningsen rømmede sig, og pillede forlegen ved sine Knapper.

Marie betragtede ham skjelmst smilende og sagde:

„Du har dog vel ikke i Sinde at søge nogen anden Havn? har du ikke een Gang sagt: at for min Skyld kunde du endnu blive en Landkrabbe!“

„Min unge Ven!“ tog Eugenie Ordet, „afflaae ikke min Bøn, og lad os blive samlede, overtag Bestyrelsen af et af mine Godser, og bliv hos os!“

„Naa, i Guds Navn!“ svarede Jens, „jeg faaer vel stryge Flag og lade mig bringe op.“

Jacob stod forlegen, knugede sin gamle Hat, og saae ned for sig.

„Nu een Bøn maa de tilstaae mig, høitærede Fru Svigermoder“, sagde Jens, som bemærkede Jacobs bedrøvelige Mine, „dersom denne gamle Søhund troer at kunne leve, uden at faae frisk Søluft i Lungerne, saa maa de tillade mig at tage ham med!“

„Have vi ikke indbudt dem Alle?“ svarede Eugenie, „og selv om der ere flere endnu, saa ere de os velkomne!“

„Naa, hvad siger du da?“ gjentog Jens, henvendende sig til Jacob, „kan du finde dig i at forlæde dit gamle Skrog paa Landjorden, og lægge dig for Anker i Frankrig?“

„Sandt at sige, Hr. Capitain“, svarede han, „saa vilde jeg rigtignok gjerne lægge mine Been i mit Fædreland, men naar De gaaer derover, saa er det mit kjæreste Ønske at gaae med, jeg finder vel Veien til Vor Herre derfra ogsaa!“

Det unge Pares Bryllup feiredes nu med ligesaa megen Festlighed, som Tilfældet nylig havde været med de Aldres. Agent Christensen drog sig ud af sine Forretninger, solgte alle sine rørliche og urørliche Eiendele, og gjorde alle Forberedelser til Afreisen.

„Mærkeligt nok!“ sagde den gamle Henningsen, da man en Dag var ivrig beskæftiget med disse Forberedelser, „der pleier aldrig at blive spurgt efter mig i mit Hjem,

men i disse Dage har der flere Gange, i min Fraværelse, været et Fruentimmer og spurgt efter mig; jeg har nu adresseret mig hertil, og er nysgjerrig efter at vide, hvem det kan være."

"Udentvivl en gammel Inclination!" tog Eugenie Ordet, og truede skjelmst med Fingeren, "hun søger dem, og hvem veed hvilke Fordringer hun kan have fra ældre Tider!"

"Har ingen Nød", loe Capitainen, "fra den Kant er jeg sikker nok."

Pigen traadte idetsamme ind, og meldte, at en Kone spurgte om Capitain Henningsen.

"Der har vi det", gjentog Eugenie, "lad hende komme ind!"

En simpelsklædt Kone traadte ind, og udbrød i svensk Dialect: "Naa, endelig træffer jeg dem da, min gode Peter Henningsen, af, hvorlænge har jeg søgt dem!"

"Min gode Kone, maa jeg spørge dem — —"

"De kjender mig ikke? jeg er Christine, deres Broders Kone, jeg søger Efterretninger om min Mand og om min Søn, og venter at faae dem her."

"Christine, min Broders Kone, hvorledes er det muligt? saa maa vi nok først bede dem om Underretninger!"

"Ja", tilføiede Madam Knudsen, "thi hans Kone er

for mange Aar siden fundet død i Grønningen bag Broffensbod!"

Den unge Capitain, Jens Henningsen, var traadt til, og betragtede den Ankomne med spændt Opmærksomhed.

"Den Underretning jeg kan give", vedblev hun, "er snart meddeelt, jeg mindes kun de frygtelige Diebliske, da min Mands Fartoi blev taget af en dansk Raper, at jeg blev bragt ombord i Raperen, og at Capitainen kastede en Kniv i mit Bryst; fra det Dieblisk forlod Bevidstheden mig, og jeg vaagnede i et Hospital, uden at vide hvor, men erfarede snart at det var i Kjøbenhavn; en heftig Saarfeber, som gjorde enhver Forklaring umulig, bandt mig længe til Sygeleiet; da jeg endelig begyndte at komme mig lidt, forklarede jeg alt det Skeete, og der blev gjort Efterspørgsler i alle Retninger, men forgjeves — —"

"Ja det troer jeg nok", afbrød den gamle Henning- sen, "jeg var i Sverrig, min Broder og hans Mandskab vare borte, og Clemmensen og hans Folk taug stille; men videre!"

"En navnløs Smerte angreb mig, jeg var alene og forladt i et fremmed Land, berøvet mit eneste elskede Barn, og uden at vide min Mands Skjebne, jeg sørgede og græmmede mig, saa jeg paany hensaldt i en Sygdom, der endelig gik over til et stille Banvid, hvorfor jeg blev ind- lagt paa Hospitalet for Sindssvage, da min Tilstand ikke

tillod at bringe mig hjem. Tyve lange Aar har jeg nu hensuffet saaledes", vedblev hun med taarefyldte Øine, „da gav Gud mig min Bevidsthed tilbage, og jeg bemærkede med Skræk, at jeg var blevet gammel under Sorgen; jeg reiste nu hjem, og haabede at finde min Mand eller Dem, men ogsaa det var forgjeves."

„Naturligt!" afbrød Henningsen, „jeg var reist hertil, og derovre havde man ingen Underretning."

„Jeg fik dog Underretning om Deres Opholdssted, og fandt Dem endelig. Og sig mig nu, hvad De veed om min Mand og om min Søn?!"

„Min Broder? Gud glæde hans Sjæl! han — ja hør, min gode Kone, lader os nu ikke oprive gamle lægte Saar, men glæde os ved det, som Gud har givet os; thi Deres Søn", vedblev han, idet han tog Zens ved Haanden, „han staaer her!"

Det vilde blive vanskeligt at beskrive den Forundring og Glæde, som blandede sig hos alle Tilstedeværende.

„Herren har vendt Alt til det Gode, det gjentager jeg", sagde Madam Knudsen, og fortalte nu hvad vi vide om, hvorledes hun havde fundet Zens, „men tillad mig", tilføjede hun, „som yderligere Sikkerhed at maatte see det Ar, som de nødvendig maa have i Brystet!"

Madam Henningsen viste hende det, og hun udbrød: „her er ingen Tvivl længere, saaledes var Saaret!"

„Saa lad nu alle Saar være lægte og glemte ligesom det!“ tog Agenten Ordet, „lad os paaskynde vor Afreise, og Madam Henningsen udgjør nu et nyt Led i vor Familiefreds!“

Henrykt sluttede hun sin gjensfundne Søn i sine Arme, og velsignede det unge Par.

Det frembød imidlertid ikke saa Banskkeligheder for Agenten at sørge for den fornødne Bequemmelighed ombord for de ældre Fruentimmer, nemlig hans egen Moder, Fru Clemmensen og Madam Knudsen, dog, da det ikke var fornødent at tage Hensyn til Deconomien, bleve disse snart overvundne, og ved den første gunstige Wind gik hele Selskabet ombord paa et letseilende Fartoi, for at begive sig til det nye Hjem, og da de kastede de sidste Blikke tilbage over det gamle Kjøbenhavn, da var det som de for stedse toge Afshed med en gammel Ven, og de kunde ikke undlade ved Afreisen at offre Fædrelandskjærligheden en Taare.

Snart vare de i rum Sø, og den gamle Henningsen sagde til Jacob:

„Lader os nu snappe Lungerne fulde, saa vi kunne hjælpe os dermed for Resten; thi dette bliver nok den sidste Sølust vi indaande!“

Efter en heldig Seilads naaede de Marseilles Havn,

hvorfra de toge Befordring til Beaufort, hvor Grevinden havde beredt Alt til en festlig Modtagelse.

Der hengik nu mere end en Uge med at tage alle Herligheder i Diesyn, og da de, i Forening, havde besøgt dem Alle, og overalt var blevet modtaget med Jubel af de tilfredse og lykkelige Bønder, droge de tilbage til Besiddelserne, hvor Fru Clemmensen og Fru Christensen forbleve paa Beaufort hos den gamle Grevinde, medens Carl og Eugenie tog et af de nærliggende Cambraiske Godser i Besiddelse, Jens og Marie derimod det længere Bortliggende, hvor den gamle Capitain Henningsen, hans Broderkone, Madam Knudsen og Jacob ligeledes forbleve.

Godset Beaufort vedblev imidlertid at være Samlingspunktet for hele Familien, og ofte saae man Eqpigerne fra de nærliggende Godser rulle derind for at samle lykkelige Børn og Børnebørn med deres ligesaa lykkelige Forældre.

Ende.

